NORA ROBERTS

Obsesia

„O poveste scrisă impecabil,
o combinație sofisticată
de suspans și erotism."
Booklist

blue MOON

blue
MOON

NORA ROBERTS

Obsesia

Traducere din limba engleză
LIANA MIHĂILESCU / GRAAL SOFT

LITERA®

The Obsession
Nora Roberts
Copyright © 2016 Nora Roberts

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Obsesia
Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Obsesia / Nora Roberts; trad.: Graal Soft. –
București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1043-0

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Pentru:
Elaine, Jeanette, JoAnne, Kat, Laura, Mary,
Mary Kay, Nicole, Pat, Sarah.
Și pentru acea săptămână fabuloasă din an
când suntem toate împreună.

EXPUNERE

Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos.

Corinteni 13:12

Capitolul 1

29 AUGUST 1998

Nu știa ce o trezise și, indiferent de câte ori retrăia noaptea aceea, indiferent unde o bântuia coșmarul, n-avea să știe niciodată.

Vara transformase aerul într-o tocană umedă și bolborositoare, mirosind a sudoare și verde ud. Ventilatorul de pe comodă îl răscolea, dar parcă dormeai în aburul eliberat de un ceainic.

Cu toate astea, era obișnuită cu asta, să zacă peste așternuturile umede de vară, cu geamurile deschise larg spre corul de neoprit al cicadelor și cu speranța vagă că măcar o adiere slabă va răzbi prin canicula.

Căldura nu o trezi, nici bubuitul slab de trăsnet al furtunii care se pregătea la distanță. Naomi trecu de la somn la trezie într-o secundă, de parcă cineva ar fi scuturat-o zdravăn sau i-ar fi strigat numele în ureche.

Se ridică brusc în pat, clipind în întuneric, auzind nu doar uruitul ventilatorului, țiuitul ascuțit al cicadelor, huul repetitiv al unei bufnițe. Toate erau sunetele verii pe care le cunoștea la fel de bine ca pe propria voce și nimic nu putea să-i declanșeze acel nod în gât.

Dar acum, că era trează, simțea dogoarea, ca pe un tifon îmbibat în apă fierbinte care îi acoperea fiecare centimetru de piele. Își dorea să fie dimineață ca să se strecoare afară, înainte de trezirea celorlalți și să se răcorească în pârâu.

Treburile aveau prioritate, asta era regula. Dar era aşa de cald, încât simţea că va trebui să despartă aerul ca pe o perdea doar ca să poată face un pas. Plus că era sâmbătă (sau avea să fie de dimineaţă) şi câteodată mama mai lăsa regulile deoparte sâmbăta, dacă tata era într-o dispoziţie bună.

Apoi auzi bubuitul tunetului. Încântată, se grăbi să se dea jos din pat şi să se ducă la fereastră. Îi plăceau furtunile, felul în care se învârtejeau şi se legănau în jurul copacilor, felul în care cerul căpăta o culoare ciudată, felul în care fulgerele plesneau şi străluceau.

Şi poate că furtuna va aduce ploaie şi vânt şi aer mai răcoros. Poate.

Ea îngenunche pe podea, cu braţele încrucişate pe pervaz, cu ochii fixaţi pe bucata de lună înceţoşată de arşiţă şi nori.

Poate.

Ea îşi dorea asta – o fată care peste câteva zile împlinea doisprezece ani şi încă mai credea în dorinţe. O furtună mare, se gândi ea, cu fulgere ca nişte furci şi tunete ca loviturile de tun.

Şi multă, multă ploaie.

Îşi închise ochii, ridică faţa şi încercă să miroasă aerul. Apoi, în tricoul ei cu Sabrina, vrăjitoarea adolescentă, îşi puse capul pe braţe şi studie umbrele.

Şi din nou îşi dori să fie dimineaţă, iar cum dorinţele erau gratis, îşi dori să fie dimineaţa zilei ei de naştere. Îşi dorea atât de tare o bicicletă nouă şi lansase destule apropouri.

Rămase îngenuncheată, dorindu-şi să vină dimineaţa, o fată înaltă şi stângace, căreia, deşi se controla în fiecare zi, nu-i dăduseră încă sânii. Dogoarea îi lipise părul de ceafă. Enervată, îl dădu la o parte, lăsându-l să-i atârne peste umăr. Voia să-l tundă scurt, scurt, ca al unei zâne dintr-o carte de poveşti pe care o primise de la bunici înainte să nu mai aibă voie să îi vadă.

Dar tata susţinea că fetele trebuiau să aibă părul lung, iar băieţii, părul scurt. Aşa că fratele ei avu parte de o tunsoare scurtă la frizeria lui Vick din oraş, şi ei nu-i rămase altceva de făcut decât să-şi strângă părul blond şi lung într-o coadă.

Pe de altă parte, după părerea ei, Mason era foarte răsfăţat doar pentru că era băiat. Îi luaseră un coş de baschet şi un panou, cu o minge

oficială Wilson de ziua lui. Putea să joace baschet în liga mică – unele dintre regulile lui tati erau doar pentru băieți (ceea ce Mason n-o lăsa niciodată să uite) – și fiind mai tânăr cu douăzeci și trei de luni (ceva ce ea nu-l lăsa să uite niciodată) nici nu avea atâtea treburi de făcut.

Nu era drept, dar dacă spunea asta, risca să primească și mai multe sarcini și să-și piardă privilegiile de privit la televizor. În afară de asta, nu-i păsa câtă vreme primea o bicicletă nouă.

Văzu un fulger palid – doar o sclipire de lumină foarte jos pe cer. Avea să vină, își spuse. Furtuna din dorință avea să vină și va aduce răcoare și umezeală. Dacă ploua mult, ea nu va trebui să ude grădina.

O idee care o bucură atât de tare, încât aproape că ratâ următoarea sclipire.

Nu era un fulger, de data asta, ci raza unei lanterne.

Primul gând fu că cineva umblă pe unde n-ar trebui, poate ca să dea o spargere. Dădu să se ridice, să alerge la tata.

Apoi văzu că era chiar el. Se îndepărta de casă, spre lizieră, mișcându-se rapid și sigur în raza lanternei.

Poate că se ducea la pârâu să se răcorească. Dacă se ducea și ea, de ce să se supere? Dacă era bine-dispus, avea să râdă.

Nu se gândi de două ori, își luă șlapii, își îndesă mica lanternă în buzunar și se grăbi să iasă din cameră, tăcută ca un șoarece.

Știa care dintre trepte scârțâiau – toată lumea știa asta – și le evită din obișnuință. Tatei nu-i plăcea dacă ea sau Mason se strecurau în jos pe scări după ora de culcare ca să mai bea ceva.

Nu-și puse șlapii decât atunci când ajunse la ușa din spate, apoi o deschise doar atât cât să se strecoare afară și ușa să nu scârțâie.

Preț de o clipă se gândi că pierduse urma lanternei, dar o descoperi din nou și țâșni după ea. Va sta în umbră până când va descoperi în ce toane era tata.

Dar el se abătu de la panglica îngustă pe care o forma pârâul, intră mai adânc în pădurea care mărginea bucata lor de pământ.

Unde se ducea oare? Curiozitatea o îmboldi și se simți aproape îmbătată de entuziasm în timp ce se furișa prin pădure în mijlocul nopții. Sclipirile de lumină și bubuiturile nu făceau decât să sporească senzația de aventură.

Ea nu cunoştea frica, deşi nu intrase niciodată atât de adânc în pădure – era interzis. Mama i-ar învineţi fundul dacă ar prinde-o, aşa că nu trebuia să se lase prinsă.

Tatăl ei se mişca repede şi sigur, ceea ce însemna că ştia încotro se îndrepta. Putea să-i audă cizmele strivind frunze uscate pe poteca îngustă, aşa că rămase în urmă. Nu trebuia s-o audă.

Ceva scârţâi şi o făcu să tresară un pic. Trebui să-şi acopere gura cu mâna pentru a-şi înăbuşi un chicotit. Doar o bufniţă bătrână, ieşită la vânătoare.

Norii se mişcară şi acoperiră luna. Aproape că se împiedică când îşi lovi degetul de o piatră şi din nou îşi acoperi gura cu mâna ca să nu răzbată şuieratul ei de durere.

Tatăl ei se opri, făcându-i inima să bubuie ca o tobă. Rămase nemişcată ca o statuie, abia respirând. Pentru prima dată se întrebă ce i-ar face dacă s-ar întoarce şi ar veni spre ea. Nu putea să fugă, se gândi ea, pentru că asta s-ar auzi în mod sigur. Poate că s-ar putea strecura de pe potecă şi să se ascundă în tufişuri. Şi să spere că nu dormeau şerpi pe acolo.

Când el se puse din nou în mişcare, ea rămase în continuare pe loc spunându-şi că ar trebui să se întoarcă înainte să dea de necazuri prea mari. Dar lumina o atrăgea ca un magnet.

Se clătină şi se scutură preţ de o clipă. Auzi ceva zornăind şi hârâind, ceva scârţâi ca o uşă din spate.

Apoi lumina dispăru.

Ea rămăse în pădurea adâncă şi întunecată, cu respiraţia la gură şi cu broboane reci de transpiraţie rece pe piele, în ciuda aerului fierbinte şi greu. Făcu un pas în spate, apoi doi, copleşită de dorinţa de a fugi.

Nodul i se întoarse în gât, atât de aspru încât abia putu să înghită. Iar întunericul, tot întunericul păru să o învăluie – prea strâns.

„Fugi acasă. Bagă-te la loc în pat şi închide ochii." Vocea din capul ei era la fel de ascuţită precum cântecul cicadelor.

– Laşă, şopti ea şi îşi strânse braţele. Nu fi laşă.

Se târî înainte, aproape pipăindu-şi drumul. Norii se mişcară din nou, iar în lumina subţire a lunii întrezări silueta unei ruine.

„Ca o cabană veche, se gândi, care a ars încât au rămas doar resturile fundației și un șemineu vechi."

Frica de moment lăsă loc fascinației formelor, cenușiului acestora, felului în care lumina lunii se juca peste cărămizile arse, peste lemnul înnegrit.

Din nou își dori să fie dimineață, ca să poată explora. Dacă ar putea să se strecoare înapoi aici pe lumină, acesta ar putea fi locul ei. Un loc unde să-și aducă toate cărțile și să citească, fără ca fratele ei să o sâcâie. Și ar putea doar să se așeze să deseneze sau să viseze.

Cineva locuise aici odată, așa că poate că erau fantome. Iar ideea asta îi dădu fiori. I-ar plăcea să cunoască o fantomă.

Dar unde dispăruse tatăl ei?

I se păru că aude din nou zornăituri și scârțâit. Poate că asta era ca o altă dimensiune, iar el deschisese ușa și trecuse dincolo.

Avea secrete – ea își închipuia că toți adulții au. Secrete pe care le ascundeau de toată lumea, secrete care le întunecau privirea dacă puneai o întrebare greșită. Poate că era un explorator, care călătorea în alte lumi printr-o ușă magică.

Lui nu i-ar plăcea ca ea să se gândească la așa ceva pentru că alte lumi, ca fantome și vrăjitoare adolescente, nu erau în Biblie. Dar *poate* că lui nu-i plăcea ca ea să se gândească la asta tocmai pentru că era *adevărat*.

Ea riscă să mai facă niște pași înainte, cu urechile ciulite la orice zgomot. Și auzi doar tunetul apropiindu-se.

De data asta când își lovi degetul, îi scăpă o mică exclamație de durere și țopăi într-un picior, până când durerea dispăru. „Piatră proastă", se gândi și privi în jos.

În lumina palidă a lunii văzu nu o piatră, ci o ușă. O ușă în pământ! O ușă care ar scârțâi dacă era deschisă. Poate că era o ușă magică.

Se puse în patru labe și își trecu mâinile peste ea, alegându-se cu o așchie din pricina asta.

Ușile magice nu aveau așchii. Doar o ușă veche de pivniță pentru legume sau un adăpost pentru furtuni. Dar, deși gândul îi mai potoli entuziasmul în timp ce își sugea degetul rănit, era totuși o ușă în pământ în pădure lângă o cabană arsă.

Iar tatăl ei coborâse acolo.

Bicicleta ei! Poate că ascunsese bicicleta ei acolo jos şi acum o asambla. Dispusă să mai rişte o aşchie, îşi lipi urechea de lemnul vechi şi îşi închise ochii strâns ca să audă mai bine.

I se păru că îl aude mişcându-se. Şi că scotea un sunet ca un mârâit.

Şi-l închipui asamblându-i bicicleta – toată strălucitoare şi nouă, şi roşie. Mâinile lui mari alegeau uneltele potrivite, şi el fluiera printre dinţi în timp ce lucra.

Era acolo jos ca să facă ceva special doar pentru ea. Ea n-o să se plângă (în mintea ei) de sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească timp de o lună întreagă.

Cât dura să asamblezi o bicicletă? Ar trebui să se grăbească înapoi acasă ca el să nu ştie că îl urmărise. Dar îşi dorea foarte, foarte, *foarte* tare s-o vadă. Să arunce măcar o privire.

Se îndepărtă cu grijă de uşă, se târî spre cabana arsă şi se lăsă pe vine în spatele vechiului şemineu. Nu avea să-i ia mult, era preocupat cu uneltele. Ar fi putut să aibă propriul atelier de reparaţii dacă ar fi vrut, dar lucra pentru compania de cablu din Morgantown doar ca să asigure securitatea financiară a familiei.

Aşa spunea tot timpul.

Îşi ridică privirea la prima sclipire a fulgerului – prima furcă –, iar tunetul care urmă era mai degrabă un bubuit decât un murmur. Ar fi trebuit să se ducă acasă, acesta era adevărul, dar acum nu se putea întoarce. El ar putea ieşi oricând şi ar prinde-o în mod sigur.

Şi, dacă o prindea acum, nu va primi nici o bicicletă roşie şi strălucitoare de ziua ei!

Dacă începea furtuna, o uda doar. Şi avea să o răcorească.

Îşi spuse că el va mai sta doar câteva minute, iar când minutele trecură, că va mai dura doar alte cinci. Apoi simţi nevoia să urineze. Încercă să se abţină, dar, până la urmă, renunţă şi se târî mai departe, înapoi printre copaci.

Îşi roti privirea, îşi dădu pantalonii jos şi se lăsă pe vine, depărtându-şi picioarele, ca să evite jetul. Apoi se scutură până se uscă cât putu de bine. Tocmai când începu să-şi ridice pantalonii, uşa scârţâi, deschizându-se.

Încremeni, cu chiloții în jurul genunchilor, cu fundul gol la câțiva centimetri de pământ și cu buzele strânse ca să-și țină respirația.

Îl văzu într-un fulger de lumină și i se păru nebun. Părul tuns scurt și aproape alb în lumina furtunii, ochii atât de întunecați, iar dinții dezveliți într-un rânjet sălbatic.

Aproape că se așteptă ca el să-și dea capul pe spate și să urle ca un lup, așa că inima începu să-i bubuie cu putere, cuprinsă de prima frică adevărată din viața ei.

Când tatăl el se frecă acolo jos, ea simți cum obrajii îi iau foc. Apoi el închise ușa, iar pocnitura se auzi cu ecou. Împinse zăvorul – un sunet dur, aspru care o făcu să înfioare. Picioarele începură să-i tremure din pricina poziției ciudate, în timp ce el arunca straturi de frunze moarte peste ușă.

Rămase o clipă acolo, iar fulgerul sfârâi, aruncând o rază de lumină peste ușă. Reflexia îi reliefă chipul, iar ea deslușì doar aspectul colțuros, părul scurt, deschis la culoare, făcându-l să arate ca un craniu, cu ochii doar niște găuri negre, lipsite de suflet.

Privi în jur și, pentru o clipă îngrozitoare, se temu că el se uita direct la ea. Acest bărbat, simțea asta, i-ar fi făcut rău, s-ar fi folosit de mâini și de pumni, așa cum tatăl care muncea ca să asigure bunăstarea familiei nu ar fi făcut-o niciodată.

Cu un scâncet neajutorat adunat în gât, se gândi: „Te rog, tati. Te rog".

Dar el se întoarse și porni cu pași mari și siguri pe drumul pe care venise.

Ea nu se clinti până când nu mai auzi altceva în afară de cântecul nopții și primele foșnete ale vântului. Furtuna se apropia, dar tatăl ei plecase.

Își trase chiloții, se îndreptă, frecându-și picioarele ca să le dezmorțească.

Luna nu se mai vedea, iar dorința de aventură se transformase într-o spaimă teribilă.

Dar ochii i se adaptaseră suficient ca să găsească drumul spre ușa acoperită de frunze. O văzu doar pentru că știa că era acolo.

Își auzea respirația, purtată departe pe aripile vântului. Aer rece, deși ea acum își dorea căldură. Își simțea oasele reci, ca frigul de

iarnă, iar mâna îi tremura în timp ce se apleca să dea la o parte stratul gros de frunze.

Se holbă la zăvorul gros şi ruginit care bloca uşa veche din lemn. Îşi trecu degetele peste el, dar acum nu mai voia să îl deschidă. Voia să fie în patul ei, în siguranţă. Nu voia să aibă imaginea aceea despre tatăl ei, imaginea aceea sălbatică.

Dar degetele ei traseră de zăvor, apoi, cum acesta nu cedă, se folosi de ambele mâini. Strânse din dinţi când acesta se deschise scrâşnind.

Era bicicleta ei, îşi spuse, deşi în piept i se aşezase o greutate teribilă. Bicicleta ei roşie şi strălucitoare pentru ziua ei. Pe care avea s-o găsească.

Încet, ridică uşa şi privi în jos în întuneric.

Înghiţi cu greutate, scoase mica lanternă din buzunar şi se folosi de raza ei îngustă de lumină ca să coboare scara.

Brusc, se temu că în deschizătură va apărea chipul tatălui ei. Acel chip cu expresia sălbatică şi teribilă. Şi acea uşă trântindu-se şi închizându-se peste ea. Mai că se întoarse să urce înapoi, dar auzi un scâncet.

Îngheţă pe scară.

Acolo jos era un animal. De ce ar ţine tatăl ei un animal acolo... Un căţel? Asta era surpriza de ziua ei? Căţelul pe care şi-l dorise întotdeauna şi nu i se permisese să-l aibă. Nici măcar Mason nu putea să se milogească pentru un căţel.

O usturau ochii de la lacrimi când ajunse pe podeaua din pământ. Va trebui să se roage pentru iertare. Iertare pentru gândurile ei îngrozitoare – gândurile erau şi ele păcate, la fel ca faptele – despre tatăl ei.

Mişcă lanterna cu inima plină de mirare şi bucurie – cea din urmă pe care avea să o simtă pentru mult prea multă vreme. Dar acolo unde îşi închipuise că era un căţeluş scâncind în cutia lui, văzu o femeie.

Avea ochii mari şi strălucitori ca sticla în timp ce din ei i se prelingeau lacrimi. Scoase un sunet îngrozitor din spatele benzii adezive pe care o avea lipită peste gură. Faţa îi era presărată de zgârieturi şi vânătăi, la fel şi gâtul.

Nu era îmbrăcată, nu avea nimic pe ea, dar nu încerca să se acopere.

Nu putea, nu putea să se acopere. Mâinile îi erau legate cu o funie – însângerată de la rănile deschise de pe încheieturile ei –, iar funia era legată de un stâlp de metal din spatele saltelei vechi pe care se afla. Avea şi picioarele legate, la glezne, şi desfăcute larg.

Sunetele acelea teribile continuau, îi bubuiau în urechi, îi vibrau în burtă.

Ca într-un vis, Naomi se mişcă. Urechile-i vuiau, de parcă ar fi stat prea mult sub apă fără să poată să iasă la suprafaţă. Avea gura atât de uscată, încât cuvintele o zgâriau pe gât.

– Să nu ţipi. Nu trebuie să ţipi, bine? Ar putea să te audă şi să se întoarcă. Bine?

Femeia aprobă din cap, iar ochii ei umflaţi o implorau.

Naomi îşi trecu unghiile peste marginea benzii adezive.

– Trebuie să taci, zise ea în şoaptă, în timp ce degetele îi tremurau. Te rog să taci.

Apoi smulse banda adezivă.

Aceasta scoase un sunet îngrozitor şi lăsă o dâră roşie, dureroasă, dar femeia nu ţipă.

– Te rog. Vocea ei suna ca o balama ruginită. Te rog să mă ajuţi. Te rog, nu mă lăsa aici.

– Trebuie să pleci. Trebuie să fugi. Naomi se uită la uşa pivniţei.

Dacă se întorcea? O, Doamne, dacă se întorcea bărbatul sălbatic care semăna cu tatăl ei?

Încercă să desfacă funia, dar nodurile erau prea strânse. Îşi frecă degetele de frustrare, apoi se întoarse, folosindu-se de raza de lumină.

Văzu o sticlă de băutură – interzisă după legile tatălui ei în casa lor – şi mai multă funie, răsucită, în aşteptare. O pătură veche, un felinar. Reviste cu femei goale pe copertă, un aparat de fotografiat şi, o, nu, nu, nu, fotografii cu femei lipite pe pereţi! Ca această femeie, goale, legate, însângerate şi înspăimântate.

Şi femei care se uitau la ea cu ochi morţi.

Un scaun vechi, cutii şi borcane cu mâncare şi un raft prins în cuie de perete. Un morman de cârpe – nu, haine, haine rupte – şi petele de pe ele erau de sânge.

Simţea mirosul de sânge.

Şi cuţite. Atât de multe cuţite!

Închizându-şi mintea, închizându-şi pur şi simplu mintea pentru orice altceva, Naomi apucă unul dintre cuţite şi începu să taie lângă unul dintre noduri.

– Să nu faci gălăgie, să nu ţipi.

Îi zgârie pielea, dar femeia nu scoase nici un sunet.

– Grăbeşte-te, te rog, grăbeşte-te. Te rog, te rog. Îşi înăbuşi un geamăt când braţele îi fură eliberate şi le simţi tremurând când încercă să le coboare.

– Doare. O, Doamne, doare.

– Nu te gândi la asta, pur şi simplu nu te gândi. Doare mai mult dacă o faci.

Durea, da. Durea să se gândească. Aşa că nu se va gândi la sânge, la poze, la maldărul de haine rupte, îngrozitoare.

Naomi începu să se ocupe de una din funiile de la glezne.

– Cum te cheamă?

– Eu... Ashley. Eu sunt Ashley. Cine e el? Unde e?

Nu putea să-i spună. Nu voia să-i spună.

– E acasă acum. A venit furtuna. O auzi?

Şi ea era acasă, îşi spuse Naomi, în timp ce tăia funia. Acasă în pat, iar ăsta era doar un coşmar. Nu era nici o pivniţă care mirosea a mosc, a urină şi a mai rău, nu era nici o femeie, nici un bărbat sălbatic. Avea să se trezească la ea în pat, iar furtuna va fi răcorit totul.

Atunci când se va trezi, totul va fi curat şi răcoros.

„Fugi, fugi, fugi în noapte, fugi departe de aici. Atunci asta nu se va fi întâmplat niciodată."

Cu sudoarea curgându-i pe faţa lovită, Ashley dădu să se ridice, însă picioarele nu o ţineau. Se prăbuşi pe podeaua de pământ, cu respiraţia şuierătoare.

– Nu pot să merg încă... Picioarele mele. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Va trebui să mă ajuţi. Te rog să mă ajuţi să ies de aici.

– Ţi-au amorţit picioarele, asta-i tot. Naomi înşfăcă pătura şi o puse pe umerii lui Ashley. Va trebui să încerci să te ridici.

Împreună reuşiră să o ridice pe Ashley în picioare.

– Sprijină-te pe mine. O să te împing pe scară în sus, dar va trebui să urci. Trebuie să încerci.

– Pot s-o fac. Pot s-o fac.

Ploaia bătea încet peste ascensiunea lentă şi călduță de sudoare şi de două ori pe traseul scurt Ashley aproape că alunecă. Muşchii lui Naomi tremurau de la efortul de a-i susţine greutatea, de a împinge. Dar cu un ultim geamăt scâncit, Ashley se târî afară şi rămase întinsă şi gâfâind pe pământ.

– Trebuie să fugi.

– Nu ştiu unde sunt. Îmi pare rău. Nu ştiu cât am stat acolo jos. O zi, două. Nu am mâncat sau băut de când... Sunt rănită.

Lacrimile îi alunecară pe obraji, dar ea nu hohoti, doar se uită la Naomi printre ele.

– El... El m-a violat, m-a strâns de gât, m-a tăiat şi m-a lovit. Glezna mea, ceva nu e în regulă cu ea. Nu pot să alerg cu ea aşa. Poţi să mă scoţi de aici? Să mă duci la poliţie?

Ploaia cădea şiroaie, iar fulgerele luminau cerul ca ziua.

Dar Naomi nu se trezea.

– Aşteaptă o clipă.

– Nu te duce înapoi acolo!

– Aşteaptă doar.

Se grăbi să coboare înapoi în acel loc îngrozitor şi luă cuţitul. O parte din sânge nu era proaspăt, nu era de la zgârieturi. Nu, o parte era vechi şi uscat, de la ceva mai grav decât de la nişte zgârieturi. Şi cu toate că o îngreţoşa, căută în maldărul de haine şi găsi o cămaşă jerpelită şi pereche de pantaloni scurţi rupţi.

Le luă cu ea şi urcă înapoi. Văzându-le, Ashley aprobă din cap.

– OK. Eşti o fată deşteaptă.

– N-am văzut pantofi, dar o să-ţi fie mai uşor cu cămaşa şi pantalonii. Sunt rupţi, dar...

– Nu contează.

Ashley strânse din dinţi când Naomi o ajută să îmbrace pantalonii, când îi băgă cu grijă braţele în cămaşă. Naomi îşi muşcă buza când văzu că mişcarea redeschise tăieturi fine pe bustul lui Ashley, văzu carne vie, din care se prelingea sângele.

– Va trebui să te sprijini de mine. Pentru că Ashley tremura, Naomi îi puse din nou pătura pe umeri.

„Fă-o, pur şi simplu", îşi spuse. „Nu te gândi, doar fă-o!"

– Va trebui să mergi, chiar dacă te doare. O să căutăm un băţ mai gros, dar trebuie să plecăm. Nu ştiu cât e ceasul, dar o să mă caute de dimineaţă. Va trebui să ieşim la drum. E aproape un kilometru de acolo până în oraş. Va trebui să mergi.

– O să mă târăsc dacă e nevoie.

Se ridică în genunchi, apoi, cu ajutorul lui Naomi, în picioare. Se mişca încet, iar Naomi ştia, auzind respiraţia grea a lui Ashley, cât era de dureros. Găsi o creangă ruptă, care o ajută doar un pic pe măsură ce cărarea se transforma în noroi din cauza furtunii.

Traversară pârâul – care acum curgea repede din pricina ploii – şi îşi continuară drumul.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, dar nu ştiu cum te cheamă.

– Naomi.

– E un nume frumos. Naomi, trebuie să mă opresc un pic.

– OK, însă doar pentru o clipă.

Ashley se rezemă de un copac, respirând greu, sprijinindu-se pe creanga ruptă, în timp ce sudoarea şi ploaia i se amestecau pe faţă.

– E un câine? Aud un câine lătrând.

– Probabil e King. Casa familiei Hardy e chiar în direcţia aia.

– Putem să mergem acolo? Putem suna la poliţie, să cerem ajutor.

– E prea aproape.

Domnul Hardy era, la fel ca tatăl ei, diacon la biserică. Îl va suna pe el, înainte să sune la poliţie.

– Prea aproape? Am impresia că am mers kilometri.

– Nici măcar unul.

– OK. Ashley îşi închise ochii pentru un moment, îşi muşcă buza. OK. Îl cunoşti pe bărbat? Pe cel care m-a răpit şi mi-a făcut rău?

– Da.

– Ştii cum îl cheamă, unde îl pot găsi?

– Da. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie să mergem.

– Spune-mi cum îl cheamă. Scâncind, Ashley se desprinse de copac şi îşi reluă mersul şchiopătat. O să-mi dea energie dacă îl ştiu.

– Îl cheamă Thomas Bowes. Thomas David Bowes.

– Thomas David Bowes. Câți ani ai?

– Unsprezece. Luni împlinesc doisprezece.

– La mulți ani! Ești foarte deșteaptă și curajoasă. Mi-ai salvat viața, Naomi. Ai salvat o viață înainte să împlinești doisprezece ani. Să nu uiți niciodată.

– Nu. N-o să uit. Furtuna începe să se potolească.

Rămaseră în pădure. Dura mai mult decât dacă ar fi ieșit în drum. Dar acum ea știa ce era frica, așa că rămase în pădure până la marginea orășelului Pine Meadows.

Acolo mergea la școală, la biserică, iar mama ei făcea cumpărături la magazin. Nu văzuse niciodată sediul șerifului pe dinăuntru, dar știa unde era.

Când zorile luminau cerul spre răsărit și prima geană de lumină sclipea în bălțoace, ea trecu dincolo de biserică, peste podul îngust care se arcuia deasupra pârâului îngust. Șlapii ei lipăiau pe stradă, iar Ashley șchiopăta, bocănind cu creanga, cu respirația gâfâită la fiecare pas.

– Ce oraș e ăsta?

– Pine Meadows.

– Unde? Eu eram în Morgantown. Studiez la colegiu WVU.

– E cam la 20 de kilometri de aici.

– Mă antrenam. Alergam. Sunt alergătoare de cursă lungă, dacă îți vine să crezi. Și mă antrenam, așa cum fac în fiecare dimineață. El parcase la marginea drumului, cu capota ridicată, de parcă ar fi avut o pană. A trebuit să încetinesc un pic și atunci m-a apucat. M-a lovit cu ceva. Și m-am trezit în acel loc. Va trebui să mă mai opresc o dată.

Nu, nu, nu ne oprim. Nu gândim. Doar acționăm.

– Aproape că am ajuns. Vezi, acolo mai jos pe drum, casa albă – vezi sigla din față?

– Pine Meadows, departamentul șerifului. O, slavă Domnului. O, slavă Domnului. Ashley începu să plângă, hohote dureroase care le scuturară pe amândouă, în timp ce Naomi își întări strânsoarea în jurul taliei lui Ashley, o susținu mai mult și se târșiră restul drumului.

– Suntem în siguranță. Suntem în siguranță.

Când Ashley se prăbuși pe prispa îngustă, Naomi strânse pătura mai mult în jurul ei, apoi bătu tare în ușă.

– Oare e cineva aici? Nu prea cred. E atât de devreme.

– Nu ştiu.

Naomi bătu din nou.

Când uşa se deschise, Naomi avu impresia că recunoaşte chipul tânăr cu părul ciufulit.

– Ce se întâmplă? întrebă el, apoi ochii somnoroşi se priponiră pe Ashley. Doamne Sfinte!

Deschise brusc uşa şi se lăsă pe vine lângă ea.

– Ajutor. Ajutaţi-ne!

– Sunteţi în siguranţă! O să fie bine!

Lui Naomi i se părea slab, dar o ridică pe Ashley ca pe un fulg – şi se înroşi un pic, când pătura alunecă şi cămaşa ruptă îi expuse mare parte din sânul stâng.

– Drăguţo, îi spuse lui Naomi, ţine uşa deschisă. Aţi avut un accident?

– Nu, spuse Naomi.

Ţinu uşa deschisă, şi avu timp o clipă să se gândească dacă să fugă, pur şi simplu să fugă sau să intre.

Intră.

– O să te aşez aici. E în regulă? Studie vânătăile de pe gâtul lui Ashley şi se văzu cum îi pică fisa. Draga mea, vezi acolo rezervorul de apă, ce-ar fi dacă i-ai aduce lui... Cum te numeşti?

– Ashley. Ashley McLean.

– Ce-ar fi dacă i-ai aduce lui Ashley nişte apă?

Se întoarse în timp ce vorbea, văzu cuţitul din mâna lui Naomi. Pe acelaşi ton lejer, adăugă:

– Ce-ar fi să iau eu ăstă, bine? Aşa, bravo.

Luă cuţitul din mâna moale a lui Naomi şi îl puse sus pe un raft unde nu se putea ajunge la el.

– Trebuie să dau nişte telefoane, unul ca să chem un doctor să te examineze. Dar o să facem şi nişte fotografii. Înţelegi?

– Da.

– Şi va trebui să-l chem pe şerif, apoi vor fi întrebări. Eşti în stare de asta?

– Da.

– Foarte bine. Bea un pic de apă. Bravo, îi spuse lui Naomi, o mângâie blând pe părul ud şi îi întinse paharul de hârtie lui Ashley.

Luă un telefon de pe birou şi formă un număr.

– Şerifule, sunt Wayne. Da, ştiu cât e ceasul. Avem o femeie rănită aici. Nu, domnule, nu e un accident. A fost atacată, va avea nevoie de o examinare completă. Se întoarse şi vorbi în şoaptă, dar Naomi auzi cuvintele „Trusa pentru viol".

– O fată a adus-o. Cred că e copila lui Tom şi Sue Bowes.

Ashley lăsă paharul în jos şi se uită în ochii lui Naomi.

– Bowes.

– Da. Eu sunt Naomi Bowes. Dar trebuie să bei apă.

– Şi tu, păpuşă. Ashley lăsă paharul jos şi o trase pe Naomi spre ea.

Când se frânse, când în sfârşit totul se frânse în ea, Naomi îşi puse capul pe umărul lui Ashley şi plânse.

Ashley se uită la Wayne peste capul lui Naomi.

– Tatăl ei mi-a făcut asta. Thomas David Bowes a făcut asta. Iar Naomi m-a salvat.

Wayne lăsă să-i scape un şuierat.

– Şerifule, ar fi bine să ajungeţi aici cât mai repede.

Capitolul 2

Când ajunse şeriful, Wayne o duse pe Naomi într-o altă cameră, îi oferi o ciocolată şi o cola. Ea nu avusese voie niciodată să se răsfeţe astfel, dar nu protestă. El scoase trusa de prim ajutor şi începu să-i cureţe tăieturile şi zgârieturile de care ea nu-şi dăduse seama că se alesese pe drumul lung prin pădure.

El mirosea a gumă Juicy Fruit – văzu pachetul galben ițindu-se din buzunarul lui de la piept.

De atunci avea să asocieze întotdeauna guma de mestecat cu gesturi de bunătate simplă.

– Draga mea, ai un profesor favorit?

– Hm, nu ştiu. Cred că poate doamna Blachard.

– Dacă vrei, pot s-o rog să vină să stea cu tine.

– Nu, nu. E în regulă. O să afle. Toată lumea o să afle. Simți cum o cuprinde durerea în piept şi îşi feri privirea. Dar nu vreau să fiu aici când o să afle.

– Foarte bine. O să vină o asistentă drăguță să stea cu Ashley, să meargă cu ea la spital. Vrei pe cineva de genul ăsta? Cineva care poate nu te cunoaşte.

– Nu vreau pe nimeni. Ce-o să se întâmple?

– Ei bine, şeriful vorbeşte acum cu Ashley un pic, apoi o s-o ducă la spital în Morgantown să o facă bine.

– Are glezna lovită.

– O s-o rezolve, nu-ți face griji. Vrei alt fel de ciocolată?

Naomi se uită la batonul de Snickers pe care nu-l deschisese.

– Nu, domnule. Doar că nu am mâncat niciodată ciocolată dis-de-dimineaţă.

– Nici de Paşte? Zâmbind, el îi puse un leocoplast pe o zgârietură mică, dar adâncă.

– E o zi sfântă. E pentru rugăciune, nu pentru mâncat iepuraşi de ciocolată.

Chiar în timp ce repeta cuvintele tatălui, văzu mila din ochii ajutorului de şerif. Dar el nu făcu decât să o mângâie pe picior.

– Ei bine, atunci să-ţi facem rost repede de un mic dejun. Poţi să te descurci singură câteva minute?

– Sunt arestată?

De data asta nu fu milă, ci bunătate Juicy Fruit, când el o mângâie pe obraz, blând ca o mamă.

– Pentru ce, draga mea?

– Nu ştiu. O să-l arestaţi pe tati.

– Nu-ţi face griji pentru asta acum.

– L-am văzut. L-am văzut când a ieşit din pivniţa din pădure şi părea rău. Mi-a fost frică.

– Nu trebuie să te mai temi acum.

– Ce-o să se întâmple cu mama şi cu fratele meu?

– O să fie bine. Se uită spre uşă când o auzi deschizându-se.

Ea o cunoştea pe Miss Lettie – venea la biserica lor. Dar uitase că lucra în biroul şerifului.

Lettie Harbough intră cu o sacoşă roşie şi cu un zâmbet trist pe faţa rotofeie.

– Bună, Naomi. Ţi-am adus nişte haine uscate. Sunt ale fetei mele, iar ea nu e aşa de înaltă şi de zveltă ca tine, dar sunt curate şi uscate.

– Mulţumesc, Miss Lettie.

– Cu mare drag. Wayne, şeriful are nevoie de tine. Eu şi Naomi ne descurcăm. Poţi să te schimbi aici la baie, nu?

– Da, doamnă.

Hainele erau prea largi, dar era şi o curea, aşa că putu strânge blugii.

Când ieşi din baie, Lettie şedea la masa mică şi bea cafea dintr-o cană mare, albastră.

– Am o perie aici. Te superi dacă îţi pieptăn părul? E încurcat rău.

– Mulțumesc.

Naomi se obligă să reziste, deși nu era sigură că voia să fie atinsă. Cu toate astea, după primele mișcări ale periei, se relaxă.

– Ce păr frumos.

– E spălătură de vase.

– Nici vorbă, e ca pielea de căprioară, toate nuanțele de blond amestecate și cu raze de soare, acum că e vară. E des și frumos. O să te întreb câteva lucruri, drăguța mea. Poate că o să fie greu. Dar sunt importante.

– Unde e Ashley?

– O duc acum la spital. A cerut să te vadă, a întrebat dacă putem să te ducem să o vezi. Vrei asta?

– Da, doamnă. Vă rog.

– Foarte bine. Dar acum trebuie să te întreb dacă tatăl tău ți-a făcut vreodată rău? Știu că o astfel de întrebare e neplăcută.

– Nu s-a atins niciodată de mine sau de Mason. Mama e cea care împarte pedepse, dacă e nevoie, dar nu contează foarte tare. Ea n-are inima să ne bată, așa că ne prefacem toți trei. Pentru că tata spune că bătaia e ruptă din rai.

– Nu mi-a plăcut niciodată zicala asta. Întrebarea mai grea e dacă tatăl tău te-a atins vreodată în locuri mai intime.

Naomi se uită fix înainte, în timp ce Lettie îi peria părul.

– Așa cum a făcut cu Ashley, vreți să spuneți? El a violat-o. Eu știu ce e violul, doamnă. Le-au violat pe Sabine în Biblie. El nu mi-a făcut asta niciodată. Nu m-a atins niciodată nepotrivit.

– În regulă, atunci. I-a făcut vreodată rău mamei?

– Nu cred. Câteodată...

– E în regulă. Cu mișcări exersate, Lettie îi prinse părul în coadă cu un elastic. Trebuie doar să-mi spui adevărul.

– Câteodată arăta de parcă ar fi vrut să-i facă rău, dar nu o făcea. Dacă se enerva foarte tare, pleca pur și simplu o zi sau două. „Să se răcorească", spunea mama. „Un bărbat are nevoie să se răcorească în legea lui." Nu știa, Miss Lettie. Mama nu știa că el le făcea rău oamenilor, altfel s-ar fi temut. S-ar fi temut mai tare.

– Oamenilor?

Când Lettie se întoarse să se aşeze din nou, Naomi se uită fix înainte.

– Ashley a spus că se afla acolo de o zi sau două. Dar acolo erau mai multă funie şi poze. Erau fotografii pe perete cu femei, legate toate la fel ca ea. Mai rău decât ea. Cred că unele erau moarte. Cred că erau moarte. O să mi se facă rău.

Lettie avu grijă de ea, ţinându-i părul în timp ce ea îmbrăţişa toaleta, ştergându-i faţa cu un prosop răcoros când se simţi mai bine.

Îi dădu lui Naomi ceva mentolat ca să-şi clătească gura, o sărută pe frunte.

– Ai trecut prin destule. Poate vrei să te odihneşti un pic.

– Nu pot să mă duc acasă, nu-i aşa?

– Nu chiar acum, iubito. Îmi pare rău, draga mea. Dar pot să te duc la mine acasă şi poţi să dormi în patul din camera de oaspeţi.

– Nu pot să stau aici până când vin mama şi Mason?

– Dacă asta vrei. Ce-ar fi să-ţi aduc nişte pâine prăjită, să vedem cum îţi cade la stomac. Poţi să păstrezi Snickersul pentru mai târziu.

– Mulţumesc.

Lettie se ridică.

– Ce ai făcut tu, Naomi, a fost corect. Şi mai mult decât curajos. Sunt foarte mândră de tine. O să lipsesc doar câteva minute. Ce zici de nişte ceai cu miere la pâinea prăjită?

– Ar fi minunat, mulţumesc.

Rămasă singură, Naomi îşi puse capul pe masă, dar nu reuşea să se odihnească. Bău din cola, dar era mult prea dulce. Voia apă, apă rece, limpede. Se gândi la rezervorul de apă şi se ridică.

Păşi afară din camera mică, dădu să strige, să întrebe dacă era în regulă.

Îl văzu pe ajutorul de şerif târându-l pe tatăl ei spre o uşă mare, metalică. Avea mâinile încătuşate la spate. Pe obrazul drept îi înflorea o vânătaie.

Nu arăta sălbatic acum, nici supărat şi nici părând să regrete. Avea un rânjet pe faţă – genul pe care îl afişa când cineva-i spunea că el greşise cu ceva.

El o văzu – iar ea se încordă în aşteptarea furiei, urii, mâniei lui.

Dar nu avu parte decât de indiferență înainte să pășească dincolo de ușa metalică. Și să dispară.

Camera era plină de oameni, gălăgie și ceva ce strălucea întunecat în aer.

Naomi simți că plutește în acel ceva, de parcă picioarele s-ar fi dus în altă parte și corpul îi atârna suspendat.

Auzea cuvinte disparate, metalice în urechea ei.

„FBI, ucigaș în serie, criminaliști, victime."

Nimic nu avea sens.

Nimeni nu o observă, o fată slăbuță, cu ochii prea mari, prea strălucitori pe fața palidă și fantomatică, înotând în haine prea mari pentru ea, în stare de șoc.

Nimeni nu se uită spre ea, așa că se întrebă dacă ar fi făcut-o oare s-ar uita prin ea, așa cum făcuse și tatăl ei.

Poate nimeni nu era real. Poate ea nu era reală.

Dar presiunea din pieptul ei se simțea reală. De parcă ar fi căzut de pe craca de sus a bătrânului stejar din spatele casei și rămăsese fără suflu. Atât de tare, încât nu mai putea să și-l recapete.

Camera se învârti o dată, încet, grețos și lumina se diminuă. Un nor care se așezase peste lună.

Cu Bowes închis, Wayne se întoarse la timp să vadă cum Naomi își dădea ochii peste cap. Strigă și sări spre ea. Era rapid, dar nu suficient de rapid să o prindă înainte să se prăbușească pe podea.

– Aduceți niște apă! Unde e afurisitul de doctor? Ce naiba face aici afară? O ridică și o ținu în brațe. O bătu cu blândețe pe obrajii care i se păreau suficient de palizi și translucizi, ca mâna să-i treacă prin ei.

– Îmi pare rău. Doamne Sfinte! Avea nevoie de mâncare, așa că am ieșit să-i aduc ceva. Lettie se ghemui lângă ei cu un pahar de apă.

– L-a văzut? A văzut când l-am adus pe ticălos?

Lettie scutură doar din cap.

– N-am lipsit mai mult de trei minute. Uite, își revine. Bună, drăguța mea. Naomi, respiră încet. Ai leșinat. Încearcă să iei o înghițitură de apă.

– Mi-a fost rău?

– Acum ești în ordine. Ia o înghițitură.

Ea își aminti totul. Își închise ochii pe care mama ei îi numea verde ca sticla de medicamente.

– De ce nu e furios pe mine? De ce nu-i pasă?

O convinseră să bea niște apă. Wayne o duse în brațe înapoi în spate. Îi aduseră mâncare de oameni bolnavi. Ceai și pâine prăjită. Mâncă doar cât putu și constată că reuși să alunge cea mai mare parte din acea senzație de plutire.

Restul trecu ca în ceață. Doctorul Hollin veni să o examineze. Cineva rămase cu ea tot timpul, iar Wayne îi strecură încă o cola.

Veni și șeriful. Ea îl cunoștea – șeriful Joe Franks –, pentru că era colegă la școală cu Joe Junior. Avea umeri lați și un corp puternic, plus o față dură pe un gât gros. Se gândea mereu la un buldog când îl vedea.

Se așeză în fața ei.

– Cum te simți, Naomi?

Vocea lui suna ca un drum plin de pietriș.

– Nu știu. Hmm. Bine, domnule.

– Știu că ai avut o noapte grea și, pe deasupra, mai ai și o zi grea. Știi ce se întâmplă acolo afară?

– Da, domnule. Tata i-a făcut rău lui Ashley. A legat-o în pivnița veche din pădure, acolo unde e cabana aceea arsă. N-am știut că făcea lucrurile alea. Nu știu de ce ar face cineva ce a făcut el.

– Ai mai fost vreodată la pivnița aceea, înainte de noaptea asta?

– N-am știut că e acolo. N-avem voie să ne ducem așa departe în pădure. Doar până la pârâu și doar dacă ni se dă voie.

– Ce te-a făcut să te duci noaptea trecută acolo?

– M-am trezit și era foarte cald. Ședeam la fereastră și l-am văzut pe tati ieșind. M-am gândit că poate se duce la pârâu să se răcorească și voiam să merg și eu. Mi-am luat lanterna și șlapii și m-am strecurat afară. Nu am voie să fac asta.

– E în regulă. Așa că l-ai urmat.

– M-am gândit că s-ar putea să i se pară amuzant. Mi-aș fi dat seama înainte să-i dezvălui că sunt acolo. Dar nu s-a dus la pârâu, iar eu voiam să aflu unde se duce. Și când am văzut cabana veche și pivnița, m-am gândit că poate acolo asambla bicicleta pentru ziua mea.

– E ziua ta, drăguţo?

– Luni e şi am cerut o bicicletă cadou. Aşa că am aşteptat, pentru că voiam doar să arunc o privire. M-am ascuns şi am aşteptat până când a ieşit, dar...

– Ce anume?

Preţ de o clipă se gândi că ar fi mai uşor dacă ar pluti din nou, dacă ar continua să plutească. Dar şeriful avea ochi blânzi şi răbdători. Şi o fixa cu acei ochi blânzi, chiar dacă ea ar fi plutit departe.

Unde mai pui că trebuia să spună cuiva.

– Nu arăta în regulă, domnule şerif. Nu arăta în regulă când a ieşit şi m-a speriat. Dar am aşteptat până a plecat. Voiam doar să văd ce era acolo jos.

– Cât ai aşteptat?

– Nu ştiu. Mi s-a părut că mult. Se înroşi uşor. Nu avea de gând să-i spună că urinase în pădure. Unele lucruri sunt personale.

– Era un zăvor la uşă şi a fost mai greu de dat la o parte, dar când am deschis uşa, am auzit un scâncet. Am crezut că poate e un căţel. Nu aveam voie să ţinem un câine, dar m-am gândit că poate totuşi... Apoi am văzut-o pe Ashley.

– Ce-ai văzut, draga mea? Ştiu că e greu, dar dacă îmi poţi spune exact, o să fie de folos.

Ea îi spuse exact şi sorbi din cola, deşi stomacul ei se cutremura la noua povestire.

El puse mai multe întrebări, iar ea se strădui să răspundă cât mai bine. Când termină, o bătu uşor pe mână.

– Ai făcut o treabă bună. O s-o aduc pe mama ta aici.

– E aici?

– Da, e aici.

– Şi Mason?

– E la familia Huffman. Doamna Huffman are grijă de el şi se joacă cu Jerry.

– Asta e bine. El şi Jerry se înţeleg bine, le place să se joace împreună. Domnule şerif Franks, mama e bine?

O umbră trecu peste ochii lui.

– A avut şi ea o zi grea. Tăcu pentru vreme. Eşti o fată rezistentă, Naomi.

– Nu mă simt aşa de rezistentă. Mi s-a făcut rău şi am leşinat.

– Crede-mă, draga mea. Sunt poliţist. Zâmbi uşor. Eşti o fată rezistentă. Aşa că o să-ţi spun că o să mai fie şi alţi oameni care o să-ţi pună întrebări. Cei de la FBI – ştii ce e?

– Da, domnule. Într-un fel.

– Şi ei vor pune întrebări. Şi mai sunt şi reporteri care vor să stea de vorbă cu tine. Va trebui să vorbeşti cu cei de la FBI, dar nu trebuie să vorbeşti cu reporterii.

Se ridică un pic şi scoase o carte de vizită din buzunar.

– Aici e numărul meu de telefon, numărul ăsta de aici, iar pe cel de acasă l-am scris pe dos. Poţi să mă suni oricând, nu contează cât e ceasul. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu mine, suni. În regulă?

– Da, domnule.

– Pune asta bine. O s-o aduc pe mama ta acum.

– Şerifule Franks?

El se opri la uşă şi se întoarse spre ea.

– Da, draga mea?

– Tati o să ajungă la închisoare?

– Da, draga mea. Aşa e.

– Ştie asta?

– Presupun că da.

– OK, zise ea şi se uită la cola.

Tati al ei se ducea la închisoare. Cum putea să se ducă înapoi la şcoală, la biserică sau la piaţă cu mama ei? Era mai rău decât atunci când tatăl lui Carrie Potter fusese la închisoare pentru câteva luni, pentru că se bătuse în sala de biliard. Ba chiar mai rău ca atunci când unchiul lui Buster Kravitt ajunsese la închisoare pentru că vindea droguri.

Într-o săptămână trebuia să intre în clasa a şaptea şi toată lumea va şti ce s-a întâmplat. Ce făcuse tatăl ei. Ce făcuse ea. Nu ştia cum avea...

Uşa se deschise şi apăru mama ei.

Arăta bolnavă, de parcă ar fi fost bolnavă de zile întregi şi boala ar fi ros-o pe dinăuntru. Părea mai slabă decât cu o seară înainte

când Naomi se dusese la culcare. Iar ochii îi erau roşii şi umflaţi, înotând în lacrimi. Părul îi era ciufulit, de parcă nu s-ar fi ostenit să-l pieptene şi era îmbrăcată cu o rochie roz, largă, pe care de obicei nu o purta decât la munca în grădină.

Naomi se ridică, nedorindu-şi nimic mai mult decât să-şi poată îngropa faţa la pieptul mamei, să fie consolată, să găsească acolo promisiuni pe care să se prefacă a le crede.

Dar lacrimile se rostogoliră din ochii mamei, însoţite de hohote guturale. Se prăbuşi pe podea şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Astfel încât copila se duse la mamă, o luă în braţe, o mângâie şi o consolă.

– O să fie bine, mama. O să fim bine.

– Naomi, Naomi! Ei spun lucruri îngrozitoare despre tatăl tău. Spun că tu le-ai spus.

– O să fim bine.

– Nu poate fi adevărat. Nu poate fi adevărat. Susan se trase înapoi şi îi prinse faţa în mâini. Ţi-ai imaginat totul. Ai avut un vis urât, rosti ea sălbatic.

– Mama. Am văzut.

– Nu, n-ai văzut. Va trebui să le spui că ai făcut o greşeală.

– N-am făcut nici o greşeală. Ashley – fata pe care el... – ea e la spital.

– Minte. Trebuie să mintă. Naomi, e tatăl tău, e sângele tău. E soţul meu. Poliţia ne răscoleşte casa. I-au pus cătuşe lui tata şi l-au luat de acolo.

– Cu mâna mea am tăiat funiile.

– Nu-i adevărat. Va trebui să încetezi cu minciunile chiar acum şi să le spui că ai inventat totul.

Naomi simţi cum în cap începe să-i pulseze ceva, aşa că propria voce-i sună seacă şi găunoasă.

– Eu i-am tras banda adezivă de pe gură. Am ajutat-o să iasă din pivniţă. Abia putea să meargă. Nu avea haine pe ea.

– Nu.

– A violat-o.

– Nu spune aşa ceva, rosti Susan cu voce ascuţită şi o scutură pe Naomi. Să nu îndrăzneşti!

– Erau fotografii pe pereți. O sumedenie de fotografii cu alte fete, mama. Erau cuțite cu sânge uscat pe el și funii și...

– Nu vreau să aud asta. Susan își duse mâinile la urechi. Cum poți să spui așa ceva? Cum poți să crezi așa ceva? El e soțul meu. Trăiesc cu el de paisprezece ani. I-am născut doi copii. Am dormit în același pat, în fiecare noapte.

Înverșunarea se sparse ca sticla. Susan își lăsă din nou mâna pe umărul lui Naomi.

– O, ce-o să ne facem? Ce-o să se aleagă de noi?

– O să fim bine, zise Naomi din nou, neajutorată. O să fim bine, mama.

Nu puteau să se ducă acasă. Cel puțin nu până când poliția și FBI-ul nu terminau cercetările acolo. Însă Lettie le aduse la toți haine și periuțele de dinți și altele și le cedă lui Naomi și mamei ei camera de oaspeți, iar Mason dormi cu fiul ei.

Doctorul îi dădu mamei ei ceva ca să poată dormi, ceea ce era bine. Naomi făcu un duș, își puse hainele ei, își prinse părul la spate și se simți mai bine în propria piele.

Când se îndreptă pe hol spre baie, se opri să deschidă ușa să vadă de mama ei și îl descoperi pe fratele ei așezat pe marginea patului.

– Să nu o trezești! șuieră Naomi, apoi îi păru rău de tonul aspru, când el se întoare să se uite la ea.

Plânsese și el, iar fața îi era pătată, ochii aveau cercuri roșii pe afară și păreau pierduți în interior.

– Doar o veghez.

– Hai afară, Mason. Dacă se trezește, o să înceapă iar să plângă.

El făcu întocmai, fără să se certe – un lucru rar – și se îndreptă direct spre ea, îmbrățișând-o.

Nu prea se mai îmbrățișau în ultima vreme, dar senzația de a avea pe cineva pe care să se bazeze era plăcută, așa că îl strânse și ea.

– Au intrat direct în casă, când încă mai dormeam. L-am auzit pe tata strigând și pe alți oameni și am ieșit afară. L-am văzut pe tata luptându-se cu ajutorul de șerif și ei l-au împins în perete. Mama țipa și plângea, și i-au pus cătușe lui tata, ca la televizor. A jefuit o bancă? Nimeni nu vrea să-mi spună.

– Nu, n-a jefuit o bancă.

Dacă se duceau la parter, acolo era Miss Lettie, aşa că se aşeză, în schimb, cu fratele ei pe jos.

– Le făcea rău oamenilor, Mason. Femeilor.

– De ce?

– Nu ştiu de ce, dar o făcea.

– Poate că era vina lor.

– Nu, nu era. Le ducea într-un loc în pădure unde le încuia şi le făcea rău.

– Ce fel de loc?

– Un loc rău. O să-l trimită la închisoare pentru asta.

– Nu vreau ca tata să meargă la închisoare. Lacrimile începură să-i curgă din nou.

Nu putu decât să-l ia pe după umeri.

– A făcut lucruri rele altor oameni, Mason. Trebuie să meargă la închisoare.

– O să meargă şi mama la închisoare?

– Nu, ea nu a făcut rău nimănui. Nu ştia că el le făcea rău oamenilor. Să nu te apuci s-o baţi la cap din cauza asta. Şi să nu te apuci să te încaieri. Oamenii o să spună lucruri despre tata, iar tu vei dori să te baţi cu ei pentru asta, dar nu ai voie. Pentru că ce spun oamenii e adevărat.

Pe chipul lui apăru o expresie războinică.

– De unde ştii că e adevărat?

– Pentru că am văzut, pentru că ştiu. Nu vreau să mai vorbesc acum despre asta. Am vorbit destul toată ziua. Îmi doresc să treacă totul. Îmi doresc să fim în altă parte.

– Vreau să mă duc acasă.

Ea nu voia. Nu voia să se mai întoarcă niciodată în casa aceea, ştiind ce se ascundea adânc în pădure. Să ştie cine trăise în acele camere, cu cine mâncase la aceeaşi masă.

– Miss Lettie spune că au Nintendo în sufragerie.

Expresia războinică se transformase într-una de speranţă amestecată cu îndoială.

– Putem să ne jucăm?

– Ea a zis că da.

– Or avea şi Donkey Kong?

– Putem să aflăm.

La ei acasă nu aveau jocuri video – nici computer –, dar amândoi aveau destui prieteni ca să ştie lucrurile de bază. Iar ea şi Mason erau foarte pasionaţi de jocurile video. Fu simplu să-l instaleze în sufragerie cu ajutorul lui Miss Lettie – ba chiar mai bine când îl obligă pe fiul ei adolescent să se joace cu Mason.

– O să fac nişte limonadă. De ce nu vii cu mine la bucătărie, Naomi, să mă ajuţi s-o pregătesc?

Casa era aşa de frumoasă! Curată şi drăguţă, cu pereţi coloraţi şi mobilă veselă. Ştia că domnul Harbough preda limba şi literatura engleză la liceu, iar Miss Lettie lucra pentru şerif. Dar casa i se părea *bogată*.

Iar bucătăria avea o maşină de spălat vase şi un blat în mijloc cu o a doua chiuvetă în el.

– Aveţi o casă aşa de frumoasă, Miss Lettie!

– Mulţumesc. Mă face fericită. Vreau să te simţi confortabil aici.

– Cât o să stăm la dumneavoastră, ce credeţi?

– O zi sau două, asta e tot. Lettie puse zahăr şi apă într-un ibric la fiert. Ai făcut vreodată limonadă de la zero?

– Nu, doamnă.

– E un deliciu. Durează un pic, dar merită.

Lettie se agita prin bucătărie. Naomi observă că nu purta un şorţ, ci îşi îndesase un ştergar în talia pantalonilor. Tata nu voia ca mama să poarte pantaloni. Femeile trebuiau să poarte fuste şi rochii.

Gândindu-se la asta, la tatăl ei, auzindu-i vocea în minte, simţi cum i se strânge iar stomacul.

– Miss Lettie, ce lucraţi în biroul şerifului?

– Ei bine, draga mea, sunt prima femeie ajutor de şerif în Pine Meadows şi singura după şase ani.

– Ca ajutorul de şerif Wayne.

– Aşa e.

– Atunci ştiţi ce se va întâmpla în continuare. Îmi spuneţi ce-o să se întâmple în continuare?

– Nu pot spune cu certitudine, deoarece acum FBI-ul a preluat cazul. Noi îi asistăm. Vor strânge dovezi, vor lua declaraţii, iar tatăl

tău va avea un avocat. Multe lucruri depind de dovezi și de declarații și de ce va face și va spune tatăl tău. Știu că e greu, dar cred că e mai bine să încerci să nu-ți faci griji pentru asta de pe-acum.

– Nu îmi fac griji pentru tata. Ea își dăduse deja seama cum stăteau lucrurile. Dar... dar trebuie să am grijă de mama și de Mason.

– O, fetiță dragă! Lettie oftă și, după ce amestecă în oală, veni pe după tejgehea. Cineva va trebui să aibă grijă și de tine.

– Mama n-o să știe ce să facă, dacă tata nu mai e să-i spună. Iar Mason nu înțelege ce a făcut tata. Nu știe ce e violul.

Cu un alt oftat, Lettie o strânse pe Naomi în brațe.

– Nu e treaba ta să ai grijă de toată lumea. Unde e fratele mamei tale acum? Unde e unchiul Seth?

– La Washington. Dar nu avem voie să ținem legătura cu el, pentru că e homosexual. Tata spune că e un monstru.

– E unchiul tău. L-am cunoscut când eram la școală, era cu câțiva ani mai mic decât mine. Nu părea deloc să fie un monstru.

– Biblia spune... simți că o doare capul și inima de la ce spunea Biblia – sau, mai bine zis, de la ce spunea tatăl ei. Nu, nu putea să se gândească la asta acum. A fost mereu drăguț cu noi. Are un râs plăcut, așa îmi amintesc. Dar tata i-a zis să nu mai vină în vizită, și nici mama nu avea voie să vorbească la telefon cu el.

– Ai vrea să vină?

Doar acele câteva cuvinte îi puseră lui Naomi un nod în gât, așa că nu putu decât să dea din cap că da.

– Foarte bine, atunci. Când o să iau siropul de pe sobă să se răcească, o să văd cum pot să iau legătura cu el. Apoi o să-ți arăt cum să storci lămâile. Asta e partea distractivă.

Ea învață să facă limonadă de la zero și mâncă sendviș cu brânză la grill – o combinație care va rămâne mereu favorita ei.

Mama ei dormi toată ziua, așa că Naomi, pentru prima dată în viață, se milogi să i se dea ceva de făcut. Lettie o lăsă să smulgă buruienile din grădina de flori din spate și din grădina de zarzavaturi și să pună semințe în cutiuțele pentru păsări.

Când termină, Naomi cedă oboselii, se întinse pe iarbă, la umbră, și adormi.

Se trezi brusc, așa cum o făcuse în noaptea aceea. Ceva, era ceva.

Se ridică repede, cu inima bubuindu-i, aproape așteptându-se să-l vadă pe tatăl ei stând aplecat cu o funie într-o mână și cu un cuțit în cealaltă.

Dar omul care stătea la umbră pe un scaun de grădină nu era tatăl ei. Purta pantaloni kaki și mocasini fără șosete și, în timp ce privirea îi urca, văzu o cămașă albastră cu un bărbat călare, acolo unde ar fi trebuit să fie buzunarul.

Avea ochi verzi ca sticla de medicamente, un chip neted și frumos ca al unui actor de film și păr castaniu peste care purta o pălărie de panama.

– Am adormit.

– Nimic nu e mai bun ca un somn la umbră, în soarele după-amiezii. Îți amintești de mine, Naomi?

– Unchiul Seth. Inima o durea, dar era o durere plăcută. Se temea că avea să leșine din nou, dar senzația nu era aceeași ca înainte, ci totul se simțea ușor și plăcut. Ai venit. Ai venit! zise ea din nou și se sui la el în poală, plângând și agățându-se de el. Să nu ne părăsești. Te rog să nu ne părăsești, unchiule Seth. Te rog, te rog.

– Nu, n-o s-o fac, fetița mea. Îți promit. Nu-ți mai face griji acum, pentru că am venit și o să am grijă de tine.

– Mi-ai adus o rochie roz de gală!

El râse și sunetul îi șterse durerea din inimă în timp ce el scoase o batistă albă ca neaua din buzunarul pantalonilor kaki și îi șterse lacrimile.

– Îți amintești de asta? Nu aveai mai mult de șase ani.

– Era așa de drăguță, de fină și de frumoasă! Mama doarme. Nu face decât să doarmă.

– De asta are nevoie acum. Dar uite ce înaltă te-ai făcut! Ce picioare lungi ai! Le-ai cam zgâriat.

– Era întuneric în pădure.

El o strânse mai tare în brațe. Mirosea bine, ca șerbetul de lămâie.

– Acum nu mai e întuneric, iar eu sunt aici. De îndată ce va fi posibil, veți veni să stați la mine. Tu, Mason și mama voastră.

– Mergem la Washington să stăm cu tine?

– Aşa e. Cu mine şi cu prietenul meu, Harry. O să-ţi placă de Harry. Acum joacă Donkey Kong cu Mason, să se împrietenească.

– E homosexual?

În pieptul lui Seth se auzi un mormăit.

– Ei bine, da, este.

– Dar unul drăguţ, aşa ca tine.

– Aşa cred, dar vei putea să judeci singură.

– Luni ar trebui să încep iar şcoala. Mason la fel.

– O să mergi la şcoală la Washington. Ţi se pare în regulă?

Uşurarea o făcu să se simtă iar aproape de leşin, aşa că răspunse dând din cap.

– Nu vreau să mai stau aici. Miss Lettie e foarte drăguţă. La fel şi ajutorul de şerif Wayne. Şi şeriful. Mi-a dat numărul lui ca să-l sun dacă am nevoie. Dar nu vreau să mai stau aici.

– De îndată ce se va putea, n-o să mai stăm.

– Nu vreau să-l văd pe tata. Nu vreau să-l văd. Ştiu că e rău, dar...

El o trase înapoi.

– Nu e rău, nici să nu te gândeşti la asta. Nu va trebui să-l vezi, dacă nu vrei.

– O să-i spui mamei? O să vrea să-l vedem şi eu, şi Mason. Eu nu vreau să-l văd. El nu m-a văzut pe mine. Putem să plecăm acum la Washington?

El o strânse din nou în braţe.

– La asta lucrez.

Fu nevoie de mai bine de o săptămână, deşi nu petrecură fiecare noapte la Miss Lettie. Reporterii veniră – şeriful avusese dreptate. Şi veniră în cete şi turme, cu maşini mari şi cu camere de filmat. Răcneau întrebări şi roiau tot timpul când ieşea cineva afară.

Nimeni nu-şi aminti de ziua ei, dar nu-i păsa. Voia să o uite şi ea.

Ajunseră într-o casă la marginea oraşului Morgantown, nu la fel de frumoasă ca aceea a lui Miss Lettie. Şi cei de la FBI stăteau acolo, din pricina reporterilor şi pentru că avuseseră loc ameninţări.

Îi auzise pe unul dintre cei de la FBI vorbind despre asta şi cum aveau să-l mute şi pe tatăl lor în altă parte.

Auzea multe, pentru că asculta.

Mama certându-se cu unchiul Seth cu privire la plecarea la Washington, cu privire la a duce copiii să-şi vadă tatăl. Dar unchiul ei se ţinu de promisiune. Când mama ei se duse să-l vadă pe tatăl lor, se duse cu o doamnă de la FBI.

A doua oară când se duse, se întoarse şi înghiţi pastile. Şi dormi mai mult de douăsprezece ore.

Îl auzi pe unchiul Seth vorbind cu Harry despre ce schimbări trebuiau să facă, pentru ca încă trei oameni să poată locui în casa lor din Georgetown. Îi plăcea de Harry – Harrison (ca Indiana Jones) Dobbs. Deşi o surprinse şi o nedumerise că nu era alb. Nu era nici negru complet. Era precum caramelul care îi plăcea aşa de mult pe îngheţată când primea câte o recompensă.

Era foarte înalt şi avea ochi albaştri, care păreau foarte speciali în contrast cu caramelul. Era *chef,* ceea ce însemna, îi spuse el, că era un bucătar mai fandosit. Deşi nu cunoscuse până atunci vreun bărbat care să se descurce într-o bucătărie, Harry gătea cina în fiecare seară. Mâncare cum nu mai gustase niciodată.

Era ca într-un film, aşa frumoasă era mâncarea.

Le cumpărară Nintendo lui Mason şi ei, iar mamei, haine noi. Se gândea că ar putea să stea acolo, în casa aceea nu prea frumoasă, dacă Harry şi Seth ar rămâne şi ei.

Dar într-o seară, târziu, în ziua în care mama fusese să-l viziteze pe tata, auzi o ceartă. Nu-i plăcea când unchiul şi mama ei se certau. Îi răscolea teama că ar putea ca el să plece din nou.

– Nu pot, pur şi simplu, să iau copiii şi să plec. Sunt copiii lui Tom.

– N-o să iasă niciodată din închisoare, Susie. O să-i târăşti pe copiii acolo în zilele de vizită? O să-i faci să treacă prin asta?

– E tatăl lor.

– E un monstru afurisit.

– Nu vorbi aşa.

– E un monstru afurisit, pricepe odată! Copiii au nevoie de tine, Susie, aşa că fă bine şi ajută-i. El nu merită nici un minut din timpul tău.

– Am jurat. Să-l iubesc, să-l cinstesc, să-l ascult.

– Şi el a jurat, şi şi-a încălcat toate jurămintele. Sfinte Doamne, a violat, torturat şi ucis peste douăzeci de femei – asta doar din ce a mărturisit. S-a lăudat cu asta, pentru Dumnezeu! Peste douăzeci de fete tinere. Venea apoi la tine în pat după ce termina cu ele.

– Taci! Taci! Vrei să mă faci să spun că a făcut toate lucrurile astea? Că a făcut faptele alea oribile? Cum să trăiesc cu aşa ceva, Seth? Cum să trăiesc cu aşa ceva?

– Pentru că ai copii care au nevoie de tine. O să te ajut, Susie. O să plecăm de aici undeva unde tu şi copii vă veţi simţi în siguranţă. Şi tu, şi ei veţi avea nevoie de consiliere psihologică. O să meargă la şcoli bune. Să nu mă pui în situaţia de a-ţi spune ce să faci, aşa cum făcea el. O să mă ocup deocamdată, dacă e nevoie să te protejez pe tine şi pe copii. Dar îţi cer să-ţi aminteşti cum erai, înainte de el. Aveai mândrie, şi planuri, şi lumină.

– Nu înţelegi? Tonul rugător din vocea mamei, acel ton îngrozitor de rănit, ca o tăietură care nu voia să se vindece. Dacă plec, atunci accept că s-a întâmplat.

– Dar s-a întâmplat. El a mărturisit.

– L-au obligat.

– Opreşte-te! Opreşte-te! Propria-ţi fiică, copilul tău, a văzut ce a făcut.

– Şi-a imaginat...

– Opreşte-te, Susie, opreşte-te!

– Nu pot... Cum să nu fi ştiut? Cum să fi trăit jumătate din viaţă alături de el şi să nu fi ştiut? Reporterii strigă la mine.

– Dă-i în mă-sa de reporteri! Mâine plecăm. Doamne, unde ţi-e furia, Suze? Unde ţi-e furia pentru ce a făcut, pentru ceea ce e, pentru ce v-a făcut ţie şi copiilor? Pentru tot prin ce a trebuit să treacă Naomi. Sper că ţi-o vei regăsi, dar până o faci, va trebui să ai încredere în mine. Este cel mai bun lucru. Putem pleca mâine, şi vei putea să construieşti o viaţă nouă pentru tine şi pentru copii.

– Nu ştiu de unde să încep.

– Fă bagajele. Şi apoi o vom lua treptat.

O auzi pe mama plângând când Seth ieşi din cameră. Dar după o vreme, Naomi auzi sertare deschizându-se şi închizându-se.

Sunetele împachetatului, se gândi ea.

Plecau a doua zi de dimineaţă. Lăsând toate astea în urmă.

Închise ochii şi rosti o rugăciune specială de mulţumire pentru unchiul ei. Ea înţelesese că îi salvase viaţa lui Ashley. Acum se gândea că unchiul Seth îi salva ei viaţa.

Capitolul 3

Naomi locui la Washington cinci luni, două săptămâni şi trei zile. Perioada aceea scurtă de timp îi aduse atât de multe suişuri şi coborâşuri, atât de multe şocuri şi bucurii, că nu mai putea ţine socoteala.

Iubea casa din Georgetown cu tavanele ei înalte, şi culorile bogate, închise, cu curtea drăguţă din spate, şi fântâna arteziană cu bazinul ei mic.

Nu mai locuise niciodată la oraş şi ar fi putut să stea cu orele la fereastra din camera ei, uitându-se la maşini, taxiuri şi oameni. Iar camera ei era atât de frumoasă! Comoda veche, din lem de cireş, o antichitate, nu una de căpătat, căci era o diferenţă, avea o oglindă mare, ovală, cu ramă din acelaşi lemn, cu mici decoraţiuni. Avea un pat dublu, un lux care îi permitea să se rostogolească în el sau să-şi întindă braţele cât de mult voia. Aşternuturile erau aşa de moi şi de netede, încât mângâia faţa de pernă ca să adoarmă.

Pereţii erau galben-aurii şi aveau tablouri cu flori, grupate în mica lor grădină.

Camera ei îi plăcea chiar mai mult decât a mamei, care era mai sofisticată, cu un baldachin verde palid peste patul mare şi un scaun cu păsări frumoase şi stranii în zbor.

Mason dormea pe o canapea extensibilă în ceea ce unchiul numea salonaşul de la etaj, dar cele mai multe nopţi, în primele săptămâni, ajungea să se cuibărească la ea în pat sau făcându-se ghem pe covoraşul ei, ca un căţel.

Harry îi duse la restaurantul lui, cu feţe de masă, lumânări şi flori şi le făcu turul marii bucătării, care era plină de gălăgie, agitaţie şi căldură.

Începerea şcolii le aduse emoţii şi agitaţie. O şcoală nouă, un loc nou, unde nimeni nu o cunoştea. Asta era şi înspăimântător, dar şi minunat. Se obişnui şi cu numele nou. Aici era Naomi Carson – fata cea nouă – şi unii se amuzară de accentul ei. Dar nici unul din copii nu ştia că tatăl ei era la închisoare.

Nu-i plăcea să meargă la terapie. Doamna doctor Osgood era drăguţă – tânără şi frumoasă şi mirosea mereu bine. Dar i se părea că e rău, cel puţin la început, să vorbească cu o străină lucruri despre părinţii ei, despre fratele ei şi, mai mult decât orice, despre ce se întâmplase în pădure.

Mason mergea la alt doctor, un bărbat, şi îi plăcea, pentru că doctorul acesta îl lăsa să vorbească despre jocuri video şi baschet. Cel puţin asta spunea Mason şi după câteva săptămâni de vorbit despre jocuri video şi baschet, el nu mai veni să doarmă la Naomi în pat.

Mama ei mergea la cu totul alt doctor, asta când mergea. De multe ori spunea că nu se simţea în stare şi se băga în pat cu una dintre migrenele ei.

O dată pe săptămână împrumuta maşina unchiului Seth şi se ducea la închisoare – Penitenciarul din Hazelton – în ziua de vizită. Avea nevoie de opt ore dus şi întors, pentru timpul scurt de vizită prin geam. Şi de fiecare dată se întorcea părând ca bătută şi cu una dintre durerile ei de cap.

Dar nu înceta să se ducă.

Cu toate astea, lucrurile se instalară într-o rutină, cu şcoală pentru ea şi Mason, restaurantul pentru Harry, biroul unde lucra Seth, investind banii altor oameni, şi mama care lucra cu jumătate de normă pe un post de chelneriţă.

Apoi Seth se întoarse într-o seară acasă cu un ziar de scandal în mână şi se dezlănţui infernul.

Naomi se crispă. Nu-l văzuse niciodată pe unchiul ei furios, nu-l auzise niciodată ridicând vocea. Acum nu ştia ce să facă, în timp ce pregătea pui cu orez, aşa cum îi arătase Harry, pe aragazul mare,

în timp ce Mason o lălăia cu temele, iar mama privea în gol şi pretindea că îl ajută.

Mama sări în picioare când Seth trânti ziarul pe blat. Şi Naomi văzu că partea de sus avea o fotografie cu tatăl ei şi, o, Doamne, o fotografie cu ea, din vremea când mergea la şcoala generală din Pine Meadows.

– Cum ai putut? Cum ai putut să le faci asta copiilor? Ţie?

Susan strânse crucea de aur pe care o purta la gât.

– Nu ţipa la mine. Abia dacă am spus ceva.

– Ai spus destule. Le-ai dat o fotografie cu Naomi? Le-ai spus că locuiţi aici, în Washington?

Acum umerii ei se lăsară, la fel ca atunci când tata îi arunca o privire supărată, se gândi Naomi.

– M-au plătit cu cinci mii de dolari. Trebuie să-mi câştig pâinea cumva.

– Aşa? Vânzând fotografia copilului tău unui ziar de scandal?

– Ar fi putut să o obţină din altă parte, ştii asta, plus că scriu de săptămâni întregi despre asta. Nu se termină niciodată.

– Nu aveau fotografia ei, Susan.

De parcă ar fi obosit, Seth îşi desfăcu nodul de la cravata roşie.

– Nu ştiau că locuiţi cu toţii aici.

Când sună telefonul, el o opri pe Naomi.

– Nu răspunde. Lasă să intre robotul. Am avut deja şase apeluri la birou. Nu a durat mult să găsească un număr nelistat. Nelistat, ca să vă protejez pe tine şi pe copiii, Suze, de ce se întâmplă acum.

– Sunt mereu la închisoare şi mă bat la cap. Susan strânse din buze, cu umerii lăsaţi în continuare.

Avea cute adânci în jurul gurii, observă Naomi. Linii pe care nu le avusese înainte de acea noapte fierbinte de vară.

– Iar Tom a spus că am putea câştiga nişte bani. Nu poate să-i facă el, că e lege, dar...

– Poţi să-i faci tu pentru el.

Susan se înroşi toată, la fel ca atunci când era furioasă sau ruşinată.

– Am o datorie față de soțul meu, Seth. L-au închis într-o zonă specială. A spus că are nevoie de bani ca să plătească un avocat care să-l scoată de acolo, să stea cu deținuții obișnuiți.

– Of, Suze, asta e doar vrăjeală. Chiar nu-ți dai seama că e vrăjeală?

– Nu folosi limbajul ăsta.

– Limbajul te deranjează, dar asta nu? Plesni cu mâna pe tabloid în timp ce telefonul începea să sune din nou. Ai citit?

– Nu, nu l-am citit. Nu vreau să-l citesc. Ei... mă tot sâcâiau, și Tom a zis că ar putea câștiga ceva respect dacă și-ar putea spune povestea și dacă eu l-aș ajuta.

– Nimeni nu respectă tabloidele. Până și el ar trebui... Se opri și Naomi îi aruncă o privire pe furiș, deși acum părea mai degrabă scârbit decât furios. Cine te-a mai sâcâit? Cu cine-ai mai vorbit?

– Am vorbit cu Simon Vance.

– Scriitorul. *True Crime.*

– E un profesionist. Editorul lui mi-a spus că îmi va plăti douăzeci și cinci de mii de dolari. Așa scrie și în contract.

– Ai semnat un contract!

– E un profesionist. Cu ochii strălucitori și buzele tremurând, Susan își întinse brațele, de parcă ar fi vrut să se apere de un atac. Și o să mai fie bani, dacă o să se facă un film. Așa a spus.

– Susan. Naomi știa ce însemna disperarea din vocea unchiului ei. Ce-ai făcut?

– Nu mă pot întreține doar servind la mese. Iar doctorul la care m-ai obligat să mă duc a zis că trebuie să îmi recapăt încrederea de sine. Trebuie să mă mut undeva mai aproape de închisoare ca să nu trebuiască să merg atâta cu mașina ta. Tom vrea ca eu și copiii să locuim mai aproape.

– Eu nu mă duc acolo.

Susan se răsuci brusc la auzul vocii lui Naomi și furia îi sclipi printre lacrimi.

– Nu fi obraznică.

– Nu sunt obraznică. Spun doar că nu mă duc. Și dacă vrei să mă obligi, o să fug.

– O să faci ce-ţi spunem eu şi tatăl tău! Din vocea lui Susan răzbătea isteria pe care Naomi ajunsese să o cunoască în ultimele luni. Nu putem să stăm aici.

– De ce nu puteţi, Susan? întrebă Seth încet. De ce nu puteţi să staţi aici?

– Trăieşti cu un bărbat, Seth, trăieşti în păcat cu un bărbat. Cu un bărbat negru.

– Naomi, draga mea. Vocea lui Seth rămase calmă, în timp ce ochii lui, care îi trădau agitaţia, rămaseră fixaţi pe chipul lui Susan. Du-te puţin sus cu Mason, bine?

– Dar am cina pe foc.

– Miroase foarte bine. Dă-o la o parte un pic, bine? Du-te sus şi ajută-l pe Mason să-şi termine temele.

Mason se ridică de pe scaun şi îl cuprinse pe Seth cu braţele.

– Să nu ne laşi să plecăm. Să nu-i laşi să ne ia. Te rog, vreau să stau cu tine.

– Nu-ţi face griji. Du-te sus cu sora ta.

– Haide, Mason. Nu mergem în altă parte, decât la etaj. Naomi se uită în urmă în timp ce aduna cărţile şi caietele lui Mason. Harry nu e un păcătos, dar tu păcătuieşti vorbind aşa.

– Nu înţelegi, începu Susan.

– Ba înţeleg. Am început să înţeleg în noaptea aceea în pădure. Tu eşti cea care nu înţelegi, mama. Haide, Mason.

Seth nu spuse nimic în timp ce Susan începu să plângă, deschise doar frigiderul şi alese o sticlă. O lăsă să stea aşa cu mâinile pe faţă, în timp ce el deschidea sticla şi îşi turna un pahar.

Închise soneria telefonului care nu se oprea din sunat.

Luă două înghiţituri, în timp ce ea plângea.

– Ştii că sunt homosexual de când aveam paisprezece ani. Probabil de mai de mult, dar atunci am avut curaj să-ţi spun. Mi-a luat ceva mai mult să le spun lui mami şi lui tati, dar ei au acceptat lucrurile destul de uşor. Dar i-am spus surorii mele mai mari mai întâi. Îţi aminteşti ce ai spus, ei bine, după ce m-ai întrebat dacă sunt sigur?

Cum ea continua să plângă, el mai luă o înghiţitură de vin.

– Ai spus, ei bine, ai spus să nu mă dau la cineva pe care ai pus ochii şi tu. Unde e fata aceea, Suze? Cea care ştia să spună lucrul

potrivit atunci când mi-era aşa de frică, încât mi se înmuiaseră genunchii de tot? Fata care mă făcea să râd când nu voiam decât să plâng. Cea care mă accepta aşa cum eram.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

– E în regulă, Susan. Dar o să-ţi spun asta acum, ascultă-mă. Mă asculţi, Susan? Să nu mai vorbeşti niciodată aşa despre bărbatul pe care îl iubesc. Mă înţelegi?

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Harry a fost foarte drăguţ cum mine şi cu copiii. Şi văd cât de bine vă potriviţi. Îmi pare rău. Dar...

– Tot suntem nişte monştri? Asta e ceea ce crezi cu adevărat? Asta îţi spune inima?

Ea se aşează din nou.

– Nu ştiu. Nu ştiu. Nu ştiu! Paisprezece ani. La început nu era aşa de strict. S-a întâmplat atât de treptat, încât n-am băgat de seamă. La început n-a vrut să mai lucrez, iar eu eram însărcinată cu Naomi, aşa că am zis că e în ordine. Puteam să-mi aranjez cuibul, să stau acasă cu copilul meu. Apoi n-a mai vrut să-i vadă pe mama şi pe tata. Avea scuze. Apoi n-a mai vrut să merg nici eu la ei. Eram o familie, iar el era capul familiei. Apoi n-a mai vrut să vină nici ei la noi. La început – de sărbători.

– Te deconecta de toţi cei care te iubeau.

– Spunea că acum noi suntem importanţi. Trebuia să ne construim vieţile, şi apoi a apărut Mason, şi el era aşa de strict cu privire la cum trebuiau să fie lucrurile. Dar muncea din greu şi plătea facturile. Nu a dat niciodată în mine sau în copii. Modul lui de a gândi, ce voia el, s-a infiltrat. Îmi era dor de mama şi de tata. Îmi era aşa de dor de tine, dar...

El mai scoase un pahar, turnă vin şi i-l puse în faţa ei.

– De când am fost însărcinată cu Naomi, n-am mai băut vin decât la împărtăşanie. Eram ca ea, nu-i aşa? Puternică, şi curajoasă, şi un pic încrâncenată.

– Da, erai.

– Am pierdut asta, Seth. Am pierdut toate astea.

– Poţi să le regăseşti.

Ea scutură din cap.

– Sunt aşa de obosită. Dacă aş putea să dorm, aş dormi până când ar trece totul. Naomi a spus adevărul. Nu ar pleca cu mine. Iar dacă aş obliga-o, ar fugi, l-ar lua pe Mason cu ea. Ea nu l-ar lăsa în urmă. Nu aşa cum te-am lăsat eu pe tine. M-ar face să aleg între copii şi soţul meu.

– L-ai mai ales o dată pe el în detrimentul familiei.

– O femeie rămâne fidelă soţului ei. Ea ridică paharul şi bău. O, ce bun e! Uitasem. Ne-am făcut jurăminte, Seth. Ştiu că el le-a încălcat. Şi a făcut lucruri îngrozitoare – cel puţin ştiu asta câteodată. Dar îmi e greu să încalc acele jurăminte, să accept că persoana căreia i-am jurat credinţă e în închisoare. Sunt aşa de obosită. Tot timpul. Dacă aş putea, aş dormi tot restul vieţii mele.

– E depresia, iubito. Trebuie să laşi timp ca terapia şi medicamentele să acţioneze. Trebuie să-ţi acorzi timp.

– Mi se pare că au trecut ani de atunci. Seth, de fiecare dată când mă duc la Hazelton îmi spun că e pentru ultima oară. Nu vreau să văd pereţii aceia, să trec printre paznici. Să stau acolo, să vorbesc cu el prin geam. Să dau peste reporteri şi peste ceilalţi care mă aşteaptă acolo, încercând să stea de vorbă cu mine. Strigă tot felul de lucruri. Habar n-ai.

– Încetează să mai fii ţinta lor.

Ea scutură doar din cap.

– Dar pe urmă... Tom are un stil de-a mă manipula, de-a mă face să mă îndoiesc de mine. Până la urmă fac tot ce spune el. Ştiam că era greşit să vorbesc cu reporterii aceia, ştiam că era greşit să semnez contractul. Dar nu sunt puternică, şi curajoasă, şi aprigă, aşa că am făcut ce mi-a spus. A spus să iau banii şi să semnez hârtiile. Să pun banii în contul lui din închisoare şi să iau o casă în apropiere. Trebuia să merg în fiecare săptămână şi să aduc copiii o dată pe lună.

– O să mă lupt cu tine pentru asta. S-ar putea să pierd, dar o să mă lupt cu tine şi n-o să te las să duci copiii acolo.

– Ea o să se lupte cu mine. Fata mea. Cu un hohot întrerupt, Susan îşi şterse o lacrimă proaspătă. Nu ar veni şi s-ar lupta ca o tigroaică numai ca să-l ţină şi pe Mason departe. Trebuie să mă ocup mai bine de ei. Ştiu asta.

– Nu te mai întoarce acolo. El puse mâna peste a ei şi simţi cum ea se încordează. Întăreşte-te. Aşteaptă câteva săptămâni, ca să vezi. Vorbeşte cu terapeutul.

– O să încerc. Vă sunt aşa de recunoscătoare ţie şi lui Harry. Îmi pare rău că am făcut ce mi-a spus Tom, după tot ce aţi făcut pentru noi.

– O să trecem şi prin asta.

– Mă duc sus, să vorbesc cu copiii un pic. Apoi o să coborâm să terminăm cina.

– E un început bun. Te iubesc, Suze.

– Dumnezeu ştie că aşa e. Ea se ridică şi se întinse spre el. Te iubesc. Să nu renunţi la mine.

– Niciodată.

Ea îl strânse tare, apoi ieşi şi urcă scările. Cel mai greu drum din viaţa ei, se gândi. Chiar mai greu decât oribilul drum prin închisoare, spre zona de vizitare.

Susan se apropie de uşa lui Naomi, se uită la copiii ei aşezaţi pe podea, cu Mason încruntat peste o foaie, cu creionul în mână.

El plânsese şi asta îi frângea inima, pentru că ea provocase lacrimile astea.

Dar nu şi Naomi. Ochii ei erau uscaţi şi înfierbântaţi când îi ridică să se uite într-ai ei.

– Mai întâi vreau să spun că am greşit. Cu ce am spus jos despre unchiul vostru şi Harry. A fost greşit şi un lucru urât. Sper că mă veţi ierta. Şi vreau să mai spun că aţi avut dreptate. Nu o să ne mutăm de la Seth şi Harry. Am greşit că am vorbit cu oamenii aceia. Ziarul şi revista şi scriitorul. Nu pot să repar ce am făcut, dar n-o s-o mai fac niciodată. Îmi pare rău, Naomi, că le-am dat fotografia ta. Nu ştiu cum să mă revanşez pentru asta. Dar o să încerc să fac lucrurile mai bine. Promit că o să încerc. Sigur că e uşor să spun asta, dar va trebui să vă dovedesc. Trebuie să-mi daţi o şansă să vă arăt că pot să fac lucrurile mai bine.

– Eu îţi dau o şansă, mama.

Mason sări în picioare şi alergă în braţele ei.

– Te iubesc mult, omuleţul meu. Ea îl sărută pe creştet, apoi se uită la Naomi. Înţeleg dacă la tine durează mai mult.

Naomi scutură din cap şi alergă la mama ei.

Ea se strădui să facă lucrurile mai bune, dar au fost şi poticneli, unele zdravene. Ea deschisese uşa, pe care fratele ei încercase să o închidă, dând interviuri şi vânzând fotografiile.

Îi punea şi mai mult în pericol – cu reportaje despre cumnatul homosexual al ucigaşului în serie, şi cu reporterii care îl pândeau când se ducea şi se întorcea de la birou. Paparazzi făceau poze cu Naomi plecând de la şcoală, cu Mason jucându-se în curte.

Talk-show-urile nu făceau decât să alimenteze discuţia cu tot felul de „experţi", iar taboloidele erau implacabile.

Se răspândi vestea că Simon Vance, câştigătorul premiului Pulitzer, semnase un contract de carte cu Thomas David Bowes şi soţia lui, şi circul mediatic începu din nou.

La începutul noului an, şedeau cu toţii în salonul din faţă, cu focul trosnind şi cu un pom de Crăciun strălucind ca speranţa în fereastră.

Harry făcuse ciocolată caldă, iar Mason stătea pe podea cu cea mai mare dorinţă a lui. Un căţel care îl întâmpinase în dimineaţa de Crăciun. Îl botezase Kong, după jocul lui favorit.

Ar fi trebuit să se simtă bine, se gândi Naomi. Căţelul, ciocolata caldă şi pomul despre care Harry spusese că va rămâne până de Bobotează.

Dar ceva nu era în regulă, simţea asta în sinea ei. Aşa că ciocolata caldă se răcea în cana înaltă.

– Eu şi Harry avem veşti, începu Seth, şi lui Naomi i se strânse stomacul.

O să-i trimită de acolo. Prea multe probleme, toţi reporterii aceia şi oamenii care treceau pe acolo doar ca să se holbeze.

De Halloween cineva aruncase cu ouă în casă şi, mai rău, scrisese pe maşina lui Seth: „Poponarii – rudele ucigaşului".

Mama îşi pierduse slujba la cafenea, pentru că aflaseră unde lucra, şi managerul o concediase.

– E o veste mare, continuă el, luându-i mâna lui Harry.

Naomi nu era în stare să ridice privirea, nu suporta să îi vadă faţa când avea să le spună că vor trebui să plece în altă parte.

– Eu şi Harry deschidem un restaurant.

Ea ridică privirea uimită. Simţi cum i se desface nodul din stomac.

– Am găsit un loc minunat şi ne-am gândit că ar fi cazul să avem ceva al nostru. Harry le făcu cu ochiul. Am găsit chiar şi un nume. The Spot.

– Spot e un câine, zise Mason, hârjonindu-se cu extraordinar de veselul căţeluş.

– Nu şi acesta. E vorba de locul unde toată lumea va dori să vină.

– Unde e? La fel de veselă precum căţelul, Naomi îşi luă ciocolata. Putem să mergem să-l vedem?

– Sigur. Doar că e la New York.

– Vă mutaţi?

– Ne mutăm cu toţii. La New York. West Village. Loc nou, casă nouă, început nou.

Naomi se uită la mama ei care stătea cu degetele împletite.

– Dar aveţi casa asta. Asta e casa voastră.

– Cea de la New York va fi casa noastră. A noastră a tuturor. Zâmbind în continuare, Seth îl bătu pe Harry pe picior. Staţi numai s-o vedeţi. E minunată.

– Vă mutaţi din cauza noastră. Din cauza oamenilor care nu ne lasă în pace.

Înainte ca Seth să apuce să vorbească, Harry scutură din cap.

– Asta nu e greşit în totalitate, dar nici corect în totalitate. De mult îmi doream propriul restaurant, iar acum mi se pare momentul potrivit, locul potrivit. Adevărul e că lui Seth îi era greu să lucreze fără să fie deranjat şi amândoi suntem de părere că această casă e încercuită.

– Am discutat cu toţii, Harry, eu, mama voastră. E cel mai bine pentru toţi. Dacă nu aveţi nimic de obiectat, o să vă schimbăm legal numele în Carson. Mi-am dat preavizul la serviciu, la fel şi Harry. Nu mă prefac când spun că sunt destul de entuziasmat de asta. Dar ştiu că va trebui să schimbaţi iar şcoala.

– Nu contează.

Naomi îi aruncă lui Mason o privire aspră, ca nu cumva el să spună altceva.

– Şi terapeuţii, continuă Seth, dar avem recomandări bune acolo.

– Eu nu mai am nevoie să merg. N-am nevoie, insistă Naomi. Aş spune dacă ar fi nevoie. E un loc nou şi toate cele, aşa că şi eu vreau să fiu nouă. Vreau să mă tund.

– O, Naomi! zise Susan.

– Vreau asta. Nu vreau să mai arăt ca fata din fotografiile pe care le-au făcut. Pot să mă tund singură.

– O, nu, nici vorbă! Seth râse. Aici trag linie. O să te ducem la un salon, să o facem ca lumea. Se îndreaptă spre treisprezece ani, Suze. Ar trebui să fie alegerea ei.

– Tot o să ne poată găsi. Dar poate că n-o vor face, dacă nu arăt la fel. Mason deja arată altfel decât înainte, căci e mai mare şi are păr mai lung. Şi mai închis la culoare. Nu-mi pasă cum mă cheamă, câtă vreme nu mă numesc Bowes. Îmi pare rău dacă asta îţi răneşte sentimentele, mama.

Susan nu spuse nimic, continuă să se uite la mâinile din poală, cu degetele agitate.

– Poate şi Kong să meargă la New York. Nu putem să-l lăsăm.

– Mason, băiete. Harry înşfăcă repede căţelul care se agita. Acesta e un câine urban. Sigur că vine şi el.

– Ştiu că dezrădăcinez pe toată lumea, şi că e vina mea.

– Nu, Suzie. Oricum cred că ne-ar fi găsit mai devreme sau mai târziu. Nu ne-am luat destule precauţii. Acum o s-o facem. Loc nou, început nou. Seth rânji spre Naomi. Look nou.

– Când? întrebă Naomi.

– Casa va fi scoată la vânzare mâine, iar agentul abia aşteaptă. Într-un fel sau altul o să ne mutăm în vacanţa de primăvară. Casa de acolo are patru dormitoare, Mason, aşa că o să ai camera ta.

– Eu şi Kong.

– Tu şi Kong.

– Putem să avem paturi supraetajate?

– Supraetajate să fie. Naomi? Eşti de acord cu asta?

– Da, sunt de acord. Poţi să-ţi faci iar prieteni. Va trebuie să vă faceţi alţi prieteni, veţi putea da din nou petreceri. Anul acesta n-aţi

putut să daţi petrecerea de Crăciun sau să ieşiţi de Anul Nou, cum o făceaţi mereu.

Harry îi dădu câinele agitat înapoi lui Mason.

– Ai auzit toate astea?

– În mare parte. Iar mama nu va putea să se ducă la închisoare din New York. Ştiu că n-ai mai fost decât de câteva ori de când... de când ai semnat hârtiile alea, dar când o făceai, te întorceai tristă. New Yorkul e mai departe. Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

– Încerc, Naomi.

– Mama, te descurci mult mai bine. Aşa cum ai spus. Din dragoste şi din simţ al datoriei, Naomi se ridică să se aşeze în acelaşi fotoliu cu mama ei, se cuibări lângă ea. Va fi mult mai bine. Ştiu asta.

– New York, venim? zise Seth.

– New York, venim! Mason îşi ridică pumnii în aer. Putem să mergem să-i vedem pe Knicks? Putem?

– Nick cine? zise Seth şi îl făcu pe Mason să râdă şi să tot râdă.

Casa se vându în două săptămâni şi chiar cu zece mii peste preţul cerut. Erau ocupaţi cu împachetatul. Iar ea auzi cum Seth îi plăti pe cei de la firma de transport să vină noaptea, să ducă lucrurile în camionete mici, câte puţin de fiecare dată.

În martie, când veni vacanţa de primăvară, cu vânturi puternice, unele scuturând şi zăpadă, plecară din Georgetown în creierii nopţii, ca nişte hoţi.

Ea privi pe fereastră cum casa se face tot mai mică şi simţi că i se strânge inima. Dar apoi privi înainte şi îşi trecu mâna prin părul pe care Seth îl botezase „scurt şi obraznic".

Un look nou, se gândi, un loc nou, un nou început.

Nu avea să se mai uite înapoi.

Capitolul 4

NEW YORK, 2002

La şaisprezece ani, Naomi Carson trăia o viaţă pe care Naomi Bowes nu şi-ar fi putut-o imagina niciodată. Avea o cameră frumoasă într-o minunată casă veche placată cu ardezie, într-un oraş plin de culoare şi mişcare. Seth şi Harry o răsfăţau cu sume generoase de bani de buzunar, cu ieşiri la cumpărături, bilete la concerte şi mai ales cu încrederea care îi oferea libertate.

Se străduia cât putea să merite toate darurile. Învăţa din greu, avea note excepţionale – cu scopul de a ajunge la Providence College în Rhode Island şi a obţine o diplomă în fotografie.

Îi făcuseră cadou un mic Fuji la primul Crăciun la New York şi aşa începuse povestea ei de dragoste cu fotografia. Pasiunea spori, la fel şi talentul ei – şi îi aduse un aparat Nikon de calitate când împlinise şaisprezece ani.

Cu acesta, se alătură comitetului pentru anuar şi ziarului liceului ei ca fotograf oficial şi adună experienţă, precum şi un portofoliu impresionant, care, spera ea, o vor ajuta să intre la colegiul dorit.

Se străduia foarte tare să scape de accent, dorind mai mult ca orice să fie asemenea celorlalte fete, să nu mai rămână nici o urmă din acei primi doisprezece ani. Se mai simţea din când în când, dar până când intră la liceu, aproape că nu mai avea scăpări.

Își făcuse prieteni, ieșea la câte o întâlnire din când în când, deși, spre deosebire de colegii ei, nu voia un prieten stabil. Prea multă agitație, din ce putea constata.

Și, deși îi plăceau sărutările – dacă băiatul se pricepea –, nu era pregătită să fie atinsă. Se gândea că probabil nu va fi niciodată.

Îl lăsase pe Mark Ryder să-i atingă sânii – aceștia îi crescuseră într-un târziu, dar trebui să accepte că nu vor fi niciodată cine știe ce. Voia doar să simtă cum e să fie atinsă, dar în loc să o excite, îi dădu o stare de disconfort și agitație.

Mark nu fusese prea încântat că îl lăsase să facă asta, și nimic mai mult. Naomi se gândi că era pierderea lui și îl ignoră când o acuză că doar îl tentase, că era frigidă, o ciudată.

La șaisprezece ani ajunsese la un 1,77 metri, cu picioare lungi, era zveltă ca o trestie și suficient de frumoasă pentru ca băieții să dorească să-i atingă sânii. Își lăsase părul să-i crească până la umeri, mai ales ca să-l poată lega la spate când făcea fotografii.

Când câștigă un concurs de fotografiat, Seth o răsplăti cu o coafură nouă, cu șuvițe în părul ei blond-închis.

Mason avu o fază accentuată de creștere pe la doisprezece ani și era în echipa de baschet a liceului.

Câteodată o irita să știe că fratele ei mai mic era mai deștept decât ea. Câteodată se simțea mândră de asta. În orice caz, era deștept, arătos și prietenos. Așa că savura atenția și admirația fetelor care roiau în jurul lui și avea și un grup de băieți cu care era prieten.

Puteau să treacă zile fără ca ea să se gândească vreodată la Pine Meadows și la tot ce se întâmplase acolo. Zile în care era doar o adolescentă obișnuită, ale cărei griji erau notele, garderoba, să asculte muzică, să se vadă cu prieteni la pizza.

Păstrase legătură cu Ashley, mai ales pe e-mail. Ashley nu se mai întorsese niciodată la Morgantown și pierduse un an de facultate înainte să se transfere la Universitatea de Stat din Pennsylvania.

La absolvire, Naomi îi trimise o felicitare și o fotografie înrămată, făcută de ea însăși, cu un cireș plin de flori roz și de promisiuni.

Când împlini 21 de ani, în prima primăvară a noului secol, Ashley își făcu un cadou. Luă trenul până la New York și petrecu o zi întreagă cu Naomi.

De fiecare dată când se gândea la acea zi, Naomi își amintea propria emoție – cu ce să se îmbrace, ce să spună – și plăcerea care o lăsă fără cuvinte de a o vedea pe Ashley așteptând, așa cum promisese, pe terasa de observare de la Empire State Building.

Așa de drăguță, se gândi Naomi, cu păr blond, lung, agitat de vântul nebun de primăvară. Toate emoțiile, sfiala bruscă se evaporară într-o clipă, când Ashley o văzu și se repezi spre ea cu brațele larg deschise.

– Ce înaltă ești! Ești mai înaltă decât mine. Aproape toată lumea e, dar eu... Naomi. O ținu strâns și se legănară înainte și înapoi, înainte și înapoi.

– Ai venit. Este cea mai specială zi de naștere, și tu ai venit aici.

– Este o zi specială de naștere datorită ție. Voiam să o petrec cu tine. Voiam să mă întâlnesc aici cu tine, chiar dacă sună a clișeu, pentru că voiam să-ți spun tot ce pot să văd de aici datorită ție. Și voiam să-ți dau asta.

Ashley scoase din geantă o cutie mică, împachetată.

– Dar e ziua ta. Eu am un cadou pentru tine.

– Haide să-l păstrăm pe al meu pentru mai târziu – poate pentru masa de prânz. Vreau foarte mult să-ți dau asta aici, sus printre nori. M-ai scos de sub pământ, Naomi, și acum stăm sus printre nori. Deschide-l, bine?

Copleșită, Naomi deschise cutia și se holbă la pandantiv. Trei lanțuri subțiri de argint susțineau un oval cu un iris purpuriu în centru.

– E superb. E pur și simplu superb.

– Trebuie să spun că a fost ideea mamei. Ea a spus că florile au semnificații. Acest iris are mai multe. Una dintre seminficații e curajul, a doua – prietenia. Tu te califici pentru amândouă. Sper că îți place.

– Îmi place. Îl ador. Ashley...

– Hai să nu plângem. Vreau să plâng, dar haide să nu plângem azi. Haide să-ți pui colierul și apoi să-mi arăți orașul. N-am mai fost niciodată la New York.

– OK, OK. Era greu, observă ea, să-şi reţină lacrimile de bucurie la fel ca pe cele de tristeţe. Unde vrei să mergi mai întâi? E ziua ta specială.

– Sunt fată. Vreau la cumpărături. Ashley râse în timp ce o ajuta pe Naomi să-şi prindă colierul. Şi vreau să merg undeva unde e şampanie la prânz. Am voie, am împlinit vârsta.

– Te iubesc, răbufni Naomi, apoi se înroşi. Sună straniu, eu...

– Nu, nu e. Noi două avem ceva ce nu mai are nimeni altcineva. Suntem singurele care înţeleg cu adevărat de ce efort am avut nevoie amândouă să ajungem aici, acum. Şi eu te iubesc. O să fim prietene pentru totdeauna.

Terapeutul – se întorsese la terapie de aproape un an, după ce mama ei avusese una dintre acele căderi grave – o întrebă pe Naomi cum se simţise când o văzuse pe Ashley, iar Naomi îi răspunsese că o făcea să-şi amintească de lumină.

Mama ei lucra în restaurantul lui Harry, era chelneriţă. Şi reuşea să se descurce, cu excepţia momentelor când nu o făcea. Mama ei intra câteodată în întuneric şi uita să-şi amintească de lumină. Dar avea o slujbă, iar când intra în întuneric, Harry îi păstra slujba.

Doctorul ei o numea depresie, dar Naomi ştia că pe cât de rea putea fi depresia, perioadele de întuneric erau mai rele.

În perioadele de întuneric, mama ei lua prea multe pastile. O dată, când luase prea multe, trebuise să meargă la spital. Luase prea multe pastile în ziua în care apăruse cartea lui Simon Vance şi erau reclame mari cu cartea peste tot în oraş.

El o intitulase *Sânge în pământ: moştenirea lui Thomas David Bowes* şi toate librăriile aveau vitrinele pline. Vance, un tip serios, cu un stil academic şi rafinat, era prezent în toate talk-show-urile, dădea interviuri lungi pentru reviste şi ziare. În acele interviuri, în acele talk-show-uri, numele lui Naomi apărea la fel de des precum cel al tatălui ei.

Acea legătură, acel sânge şi acea legătură de sânge îi stârniseră din nou coşmarurile.

De fiecare dată când vedea acele reclame, acele afişe, acele vitrine, Naomi ştia că o parte teribilă a vieţii ei pulsa în ele.

O făcea să se teamă, o făcea să se ruşineze.

Aşa că înţelegea teama mamei ei, ruşinea mamei ei şi se purta cu atenţie.

Dar când mama ei îşi amintea de lumină, lucrurile erau în regulă, chiar simple. Fotografia ei preferată era cea pe care o făcuse când mama dansa cu unchiul ei la o petrecere în vară. Lumina fusese bună şi în exterior, şi în interior, iar mama ei arăta atât de frumoasă râzând către fratele ei. I-o dăduse lui Susan, împreună cu una pe care o făcuse cu un timer cu mama, fratele ei şi cu ea însăşi stând primăvara pe terasa casei cu ardezie.

Când se întorcea întunericul, şi mama ei avea nevoie să stea în pat cu draperiile bine trase, Naomi îi ducea mâncarea pe tavă. Ştia cât de profund era întunericul, dacă acele fotografii erau lăsate cu faţa în jos, de parcă mama ei nu şi-ar fi putut suporta propria fericire.

Cu toate astea, puteau să treacă săptămâni – uneori chiar luni – când totul părea cât de normal se putea. Când nu trebuia să-şi facă griji decât pentru învăţat sau pentru rezultatele vreunui test, să se ciondănească cu Mason, care se pricepea să o necăjească, sau să se gândească cu ce să se îmbrace pentru o ieşire la film.

Era la film, nu la o întâlnire, cu un grup mare de prieteni (iar Mason, cu un grup al lui) pregătindu-se să vadă *Spiderman*. Îşi luase popcorn şi fanta şi se aşezase să urmărească reclamele când luminile din sală se diminuară.

Prietena ei Jamie începu imediat să se sărute cu prietenul ei de atunci, dar Naomi îi ignoră, la fel şi sunetele de ventuză scoase de grupul lui Mason din rândul din spate.

Îi plăceau filmele şi adevărul era că filme precum *Spiderman* sau *Stăpânul inelelor* îi plăceau mai mult decât poveştile de dragoste la care suspinau prietenele ei.

Ei îi plăceau filmele în care oamenii aveau de făcut ceva, de depăşit obstacole. Chiar dacă însemna că trebuiau să se lase muşcaţi de un păianjen radioactiv ca să reuşească.

Ecranul se umplu cu unghiul de vedere al cuiva care conducea un camion. Ştia despre unghiuri de la studiul fotografiei. Punctul de vedere al unui bărbat, observă ea, un bărbat care purta verighetă.

Îi plăcea să observe detalii.

Apoi alte detalii îi săriră în ochi, o apucară de gât.

Cunoştea acele drumuri. Cunoştea acea camionetă. Când intră în pădure, hurducându-se pe drumul desfundat, simţi o apăsare zdrobitoare în piept.

Scenele se perindară – pivniţa, fotografiile, femeia legată de pe saltea, cu privirea îngrozită.

Simţea că se sufocă.

Flash la casa de lângă pădure. Şi era casa lor. Doamne, Doamne, casa lor! O fată cu picioare lungi, slabă, cu păr lung stătea la fereastră într-o noapte fierbinte, aşteptând furtuna.

Trecere rapidă la familia aflată la biserică – tatăl, mama, fata slăbuţă, băieţelul. Iar următoarea imagine cu fata întinzându-se spre zăvorul uşii de lemn a pivinţei. Nu putea să se mai uite, floricelele îi căzură din mână, răspândindu-se peste tot, sucul ateriză într-o băltoacă atunci când ea sări în picioare.

Prietenii ei strigară: „Hei, ai grijă! Ce naiba, Naomi!"

Dar ea alerga deja spre uşă.

Auzi anunţul urlând în difuzoare în urma ei.

„O poveste despre depravare. Despre curaj. Fiica Răului. Din noiembrie în cinematografe."

Simţi cum îi cedează genunchii când ieşi poticnindu-se în hol. Căzu în patru labe în timp ce încăperea se învârtea în jurul ei şi pieptul o ardea.

Auzi vocea lui Mason, de la kilometri depărtare, în timp ce acesta o scutura.

– Ridică-te. Haide, Naomi, trebuie să te ridici.

O trase în sus, o târî şi o cără afară, în aerul fierbinte şi greu de septembrie, în luminile prea puternice din Times Square.

– Uită-te la mine! Uită-te la mine!

Era aproape la fel de înalt ca ea şi avea ochii tatălui lor. Căprui-aurii. Erau şi îngrijoraţi, şi şocaţi.

– Nu pot să respir.

– Ba poţi. O faci. Ia-o încet.

– A fost...

– N-o spune. N-o spune aici. Dacă întreabă cineva, ţi s-a făcut rău. Ţi s-a făcut rău şi ne-am dus acasă. Hai să mergem. Haide.

Reuşi să facă doi paşi, apoi trebui să se oprească şi să se sprijine cu mâinile pe genunchi, aplecată, temându-se că o să i se facă rău. Dar greaţa trecu şi ameţeala se atenuă.

– Ai ştiut? Ai ştiut?

O luă strâns de mână şi o trase în jos pe Broadway.

– Ştiam că îl fac. N-am ştiut că l-au terminat şi că o să-i facă reclamă înainte de *Spiderman*.

– Era casa noastră.

– Au filmat mult acolo.

– De unde ştii?

– Mai caut uneori lucruri. M-am gândit că va dura mai mult până să-l scoată, dar deja criticii şi online-ul se agită.

– De ce nu mi-ai spus?

El se opri şi îi aruncă o privire rece şi dispreţuitoare cum numai un frate poate să o facă.

– Pentru că nu vrei să auzi. Nimeni nu vorbeşte despre asta, nimeni nu-mi spune nimic. Aşa că am început să caut singur. Am citit cartea lui Simon Vance.

Acum simţi iar că se înfierbântă şi i se face rău.

– Am lăsat asta în urmă. S-a întâmplat acum patru ani.

– Oare? Chiar aşa ai făcut?

– Da, de cele mai multe ori. Aproape tot timpul.

– Mama n-a făcut-o. Îţi aminteşti când a zis că se duce într-un weekend cu prietena aceea a ei? La un spa? Ei bine, nu s-a dus acolo. A luat autobuzul şi s-a dus să-l vadă la închisoare.

– De unde ştii asta?

El ridică din umeri, apoi o trase într-o cafenea şi se îndreptă spre o masă.

– A mai făcut-o şi altă dată. Când noi am fost la Hilton Head pentru o săptămână şi ea a zis că are un virus stomacal? Şi atunci s-a dus să-l vadă. I-am găsit biletele de autobuz în geantă, de ambele dăţi şi încă o dată.

– I-ai umblat prin geantă?

– Da. El nici nu clipi. Două cola, vă rog, zise el cu uşurinţă remarcabilă către chelneriţă. Şi îi umblu şi prin cameră şi aşa ştiu că ea îi scrie. Scrisorile de la el vin la o căsuţă poştală.

– Nu poți să-ți bați joc de intimitatea ei, începu Naomi, apoi își acoperi fața cu mâinile. De ce face asta?

– E supusă și dependentă – el a dominat-o tot timpul. E vorba de abuz și tortură emoțională.

– De unde scoți toate astea?

– După cum ți-am spus, mă informez. Pentru Dumnezeu, Nome, el e un psihopat. Ar trebui să știi. Și e un narcisist. De aceea le dă polițiștilor la fiecare doi ani câte un nume. Altă victimă și unde a îngropat-o. Astfel rămâne în atenția presei, i se acordă atenție. E un mincinos și o manipulează pe mama. O chinuie și o torturează pentru că poate. Îți amintești când a vrut să se sinucidă?

– N-o spune așa, Mason.

– Asta s-a întâmplat. Mulțumesc. Îi aruncă chelneriței un zâmbet rapid când aceasta le puse băuturile pe masă. El a convins-o să-i acorde mai multe interviuri lui Vance, scriitorul. Nu știu cum a reușit să ia legătura cu ea, dar a reușit s-o convingă, iar atunci când a apărut cartea, ea n-a putut să suporte.

– Știe unde suntem.

– Nu știu dacă știe, dar cu siguranță știe că suntem în New York. Mason ridică din umeri. Lui nu-i pasă de noi, niciodată nu i-a păsat. Mama e ținta lui.

– I-a păsat de tine.

– Nu prea cred. Crezi că eu aveam nevoie de tunsoare zero în fiecare lună? Dacă venea la vreunul dintre meciurile mele din liga mică, îi simțeam privirea în spinare de fiecare dată când îmi venea rândul să lovesc mingea. Știam că dacă ratam, greșeam, îmi oferea rânjetul acela care spunea: „am crescut un bleg".

– Dar...

– Mă studia să vadă urme de sânge „Carson" în mine. Așa spunea. Când am împlinit opt ani, mi-a spus că dacă dau semne de tendințe homosexuale, o să scoată poponarul din mine cu bătăia.

Șocată, ea îl apucă pe Mason de mână.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Unele lucruri nu i le spui surorii tale. Cel puțin nu când ai opt ani. Mă speria de moarte. Ne obișnuiserăm să ne fie frică de el, de parcă ar fi fost un lucru normal.

– Da. Ea răsuflă tremurat. Da, în ce stare de spirit era? Oare era bine dispus? Totul se învârtea în jurul lui. Am reuşit să scap de o parte din astea la terapie. Doar că nu ştiam că simţi şi tu la fel.

– Aceeaşi casă, acelaşi tată.

– Am crezut... Am crezut că era altfel pentru tine, pentru că el voia un fiu. Era atât de limpede că voia un fiu mai mult decât o fiică. Mai mult decât pe mine.

– Se voia pe sine, iar eu nu existam.

– Îmi pare rău, murmură Naomi.

– Pentru ce?

– Eram geloasă, pentru că aveam impresia că pe tine te iubeşte mai mult. Şi e oribil să te gândeşti la asta, să simţi asta, pentru că el e...

– Un psihopat, un sadic sexual, un ucigaş în serie.

Fiecare termen explicit o făcu pe Naomi să scâncească.

– El asta e, Nome! Dar tot e tatăl nostru. Ăsta e un fapt. Aşa că las-o aşa. Cred că şi eu eram un pic gelos, pentru că te lăsa mai mult în pace. Tu erai treaba mamei, eu a lui. În fine. Mama a vorbit şi cu cei care au făcut filmul. El a obligat-o, a tot întrebat şi a făcut-o să creadă că era cel mai bun lucru pentru noi. Pentru tine şi pentru mine.

Rămaseră ţinându-se de mână, aplecaţi unul spre celălalt peste masă.

– De ce ar vrea asta?

– Atenţie. Faimă. E la fel ca Bundy, Dahmer, Ramirez. Ucigaşi în serie, Naomi. Fii atentă.

– Nu vreau să fiu atentă. De ce fac un film despre el? De ce vor oamenii să-l vadă?

– E la fel de mult despre tine, cât şi despre el. Poate chiar mai mult. El îşi întoarse mâna şi o strânse mai tare pe a ei. Titlul e despre tine, nu despre el. Câte fete de unsprezece ani pot opri un ucigaş în serie?

– Nu vreau să...

– Adevărat sau fals? El ar fi ucis-o pe Ashley, dacă tu nu o scoteai de acolo.

Fără să spună nimic, ea își duse mâna la pandativul pe care Ashley i-l dăruise pe acoperișul lumii. Dădu din cap.

– Iar când ar fi terminat cu ea, ar fi găsit alta. Cine știe câte femei ar mai fi ucis.

– Aduc un pic cu el.

– Nu, nu e adevărat. Aveți ochii de aceeași culoare. Asta e tot.

– Aduc un pic cu el.

– Tu nu ești ca el.

– Nu, nu sunt ca el. Și hotărârea, inteligența sclipitoare din acei ochi spunea același adevăr precum cuvintele rostite. N-o să fiu niciodată ca el. Și nu vreau să fiu ca mama. Nu-l lăsa să te răsucească. A încercat să ne facă asta toată viața noastră, așa cum a făcut cu ea. Laude și pedepse. Așa te aduc să faci ce vor, așa te pregătesc.

Ea înțelese, cel puțin o parte. Cu toate astea:

– Nu ne-a bătut niciodată.

– Ne lua lucrurile – ne promitea ceva și dacă nu făceam ce spunea el, decidea ce puteam avea și ce nu. Apoi apărea cu cadouri, îți amintești? Monta un coș de baschet pentru mine, îți aducea păpușa American Girl. Am primit o mănușă nou-nouță de baseball, tu ai primit pandantivul sub formă de inimă. Chestii din astea. Apoi, dacă făceam un lucru cât de mic greșit, ne lua ceea ce ne dăruise. Sau nu puteam să mergem la o petrecere la care speram să mergem, sau la film.

– Ne-a spus că mergem la King's Dominion, și noi eram așa de bucuroși! Nu mi-am strâns în cameră chiar tot, așa că a spus că nu mai mergem, pentru că nu respectam lucrurile pe care le aveam. Ai fost așa de furioasă pe mine!

– Aveam șapte ani. Nu înțelegeam că nu era vina ta. El nu voia ca eu să înțeleg că nu era vina ta. Poate că eram un pic obraznici cu mama, când nu era el prin preajmă, pentru că știam că nu avea să-i spună, dar niciodată nu am avut curajul să-l înfruntăm. Niciodată. Trăiam în funcție de stările lui de spirit, cum spuneai și tu, și lui așa îi plăcea să fie.

După aceea, nu mai lăsa nelalocul ei nici măcar o pereche de șosete, își amintea ea. Da, o antrenase.

– Ce ai citit ca să afli toate astea?

– O mulțime de cărți de psihiatrie și de psihologie de la bibliotecă. O sumedenie de chestii online, de asemenea. O să studiez psihologia.

Ea zâmbi, având vastul avantaj al celor douăzeci și trei de luni în plus la vârstă.

– Credeam că o să devii jucător profesionist de baschet.

– Asta trebuie să audă Seth și Harry și mama. Și îmi place baschetul. O să joc cât mă țin picioarele, dacă mă ajută să intru la Harvard.

– Harvard? Vorbești serios?

– Nu au burse, dar au programe de stimulare. O să intru la Harvard, voi studia medicina, îmi voi lua diploma. Și poate o s-o folosesc ca să ajung la FBI, la Analize Comportamentale.

– Doamne, Mason, ai doar paisprezece ani!

– Tu erai cu trei ani mai tânără când ai salvat o viață. Se aplecă în față cu o expresie intensă în ochii lui căprui-aurii. N-o să fiu niciodată ca el. O să fiu cineva care ajută la oprirea celor ca el, care învață să înțeleagă, ca să-i poată opri. Tu l-ai oprit, Naomi. Dar el nu e singurul.

– Dacă o să faci toate astea, n-o să poți lăsa totul în urmă.

– Dacă lași ceva în urmă, Nome, o să-și fixeze ochii în spinarea ta. Prefer să țin lucrurile în față, ca să văd pe unde merg.

O speria ce spusese el, ba chiar mai mult o speria logica rece din spatele cuvintelor lui. Era fratele ei mai mic, o necăjea adesea, era caraghios uneori și fascinat de benzi desenate.

Și nu numai că avea aspirații, avea aspirații înalte și vorbea de parcă le-ar fi bifat deja de pe listă.

Mason o spionase pe mama lor. Naomi putea să admită că mama ei trebuia să fie ținută sub observație – și îndeaproape. Să trăiești alături de Susan era ca și cum ai fi cărat mereu ceva fragil în brațe. Erai atent la fiecare pas, ca să nu te poticnești și să scapi acel lucru fragil încât să se spargă.

Putea să admită față de ea însăși, și acum și față de Mason, că se simțea profund dezamăgită de mama lor. Amestecase efortul sincer de a-și reface viața cu minciuni și înșelăciuni. Pentru un bărbat care luase vieți, care distrusese alte vieți.

Oare iubirea era cea care o mâna? se întrebă Naomi.

Dacă asta era, nu voia să se implice în nici un fel.

Va încerca sexul, pentru că, indiferent de ce spuneau cărțile și cântecele, nu trebuiau să meargă amândouă mână în mână. Ea se gândi la modul cum să abordeze problema, dar știa că nu va putea discuta de prevenția sarcinii cu mama ei. Și oricât i-ar fi iubit pe Seth și pe Harry, o astfel de conversație ar fi fost umilitoare.

Așa că, data viitoare când se va duce la doctor, va întreba. Apoi, când va decide să facă sex, va fi pregătită.

Poate că Mason avea dreptate, iar dacă lăsa sau încerca să lase totul în urmă însemna că toată povestea urâtă ar putea oricând ar fi vrut să reapară și s-o muște de glezne.

Ca la cinematograf.

Așa că în timp ce toamna se lăsa peste New York, ea puse chestiunea deoparte. Nu-i plăcea ideea de a o ține chiar în fața ei – puteai totuși să te împiedici de ea, nu? Dar să o pui deoparte părea să fie un compromis bun.

Și deocamdată mama ei se dădea în fiecare zi jos din pat, se îmbrăca și se ducea la serviciu. Naomi era ocupată cu școala, cu anuarul și cu tezele și să se întrebe care băiat ar fi mai potrivit ca să facă sex cu el, când va veni vremea.

Dar se străduia să vorbească separat cu unchiul ei și să-l avertizeze despre film.

– O să fie lansat în doar câteva săptămâni.

– Știu, draga mea. Eu și Harry plănuiam să vorbim cu tine și cu Mason despre asta.

– Dar nu cu mama?

– O să vorbesc și cu ea. Nu prea vreau s-o fac. Se simte bine acum. Dar filmul nu schimbă nimic. Viețile voastre sunt acum aici. Partea aceea a vieții voastre s-a încheiat.

– Nu pentru ea. Trebuie să vorbești cu Mason.

– De ce?

– Trebuie să vorbești cu el. El trebuie să-ți spună.

Naomi nu știa ce-i spusese unchiul mamei ei, dar după câteva zile întunecate, Susan ieși din nou.

O luă pe Naomi la cumpărături pentru o petrecere şcolară, insistă să petreacă o zi împreună. Un lucru rar.

– Îţi stă bine în orice, draga mea, eşti aşa de înaltă şi de subţire, dar nu vrei ceva cu un pic de culoare?

Naomi se învârti în cabina de probă, privind din faţă şi din spate cum îi stă rochia neagră, scurtă, cu curea şi decolteu pătrat.

– Mai mult o să fac poze, decât o să dansez. Negrul e mai bun pentru asta, decât rozul.

– Ar trebui să ai însoţitor, insistă Susan. De ce nu mai ieşi cu băiatul ăla drăguţ? Mark?

– O. Naomi ridică din umeri. Nu putea să-i spună mamei că băiatul nu fusese mulţumit doar cu permisiunea de a-i atinge sânii. E în regulă, dar nu vreau un însoţitor pentru balul acesta.

– Ei bine, când eram de vârsta ta, un însoţitor la primul bal din liceu era cel mai important lucru din lume. Aşa că poate eşti mai deşteaptă decât mine. Doar că îmi place rozul şi are acel sclipici pe fustă.

– Nu ştiu dacă sunt genul de fată pentru roz cu sclipici.

– Orice fată merită un pic de roz cu sclipici. E în regulă dacă vrei rochia neagră. Doamne, te-ai făcut aşa de mare, că nu-mi vine să cred! Dar o să luăm şi rochia roz.

– Mama, nu poţi să le cumperi pe amândouă.

– Ba pot. O s-o porţi pe cea neagră ca să faci fotografii, iar pe cea roz o păstrezi pentru ceva cu adevărat special. Nu v-am luat nici ţie şi nici lui Mason nimic special.

– Sigur că ne-ai luat.

– Nu suficient, dar o s-o fac. O să cumpărăm rochiile astea şi o să luăm masa undeva sofisticat. Apoi vom căuta accesoriile perfecte.

Naomi râse, fericită să vadă un fel de sclipire – nu în roz, ci în ochii mamei ei.

– Aparatul de fotografiat e accesoriul meu.

– Nu şi de data asta. Probabil că Seth şi Harry s-ar descurca mai bine la capitolul ăsta, dar o să găsim lucrurile potrivite. Pantofi şi geantă şi nişte cercei. Ştiu că voiai să faci cumpărături cu prietenele tale azi, dar...

– Mama, îmi place să fac lucrurile astea cu tine.

– Totul s-a petrecut aşa de repede. Îmi dau seama acum. În unele zile – şi nopţi – totul se mişca aşa de încet, dura o veşnicie. Dar acum, când mă uit la tine, aşa matură, îmi dau seama cât de repede s-au petrecut lucrurile. N-am fost lângă tine.

Nu, nu, scânteia era pe cale să se stingă.

– Ai fost mereu.

– Nu. Susan îşi puse mâinile pe obrajii lui Naomi. N-am fost. O să încerc să fiu... Îmi... îmi pare rău pentru film.

– Nu contează. Nu-ţi face griji.

– Te iubesc atât de mult.

– Şi eu te iubesc.

– O să duc rochia roz la vânzătoare, să o pregătească. Tu schimbă-te şi apoi o să mâncăm de prânz.

Cumpărară rochiile, şi pantofi şi o geantă drăguţă cu sclipici – şi o făcu pe mama ei să zâmbească din nou. La îndemnul lui Naomi, Susan îşi cumpără un pulover roşu şi nişte cizme din piele întoarsă. Ajunseră acasă agitate şi obosite şi mai făcură încă o dată parada modei.

Când Naomi se duse la culcare în seara aceea, se gândi că avusese cea mai bună zi din viaţa ei.

Octombrie veni repede şi lumina pe care Naomi o iubea cel mai mult se aşternea peste copacii strălucitori din parcuri.

Ca să o bucure pe mama ei, la bal purtă rochia roz, în locul celei negre şi, deşi nu era o întâlnire, îl rugă pe Anson Chaffins, un prieten şi editorul ziarului liceului, să vină s-o ia. Şi văzu în ochii mamei ei sclipirea lacrimilor de fericire, şi nu de tristeţe, când ea şi Anson pozară pentru fotografii înainte să poată pleca spre bal.

De Halloween, Susan se îmbrăcă după moda anilor 1920, coordonându-se cu Seth şi Harry în costumele lor cu dungi ca să împartă bomboane la fantome, goblini, prinţese şi cavaleri Jedi. Şi cum era pentru prima dată că Susan se îmbrăca pentru sărbătoare, Naomi îl convinse din priviri pe Mason să stea o parte din seară acasă, în loc să iasă cu prietenii lui să facă cine ştie ce.

– De parcă ar fi reuşit să dea foaia şi să privească înainte de acum.

Mason, care se îmbrăcase în vampir, ridică din umeri.

– Sper să ai dreptate.

Naomi îi dădu un ghiont în coaste.

– Încearcă să te bucuri, căci am dreptate.

Dar nu avea dreptate.

În a treia săptămână din ianuarie, când o vreme rece adusese cu sine şi puţină zăpadă, ea se grăbi acasă la prânz. Anson veni cu ea.

– Nu era nevoie să vii, zise ea, în timp ce îşi căuta cheile.

– Hei, orice scuză ca să scap de la şcoală pentru o jumătate de oră.

Anson Chaffins era în clasele superioare, era neîndemânatic şi cam tocilar. Dar, pentru Naomi el era un editor bun şi un scriitor foarte bun. Plus că îi făcuse favoarea cu balul.

În seara aceea, el se dăduse, în felul lui stângaci, la ea, dar nu forţase lucrurile.

Prin urmare, se înţelegeau bine.

Naomi îl lăsă să intre şi se întoarse spre alarmă să bată codul.

– O să urc să-mi iau geanta cu aparatul. Pe care aş fi avut-o la mine, dacă mi-ai fi spus că voiai fotografii de la repetiţiile clubului de teatru.

– Poate că am uitat ca să putem scăpa de acolo pentru treizeci de minute. El rânji spre ea şi îşi împinse ramele negre în sus pe nas.

Era un gest pe care îl făcea mereu, de parcă nasul lui de vultur ar fi fost un fel de tobogan pentru ele.

În spatele ochelarilor, ochii lui erau de un albastru palid şi liniştit.

Anson se uită în jur.

– Poate ai o cola sau altceva de băut. N-are rost să plecăm cu mâna goală.

– Sigur, avem mereu cola. Îţi aminteşti unde e bucătăria?

– Da. Casa asta e grozavă. Vrei şi tu una, dacă tot mă duc?

– Da, ia două. Ea îşi scoase mănuşile şi le îndesă în buzunarele hainei.

El îi zâmbi strâmb şi apoi îşi răsuci colţurile gurii.

– Poate ai şi chipsuri?

Naomi îşi dădu ochii peste cap şi îşi scoase căciula.

– Probabil. Ia ce găseşti. Nu stau mult.

– Nu te grăbi, mai avem douăzeci şi cinci de minute din permisie. Hei! Asta e a ta?

Se duse spre o fotografie alb-negru cu un bătrân moţăind pe o bancă în parc, cu un maidanez cu urechi blege moţăind lângă el.

– Da, i-am dat-o lui Harry de ziua lui acum câteva săptămâni. Iar el a pus-o direct în foaier.

– Excelentă treabă, Carson.

– Mulţumesc, Chaffins.

Amuzată – el se adresa tuturor pe numele de familie, insista ca restul lumii să i se adreseze la fel –, dădu să urce scările.

O surprinse că îl văzu pe Kong la uşa camerei mamei ei. Obiceiul lui era să aştepte în camera lui Mason sau, dacă era vremea mai bună, să iasă pe uşiţa pentru câini pe terasă să stea la soare sau să facă ce trebuia să facă în colţul rezervat anume pentru asta.

– Ei, băiete. Îl mângâie uşor când trecu pe lângă el şi se uită în urmă auzindu-l cum scânceşte. N-am timp, sunt doar în trecere.

Dar el scânci din nou şi zgârie la uşa mamei ei. Iar Naomi simţi cum i se strânge stomacul.

– Mama e acasă? Oare perioada bună trecuse şi venise iar prăpastia?

Mama ei ar fi trebuit să fie la lucru, cu Harry şi Seth. Ştia că aveau o rezervare pentru o masă festivă de douăzeci şi două de persoane cu ocazia unei pensionări, aşa că toată lumea trebuia să pună umărul.

Naomi deschise uşor uşa şi văzu draperiile trase – un semn rău. Şi o văzu, în lumina slabă, pe mama întinsă pe pat.

– Mama.

Era îmbrăcată în puloverul roşu, pe care îl cumpăraseră împreună, în locul hainelor alb şi negru, de lucru.

Kong sări pe pat – un lucru care i se permitea doar în camera lui Mason –, linse mâna mamei şi scânci.

Mama ei era aşa de liniştită.

– Mama, zise Naomi încă o dată şi aprinse veioza de pe noptieră.

Aşa de liniştită, aşa de palidă – iar ochii nu erau închişi de tot.

– Mama! Mama! Naomi o apucă pe Susan de umăr şi o scuturâ. Îi luă mâna şi o descoperi rece.

– Mama! Trezeşte-te. Trezeşte-te!

Pastilele erau acolo, lângă veioză. Nu, nu pastilele, flaconul. Flaconul gol.

– Trezește-te! O apucă pe mama de mâini și trase. Capul lui Susan se legănă și căzu în față. Oprește-te! Oprește-te! Încercă să-și pună brațele în jurul lui Susan, să o dea jos din pat.

În picioare, în picioare, să o facă să meargă.

– Hei, Carson, de ce naiba țipi? Trebuie să te... Ce...

– Cheamă salvarea. Sună la 911. Grăbește-te, grăbește-te!!!

El încremeni pentru moment, uitându-se la corpul fără viață al lui Susan care căzuse la loc pe pat, pleoapele deschizându-se și dezvelind ochii ficși din spatele lor.

– Uau. E mama ta?

– Sună la 911. Naomi își puse urechea la inima mamei ei, apoi începu să o apese.

– Nu respiră. Spune-le să se grăbească. Spune-le că a luat Elivil. A luat o supradoză de Elivil.

Holbându-se în continuare, el își scoase telefonul și formă 911 cu o singură mână și împingându-și ochelarii în sus cu cealaltă, în timp ce Naomi făcea resuscitare, pufind în timp ce lucra.

– Da, da, avem nevoie de ambulanță. A luat o supradoză de Eldervil.

– Elivil!

– Scuze, Elivil. La naiba, Carson, nu știu adresa.

Ea strigă adresa printre lacrimile și sudoarea care îi șiroiau pe față.

– Mama, mama, te rog!

– Nu, nu e trează, nu se mișcă. Fiica ei îi face resuscitare. Nu... nu știu. Poate patruzeci.

– Are treizeci și șapte, răcni Naomi. Grăbiți-vă.

– Vin. Anson se lăsă pe vine lângă ea, ezită, apoi o bătu pe Naomi pe umăr. Ea, operatoarea, a spus că sunt pe drum. Vin.

El înghiți, își umezi buzele, apoi atinse cu degetele mâna lui Susan.

Era... fină și rece la atingere. Fină de parcă și-ar fi putut trece degetele prin ea. Rece de parcă ar fi stat afară în aerul de iarnă.

– O, Doamne, Carson, o, uite, hei. Rămase cu o mână pe mâna lui Susan şi puse cealaltă mână din nou pe umărul lui Susan. E rece. Cred... cred că a murit.

– Nu, nu, nu! Naomi îşi puse gura pe a mamei şi suflă aer, dorind să o audă răspunzând respiraţiei.

Dar acolo nu mai era nimic. La fel ca în fotografiile din pivniţa tatălui ei, în acei ochi nu mai era nimic, în afară de moarte.

Se lăsă pe spate. Nu plângea, nu încă, dar netezi părul mamei. Nu avea nici o greutate în piept, stomacul nu i se strângea. Nu mai era nimic, la fel ca în ochii mamei.

Îşi amintea senzaţia – la fel ca atunci când înotase prin aer la secţia de poliţie în acea dimineaţă caldă de vară.

În şoc, se gândi ea. Era în şoc. Iar mama ei era moartă.

Auzi soneria şi se ridică în picioare.

– Trebuie să le dau drumul să intre.

– OK. Eu o să... OK.

Noemi ieşi pe uşă ca o somnambulă, după cum i se păru Anson. Se uită din nou la femeia moartă de pe jos.

Nu aveau să se întoarcă la şcoală în treizeci de minute.

Capitolul 5

Purtă rochia neagră la înmormântarea mamei. Nu mai fusese niciodată la o înmormântare, iar asta va fi o comemorare, pentru că nu avea să fie îngropată.

Seth se aşeză cu ea şi cu Mason ca să vorbească despre asta. Voiau să o ducă pe mama lor înapoi la Pine Meadows, să o îngroape acolo?

Nu, nu, nu.

Voiau să găsească un cimitir la New York?

O surprinsese cât de ferm fusese Mason. Nu, nu un cimitir aici. Dacă ar fi fost fericită la New York, ar mai fi trăit.

Aşa că o incineraseră, iar la primăvară aveau să închirieze o barcă şi să-i răspândească cenuşa în aer şi apă.

Vărsară lacrimi, desigur, dar la Naomi erau mai mult de furie decât de tristeţe.

Fusese nevoită să stea de vorbă cu poliţia. Pentru a doua oară în viaţa ei, poliţia veni la ei în casă, o cercetară, puseră întrebări.

– Eu sunt detectiv Rossini. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Ştiu că e o perioadă foarte dificilă, dar am câteva întrebări. Pot să intru, să vorbesc cu tine?

Naomi văzuse la televizor şi în filme că în poliţie lucrau femei drăguţe, dar presupusese că astea erau doar invenţii. Dar Rossini arăta de parcă ar fi putut juca un detectiv la televizor.

– OK.

Se dusese în camera ei, pentru că nu ştia ce să facă altceva, nici cu toată poliţia şi cu Seth şi Harry vorbind cu ei. Şi cu mama ei...

Rossini intră şi se aşeză pe marginea patului, faţă în faţă cu Naomi, care şedea în scaunul de la birou cu genunchii strânşi la gură.

– Poţi să-mi spui de ce ai venit azi acasă, de ce tu şi prietenul tău nu eraţi la şcoală?

– Am primit permisiunea să vin acasă să-mi iau aparatul de fotografiat. Suntem în comitetul pentru anuar. Trebuia să fac fotografii de la repetiţiile clubului de teatru. Mai e aici? Chaffin – Anson – mai e aici?

– Partenerul meu a vorbit deja cu el. L-am trimis înapoi la şcoală.

– O să le spună tuturor. Naomi îşi lipi faţa de genunchi. O să le spună tuturor despre mama mea.

– Îmi pare rău, Naomi. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat când ai ajuns acasă?

– Chaffin a vrut o cola, aşa că i-am spus să ia două din frigider cât urcam eu să iau aparatul foto. Iar Kong, câinele nostru, Kong era în faţa uşii de la camera mamei. Tot scâncea. De obicei stă în camera lui Mason sau în curte când suntem la şcoală, dar... Uşa ei era închisă, şi eu am deschis-o. Am crezut... Am crezut că dormea sau că nu se simţea bine. N-am putut s-o trezesc şi am văzut pastilele. Vreau să spun, flaconul gol. Chaffin a venit sus, şi eu i-am spus să sune la urgenţe. Am încercat manevre de resuscitare. Am făcut la şcoală şi ştiu cum. Am încercat, dar n-am reuşit s-o fac să respire.

– Era pe pat când ai intrat.

– Am încercat s-o ridic, să o trezesc cât să poată să meargă. Dacă lua prea multe pastile, puteam s-o fac să meargă şi o duceam la spital.

– A mai făcut asta? A luat prea multe pastile?

Naomi dădu doar din cap, cu faţa sprijinită pe genunchi.

– Când ai văzut-o ultima oară înainte să vii acasă de la şcoală?

– Azi de dimineaţă. Harry a făcut micul dejun, dar ea n-a coborât să mănânce. M-am dus sus şi ea tocmai se trezea. Părea în regulă. Zicea că are nişte lucruri de rezolvat înainte de serviciu şi că o să mănânce mai târziu. Mi-a urat să am o zi bună la şcoală. Apoi ridică privirea. Fratele meu. Fratele meu, Mason.

– Unchiul tău s-a dus la şcoală să-l aducă. Nu-ţi face griji.

– Ştii cine e tatăl meu.

– Da, Naomi, știu. Și că acum pentru a doua oară în viață a trebuit să faci față unei situații prin care nimeni nu ar trebui să treacă.

– O să afle toată lumea? Chiar dacă ne-am schimbat numele, va ști toată lumea?

– Ne vom strădui să ținem presa departe. Rossini așteptă o clipă. Știi cât de des comunicau mama și tatăl tău?

– Ea îi scria și s-a dus să-l vadă de câteva ori de când ne-am mutat la New York. Mason a aflat și mi-a spus și mie. Ea pretindea că nu o face, dar o făcea. Nu i-am spus unchiului Seth și nici lui Harry. Filmul – a vorbit cu cei care au făcut filmul, pentru că el a vrut ca ea să o facă. Mason a descoperit și asta. Dar se străduia foarte tare și, preț de câteva luni, s-a descurcat foarte bine. A fost fericită. Mai fericită. Nu cred că a fost cu adevărat fericită din noaptea aceea când am gă...

– Bine. Unchiul tău a spus că îi va suna pe bunicii tăi, și domnul Dobbs e jos. Vrei să-l rog să urce, să stea cu tine?

– Nu, nu chiar acum. Doamnă? Ați întrebat despre cum comunicau. Mama a vorbit azi cu el? În dimineața asta?

– Nu cred că părinții tăi au vorbit azi.

– Dar e ceva. El i-a scris ceva, așa e? Ceva care a făcut-o să vină acasă, după ce se simțea așa bine, și să ia pastilele alea.

– Punem întrebări ca să vă putem da răspunsuri, zise Rossini în timp ce se ridica.

– Aveți câteva. N-am văzut un bilet în camera ei. Nu m-am uitat. Încercam să... N-am văzut un bilet, dar trebuie să fi scris unul. Trebuie să-și fi luat rămas-bun. Hohotul voia să-i răbufnească din piept. Oricât de tristă era, ne iubea. Ne iubea cu adevărat. Trebuie să-și fi luat rămas-bun.

– Sunt sigură că vă iubea. A lăsat un bilet adresat vouă tuturor. Era în camera unchiului tău. I-l lăsase pe comodă.

– Vreau să-l văd. Am dreptul să-l citesc. Îmi e adresat și mie. Vreau să citesc ce a scris înainte să ia pastilele alea și să ne părăsească.

– Unchiul tău a zis că vei vrea. Așteaptă aici.

Ce făcuse el oare? se întrebă Naomi și furia începu să prindă rădăcini. Ce făcuse ca mama ei să devină atât de tristă, atât de repede? Atât de fatal?

Se ridică când Rossini se întoarse. Nu va citi ultimele lucruri adresate ei de mama, ghemuită într-un scaun, ci în picioare.

– Va trebui s-o citești prin punga pentru evidențe. Trebuie să fie procesată.

– Nu contează. Naomi luă punga, se apropie de fereastră și de lumina slabă de iarnă.

Îmi pare rău. Am făcut atât de multe greșeli, atât de multe alegeri proaste, am spus atât de multe minciuni. Am spus miniciuni oamenilor care meritau să li se spună adevărul. Le-am spus pentru că el a spus că trebuie. Indiferent de câte ori am încercat să mă eliberez, n-am putut. Acum el a făcut-o, după toate greșelile pe care le-am făcut, tot răul pe care l-am făcut pentru că a zis Tom. Divorțează de mine ca să se poată căsători cu o altă femeie. Una care i-a tot scris și care l-a vizitat timp de mai bine de doi ani. Mi-a trimis hârtiile de la un avocat de divorțuri și o scrisoare care spune atât de multe lucruri rele și dureroase. Dar unele dintre ele sunt adevărate. Sunt slabă și proastă. Și inutilă. Nu mi-am protejat copiii când am avut ocazia. Seth, tu ai făcut asta. Și tu, Harry. Ne-ați oferit un cămin și știu că veți avea grijă de Naomi și de Mason mai bine decât aș fi putut-o face eu. Mason, tu ești așa de deștept și am fost în fiecare zi mândră de tine. Sper ca într-o bună zi să înțelegi de ce mama a trebuit să plece. Naomi, nu sunt puternică și curajoasă, ca tine. E atât de greu să încerc să fiu. Sunt așa de obosită, draga mea. Vreau doar să dorm. Tu vei avea grijă de Mason, iar amândoi veți asculta de Seth și de Harry. Veți avea o viață mai bună acum. Într-o bună zi vă veți da seama că așa e. Într-o bună zi, mă veți ierta.

– De ce aș ierta-o? Ne-a părăsit pentru că el n-a mai vrut-o? A venit acasă și a luat pastilele alea pentru că era obosită?

– Naomi...

– Nu, nu-i găsiți scuze. Sunteți de la poliție. N-o cunoașteți, nu ne cunoașteți pe nici unul din noi. Dar știți ce e asta? Ea aruncă punga pe pat și strânse pumnii, de parcă ar fi putut să se lupte cu ceva. E scăparea lașului. El a omorât-o. El a omorât-o, așa cum le-a omorât și pe femeile celelalte. Dar ele nu aveau de ales. Ea avea. Și a lăsat să se întâmple. L-a lăsat să o omoare, când noi toți eram aici.

– Ai dreptate. Cred că ai dreptate. Dar sunt şi alte metode de tortură, în afară de cea fizică. Nu pot să-ţi spun ce să simţi, dar pot să-ţi spun că ai dreptul să fii furioasă. Ai dreptul să fii teribil de furioasă. După ce-o să mai treacă timp, sper că vei vorbi cu cineva.

– Alt terapeut. Am terminat cu astea. Că mare bine i-a mai făcut ei!

– Tu nu eşti mama ta. Dar, dacă nu vrei să vorbeşti cu un terapeut, un prieten, un preot, cu unchiul tău – ea scoase o carte de vizită –, poţi să vorbeşti cu mine.

– Sunteţi al doilea poliţist care mi-a dat cartea de vizită şi a zis asta.

– Ai vorbit cu celălalt poliţist?

– Ne-am mutat.

– Ei bine. Rossini puse cartea de vizită pe comoda lui Naomi şi se duse să ia punga cu biletul. Poliţiştii ştiu să asculte. Detectiv Angela Rossini. Oricând.

Aşa că, trei zile mai târziu, Naomi îşi puse rochia neagră. Folosi ondulatorul pentru că mamei ei îi plăcea când purta părul lung şi ondulat. Nu-i spuse nici unul din cuvintele furioase pe care le simţea lui Seth – el părea bolnav şi şocat. Nu i le spuse lui Mason, pentru că acesta avea o privire pierdută. Sau lui Harry, care părea că era nevoit să aibă grijă de toată lumea odată.

Le ţinu în interiorul ei, unde mişunau ca nişte furnici roşii, şi se duse la restaurant.

Închiseseră pentru a organiza comemorarea. Harry făcuse toată treaba – insistase să o facă. Să pună fotografii şi flori, să aleagă muzica, să pregătească mâncarea.

Veniră şi bunicii ei. Ea şi Mason îi văzuseră de mai multe ori pe an, de când se mutaseră din Pine Meadows şi nu durase mult să înţeleagă că tot ce spusese tatăl lor despre părinţii mamei erau minciuni.

Erau buni şi iubitori – iertători, se gândi. O iertaseră pe fiica lor care îi exclusese din viaţa ei şi îi izolase de propriii nepoţi. Plătiseră pentru toate şedinţele de terapie şi niciodată nu-i auzise să fi spus vreun cuvânt rău despre fiica lor.

Nu vorbeau niciodată despre Thomas David Bowes.

Veni toată lumea care lucra la restaurant şi mulţi prieteni de-ai lui Seth şi Harry. Câţiva dintre profesorii ei, câţiva dintre ai lui Mason veniră şi ei. Unii părinţi îi aduseră pe câţiva dintre prietenii lor, cel puţin pentru scurt timp.

Veni şi detectivul Rossini.

– Nu ştiam că poliţia vine la ceremonii funebre.

– Voiam să-mi exprim respectul. Şi să văd cum te simţi.

– Sunt în regulă. Cred că cel mai rău e pentru unchiul meu. Ba chiar mai greu, pentru bunicii mei. El credea că poate să o salveze. Credea că o făcuse. Încerca, în fiecare zi. Harry încerca şi el. Dar acum el e foarte îngrijorat pentru Seth. Şi pentru Mason, şi pentru mine, dar mai ales pentru Seth. Harry s-a străduit mult să organizeze tot, să facă totul să arate atât de frumos, să facă a fi despre sărbătoarea vieţii despre care vorbesc oamenii. Dar nu a avut cine ştie ce viaţă care să merite sărbătorită.

– Cred că greşeşti. V-a avut pe tine şi pe Mason, şi asta e motiv de sărbătoare.

– E frumos că spuneţi asta.

– E adevărat. Tu ai făcut fotografia?

Naomi se uită la fotografia în care mama ei dansa cu Seth.

– De unde aţi ştiut?

– Eu lucrez la poliţie. Rossini zâmbi uşor. E un moment fericit şi tu ai ştiut cum să-l surprinzi. Dar asta e favorita mea.

Rossini se duse la fotografia pe care Naomi o făcuse cu un timer. Mama flancată de copiii ei. Harry o pusese în faţa unei vaze cu trandafiri roz, pentru că mama ei preferase mereu rozul.

– Poţi să vezi că e mândră de tine şi de fratele tău.

– Asta e ce vedeţi?

– Da. Poliţiştii sunt buni ascultători şi observatori antrenaţi. Era mândră. Agaţă-te de asta. Trebuie să mă întorc la serviciu.

– Mulţumesc că aţi venit, zise Naomi, aşa cum spunea tuturor.

Surprinsă, rămase pe loc în timp ce Mark Ryder se apropia de ea.

– Hei, zise el.

– Hei.

Era înalt, arătos, cu ochi mari, căprui, păr strălucitor care se răsucea atât cât trebuia la vârfuri.

– Îmi pare rău pentru mama ta.

– Mulţumesc. E frumos că ai venit. E frumos.

– Îmi pare rău, ştii? Mama mea a murit când eram bebeluş.

– Dar... am cunoscut-o pe mama ta.

– Tata s-a căsătorit din nou când aveam trei ani. E grozavă şi e mama, dar ştii, *mama* a murit.

– N-am ştiut. Îmi pare rău, Mark.

– Da, ei bine, e greu, ştii, şi voiam să-ţi spun că îmi pare rău.

Mişcată, ea se apropie de el şi îl îmbrăţişă. Îşi dădu seama de greşeală când o îmbrăţişă şi el la rândul lui, mâna coborându-i spre fund.

Ea se trase înapoi.

– E ceremonia funebră pentru mama mea.

– Da, da, scuze. Mă gândeam doar... Ridică din umeri şi reuşi să râdă strâmb. În fine.

– Mulţumesc că ai venit, îi zise ea. Poţi să iei ceva de băut de la bar, dacă vrei.

– Da, poate. Ne vedem.

Rămasă singură, Naomi se întoarse. Putea să se strecoare în cămară, să stea singură, să aibă un pic de linişte, înainte de a observa cineva că lipsea.

Dar aproape că se ciocni de Anson Chaffins.

– Mm. Hei. El îşi împinse ochelarii în sus, apoi îşi băgă mâinile în buzunar. Cred că e ciudat, dar cum am fost acolo, m-am gândit că ar trebui să vin azi şi să zic... în fine, ştii tu.

– Hai să ne aşezăm acolo. Oamenii n-o să mă deranjeze dacă stau jos cu cineva.

– Am văzut nişte tipi de la şcoală. Dar m-am ţinut departe până au plecat. E ciudat, cum spuneam. Oamenii vor să ştie, ştii tu, cum a fost şi nu vor să te întrebe pe tine. Plus că nu ai mai fost la şcoală. Te întorci?

– Da, săptămâna viitoare.

– Va fi ciudat.

Ea râse uşor. El scria mai bine decât vorbea, se gândi.

– Trebuie să am grijă de note, la fel şi Mason. Trebuie să ne gândim la intrarea la colegiu.

– Toamna viitoare plec la Columbia.

– Ai intrat?

– Lucrurile arată bine. Am câteva susţineri, dar arată bine. Voi studia jurnalismul.

– O să fii bun la asta.

– Da. El se foi. Am auzit câţiva poliţişti vorbind. Ştii că mi-au luat declaraţie, nu? Am auzit doi poliţişti vorbind despre Bowes. Că mama ta era soţia lui. Thomas David Bowes.

Naomi îşi strânse mâinile în poală şi nu zise nimic.

– Cunoşteam numele, din cauza filmului. Şi am citit cartea. Tu eşti acea Naomi.

– Ştie toată lume?

– După cum spuneam, am auzit poliţiştii vorbind, şi ştiam despre ce era vorba, plus că am citit cartea. Am făcut ceva cercetări, vreau să spun. Tu eşti Naomi Bowes.

– Carson. Acesta este numele meu legal.

– Da, înţeleg asta. Uite, n-am spus nimănui nimic.

– Să nu o faci. Vreau doar să termin şcoala. Mason trebuie să termine şi el şcoala.

– N-am spus nimănui nimic. Dar, uite, şi alţi oameni pot să cerceteze, mai ales acum că filmul are atâta succes. La naiba, mulţi copii care nu citesc se duc la filme. Ce ai de gând să faci?

– O să termin şcoala. O să merg la colegiu.

– N-o să spun nimănui, bine? Îşi împinse ochelarii în sus pe nas. Rămâne între noi doi. Vreau să-mi spui povestea. Stai puţin.

El ridică mâna şi se apropie şi mai mult, cu ochelarii alunecând la loc. Aşa că îi dădu jos.

– Din punctul tău de vedere, Carson. Putem să ascundem informaţiile despre unde locuieşti. N-o să spun nimănui şi asta e ceva, pentru că vreau să fiu jurnalist şi asta e o poveste foarte importantă. Dar n-o să dezvălui nişte detalii. Îşi ridică ochelarii, se lăsă pe spate şi-i împinse pe nas. Nu sunt obligat să fac asta.

– Mama mea tocmai a murit.

– Da, altminteri nu mi-aş fi dat seama. Nu voi spune nimănui, şi tu îmi spui toată povestea – la persoana întâi. O să ieşim de câteva ori, undeva liniştit şi îţi înregistrez povestea. E o chestie foarte

importantă şi, dacă fac treabă bună, s-ar putea să primesc un post de practicant la *Times*. Tu n-ai vorbit cu nimeni, nici cu Simon Vance, nici cu scenaristul, regizorul sau cu actorii. Tatăl tău a făcut-o. La fel şi mama ta. Dar tu nu. Am cercetat.

Erau prieteni – ea crezuse că erau prieteni. Fusese cu ea când o găsise pe mama ei. Chemase salvarea. Şi acum...

– Simon Vance şi scenaristul ţi-au luat-o înainte, Chaffins. N-o să mai intereseze pe nimeni.

– Aiurea, îţi baţi joc de mine? Toată lumea o să fie interesată. Uite, o să ne întâlnim. Poţi să vii la mine în timpul zilei, după şcoală. Părinţii mei o să fie la lucru, nimeni nu trebuie să ştie. Trebuie să plec. Îţi scriu când şi unde.

Când plecă grăbit, ea rămase aşezată o vreme, puţin şocată, puţin scârbită. De ce era surprinsă? se întrebă. Pentru că ea crezuse că e măcar un pic prietenul ei? Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu publicase deja ce ştia în ziarul şcolii?

La naiba cu toate astea, se gândi. La naiba cu toate!

Se ridică – înainte să apuce cineva să încerce să se aşeze să o consoleze –, şi se duse înapoi în bucătărie. Putea să se ascundă în cămară ca să fie în sfârşit singură.

Dar Harry era chiar în urma ei.

Arătă spre un scaun.

– Şezi, zise şi se aşeză şi el pe un teanc de cutii. Acum spune-mi ce ţi-a zis băiatul ăla de te-a supărat.

– Nimic.

– Nu mă minţi.

Ea tresări, căci el nu folosise niciodată tonul acela aspru şi supărat.

– Harry!

– O să încetăm să ne mai mințim. Ştiam că mama ta minţea cu privire la închisoare şi contactul cu tatăl tău. Ştiam şi i-am ascuns asta lui Seth. Nu i-am spus, pentru că l-ar fi necăjit. Şi asta e o minciună. Omisiunea e o minciună.

– Ştiai?

– Şi poate dacă spuneam ceva... Se frecă la ochii obosiţi. N-o să ştim niciodată.

– Şi noi ştiam. Mason a aflat şi mi-a spus şi mie. Nici noi n-am spus nimic.

– Ei bine, draga mea, unde ne-au adus toate astea? Uite unde suntem acum. Fără minciuni, fără omisiuni de-acum înainte. Se aplecă şi o apucă de mâini. Ochii lui, atât de albaştri în contrast cu pielea caramel aveau aceeaşi expresie blândă pe care o afişa în fiecare zi.

– Când Seth m-a rugat să vă luăm pe tine, pe fratele tău şi pe mama ta la Washington, am răspuns că da, desigur. Dar n-am crezut că va fi pentru multă vreme. Sigur că trebuia să ajutăm – Seth trebuia să şi ajute familia –, dar se vor pune pe picioare şi îşi vor vedea de viaţa lor în şase luni sau un an. Puteam să-mi deschid casa pentru un an. Am făcut-o pentru că îl iubeam pe Seth.

– Ştiu că îl iubeşti.

– Ce n-am crezut e că mă voi îndrăgosti de tine. De Mason. De mama ta. Asta s-a întâmplat. Când am vorbit despre vânzarea casei şi mutarea la New York, n-am făcut-o numai pentru Seth. Am făcut-o pentru noi toţi. Pentru că deveniserăm o familie. Tu eşti fata mea, Naomi. Întocmai ca şi cum ai fi sânge din sângele meu. Vorbesc serios.

– Te iubesc, Harry. Te iubesc foarte mult. Lacrimile veniră, fierbinţi, dar curate. Ştiu cât de multe ai făcut pentru noi toţi, câte ne-ai oferit.

– Nu vreau să aud despre asta. Aş putea să-ţi spun ce ai făcut voi pentru mine, ce mi-ai oferit voi mie. Lucrurile sunt echilibrate. Ceea ce vreau, am nevoie, ceea ce toţi avem nevoie, fata mea, e să spunem adevărul. Hai să începem de aici. Ce ţi-a spus Anson de ai faţa asta?

– Ştie cine suntem. A auzit poliţiştii vorbind şi şi-a dat seama. Vrea să fie jurnalist şi vrea povestea mea. De la mine.

– Va trebui să vorbesc cu el.

– Nu, Harry. Ce rost are? Ştie şi nu poţi să-l faci să nu mai ştie. A zis că nu va dezvălui unde suntem, unde sunt, nu va da anumite detalii, dar...

– N-ai încredere în el. De ce-ai avea?

Se gândi la mâna lui Mark alunecând pe fundul ei, la ambiţia oarbă a lui Chaffins.

– Nu am încredere în nimeni în afară de tine, Seth şi Mason.

– Putem să-l dăm pe Mason la o şcoală particulară.

– O să se întâmple din nou. Ne mutăm şi se întâmplă din nou. Mama s-a dus şi pentru ea era cel mai greu. N-am putut s-o protejăm de el sau de ea însăşi.

– Nimeni nu-i face rău fetei mele.

– Am crezut că e un prieten. Dar nimeni nu rămâne prietenul tău când află cine sunt.

– Dacă nu, atunci nu-ţi merită prietenia.

– Dar de unde ştii cine îţi e prieten cu adevărat? Îşi aminti cartea de vizită a poliţistei care arăta ca eroinele de la televizor şi o scoase din buzunar.

– Detectivul Rossini.

– Ce-i cu ea?

– Cred că poate, ea e o prietenă. El fumează iarbă, Chaffins – ba chiar şi mai vinde un pic.

Harry oftă.

– Naomi, înţeleg presiunea din partea colegilor şi nevoia de experimentare, iar acum nu e momentul pentru...

– Nu iau droguri. Nici Mason nu ia. Ea se încruntă la cartea de vizită din mâna ei. Vrea să ajungă la Harvard şi FBI – Mason nu riscă să piardă asta. Chaffins vrea la Columbia şi la *The New York Times*. Nu ar arăta bine dacă ar fi arestat pentru posesie de droguri sau să fie suspendat de la şcoală.

– Şantaj? întrebă Harry ridicând din sprâncene.

– Asta face el. L-aş da în gât la poliţie – şi nu sunt mândră de asta. Dar cred că dacă detectivul Rossini s-ar duce să vorbească un pic cu el, ar putea să funcţioneze, suficient cât să apuc să scriu povestea.

– Ce? Ce poveste?

– Nu sunt o scriitoare la fel de bună ca Chaffins, dar pot s-o fac. Ideea o lovise ca un fulger într-o noapte fierbinte de vară. Dacă scriu povestea – ca Naomi Bowes – şi o vând, poate chiar la *The Times*, el nu mai primeşte nimic. Am doar nevoie de timp, iar detectivul Rossini poate să mi-l asigure. Scriu povestea, aşa cum a zis Chaffins, din punctul meu de vedere. Şi atunci el nu mai poate s-o facă.

Nimănui nu-i va mai păsa ce scrie un ticălos despre mine. Mason? Lui nu i-ar păsa.

– Draga mea, eşti sigură?

– Nimeni n-o să-mi facă asta, n-o să ne facă asta. Sunt sigură.

– Vorbeşte cu detectivul. Dacă te hotărăşti că asta vrei să faci, noi o să te susţinem.

Se duse la şcoală, se forţă să continue cu comitetul pentru anuar, cu ziarul şcolii. Ignoră privirile furioase ale lui Chaffins – şi execută sarcinile idioate pe care i le dădea. Pentru că orice i-ar fi spus Rossini ca să-l facă să-şi ţină gura, ea mai putea să suporte patru luni, el va absolvi şi va dispărea din viaţa ei.

După premiile Oscar, unde scenaristul *Fiicei răului* câştigă Oscarul, şi actriţa, acum în vârstă de cincisprezece ani care o jucase pe Naomi Bowes, apăru pe covorul roşu într-o rochie Alexander McQueen, după ce cartea republicată cu coperta filmului rămase şaisprezece săptămâni pe lista de bestselleruri, *The New York Times* publică un articol în trei părţi în trei duminici consecutive.

Nu fu defel surprinsă să primească un e-mail furios de la Anson Chaffins.

Mai întâi o asmuţi pe poliţista aia pe mine şi acum asta! Eşti o căţea mincinoasă şi o să spun tuturor cine eşti, unde eşti şi ce eşti. Eu ţi-am dat ideea. Mi-ai furat articolul.

Ea răspunse o singură dată.

E viaţa mea, povestea mea, şi nu am fost niciodată de acord cu propunerea ta. Spune cui vrei.

Dar el nu spuse nimănui. Din proprie iniţiativă, ea îi trimise flori poliţistei Rossini, drept mulţumire.

Îşi schimbă adresa de e-mail, numărul de telefon şi se concentră pe şcoală, fotografie şi familia ei.

Îşi spuse că putea să lase acum trecutul în urmă, acolo unde îi era locul. Şi îşi începu cu adevărat viaţa ca Naomi Carson.

ADÂNCIMILE CÂMPULUI

Finalurile şi începuturile nu există.
Există doar părţile din mijloc.

Robert Frost

Capitolul 6

SUNRISE COVE, STATUL WASHINGTON
2016

Nu fusese un impuls. Naomi încerca să se convingă singură de asta în timp ce umbla prin casa veche de pe promontoriu. Poate doar grabă şi un joc de noroc. Riscase de multe ori, aşa că ce mai conta încă unul?

Dar, Doamne Sfinte! Cumpărase o casă. O casă mai bătrână decât ea – cam de patru ori mai bătrână. O casă în partea cealaltă a ţării faţă de familia ei. O casă, admise ea, care avea nevoie de reparaţii. Şi mobilă.

Şi o curăţenie temeinică.

O investiţie, îşi spuse, tresărind la vederea bucătăriei murdare cu mobilă veche – cu siguranţă mai bătrâne decât ea – şi a podelei cu linoleum crăpat.

Aşa că o s-o cureţe, o s-o repare şi o s-o vopsească. Apoi putea să o scoată la vânzare sau s-o închirieze. Nu trebuia să locuiască aici. Asta era o opţiune – ceva ce mai făcuse.

Avea să fie un proiect. Ceva care să o ţină ocupată când nu avea de lucru. O bază, se gândi ea şi încercă robinetul chiuvetei ciobite de porţelan.

Acesta tuşi, bufni şi apoi scuipă jeturi de apă.

O bază cu instalaţii proaste.

Aşa că va face o listă. Poate că ar fi fost mai înţelept să facă o listă înainte de a cumpăra casa, dar avea să facă una. Instalatorul va fi numărul unu.

Deschise cu grijă uşa dulapului de sub chiuvetă. Mirosea a umed, părea murdar şi vechea sticlă cu lichid de desfundat chiuveta nu inspira încredere.

În mod cert, era nevoie de un instalator.

Plus o sumedenie de ustensile şi materiale de curăţat.

Răsuflă şi apoi scoase telefonul din buzunarul pantalonilor şi deschise o aplicaţie.

Trebuia să angajeze *un instalator* mai întâi.

Adăugă mai multe pe listă în timp ce ieşi din bucătărie şi trecu prin sufrageria care avea un şemineu superb sculptat în lemn negru. *Un coşar.* Oare oamenii mai învăţau meseria asta?

Cineva care să inspecteze şi să cureţe şemineurile, şi cum în casa veche erau cinci, coşarul fu trecut categoric pe listă.

Oare de ce cumpărase o casă cu cinci şemineuri? Şi zece dormitoare? Şi şase băi şi jumătate.

Nu avea să se gândească la asta acum. Acum va lucra la ce avea de făcut aici.

Podelele erau solide. Trebuiau raşchetate, dar agentul imobiliar ştiuse să vândă parchetul lat din pin galben. Trebuia să cerceteze să vadă dacă îl putea restaura ea. Dacă nu, *un parchetar.* Şi trebuia să caute *un faianţar* sau era una şi aceeaşi persoană?

Urcând scările care scârţâiau, Naomi se gândi că avea nevoie de un antreprenor. Şi de oferte. Şi de un plan.

Ba şi mai bine, se corectă ea, oprindu-se în capul scărilor, unde coridoarele se bifurcau la stânga şi la dreapta, avea nevoie de cineva care să verifice dacă mai era întreagă la minte. Cum naiba avea să se descurce cu o casă de forma şi de dimensiunile astea?

De ce Dumnezeu se legase de un colţ îndepărtat din statul Washington? Îi plăcea să călătorească – locuri noi, privelişti noi, idei noi. Doar ea şi echipamentul ei. Liberă să se ducă unde voia. Şi acum, avea această ancoră, această casă veche care să o tragă în jos.

Nu, nu fusese un impuls. Fusese o nebunie.

Trecu de pereţii murdari şi de uşile vechi, într-adevăr superbe, mult prea multe camere pentru o femeie singură, şi simţi vechea şi familiara presiune din piept.

Nu avea să facă un atac de panică doar pentru că fusese o idioată.

Respirând încet, se întoarse spre ceea ce agentul imobiliar numise dormitorul principal.

Era mare şi luminos şi, da, podeaua avea nevoie de reparaţii şi pereţii erau de un albastru foarte decolorat, care arăta ca o apă tulbure de piscină, iar uşa glisantă din sticlă trebuia să dispară. Dar trase de ea pe şinele ruginite şi ieşi pe balconul lat, rezistent.

Şi acesta era motivul, se gândi ea simţind cum toată presiunea se transforma în încântare pură. Acesta era motivul. Golfuleţul adânc, strălucitor de albastru, se răsucea şi se lărgea, despica bucăţi de pământ verde cu primele şoapte de primăvară. Malurile urcau, tapiţate de copaci în timp ce apa călătorea prin canalul îngust spre adâncimi şi mai albastre. La distanţă, spre vest, munţii se apropiau de cer cu pădurile lor dese cu umbre verzi.

Şi direct în faţă, dincolo de golf, canalul, nodurile şi colţurile de pământ, răspândeau albastrul adânc al apelor.

Promontoriul ei nu era deosebit de înalt, dar oferea o privelişte directă, fără piedici asupra apei, cerului şi pământului, iar ei, o senzaţie indescriptibilă de pace.

Casa ei. Se sprijini o clipă de balustradă, trase aer în piept. Ştiuse că avea să fie a ei din clipa în care pusese piciorul aici, în acea după-amiază vântoasă de februarie.

Orice trebuia reparat la casă va fi reparat, ca s-o facă locuibilă. Dar nimeni nu-i putea lua această privelişte, această senzaţie că era *a ei*.

Cum îşi lăsase echipamentul jos, scoase telefonul, deschise aparatul foto, făcu o poză, o verifică, mai făcu una. Le trimise lui Mason, Seth şi Harry – pe care îi avea în telefon notaţi ca „Băieţii mei" – cu un mesaj simplu.

De asta.

Îşi puse telefonul la loc şi se gândi „la naiba cu listele". Se va duce în oraş să cumpere provizii. Apoi va rezolva lucrurile pe măsură ce vor apărea.

Orăşelul trăia în mare parte din navigaţie, scufundări, închirieri de caiace şi canoe, din piaţa de peşte. Pe Water Street – desigur – magazine de suvenire, cafenele, restaurante şi hotelul Sunrise, care se afla vizavi de portul cu ambarcaţiunile sale, legănate de apă.

Petrecuse câteva nopți la hotel când descoperise Sunrise Cove. Voia să-și mărească portofoliul de fotografii de vânzare, să-și sporească portofoliul de fotografii de calitate și găsise suficiente motive pentru amândouă.

Văzuse casa – doar o parte din ea – de la fereastra hotelului, și o amuzase și intrigase felul în care fusese construită nu spre oraș și oameni, ci spre apă și pădure.

Voia să facă niște fotografii cu ea, ceru adresa. Înainte să-și dea seama, se îndrepta cu James Mooney, agent imobiliar, spre ceea ce localnicii numeau Point Bluff.

Acum îi aparținea ei, se gândi Naomi și parcă în fața băcăniei. După ce cheltui câteva sute de dolari, încărcă mâncarea, produsele de curățenie, produse din hârtie, becuri, detergent de rufe – ceea ce era stupid, pentru că nu știa dacă mașina veche de spălat funcționa – plus un set de bază de oale și tigăi, mașină de cafea și aspirator achiziționate de la magazinul de electrice de alături.

Primise numele unui antreprenor din ambele magazine, același nume, așa că era, evident, un tip popular. Se hotărî că nu avea rost să amâne lucrurile, îl sună pe loc și stabili o întâlnire cu vizionare într-o oră.

Se întoarse, mulțumită că avu nevoie doar de zece minute pe drumuri șerpuite ca să ajungă la casă. Destul de departe pentru intimitate, destul de aproape ca să fie comod.

Apoi deschise portbagajul mașinii, se uită la toate lucrurile și jură că la următoarea ieșire va face o listă.

Acea listă, își dădu ea seama când se apucă să descarce alimentele, ar fi inclus curățarea frigiderului înainte să cumpere mâncare pe care să o pună înăuntru.

Până când reuși să-l curețe, să depoziteze mâncarea și să iasă să aducă a doua tranșă, văzu camioneta neagră înaintând pe drumul șerpuit spre ea.

Își duse mâna în buzunar și strânse mâna peste briceag. Doar o precauție.

Camioneta trase lângă casă. Un bărbat cu șapcă și ochelari se aplecă pe geam. Un câine mare, negru cu bandană cu buline se iți și el.

– Doamnă Carson?

– Da.

– Kevin Banner.

Bărbatul spuse ceva câinelui care își retrase capul și coborî din camionetă.

Naomi aprecie că avea în jur de treizeci și ceva de ani. Părul blond-cenușiu se ițea buclat de sub șapcă. Bărbie puternică, fizic compact. Îi întinse mâna.

– Mă bucur să vă cunosc.

Era mâna unui om muncitor, se gândi ea și se relaxă.

– Vă mulțumesc că ați venit.

– Am auzit că cineva din est a cumpărat casa. E impresionantă, nu?

– Da, este.

El rânji și se lăsă de pe un picior pe altul.

– A stat nelocuită vreo zece ani – cred că domnul Mooney v-a spus –, de când a murit domnul Parkerson, și doamna Parkerson a trebuit să renunțe la ea. Au avut un Bed&Breakfast timp de mai bine de douăzeci de ani. Ea însă nu putea să continue singură afacerea și s-a mutat la Seattle, la fiica ei. A mai închiriat-o din când în când, dar...

– E o casă mare, e nevoie de întreținere.

El își agăță degetele mari de la mâini în buzunarele pantalonilor și se legănă pe călcâie, în timp ce privirea îi cerceta dreptunghiul lung al clădirii.

– V-ați dat seama de asta. Am tot vrut să o cumpăr mai demult – casa are istorie și o priveliște frumoasă –, dar soția mea a amenințat că dă divorț. Acum pot să mă ocup de ea și să îmi păstrez soția.

– Hai să aruncăm o privire. Câinele va fi în regulă în mașină?

– Da, e fată, o să fie bine.

Câinele își sprijini capul pe bord și îi aruncă lui Naomi o privire melancolică.

– Îmi plac câinii. Puteți să o aduceți, dacă vreți.

– Mulțumesc. E un câine cuminte, obișnuit cu șantierele. Haide, Molly!

Câinele sări direct pe fereastră, aterizâ ca un atlet și apoi se apropie să îi miroasă cizmele lui Naomi.

– Frumos salt, fetiţo! Naomi o mângâie pe Molly pe cap, iar aceasta dădu voios din coadă.

– Poate îmi daţi o idee cam ce doriţi să faceţi.

– Să o aduc în secolul XXI. Nu ca aspect, adăugă Naomi. Dar instalaţiile, cablurile electrice, bucătăria, băile. Sper ca multe îmbunătăţiri să fie doar cosmetice, zise ea în timp ce intrau. Ştiu să zugrăvesc, să fac lucrări simple, dar se aude prea mult sâsâit şi şuierat când dau drumul la apă. Şi nu ştiu dacă pot să folosesc şemineurile în siguranţă. M-am gândit să mă ocup eu de podele – raşchetat –, dar îmi dau seama că mi-ar lua probabil doi sau trei ani.

– Ferestre?

– Ce-i cu ele?

– Înlocuite cu sticlă dublă, mai eficientă energetic, care chiar dacă e mai scumpă pe moment, va duce la economii mari cu încălzirea. Aici iarna e destul de frig.

– Putem să punem pe listă şi vom vedea.

– O să trebuiască să mă uit şi la cabluri, să fie sigure şi conforme cu normele. Putem să ne uităm la şemineuri, să ne asigurăm că sunt în regulă. Vreţi să le păstraţi pentru foc pe lemne?

– Nu m-am gândit la asta.

Câinele se plimba prin casă, mirosind, explorând. Naomi îşi dădu seama că şi Kevin făcea cam acelaşi lucru.

– Mai aveţi şemineuri şi sus, aşa-i? Dacă nu vreţi să căraţi lemnul la etaj, poate ar trebui să vă gândiţi la gaz.

– E o idee. E mai curat.

– Vă gândiţi la un Bed&Breakfast?

– Nu. Nu acum.

El dădu din cap, îşi luă notiţe, mormăi ca pentru sine, în timp ce inspectau parterul. Când ajunseră la bucătărie, el îşi scoase şapca, se scărpină şi şi-o puse la loc.

– O să vă spun de acum, aici trebuie schimbat totul.

– Dacă aţi fi zis altceva, m-aş fi întrebat de ce vă recomadă toată lumea.

– Foarte bine. Acum, pun pariu că podeaua de lemn se întinde până aici, pe sub linoleumul ăsta urât.

– Serios? Credeți? Puse în balanță ideea cu cea de schimbare a unui milion de ferestre.

– Putem să verificăm, dacă nu vă deranjează să stricăm un colț.

– Nu poți să faci ceva urât să fie și mai urât.

El alese un colț și scobi la el cu propriul briceag.

– O, da, aveți pin galben.

– Extraordinar. Scoatem porcăria, raşchetăm şi finisăm, nu?

– Asta aș face.

– Atunci asta vreau.

– Foarte bine, atunci. Cu ochelarii agățați de buzunarul de la piept, Kevin își roti ochii căprui prin bucătărie. Pot să fac niște planuri.

– O să încerc eu. Încă nu m-am gândit cum să arate bucătăria, dar am fotografiat multe, explică ea. Pentru cataloage, pagini de internet, baze de date cu fotografii. Cu mâinile în șolduri ea înaintă prin încăpere, imaginându-și-o doar cu pereții goi și cu podea. E spațioasă, ceea ce e bine. Aș vrea o insulă, suficient de mare ca să pregătești mâncarea și să mănânci. Nu vreau modern, dar nu vreau nici country. Mai degrabă rustic contemporan, dulapuri de culoare întunecată, cu sticlă, blaturi deschise la culoare, o culoare interesantă de fundal, lumină interesantă. Acolo e spațiu pentru cuptor dublu – nu știu ce o să fac cu niște cuptoare duble, dar unchii mei spun că sunt utile. Aragaz și hotă marcante – ca un punct central. Chiuvetă mare sub fereastră. Baia aia e oricum ciudată, mai bine o transformăm în cămară generoasă. Și să scăpăm și de ușa asta sărăcăcioasă, mică și neagră. Să deschidem spre terasă, cu priveliștea aia. Uși duble, mari, sticlă doar, fără panouri.

El își luase notițe, dând din cap, dar acum ridică privirea.

– Doamnă Carson?

– Naomi.

– Naomi. Îmi iubesc soția.

– Asta e bine, zise ea și îi zâmbi, întorcându-se.

– M-am îndrăgostit de ea când aveam șaisprezece ani și timp de un an n-am avut curaj să-i cer o întâlnire. Probabil că încă m-aș gândi cum să o sărut pentru prima dată, dacă ea nu ar fi luat taurul de coarne, ca să spun așa. Aveam douăzeci și trei de ani când ne-am

căsătorit – ea a preluat şi aici iniţiativa, altfel încă mi-aş fi făcut curaj să o cer. Avem doi copii.

– Felicitări!

– Vreau doar să spun că îmi iubesc soţia şi am tendinţa să mă mişc mai încet în anumite domenii. Dar dacă noi doi ne-am fi cunoscut mai demult, acum te-aş fi sărutat.

– Să mă aştept la asta mai târziu.

El rânji din nou.

– S-ar putea, dacă o să continui să-mi împlineşti speranţele şi visurile. M-a convins când ai spus să scoatem uşa aia urâtă. E nevoie de privelişte. De ce să ai o aşa privelişte şi să o ţii afară? Dacă mă laşi să dau jos peretele ăsta, pot să deschid bucătăria spre sufragerie. Ar transforma spaţiul într-unul pentru petreceri. Salonul e în partea cealaltă a casei, dar ai avea zona asta unde oamenii s-ar putea aduna când găteşti.

– Ar putea fi trecută pe listă.

Parcurseră tot, de sus până jos, apoi Kevin se duse după ruletă şi mai parcurse totul încă o dată.

Până termină el, ea puse proviziile la locul lor şi le turnă câte un pahar de cola pentru amândoi. Le băură pe veranda din faţă, privind soarele care-şi croia drum spre apus, pârjolind copacii cu lumina lui.

– O să fac o estimare de costuri. S-ar putea să fii nevoită să te aşezi când o s-o citeşti.

– Deja am o idee.

– De îndată ce o s-o faci, o să putem vorbi despre priorităţi, ce vrei să facem imediat, ce poate eventual să mai aştepte. Poţi să-ţi recomand un peisagist foarte bun în timp ce îţi revii după estimare.

– O să accept, dar de o parte, o să vreau să mă ocup singură.

– Foarte bine. Mulţumesc pentru cola. El îi întinse paharul gol. Apreciez că mi-ai oferit ocazia să văd casa. Dacă mă angajezi, o să fac treabă bună.

– Cred că o să faci.

– Păstrăm legătura. Hai să mergem, Molly.

Ea îl privi cum se îndepărtează în maşină, simţi tăcerea lăsându-se la fel ca soarele în spatele copacilor.

Va face şi ea treabă bună aici, se gândi şi intră în casă să-şi facă un cuib provizoriu şi un spaţiu de lucru.

Îşi petrecu dimineţile făcând fotografii – răsărituri de soare, toate acele culori minunate întrepătrunzându-se, apă, copaci, păsări. După-amiezile mergea prin magazine second-hand, prin talciocuri. Cumpără un birou şi un scaun, câteva lămpi şi, premiul cel mare, un vechi balansoar de grădină din metal şi un scaun asortat.

Serile îşi încropea un sendviş sau o omletă, îşi turna nişte vin şi lucra la fotografiile pe care le făcuse dimineaţă.

Putea şi o şi făcu să vândă nişte fotografii frumoase prin intermediul website-ului ei şi printr-o galerie din New York, dar banii adevăraţi veneau de la roialităţile fotografiilor din bazele de date.

Îşi dăduse seama că putea să muncească de oriunde – din maşină, din camping, dintr-o cameră de motel. Dar asta, să lucreze din propria casă, înconjurată de linişte şi cu lumina jucându-se pe apă, i se părea ca un cadou, unul făcut posibil de bunicii ei şi de fondul fiduciar deschis de ei pentru ea şi pentru Mason.

Recunoscătoare, le trimitea regulat e-mailuri şi fotografii. Încă din colegiu îi suna în fiecare săptămână, indiferent de unde se afla sau ce făcea.

Îşi pierduseră fiica – de două ori, se gândi Naomi. Ea se asigura că nu îşi vor pierde niciodată nepoata.

Făcu poze balansoarului şi scaunului, jucându-se cu textura şi cu rugina, vopseaua decojită, liniile pătratului – dar şi cu găleata cu panseluţe mov pe care le plantase şi le pusese pe verandă. Va face poze şi după recondiţionare, le va trimite pe amândouă acasă – dar se va mai juca la computer cu pozele actuale, şi le va scoate la vânzare pe site-ul ei.

Kevin avu nevoie de o săptămână pentru estimare. De data asta, veni însoţit de fiul său de şase ani, Tyler, şi de Molly. Băiatul era versiunea mini a tatălui ei şi atât de drăguţ, încât Naomi îşi dori să fi avut prăjituri.

– Suntem pe drum să luăm pizza, dar m-am gândit să las asta aici. S-ar putea să ai nevoie de un pahar zdravăn de tărie şi să te aşezi înainte să-o citeşti.

– Oho.

– Da. Păi, după cum am spus, putem să stabilim priorităţi. În estimare ţi-am spus părerea mea. Iar dacă vrei să preiei câteva reparaţii, putem să economisim nişte bani. Lasă-ţi timp, gândeşte-te. Doar dă-mi de ştire. Am trecut şi un alt nume acolo. S-ar putea să vrei şi altă ofertă şi ştiu că acea companie face treabă bună. Sunt din Hoodsport.

– Mulţumesc.

– Haide, echipă, plecăm!

Băiatul alergă înapoi spre camionetă împreună cu câinele.

Kevin se opri.

– Să nu uiţi de tăria aia.

Naomi ţinu plicul în mână şi se întoarse în bucătărie. Un pahar de vin n-avea ce să strice, hotărî ea şi îşi turnă unul, şi pentru că scaunul de la birou era singura ei opţiune, ieşi pe terasă şi se aşeză pe balansoarul pe jumătate raşchetat.

Rămase o clipă aşezată, bând vin şi privind apa şi caiacul roşu strălucitor care înainta spre mal.

Puse paharul jos pe cearşaful de protecţie şi deschise plicul.

– Sfinte Sisoe! Oh, şase cifre!

Îşi dori brusc să fi luat ceva mai tare decât vinul. Cum ar fi câteva păhărele de tequila. Nu cumpărase încă tequila, dar asta se va remedia rapid.

Mai luă o înghiţitură de vin, şuieră, expirând aerul din piept, şi mai citi încă o dată estimarea. Atât de multă muncă! La bucătărie se aşteptase la o aşa sumă. Şi, de fapt, el socotise un pic mai puţin decât ea. Ferestrele – erau atât de multe ferestre, şi dacă le înlocuiai pe toate, suma se aduna. Făcuse nişte cercetări, iar preţul lui era un pic sub ce calculase ea.

Reducere de antreprenor, se gândi ea. Renunţa la nişte adaosuri, ceea ce era mai mult decât convenabil.

Se ridică, se plimbă de colo colo pe verandă. Continuă să citească.

Instalaţiile sanitare, electrice, izolarea podului. Nu era nimic sexy acolo, dar necesar. Doamne, podelele, atâţia metri pătraţi! De ce cumpărase o casă aşa de mare?

Ca să-şi răspundă propriei întrebări, ea ridică privirea şi admiră priveliştea. Soarele era jos pe cer, strălucind peste albastrul apei. O pasăre, albă şi cu aripi largi, trecu pe deasupra ei.

Mai citi o dată estimarea. Putea să preia măcar o parte din zugrăveală. Nu se temea de muncă grea. Trebuia să mai fie ceva ce putea prelua şi să reducă din costuri.

Dar nu voia să reducă din costuri.

Se lăsă pe spate, legănându-se uşor. Putea să scoată o sumedenie de fotografii din renovare. Fotografii cu muncitori, cu faianţă spartă, unelte şi lemn. Dacă lucra bine, putea să genereze venituri chiar şi în timp ce cheltuia cu renovarea.

Avea economii, îşi aminti ea. Trăia cumpătat, nu avea nevoie de prea multe lucruri. Cele mai mari cheltuieli înainte de casă fuseseră aparatul ei de fotografiat Hasselblad şi maşina de teren Four Runner, Toyota. Putea să-şi permită asta.

Se uită din nou afară peste apă. Trebuia să facă asta. Fusese în fiecare stat, lucrând. Fusese de două ori în Europa, tot cu munca.

Şi nicăieri nu se simţise atât de atrasă ca de locul acesta.

Scoase telefonul şi-l sună pe Kevin.

– Ai nevoie de o ambulanţă?

Ea începu să râdă. Nu se împrietenea uşor, dar el o făcea să râdă.

– Mi-aş fi dorit nişte tequila shots, dar am rezistat. Când poţi să începi?

– Poftim? Ce-ai spus?

– Hai s-o facem. Când poţi să începi?

– S-ar putea să am eu nevoie de o ambulanţă. Uau! Uau! Ascultă, îmi trag palme singur că spun asta, dar nu vrei să cauţi şi o altă ofertă?

– Am cumpărat casa asta, pentru că aşa am simţit. Tu înţelegi asta. O să încerc să mai fac şi eu câte ceva – zugrăveală, de exemplu. S-ar putea să pot să te ajut cu munca, să mai reduc din costuri. Dar m-am decis. Când poţi să începi?

– Luni. O să pregătesc un contract şi o să notez că te ocupi de zugrăveală. Dacă asta n-o să iasă, te putem înlocui. O să fac planurile pentru bucătărie, aşa cum le-ai schiţat, dar...

– Da, am văzut-o. O să facem asta şi îmi poţi spune unde pot să caut blaturi, dulapuri şi toate astea, ca să-mi dau seama ce vreau.

– E o sarcină destul de grea.

– Da, aşa că e cazul să începem.

– Naomi, va trebui probabil să te sărut pe gură. Soţia mea va înţelege.

Ea spera că soţia lui era la fel de adorabilă ca şi el.

– O să ne descurcăm noi cumva.

– O să trec mâine cu contractul.

– Iar eu o să-ţi dau un cec pentru materiale, aşa cum scrie aici.

– Mulţumesc. Ai o culoare favorită?

– Sigur, toate.

– Bun şi aşa. Ne vedem mâine. Şi îţi mulţumesc, Naomi.

Ea intră în casă şi îşi mai puse vin în pahar. Toastă singură în bucătăria ei, care va fi în curând demolată.

El aduse contractul, împreună cu soţia lui – foarte drăgălaşa Jenny –, cu Tyler şi Maddy cea în vârstă de patru ani, o versiune dulce şi cârlionţată a tatălui ei.

Iar el îi întinse un ghiveci plin cu lalele în culorile curcubeului împreună cu contractul.

– Ai spus că toate culorile îţi plac.

– Sunt minunate.

Apoi o luă de umeri şi o sărută. Tyler îşi acoperi ochii, Maddy chicoti. Jenny doar radia.

– Avea o mulţime de idei despre ce trebuia făcut la casa asta de nici nu mai ştiu când. Şi a spus că ale tale se îndreaptă în aceeaşi direcţie. Kevin e cel mai bun. O să îţi facă o casă foarte frumoasă.

– Jenny e părtinitoare. Kevin o luă pe după umeri pe soţia lui. Dar şi onestă. Luni la prima oră vine un container. Echipa va sosi la şapte şi jumătate. O să facem gălăgie.

– Mă descurc.

– Atunci ne vedem luni.

Se suiră în camionetă, şi Kevin îşi scoase capul pe geam, asemenea câinelui.

– O să facem treabă grozavă!

Naomi puse cafetiera în dormitorul ei, pe birou, își umplu frigiderul cu sucuri, carne la conservă, fructe. Putea să instaleze grătarul portabil pe verandă. Gătise în condiții mult mai grele decât astea.

Luni își oferi o zi liberă și participă la dezmembrarea bucătăriei și a băii alăturate. Legănă barosul, se folosi de o rangă, ajută la scoaterea afară a dulapurilor și a blaturilor vechi.

Și obosită, cu mușchii îndureraţi, adormi buștean înainte ca pădurea să înghită soarele.

În fiecare dimineață începea ciocăneala. Își lua cafeaua, un baton cu cereale, aparatul de fotografiat. Echipa se obișnui cu ea, oamenii încetară să mai pozeze.

Ea fotografie mâinile bătătorite, mâinile care sângerau la articulații. Busturi transpirate, bocanci de lucru cu bombeu metalic.

Serile, într-o binecuvântată liniște, ea mânca sendvișuri și lucra. Încropi un studiu cu privire la podeaua bucătăriei cu linoleumul rupt pe lemnul dezvelit. Se jucă cu filtre, se gândi la compoziții, își petrecu timp actualizându-și site-urile, ocupându-se de marketing. Alese ce studii se potriveau pe site, ce ar trebui să fie oferit exclusiv galeriei, ce putea vinde prin site-urile de fotografii.

Erau o sumedenie de decizii de luat, iar ea ar fi putut jura că nu mai erau destule ore într-o zi, așa cum fuseseră cu o săptămână înainte.

Ea își mai luă liber să se uite la plăci de granit și sfârși petrecând și mai mult timp făcând fotografii – marginile acelea aspre, granulația, textura pestriță, culorile. Cum se săturase de mâncarea rece sau gătită pe grătar, se opri și își luă o pizza pe drumul spre casă.

Avea să se așeze pe balansoarul ei frumos cu acoperiș, să se bucure de liniște și să mănânce pizza pe veranda de la dormitorul ei. Apoi se va distra cu un film pe laptop. Nu mai voia să muncească astăzi. Și slavă Domnului că salteaua King size pe care o comandase avea să fie livrată mâine-dimineață! Avea să-și petreacă ultima noapte pe salteaua gonflabilă.

În vest strălucea amurgul, în timp ce ea urma panglica șerpuitoare a drumului.

Cerbul sări dintre copaci. Ea avu timp să vadă că era mare, înainte să tragă de volan ca să evite coliziunea. Frână și spatele îi derapă.

Simți mai mult decât auzi un cauciuc explodând și blestemă în timp ce încerca să controleze mașina. Sfârși într-un șanț mic, de lângă drum, cu inima bubuindu-i în urechi.

Cerbul abia dacă își întoarse capul, îi aruncă o privire mândră și apoi dispăru cu un salt în întuneric.

– La naiba, la naiba, la naiba! OK, OK. Nimeni nu e rănit, nici măcar afurisitul de Bambi.

Deschise ușa să verifice pagubele.

Cauciucul se dusese, dar nu credea că ar fi avariată și direcția. Putea să schimbe cauciucul, dar avea să fie greu, așa cum era poziționată în șanț. Iar întunericul se lăsa repede și ea se afla într-o curbă în ac de păr.

Deschise în spate, scoase kitul de urgență, aprinse un semnalizator, îl plasă la distanță mai mare în spatele camionetei, mai puse unul și în față, intră cu grijă în mașină și porni avaria.

Resemnată în privința neplăcerii, ea scoase cricul din portbagaj.

Observă farurile, îngrijorată că înaintau prea repede. Dar camioneta – își dădu seama după formă ce era – încetini, apoi se încadră ușor între mașina ei și semnalizatorul din față.

Naomi puse cricul jos și apucă bine levierul.

– Probleme?

– Doar o pană. Mă descurc.

Dar el înaintă, o siluetă cu farurile care îl luminau din spate.

– Ai o roată de rezervă?

Voce profundă, profund masculină. Picioare și brațe lungi.

– Sigur că am o roată de rezervă.

– Bine, atunci o s-o ți-o schimb.

– Mulțumesc. Mâna ei se strânse pe levier. Dar mă descurc.

Bărbatul însă se apropie, ca să vadă mai bine. Îl putea vedea mai bine acum – păr negru, des, ciufulit de vânt și un profil cizelat deasupra cefei. O jachetă de piele jerpelită, mâini mari și picioare lungi.

– Sunteți într-un unghi ciudat pentru un cric, dar se rezolvă. Am lumini de urgență în camionetă.

El se uită la ea acum. Avea un chip dur și frumos, un tip cu față aspră, păr des, ciufulit de vânt, o gură plină, fermă, nezâmbitoare.

Naomi nu putea să-i distingă culoarea ochilor, dar nu observă răutate în ei. Cu toate astea...

– Am mai schimbat roți la viața mea.

– Hei, și eu. De fapt, asta mi-e meseria. Xander Keaton. Keaton's Garage and Body Works – numele e scris pe lateralele camionetei mele. Sunt mecanic.

– N-am chemat nici un mecanic.

– Dar nu te bucuri că am trecut pe aici? Și ți-aș fi recunoscător dacă nu m-ai lovi cu levierul. Se apropie legănat, luă cricul și se puse pe treabă. Roata asta-i dusă. O să-ți trebuiască alta nouă. Pot să-ți comand una. El ridică cheia fixă. Cum a explodat? Cauciucul nu pare uzat.

– Un cerb mi-a sărit în față. Am compensat cam prea tare.

– Se mai întâmplă. Te duceai spre casă? Fac doar conversație, zise el, când ea rămase tăcută. Simt mirosul de pizza. Vii din oraș, așa că nu stai în oraș. Nu te-am mai văzut până acum și, având în vedere că ești frumoasă, mi-aș fi amintit.

– Da, mă îndreptam spre casă.

– Ești nouă în regiune, pentru că eu cunosc pe toată lumea care merge spre casă pe drumul ăsta. Blondă superbă. Ești Naomi?

Naomi făcu un pas în spate.

– Calm, zise el relaxat în timp ce se ridica să ia roata de rezervă. Kevin Banner. El îți renovează casa Parkerson din Point Bluff. Suntem cei mai buni prieteni de la naștere până la trecerea în țărână. În fine, țărâna e departe deocamdată, doar dacă nu te apuci să mă lovești cu levierul, dar în orice caz ne cunoaștem de când am învățat să pășim. Poți să-l suni, să mă verifici, dacă mai renunți la strânsoarea de pe levier.

– Nu te-a pomenit niciodată, zise ea, dar slăbi strânsoarea un pic.

– Au, asta doare un pic. El era partenerul meu la agățat. Eu am fost cavalerul lui de onoare. Sunt nașul lui Tyler. Vărul lui, Marc, se ocupă de instalațiile sanitare, iar Macie Addams – de care am fost îndrăgostit nebunește timp de șase săptămâni în clasa a 9-a – e unul dintre tâmplari. Asta mă face mai credibil?

– O să știu când o să-l întreb pe Kevin mâine.

– Ai o fire cinică și bănuitoare. Trebuie să zic că îmi place. Strânse șuruburile și învârti roata. E în regulă.

În timp ce cobora cricul, bărbatul ridică din nou privirea spre ea.

– Ce înălțime ai?

– Un metru șaptezeci. Și opt.

– Știi cum să pui asta în valoare.

El se ridică, puse cricul și uneltele la loc în compartimentul lor.

– Vrei să iau roata cu mine și să comand alta?

– Eu... De fapt, da, ar fi grozav. Mulțumesc.

– Nici o problemă. Așteaptă o clipă.

Duse roata la camioneta lui, scoase o găleată de nisip și ridică semnalizatorul.

– Îl aduci și pe celălalt?

– Ești pregătit.

– Face parte din meserie. El îngropă semnalizatoarele în nisip, ca să le stingă și scuturâ din cap când Naomi se căută prin buzunare. Vrei să mă plătești? Atunci dă-mi o felie din pizza aceea.

– Ce? Serios?

– E pizza de la Rinaldo. Am o slăbiciune.

– Vrei o felie de pizza?

– Da, nu pare mult, după ce am riscat o comoție și leziuni cerebrale ca să-ți schimb cauciucul.

Ea deschise ușa, deschise cutia.

– N-am pe ce s-o pun.

– Ce-ar fi să o pui aici? zise Xander și întinse mâna.

Naomi ridică din umeri și puse o felie de pizza în palma lui lată.

– Mulțumesc de ajutor.

– Mulțumesc pentru pizza. Să conduci cu grijă.

Naomi se urcă în mașină, își puse centura și îl privi îndepărtându-se relaxat – chiar așa părea, relaxat. Ea ieși din șanț și se hurducă înapoi pe drum.

El claxonă prietenos în timp ce ea se îndepărta.

Xander rămase pe loc un moment, luând câteva îmbucături de pizza, ca să poată să conducă cu o singură mână. I se părea delicioasă, ca întotdeauna.

Dar nici nu se compara cu blonda cu picioare lungi și ochi bănuitori.

Capitolul 7

Venise pentru liniște și relaxare, pentru solitudine. Și sfârșise având casa plină de oameni și de gălăgie. Erau zile în care priveliștea nu reușea să echilibreze lucrurile.

Când se întrebă de ce nu se mulțumise cu strictul necesar, cum ar fi instalații care să funcționeze și un frigider decent, nu-și putu aminti răspunsul.

Casa era făcută bucăți, plină de praf, cu containerul cel mai mare din lume în curtea ei din față. După trei zile cu ploaie zdravănă, care nu o atraseră deloc să iasă cu aparatul de fotografiat, Naomi era gata să-și arunce lucrurile în camionetă și să fugă.

În schimb, cumpără vopsea.

În prima zi cu ploaie, curăță și amorsă pereții din dormitorul principal. În prima noapte cu ploaie studie eșantioanele de vopsea, creă palete de culori și scheme pe computer. A doua zi se convinse că era doar vopsea și dacă nu îi plăcea cum arată pe pereți, putea să zugrăvească din nou.

Cumpără cantitatea de culoare pe care o recomandă Kevin și un alb semi-gloss pentru margini, precum și role, pensule, găleți. Uită să cumpere o scară – data viitoare – ,așa că trebui să împrumute una de la echipa de muncitori.

Îmbrăcată într-un tricou și blugi, pe cap cu o șapcă Yankee, deja stropită cu amorsă, se puse pe treabă. Cum nu putea să blocheze sunetele fierăstrăului, pistoalelor pentru cuie și rockul puternic de

la etajul întâi, ea își puse căștile în urechi și zugrăvi pe sunetele play-listului ei.

Xander conducea, gândindu-se că vechea casă arăta de parcă ar fi bântuit promontoriul în zilele ploioase. Ziua clipocea posomorâtă, așa că luminile care străluceau în dreptul unor ferestre contribuiau la atmosferă. Poate că acel container de gunoi uriaș din față avea să mai transporte ceva din atmosfera posomorâtă de acolo, însă își închipuia că echipa lui Kevin se distra mult cu umplerea containerului.

Coborî, se cocoșă din pricina ploii și se îndreptă spre casă.

În interior, gălăgia era uluitoare, dar așa stăteau lucrurile pe șantiere. Simți mirosul de rumeguș, cafea, de câine ud – ceea ce însemna că Molly alerga de colo colo. Cearșafuri pentru protecție și cartoane pentru pășit se întindeau pe podea.

Interiorul arăta trist, din ce-și putea da seama. Întunecos, murdar, neglijat. Poate tavanele înalte să confere locului un pic de eleganță, iar șemineul din piatră naturală, un pic de caracter, dar el văzu o groază de spațiu de reparat și de umplut.

Se gândi la blonda înaltă cu tunsoare scurtă, sexy și atitudinea ei bătăioasă. Nu reușea să vadă legătura. I se părea o fată de oraș. De oraș mare.

Dar asta nu făcea decât ca ea și alegerea ei de a locui acolo să fie cu atât mai interesante.

Își croi drum, urmând zgomotul. Văzu stive de lemn, unelte, coarde, roți de cabluri.

Se întrebă ce fac oamenii cu toate aceste camere. Ce avea de gând să facă blonda sexy cu ele.

Când ajunse în bucătărie, văzu un răspuns parțial. Aici, cel puțin, ea intenționa să o ia de la zero.

Decopertaseră tot, până la stâlpi, și acum instalau alții noi, iar o prelată albastră se scutura de la vântul și ploaia de afară peste o gaură mare în peretele din spate. Știa destul despre instalații sanitare încât să-și dea seama ce trebuia să fie. La fel cum își putea da seama că în colțul din stânga fusese o toaletă.

– Hei, Kev, ai de gând să le asiguri copiilor studiile din lucrările astea?

Kevin, ghemuit pe vine cu instalatorul, se uită în spate.

– O să ajute mult, strigă el, ca să răzbească prin gălăgie.

Se ridică şi traversă podeaua acoperită cu prelată.

– Ce te aduce aici?

– Un cauciuc nou pentru acel Four Runner.

– Da. L-aş fi luat eu să i-l aduc, să-i economisesc un drum.

– Nici o problemă. Voiam oricum să văd cum arată locul.

– Înaintăm, înaintăm, zise Kevin, privind în jur cu satisfacţie.

Umăr la umăr cu el, Xander se uită în jur.

– Spre ce?

– Omule, ai nevoie de viziune! Pur şi simplu ai nevoie de viziune. Îşi îndoi un deget şi se apropie de partea cu sufrageria unde un placaj era pus peste două capre.

– Înaintăm spre asta.

Xander se apropie cu mâinile în buzunare şi studie planurile pentru viitoarea bucătărie.

– Pentru asta e gaura de acolo. Ce era înainte?

– O uşă obişnuită. Inutilă. Am ştiut că Naomi are viziune când mi-a spus să o înlocuiesc.

– Viziune şi buzunare pline.

– Din fericire pentru amândoi. Un noroc pentru locul acesta. Ea are ochiul format – ştii tu, de fotograf. Plus că înţelege locul acesta, caracterul. Nu vrea să facă să arate totul neted şi lustruit. Spaţiul de aici şi baia principală sunt cele mai importante proiecte. Mai adaugă înlocuirea ferestrelor – care vin mâine –, raşchetarea podelelor, instalaţiile sanitare, cablurile, finisajele –, ea vrea ici colo câte o decoraţiune, iar o parte din plintele originale trebuie înlocuite, pictate, instalate, sunt chestii cosmetice, dar multe.

– Câte camere are casa?

– Optsprezece, plus cinci băi şi jumătate, acum că am desfiinţat-o pe asta de aici. Ca să nu mai vorbesc de uriaşa pivniţă – nefinisată.

– E necăsătorită, nu? Locuieşte singură?

– Unor oameni le place să aibă spaţiu, altora le place să locuiască în două camere deasupra garajului lor.

– Unii oameni conduc o dubiţă.

Kevin îi dădu un pumn în joacă.

– Aşteaptă tu până o să ai copii.

– Da, hai să aşteptăm momentul. Dar ea unde e?

– E în dormitorul principal şi, din câte ştiu, zugrăveşte.

– Serios? Zugrăveşte pereţii?

– Da. S-a descurcat bine cu pregătirea şi cu amorsa, dar cred că o să-i chemăm pe Jimmy şi pe Rene să rezolve restul.

Ar fi putut să-i dea lui Kevin factura, să-i pună cauciucul în maşină şi să-şi vadă de drum. Dar dacă tot era aici...

– Poţi să urci pe scara din spate. Kevin îi făcu semn cu degetul. Camera din colţ, spre golf.

– Îţi fac cinste cu o bere când termini aici?

– N-ar fi rău. Da, o să trec pe acolo.

Xander urcă pe scara din spate şi, cum îl ştia pe Kevin de-o viaţă, îşi dădu seama şi ce treabă bună făcuse la scara din spate, treptele noi, balustrada rezistentă. Lumina arăta de parcă ar fi izvorât din anii 1950, dar asta era uşor de rezolvat.

Ajunse apoi la etaj şi se opri, holbându-se pe coridor. Arăta ca o scenă din *Strălucirea*. Mai că se aştepta să vadă un copil pedalând pe o bicicletă cu roată mare. Sau un cadavru în descompunere care se scurgea pe sub o uşă.

Se minună cum dormea ea aici noaptea.

Bătu la uşa camerei din colţ şi îşi analiză opţiunile, când constată că nimeni nu răspundea. Alese opţiunea cea mai simplă şi deschise uşa.

Ea stătea pe o scară în haine stropite cu vopsea, cu tenişi vechi în picioare, zugrăvind peretele în partea de sus spre tavan. Aproape că terminase, observă el, şi nu putea găsi vreo greşeală în munca ei.

Dădu să bată în uşa deschisă, dar ea înmuie pensula în vopsea şi porni să cânte refrenul de la „Shake It Off".

„Cause the players gonna play, play, play, play."

Voce decentă, se gândi el şi îi observă căştile din urechi.

Până când ea ajunse la „Baby, I'm just going to shake, shake, shake", el traversă camera şi o bătu pe umăr.

Ea se răsuci atât de repede, cu pensula înainte, încât el abia avu timp să se ferească de o dâră de vopsea pe faţă. El zise „Uau", şi pentru că ea se dezechilibră, îi puse o mână fermă pe fund, ca să o ţină pe scară.

Apoi zâmbi, ca un mascul mândru.

– Frumos.

– La o parte.

– Te-am ţinut, ca să nu aterizezi pe podea cu găleată cu tot, zise el, dar îşi luă mâna. Am bătut, dar tu şi Taylor eraţi prea ocupate cu „shake-ul" ca să mă auziţi.

Ea puse pensula jos cu atenţie.

– Când baţi şi nu-ţi răspunde nimeni, urmarea logică şi politicoasă e să pleci.

– E cam juma-juma, nu crezi?

Ea avea ochi verzi. Pe marginea drumului, în întuneric, nu-şi dăduse seama de asta, dar avea ochi verzi, profunzi. Care erau foarte supăraţi.

– Multă lume deschide uşa, se uită.

– Ce doreşti?

– Şi eu mă bucur să te văd. Ţi-am adus roata cea nouă.

– O, mulţumesc.

– Nici o problemă. Scoase factura împăturită din buzunarul de la spate şi i-o întinse. Costă mai mult decât o felie de pizza.

– Nu mă îndoiesc. Accepţi un cec?

– Sigur. Bani lichizi, cec, card de credit. Scoase un cititor de carduri din buzunarul jachetei. Alegerea ta.

– Atunci o să folosim cardul meu. Nu e cam high tech pentru un atelier auto?

– Îmi place tehnologia, plus că e util când oamenii au nevoie de asistenţă la marginea drumului. Pot să fac reparaţia, să le citesc cardul şi ei pot să-şi vadă de drum.

Ea dădu din cap şi scoase un portofel subţire din buzunarul de la spate. Xander ridică din sprânceană, când ea scoase cardul de credit. Toate femeile pe care le cunoştea cărau după ele o geantă de dimensiunea unui ponei Shetland, plină de mistere.

– Îţi mulţumesc că ai adus roata tocmai până aici.

– Nu e chiar aşa de departe. O s-o pun în compartimentul de rezervă când plec. Kevin a cam răscolit lucrurile jos.

– Da, aşa e.

– Ai o gaură mare în perete.

– La sfârşitul zilei va fi o uşă acolo. Te rog, Doamne!

El îi trase cardul prin cititor.

– E o culoare frumoasă, vopseaua adică.

– Da, aşa cred. Ea părea îngrijorată cu privire la subiect, aşa că întrebă în timp ce îşi semna numele: Ţi se pare caldă?

El îi dădu cardul înapoi şi studie cu seriozitate albastrul-deschis cu ape.

– Da, e caldă şi emană calm, nu? Ai surprins nuanţele apei dis-de-dimineaţă, înainte să capete profunzime.

– Asta. Aproape că aş fi pus încă un pic de gri. Cam ca la spa. Poate că ar fi trebuit să... în fine, e doar vopsea.

– Sunt pereţi, o corectă el. Va trebui să trăieşti cu ei.

– La naiba.

– Ai nimerit căldura şi calmul, dacă asta cauţi. Şi orice ar fi, te poţi obişnui. Pot să-ţi trimit chitanţa pe mail.

– E în regulă. N-am nevoie de ea.

Mai degrabă, nu voia ca el să aibă adresa ei de mail. Xander băgă cititorul şi telefonul în buzunar.

– Ai o sumedenie de pereţi de zugrăvit. Ar trebui să deschizi uşile, să intre nişte aer aici.

– Plouă. Dar ai dreptate. Se apropie de uşa glisantă şi se opinti să o deschidă un pic. Încăpăţânata asta o să dispară.

Xander îşi puse mâna peste a ei şi împinse o dată zdravăn. Apoi se uită afară, când ea făcu la fel.

– Pereţii nu înseamnă nimic, când te uiţi la aşa ceva.

– Asta îmi spun şi eu.

Prin ploaie, lumea de afară părea visătoare, atmosfera posomorâtă având oarecare eleganţă, zdrenţe de ceaţă şi aburi plutind ca nişte funigei.

– Te face să uiţi că etajul arată ca parte din hotelul Overlook.

– Mda. Mersi pentru asta. Acum o să-mi imaginez „Redrum" scris în sânge pe peretele cu tapetul ăla oribil.

El râânji.

– Bravo, pentru că ai ghicit la ce mă referem. Trebuie să plec. Succes cu lucrarea.

– Mulţumesc.

Ea rămase să privească ploaia rece de primăvară, în timp ce el ieșea din cameră.

O speriase, putea să admită asta. Bătaia aia fermă pe umăr, când mintea ei era ocupată cu zugrăvitul și muzica. Mâna la fel de fermă și rapidă pe fundul ei.

Probabil că ar fi reușit să se echilibreze singură. Probabil.

El se retrăsese la solicitarea ei, ușor, semnalând că era inofensiv.

Dar nu era inofensiv. În ciuda discuției lejere despre vopsea și tapet, el nu era inofensiv. Avea ochi albaștri, hotărâți, foarte direcți – și ceva în spatele lor avertiza că nu era un bărbat cu care să te joci.

Nu avea de gând să-și bată joc de Xander Keaton.

Avea el fizicul unui alergător, dar avea și duritate. Știa cum să judece cine putea fi un tovarăș ușor pentru o noapte sau două, dacă simțea nevoia.

Fără îndoială, era atrăgător, într-un fel mai aspru și mai sexy și, deși învățase să ignore problema, era important că el era mai înalt decât ea. Nu putea să nege că simțise o zvâcnire în pântec, dar dacă o va copleși nevoia *aceea,* nu se va apropia de Keaton.

Trebuie să țină lucrurile simple, se gândi ea când se întoarse la scară. Pentru că viața ei, firea ei vor fi mereu complicate.

Iar instinctul îi spunea că Xander Keaton nu era deloc simplu.

Când ploaia torențială se opri în sfârșit și soarele străluci din nou, Naomi se bucura încântată de ușile pliante cu deschidere spre exterior ale bucătăriei ei. După ce fură instalate și echipa plecă, ea le deschise și le închise de mai multe ori, doar așa pentru distracție.

Odată cu schimbarea vremii, ea trecu la cizme, o jachetă ușoară și aparatul ei de fotografiat. Fotografiile cu flori aduceau mereu un venit decent, iar îmbobocirea florilor sălbatice îi oferea acum o adevărată comoară. Putea să colinde pădurile căutând subiecte interesante, cum ar fi scoarță aspră de copac, buturugi, șarmului unui pârâu subțire, curgând repede de la topirea zăpezii. Surpriza unei mici cascade care se prăbușea pe pietrele de dedesubt.

Și reuși să facă și un instantaneu neașteptat cu un urs, când se întâlniră în liniștea argintie a dimineții.

După zece zile de muncă, de zugrăvit, după stresul de a alege dulapurile de bucătărie și aparatura, ea se așează cu laptopul pe salteaua cea mare.

Salutări de pe Șantier, iubirile vieții mele.

Am făcut-o. Camera e zugrăvită, fiecare centimetru de perete, tavan și bordură. Am niște uși superbe care duc spre verandă și intenționez să stau acolo, în scaunul pe care l-am recondiționat și vopsit, și să-mi savurez cafeaua de dimineață admirând priveliștea. Nu apuc însă să savurez cine știe ce, căci echipa sosește devreme, iar gălăgia indescriptibilă sosește odată cu ei. Dar văd cum bucătăria capătă formă și îmi amintesc de momentul când ați renovat voi bucătăria, acum șase ani să fie? Venisem pentru câteva săptămâni acasă și era haos. Haosul de aici e infinit mai mare.

Dar cred că îmi place tot procesul.

Am văzut un urs în dimineața asta. Nu vă faceți griji, eu eram mai interesată de el decât el de mine. Am atașat fotografia. N-am putut să fac una cu balena care se auzea în depărtare. Sunt sigură că era o balenă. Dar până mi-am scos aparatul și am dat zoom, dispăruse.

Sunt fericită aici. Au ajuns să mă cunoască în oraș – îndeajuns cât să mă salute când sunt la băcănie sau la magazinul de bricolaj, unul dintre locurile mele favorite acum. Sau la pizzerie. Nu e pizza de New York, dar nu e rea.

Sunt fericită aici, în ciuda gălăgiei zilnice, a avalanșei de decizii. Kevin zice că trebuie neapărat să mă hotărăsc pentru gresia și faianța din baia mare și din bucătărie. Ambele decizii mă sperie un pic. Dar asta e pentru mai târziu.

Scrieți-mi cât de curând – asta e valabil și pentru tine, Mason, cu mai multe informații decât că e totul bine și întrebări de cum merge. Am început să aleg culorile și decorațiunile pentru camerele pe care le-am ales pentru voi când o să veniți în vizită.

Am atașat fotografii cu felul în care erau înainte.

Mi-e dor de voi, vă iubesc,

Naomi

După ce trimise e-mailul, își porunci să muncească. Trebuia să-și actualizeze pagina de Facebook, să se uite pe Tumblr, pe Pinterest și să scrie ceva pentru blog. Toate erau sarcini pe care le-ar fi amânat cu plăcere pentru tot restul vieții, dacă nu ar fi făcut parte din munca ei.

O oră mai târziu își duse laptopul înapoi la birou ca să conecteze încărcătorul. Și văzu luna, ridicându-se deasupra apei.

Își luă aparatul, filtre și un al doilea obiectiv și ieși pe terasă în aerul rece al nopții.

Surprinse luna împreună cu reflexia ei pe apă. Lună în oglindă, se gândi, pregătind deja compoziții în timp ce făcea mai multe fotografii, schimba filtre, unghiuri. Va face o serie – felicitări, care se vindeau mereu bine pe site-ul ei. Dacă ieșeau așa de bune cum credea, va instala echipamentul pentru camera obscură și va trimite câteva la vreo galerie de artă.

Dar va face una și pentru ea. Se ridică, inspiră liniștea, senzația minunată de singurătate.

Va atârna cea mai bună fotografie pe peretele pe care-l zugrăvise ea însăși.

Luna deasupra golfului ei.

Mai bine de atât nu se putea.

După trei săptămâni de la demolare, Kevin rămase până mai târziu, să termine de instalat aparatura în dulapurile din bucătărie. Copleșită, Naomi luă uneltele și lucră cu el, în timp ce Molly moțăia lângă ușile duble.

– Nu-mi vine să cred cum arată.

– Progresăm.

– Progresăm? Kevin, e extraordinar! N-am făcut o greșeală trecând de la ideea de dulapuri în nuanța de cireș întunecat la verdele ăsta salvie.

– Sunt elegante, au stil și nu arată ca în showroom – asta e bine. Cu un granit gri și cu vinișoare verzi prin el? Ai ochi pentru așa ceva, Naomi. Iar sticla fațetată a ușilor pune totul în valoare.

– Așa cred și eu. Cred că voi avea nevoie de ceva mai bun decât farfurii de hârtie și pahare de plastic pentru ele. N-am cumpărat vase în viața mea.

– Nu aveai un apartament sau așa ceva înainte?

– Când şi când, dar de cele mai multe ori eram în mişcare. Am un aparat foto şi călătoresc. Şi atunci aveam de ales între hârtie, plastic sau second hand. N-am intenţionat să mă stabilesc undeva.

Era copleşită de-a dreptul, se gândi ea şi se uită la dulapurile goale.

– Se pare că am făcut-o, aşa că ar fi bine să mă gândesc la vase şi la pahare. Nu ştiu cum o să mă mai pot gândi la asta şi la robinete, lămpi şi faianţă.

– Ar trebui să vorbeşti cu Jenny. Femeii ăsteia îi place să se joace cu vase noi.

– Poate că ar fi bine să aleg culoarea albă, ca la restaurant, ca să nu trebuiască să mă gândesc prea mult.

– Ar trebui să vorbeşti cu ea. Ştii ceva? zise el şi îşi dădu şapca pe spate. Ar trebui să ieşi cu noi astă-seară şi să bei ceva la Loo.

– Ăsta e barul de pe Water Street?

– Da, e un loc drăguţ. Mâncare bună, oameni prietenoşi. Şi muzică astă-seară. Eu şi Jenny avem un babysitter, aşa că mergem. De ce nu ne întâlnim acolo?

– Mie-mi sună a seara pentru întâlnire, Kevin.

– Da, într-un fel. Ideea e că Jenny m-a tot bătut la cap să te invit la masă, dar eu m-am gândit că eşti sătulă de noi la sfârşitul zilei.

Instincte bune, se gândi ea, căci erau cuvinte adevărate.

– Vii astă-seară, bei ceva, vorbeşti despre vase cu ea un pic, e un compromis. Se pare că ai avea şi tu nevoie de o seară liberă.

– Poate.

El nu insistă, aşa că reveniră la tăcerea camaraderească în timp ce lucrau. Când totul fu gata, îşi ciocniră pumnii.

– Ne vedem la Loo, dacă reuşeşti să vii, zise el şi ea îi făcu doar cu mâna.

Nu avea de gând să-şi părăsească minunata bucătărie, aproape gata, cu dulapurile goale şi pereţii de un gri palid (care bătea în verde). Avea o sumedenie de lucruri care să o ţină ocupată, în special să citească instrucţiunile de utilizare pentru noile ei aparate de uz casnic.

Se instala, îşi aminti ei însăşi. Dacă într-adevăr voia să se instaleze, indiferent cât de antisocială era, avea nevoie de o anumită doză de prietenie.

Altminteri nu era decât femeia ciudată de sus de pe Point Bluff. Cea ce stârnea bârfe și discuții. Oamenii normali ieșeau la un pahar cu prietenii din când în când. Nu o prea cunoștea pe Jenny, dar pe Kevin îl considera categoric un prieten.

Harry i-ar fi considerat simpatici.

Așa că, de ce nu? O să-și pună niște haine cât de cât decente, o să se fardeze puțin și o să conducă până în oraș. Să bea un pahar într-un bar local, să discute cu soția prietenului ei despre vase și servicii de masă. Va sta un pic, având în vedere că era muzică, și va considera toate obligațiile sociale îndeplinite pentru cel puțin o lună.

O afacere bună.

Optă pentru blugi negri și un pulover pentru că seara era rece. Nu negru, își ordonă sieși, deoarece asta ar fi fost prima ei alegere. Se decise pentru un pulover primit de la Seth și Harry de Crăciun – îl purtase o singură dată –, care avea aproape aceeași nuanță ca dulapurile ei din bucătărie. Se gândi să-și schimbe cerceii obișnuiți de argint cu ceva mai vesel și mai frivol, apoi decise că era prea mult să se preocupe de cercei doar pentru un pahar cu un prieten și soția acestuia.

Își dădu ceva osteneală cu machiajul, pentru că anumite nevoi ar putea apărea la un moment dat, și poate că exista un tip de prin partea locului care le-ar putea rezolva la un moment dat.

Nu avea rost să-l sperie, oricine ar fi fost.

Se înnoptase deja când plecă, așa că lăsă aprinsă lumina de pe verandă – lampa nouă urma să vină – și încuie. În curând va trebui să instaleze și o alarmă.

Când se uită înapoi spre casă, aproape că se întoarse. Arăta atât de atrăgătoare, acolo în întuneric. Un pahar, își porunci sieși, și se forță să plece din solitudine.

Nu mai fusese niciodată în oraș așa de târziu – nu avusese motive – și văzu că vinerea seară lucrurile se animau un pic. Își imagină că cei care se plimbau pe trotuar pe lângă port erau turiști, dar probabil că era un amestec de localnici și turiști, oameni care intrau în magazine deschise până târziu, așezați la mese afară, lângă încălzitoare de terasă.

Știa că Loo era un pic mai jos de Water Street, între un restaurant de pește și un snack bar. Zări camioneta lui Kevin, apoi găsi un loc de parcare ceva mai jos de ea.

Trebuia să se întoarcă într-o seară cu aparatul foto, să facă fotografii de noapte cu portul, cu casele vechi, ușa roșie și firma din neon albastru cu LOO'S de deasupra.

Dinspre ușă răzbătea muzică încă înainte să o deschidă.

Își închipui un bar mic, dar se dovedi mai mare – ba chiar avea și un ring mic de dans, plin, căci se auzea un rock care prindea la public. Ea simți miros de bere și mâncare prăjită, parfum, sudoare. Barul în sine domina locul și era făcut dintr-un lemn negru, antichizat, având mai bine de o duzină de robinete. Auzi zgomotul unui blender și se decise imediat pentru o margarita cu gheață. În timp ce privea în jur, Kevin îi făcu semn de la o masă din apropierea ringului de dans.

Își croi drum până acolo și se trezi prinsă de mână de Jenny.

– Mă bucur așa de tare că ai venit. Kevin nu credea că o să vii.

– N-am putut să rezist.

– Stai jos, stai jos. Kevin, adu-i lui Naomi ceva de băut.

– Ce dorești să bei?

– Am auzit sunetul unei margarita cu gheață – cu sare.

– Mă duc să ți-o aduc. Durează ceva ca să ajungă la mese. Jenny?

– Eu mai am.

În timp ce Kevin pleca, Jenny se foi pe scaun.

– Doamne, cât ești de frumoasă.

– Eu...

– Sunt la al doilea pahar de vin. Mă relaxez repede. Doar că întotdeauna mi-am dorit să fiu înaltă și uite ce s-a întâmplat.

– Iar eu am vrut mereu să fiu minionă. Ce să faci?

– M-am uitat pe pagina ta de internet, la fotografii. Sunt minunate, să știi. E una cu un nufăr, doar un nufăr care plutește pe o apă care se unduiește. M-am simțit în vacanță doar uitându-mă la ea. Iar cea cu piatra veche de mormânt din cimitir, unde se vede umbra bisericii. Datele? Ea avea o sută doi ani când a murit și tot mi-au dat lacrimile. Nu-mi amintesc numele de pe piatră.

– Mary Margaret Allen.

– Așa e. Ochii lui Jenny, căprui, aproape de aceeași culoare cu părul ei, zâmbiră. Ce vreau să spun – știu să fac instantanee. Fragmente de viață, cu copii și din astea. E important să ai amintiri. Dar ce faci tu pur și simplu stârnește emoții.

– E cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

– E adevărat. Kevin zicea că ai nevoie de vase, farfurii, pahare.

– Așa e. Mă gândeam la alb și transparent și gata.

– Ei, dacă alegi varianta asta, poți să înviorezi lucrurile cu șervețele și din astea. Treaba e... El a făcut câteva fotografii cu telefonul în bucătărie și mi le-a arătat. Îmi place verdele blând al dulapurilor și nuanțele de cositor ale aparaturii, griul pereților. Parcă ai trage nuanțele și culorile de afară înăuntru.

– Nici eu nu rezist la asta.

Jenny sorbi din vin și își dădu părul lung, despletit pe spate.

– Cred că e perfect, dacă asta contează. Și m-am gândit că dacă ai alege farfurii de un albastru-închis, închis, cum ar fi albastru cobalt, ai avea și ceva care să răzbată din spatele geamurilor și ar arăta minunat în schema de culori.

– Albastru cobalt. Ar arăta superb!

– Așa cred și eu, și pentru pahare ai putea alege nuanțe mai blânde de albastru și verde – un amestec, care să completeze tot. Pot să caut pe site-uri și am un teanc de cataloage. Și înainte să se întoarcă Kevin și să-l fac să se simtă prost, o să te rog să mă rogi să vin să văd casa și munca lui, plus ce mai ai de gând. Știu că ai refăcut un balansoar și un scaun vechi. Îmi place să fac treburi din astea, să găsesc ceva aruncat de cineva și să-l refac.

– Sigur, vino să arunci o privire.

– Îți jur că nu o să fiu pisăloagă deloc sau să încerc să profit. Se uită radioasă la Kevin, care se întoarse cu o margarita uriașă.

– I-am făcut capul calendar. Oprește-mă.

El puse băutura jos și își sărută soția pe obraz.

– Taci din gură, Jenny.

– O să tac. Plus că îmi place când cântă melodia asta.

– Aș putea să fac baie în asta, comentă Naomi, dar cred că mai bine o s-o beau.

Se uită la trupă în timp ce recunoştea o melodie clasică a lui Springsteen – iar vocea aprindea versurile sugestive „I'm On Fire", ca pe un chibrit cu ardere lentă.

El purta blugi negri şi un tricou, cizme vechi de motociclist. Stătea, cu chitara agăţată destul de jos, cu degetele lucrând pe corzi, în timp ce vocea storcea fiecare picătură de sexualitate din versurile cântecului.

Ar fi trebuit să-şi dea seama.

– Xander şi trupa lui cântă aici o dată la câteva săptămâni, îi spuse Kevin. Sunt The Wreckers.

– O, zise ea.

Şi adânc în lăuntrul ei, în timp ce ochii aceia albaştri, îndrăzneţi, îi întâlneau pe ai ei, în timp ce vocea lui trimitea avertismente şi ispite, ceva spuse: „O, la naiba!"

Se gândi că va avea nevoie de fiecare picătură din margarita, ca să se răcorească.

Capitolul 8

Xander veni la ei în pauză cu o sticlă de apă, clătinându-se uşor în mers. Jenny întinse un deget spre el.

– Ştii ce-mi face cântecul ăla.

– Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu, îi zise Xander lui Kevin şi se aşeză greoi, cu picioarele lui lungi întinse. Îi oferi lui Naomi un zâmbet. Deci, ce mai faci?

– Bine. Sunt bine. Se simţea de parcă cineva ar fi încins un foc sub pielea ei. Şi tu eşti foarte bun. Unchii mei sunt mari fani Springsteen. Ar fi aprobat interpretarea ta.

– Câţi unchi?

– Doar aceştia doi. Ne-au dus pe mine şi pe fratele meu la „reunion tour" al The E Street Band la Madison Square. I-ai văzut vreodată în concert?

– În Tacoma, acelaşi turneu. A fost senzaţional.

– Da, aşa e, se relaxă ea suficient încât să zâmbească.

O blondă într-o bluză roz strâmtă îl mângâie pe Xander pe ceafă.

– Cânţi şi „Something From Nothing"?

– Ultima tură.

– Ce-ar fi să vii la masa noastră să bei o bere? Eu şi Patti suntem ceva mai încolo.

– Lucrez, Marla.

Xander clătină sticla de apă.

Naomi se gândi că irosea boticul bosumflat, căci Xander nu-l putea vedea, dacă ea îşi sprijinea bărbia de creştetul lui.

– Ai putea veni oricum. Bună, Jenny. Bună, Kevin. Privirea ei alunecă spre Naomi. Cine e prietena voastră?

– Naomi, făcu Kevin. Marla.

– În vizită?

– Nu, aici locuiesc.

Nu suna deloc ciudat, îşi dădu Naomi seama. Aici locuia.

– Nu te-am mai văzut până acum. Tu trebuie... Hei, tu eşti cea care a cumpărat casa de pe promontoriu. Acolo lucrezi, aşa-i, Kevin?

– Aşa e.

– Trebuie să fii ori bogată, ori nebună.

– Nu sunt bogată, zise Naomi şi adăugă o jumătate de zâmbet, pentru că observaţia blondei bosumflate i se părea mai mult surprinsă decât acidă.

– Ştii că e bântuită, nu? Ar fi trebuit să-ţi spună că e bântuită.

– Nu cred că cineva a menţionat lucrul ăsta.

– Aş fi speriată de moarte să stau singură acolo. Faci fotografii, nu? Patti se gândea că o să vrei să deschizi un studiou foto.

– Nu, nu fac fotografie de studiou.

– Ce fel de fotografie mai există?

– Cât timp ai la dispoziţie?

– Ce?

– O să vin în pauza următoare.

Xander lovi uşor mâna care îi mângâia clavicula.

– OK. Atunci poate... Ea se aplecă, îşi apropie gura de urechea lui şi orice i-ar fi şoptit, buzele lui Xander se curbară.

– E o ofertă a naibii, Marla, dar nu vreau să vină Chip după mine cu un ciocan.

– Suntem divorţaţi, se bosumflă ea din nou.

– Chiar şi aşa.

– Ei bine, mai gândeşte-te.

– Ar fi greu să nu o fac, murmură el, în timp ce ea se îndrepta la loc spre masa ei, legănându-şi şoldurile.

– Despre ce ofertă e vorba? se interesă Kevin.

– O să-ţi spun mai târziu.

– Pur şi simplu nu se poate abţine, zise Jenny uitându-se spre Naomi cu o privire care-şi cerea scuze. Nu vrea să facă nici un rău. E doar un pic mai simpluţă.

– A făcut vreun rău? se miră Xander.

– Mie nu, zise Naomi şi sorbi din margarita. Dar nu mie mi-a făcut oferta.

– Ha. Ea speră că Kevin îi va spune lui Chip că da.

– Ceea ce n-aş face.

– Nu, dar ea speră că da şi că asta îl va monta pe Chip, care va trece pe la ea şi se vor certa, vor face sex de supărare şi ea îl va da afară mai târziu.

– Cam aşa, fu Kevin de acord. Au o relaţie ciudată. Nu ar veni după tine cu ciocanul, pentru că te cunoaşte şi îi eşti amic.

– Mai adaugă şi că Chip e drăguţ, susţinu Jenny. Ştiu că a mai pocnit pe unii şi pe alţii, dar ea l-a întărâtat. E un bărbat drăguţ.

– Ea nu crede că vrea ceva drăguţ, dar se înşală, adăugă Xander. Dar asta e problema lor. Mai vreţi un rând de băuturi? Pot să-i dau lui Loo de ştire.

– Încă un pahar de vin şi devin sălbatică. Dar, la naiba, se decise Jenny, e vineri seară şi avem un babysitter.

– O să ţin pasul cu ea, adăugă Kevin.

– Pentru mine nu. Sunt cu maşina şi cred că ar trebui să plec.

– Mai stai, zise Xander şi îi aruncă o privire leneşă. Cere o melodie – ceva de pe play-listul tău. Haide, joacă-te de-a încurcă trupa.

Ea se gândi puţin.

– „Hard To Explain", melodie aleasă pentru că îi răsunase în urechi, după ce plecase el din cameră zilele trecute.

Xander rânji, întinse un deget spre ea şi plecă.

– Nu ştiu melodia asta, comentă Jenny. Dar cred că Xander o ştie.

Acesta mai trimise la masă încă un rând de băuturi – apă pentru Naomi.

Iar ea nu încurcă trupa, care cântă melodia clasică a celor de la The Stroke de parcă ar fi exersat-o în dimineaţa aceea. Ea rămase pentru cea mai mare parte a rundei a doua, apoi îşi dădu seama că, dacă nu se strecura afară, va sfârşi prin a rămâne până la închidere.

– Acum chiar trebuie să plec. Mulțumesc pentru băutură și pentru că m-ați convins să ies.

– Oricând cu plăcere. Ne vedem luni.

– O să trec pe la tine săptămâna viitoare, îi zise Jenny. Dacă ești ocupată, Kevin îmi va arăta casa.

Naomi plecă, urmată în noapte de melodia lentă „Layla" a lui Clapton.

Ea își spuse că visul erotic cu Xander cu riffuri de basi bubuitori și nebunești de chitară în timp ce casa ardea în jurul lor era inevitabil.

Poate că o lăsase un pic agitată, dar avea destule de făcut ca să alunge începuturile unei frustrări sexuale. Nu era pregătită să fie frustrată sexual și mult prea nepregătită ca să rezolve situația.

Un weekend liniștit de lucru, cu soare și o ploaie blândă de seară, netezi toată agitația. Așa cum promisese, își bău cafeaua de dimineață pe verandă – își va cumpăra o cafetieră mai bună – bucurându-se de tăcere și singurătate.

Când sună pe FaceTime la New York, duminică, era într-o stare de spirit bună.

– Ia uite-o! zise Seth, care-și lăsase cioc, o decizie pe care o considera potrivită pentru împlinirea a 45 de ani, și radie prin ecranul IPad-ului.

– Bună, frumosule!

– Vorbești cu mine? se interesă Harry, apărând în cadru și punând o mână pe umărul lui Seth. Inelele pe care și le dăduseră unul altuia la Boston în vara lui 2004 străluceau pe mâinile lor.

– Două porții de frumusețe.

– Ba cred că trei. Ghici cine a venit la masa de duminică?

Mason se strecură în cadru în spatele lor și îi zâmbi.

– Ei, dacă nu e doctorul agent Carson!

Ia uită-te la el, se gândi, așa de înalt și, da, erau trei porții de frumusețe acum. Și mai important, erau fericiți. El era pe drumul cel bun să facă și să devină ce-și propusese.

– Cum e FBI-ul?

– Asta e informație clasificată.

– Tocmai s-a întors din nordul statului, îi spuse Seth. A ajutat la un caz de răpire. A ajutat o fată de doisprezece ani să se întoarcă teafără acasă.

– E o slujbă. Ce se întâmplă cu casa aia ciudată pe care ai cumpărat-o?

– Ciudată? Hai să vezi. Ea apucă tableta și se roti încetișor prin bucătărie. Cine e nebun?

– Naomi, e superb. Uită-te la hota aia, Seth! Ai ales marca Wolf.

– Știu să ascult.

– Lasă hota, zise Seth. Dulapurile sunt superbe. De ce sunt goale? Harry, trebuie să-i trimitem farfurii.

– Nu, nu, am deja ceva în plan. O să-ți trimit link-ul gamei la care mă uit. Hai să vă duc la etaj, vreau să vă arăt pereții dormitorului principal – eu singură i-am zugrăvit.

– Tu? pufni Mason.

– Fiecare centimetru. S-ar putea să nu mai pun mâna pe vreun trafalet în viața mea, dar am zugrăvit fiecare centimetru din camera asta.

– Și câte camere are casa?

– Taci, Mason. Acum fiți cinstiți – culoarea se potrivește?

Ajunsă sus, se mai roti o dată cu tableta.

– Drăguț și odihnitor, declară Seth. Acum, de ce nu ai un pat cum trebuie?

– E pe listă. Lista cea foarte lungă, se gândi ea. Serios, abia am terminat cu zugrăveala și am instalat o cameră obscură temporară. Am o sumedenie de chestii care trebuie procesate și printate.

– Muncești prea din greu și prea mult, obiectă Seth.

– Tu îți faci prea multe griji. Vineri seară am ieșit în oraș, am băut ceva, am asculta muzica unei trupe locale.

– Te vezi cu cineva? se interesă Harry prompt și din spatele lui Mason își dădu ochii peste cap și îi spuse pe mutește: „Mai bine tu decât eu".

– Mă văd cu multă lume. Echipa e aici opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână.

– E vreun bărbat arătos, necăsătorit în echipa aia?

– Cauți pe cineva?

– Am tot ce pot să duc, râse Harry.

– Şi eu, deocamdată. Vreau să ştiu cum vă merge vouă. Cum merge restaurantul? Ce mâncaţi la masa de duminică? Doamna Koblowki din vecini încă mai are musafiri bărbaţi?

Naomi nu reuşi să le distragă atenţia – ştia asta prea bine –, dar ei renunţară şi timp de cincisprezece minute vorbiră despre lucruri amuzante, uşoare, de acasă.

După ce îşi luară la revedere, ea închise tableta şi simţi cum îi lipsesc, aproape ca o mână sau un picior.

Trebălui în camera obscură timp de o oră, încercă să se liniştească lucrând la laptop. Dar discuţia cu familia ei îi dăduse o stare de neliniştе şi melancolie.

„E timpul să ieşi afară", se gândi. Va face fotografii adevărate în oraş, studii adevărate cu portul. Ce mod mai bun de a-ţi petrece restul după-amiezii de duminică? Apoi se va întoarce acasă şi va găti altceva în afară de omletă sau sendvişuri cu brânză la grătar în superba ei bucătărie nouă.

Mulţumită de ea însăşi, merse cu maşina până în oraş, o parcă şi porni pe jos. Nu avea treburi de rezolvat, nimic de cumpărat. Putea doar să se plimbe şi să compună cadre pentru fotografii.

Barca cu pânze numită *Maggie Mae*, cu vopseaua ei albă ca o rochie de mireasă şi pânzele coborâte şi aspectul ei lustruit. Ambarcaţiunea de agrement cu puntea decorată cu baloane pentru o petrecere, barca de pescuit de un gri tern care o ducea cu gândul la un cal de povară rezistent.

Toate catargele goale şi legănându-se pe cerul albastru, şi reflectate tulbure în apă.

Şi mai departe, o pereche înainta pe patine, viteza lor mare într-un contrast perfect cu aşteptarea visătoare a ambarcaţiunilor andocate.

Îşi luă o Fanta Orange – o reminiscenţă din anii adolescenţei – şi se sui înapoi în maşină cu planul de a-şi petrece seara lucrând la printuri.

Luă o curbă. Şi călcă frânele brusc.

Nu era un cerb, de data asta, ci un câine. Nu pe drum, dar şchiopătând. Ea dădu să-şi continue drumul – nu era câinele ei, nu era

problema ei –, dar acesta mai făcu doar câțiva pași, apoi se întinse de parcă i-ar fi fost rău sau ar fi fost rănit.

– La naiba!

Nu putea să plece pur și simplu, așa că trase pe dreapta, chiar dacă se întreba ce naiba trebuia să facă.

Poate că era turbat sau rău, sau...

Câinele își ridică puțin capul, când ea coborî din mașină și îi aruncă o privire epuizată și plină de speranță.

– O, bine. OK, băiete. Cuminte... cel puțin așa sper, Doamne!

Pentru că era destul de mare, observă ea. Dar slab – putea să-i numere coastele. Un câine maro, mare, slab și murdar cu ochi șocanți de albaștri care păreau dureros de triști.

Și, la naiba din nou, albastrul în contrast cu maroul o făceau să se gândească la Harry.

Nu observă nici o zgardă, nici un marcaj. Poate că avea un cip. Poate putea să ia legătura cu un veterinar sau un adăpost pentru animale – putea să găsească numerele printr-o căutare rapidă pe telefon.

Apoi el scheună și se târî pe burtă spre ea. Ea nu avu inima să-l părăsească, așa că se apropie, se lăsă pe vine și întinse mâna cu grijă.

El o linse și se apropie pe burtă mai mult.

– Ești rănit? Murdar cum era – el sau ea –, Naomi îl mângâie totuși pe cap. Te-ai pierdut? Doamne, arăți aproape mort de foame. N-am nimic de mâncare la mine. Ce-ar fi să sun pe cineva să te ajute?

El își puse capul cu urechile pleoștite și murdare pe piciorul ei și nu scânci, mai degrabă gemu.

Naomi scoase telefonul, dar apoi auzi sunetul unui motor – o motocicletă – ieșind din oraș.

Puse cu grijă capul câinelui pe marginea drumului și se ridică să facă semn motociclistului.

În secunda în care îl văzu – picioare lungi în blugi, bust frumos în piele neagră –, ea se gândi că, desigur, așa trebuia să fie. Chiar și cu vizor cu sticlă fumurie, îl recunoscu pe Xander Keaton.

Bărbatul opri motorul și se dădu jos de pe motocicletă.

– L-ai lovit?

– Nu. Şchiopăta pe marginea drumului, apoi s-a întins aici. Iar eu...

Se opri pentru că el se lăsase deja pe vine, lăsându-şi mâinile mari cu care cânta la chitară să alunece cu blândeţea unei mame mângâindu-şi copilul peste trupul câinelui.

– OK, băiete, încetişor. Nu văd sânge şi nici răni. Nu simt vreo fractură. Nu cred că a fost lovit de vreo maşină.

– E aşa de slab şi...

– Am nişte apă în portbagaj. Adu-o, bine? Ţi-e sete? Pariez că ţi-e sete. Şi că ţi-e tare foame. Ai stat o vreme pe drumuri. Ai hoinărit.

În timp ce Xander vorbea cu câinele şi îl mângâia, Naomi căută prin portbagajul motocicletei şi găsi o sticlă cu apă.

– Hai să vedem ce putem să facem aici. Xander luă sticla şi îi făcu semn lui Naomi să se aşeze. Fă-ţi mâinile căuş.

– Eu...

– Haide, haide. N-o să te omoare.

Naomi făcu ce i se ceruse şi îşi făcu palmele căuş în dreptul botului câinelui. El lipăi apa pe care o turnă Xander, gâfâi, lipăi, apoi îşi lăsă iar capul în jos.

– Trebuie să-l luăm de pe drum. O să-l pun în spatele maşinii tale.

– Unde putem să-l ducem?

– Ar trebui să-l iei acasă.

– Nu pot să-l iau acasă. Ea se ridică în timp ce Xander îşi băga mâinile sub câine, luându-l în braţe.

Văzu că era mascul, necastrat.

– Aparţine cuiva.

Xander se opri să se uite la ea cu ochii lui albaştri, ţinând în braţe câinele slab, obosit şi murdar.

– Ţi se pare că acest câine ar aparţine cuiva? Deschide în spate.

– Ar putea să se fi pierdut. Cineva ar putea să-l caute.

– O să ne interesăm, dar n-am auzit pe nimeni care să fi pierdut un câine. E adult. Un maidanez. Poate un amestec de Husky sau Australian Shepherd în ochii aceia. Alice va şti – veterinarul. Ea va şti dacă cineva a pierdut un câine. Dar duminica are închis.

– Trebuie să existe un număr de urgenţă.

– Singura urgenţă pe care o văd la câinele ăsta e o masă bună, o baie şi mai bună şi un loc unde să se odihnească.

– Ia-l tu acasă.

– Pe asta? întrebă el, făcând semn cu capul spre motocicleta lui.

– Pot să aştept.

– Tu l-ai găsit.

– Tu l-ai fi găsit două minute mai târziu.

– Chiar aşa. Uite, tu du-l acasă şi eu o să aduc nişte provizii pentru el. Mâine îl duci la veterinar, o să împart factura cu tine. N-o să duci câinele la adăpost. Dacă nu îi găsesc stăpânii – şi pariez că au dispărut demult –, probabil că îl vor eutanasia.

– O, nu spune asta! Învârtindu-se frustrată în cerc, Naomi îşi strânse pumnii în păr. Nu spune asta ca să mă simt vinovată şi obligată. Stai, aşteaptă – e murdar şi miroase îngrozitor!

Naomi înşfăcă o pătură veche şi o duse în spate şi o întinse.

– Foarte bine. O să fie în regulă. Mă duc înapoi şi aduc lucrurile de care ai nevoie. Ne vedem la tine acasă.

Prinsă în capcană, în timp ce Xander se îndrepta spre motocicleta lui şi o porni cu zgomot, îndepărtându-se în grabă, ea se uită în spate spre câine.

– Ai face bine să nu ţi se facă rău în maşină.

Conduse încet, cu ochii tot în oglinda retrovizoare, dar nu auzi sunete de la câinele bolnav.

Când ajunse în faţa casei se întrebă dacă munca excelentă din după-amiaza asta merita ca să se ocupe de un câine vagabond înfometat pentru o noapte.

Coborî şi se îndreptă spre partea din spate a maşinii.

– Da, e un miros extraordinar şi va fi nevoie de câteva săptămâni ca să dispară. Nu e neapărat vina ta, dar miroşi dezgustător. Bănuiesc că nu eşti în stare să te dai jos singur.

Câinele se târî un pic pe burtă şi încercă să-i atingă mâna cu limba.

– Nu contează. Eşti destul de slab ca să te pot ridica şi căra aproape un kilometru fără să obosesc. Dar eşti prea murdar şi mirositor. O să-l aşteptăm pe Xander. Stai acolo. Doar stai.

Alergă în casă, umplu un castronel de plastic cu apă şi luă nişte biscuiţi.

Era tot ce putea face.

Când alergă înapoi afară, câinele scâncea, mirosind marginea spatelui maşinii.

– Nu, nu, aşteaptă. Uite o mică gustare. Uite, uite un biscuit.

El îl înghiţi pe nerăsuflate, apoi alţi şase şi lipăi şi sorbi apa din castronel.

– E un pic mai bine, nu? N-o să dureze mult. Ar face bine să se grăbească, pentru că fiecare minut pe care îl petreci acolo înăuntru înseamnă încă o săptămână până trece mirosul.

De data asta când se aplecă să-l mângâie, câinele îşi întoarse capul şi îi linse mâna.

– Da, cred că e un pic mai bine.

Se duse în faţă să-şi ia Fanta şi, din instinct, îşi scoase aparatul foto.

– Putem să facem fluturaşi pentru veterinar, pentru adăpost, pentru oricine.

Făcu mai multe poze, în timp ce el se uita la ea cu ochii aceia albaştri, stranii, atât de coloraţi faţă de maroul murdar al blănii şi simţi o uşurare ridicolă când auzi zgomotul unui motor.

Xander, acum în camioneta lui, trase în spatele ei.

Câinele dădu din coadă.

– Biscuiţi?

– N-am avut mâncare uscată la îndemână.

– Am adus ceva. Mai bine îl hrăneşti aici afară, în caz că vomită.

– Bună idee.

Xander, care nu părea prea deranjat de murdărie sau miros, ridică bietul câine din maşină.

Câinele rămase în picioare de data asta, un pic cam tremurat, în timp ce Xander scoase din camioneta lui un sac deja desfăcut, de douăzeci şi cinci de kilograme, de mâncare pentru câini.

– Crezi că ai adus destulă mâncare?

Xander doar mârâi şi turnă ceva într-un castron mare de plastic, albastru.

– Hei! Ea prinse castronul roşu pe care i-l aruncă. Pentru apă.

Naomi se duse într-o parte a casei unde avea un furtun pentru udarea unei grădini imaginare foarte îndepărtate.

Când se întoarse, câinele mâncase până la ultima bucăţică şi părea în stare să o facă din nou.

Coada i se vântura cu mult mai multă energie.

– Mai întâi apă, băiete, zise Xander şi luă castronul, punându-l jos.

Câinele bău ca o cămilă.

– Nu-mi pasă dacă o să crezi că n-am inimă, dar câinele ăsta nu intră în casă decât dacă putem să rezolvăm problema cu mirosul.

– Da, da, nu pot să nu te înţeleg. Undeva prin peregrinările lui trebuie să se rostogolit prin ceva mortăciune. Le place să facă asta. Aşa că va trebui să-i facem o baie. Sau mai multe. Ai un furtun pe aici?

– Da, şi am detergent de vase în casă.

– Nu e nevoie.

Xander se duse la camionetă şi se întoarse cu o zgardă neagră şi cu o sticlă de şampon pentru câini.

– Chiar ai adus provizii!

– Va trebui să-l ţii. O să-l înmoi, o să-l săpunesc şi o să-l clătesc, dar n-o să-i placă.

– Dacă mă muşcă, o să te bat.

– Nu muşcă. Nu are răutate în ochii ăia. Ţine-l, Subţirico!

– Îl ţin.

Câinele părea mai puternic decât arăta – dar aşa era şi ea. Când Xander puse furtunul pe el, el se revoltă, se încordă, lătră, trase.

Dar nu încercă să muşte, nu mârâi.

Xander scoase un biscuit uriaş pentru câini din buzunar, iar câinele se potoli, studiindu-l lacom.

– Da, ştiu că îl vrei. Ţine furtunul, îi zise el lui Naomi şi rupse biscuitul în două. Jumătate acum, jumătate când terminăm. Ai înţeles?

Îi dădu câinelui jumătatea de biscuit şi îşi turnă lichid verde din sticlă în palme. Evident, câinelui îi plăcea frecatul şi săpunitul şi stătu cuminte în timp ce Xander îl spăla.

Clătitul nu-i mai plăcu aşa de mult, dar la a doua tură de săpunit, deja închisese încântat ochii. La final stătea foarte cuminte – poate, se gândi Naomi, la fel de încântat ca şi ea că nu mai mirosea ca un scons mort.

– Ai face bine să te dai la o parte când o să-i dau drumul.

– Să-i dai drumul? Dacă fuge?

– Nu pleacă nicăieri. Dă-te la o parte sau o să te uzi şi mai tare.

Naomi dădu drumul la zgardă, apoi se dădu înapoi şi din raza de acţiune a scuturatului energic şi a furtunii de apă.

– Nu e aşa de urât cum credeam.

– Dacă mai pune nişte carne pe oase, va fi un câine arătos. S-ar putea să aibă ceva de Labrador în el, în forma capului. Probabil mai mult. Potăile sunt câinii cei mai grozavi.

– Acum că e curat, nu pare să leşine şi tu ai camioneta aici, poţi să-l iei tu.

– Nu pot s-o fac.

– Îl ştii pe veterinar pe nume şi...

– Nu pot. Uite... El se întoarse, se duse la camionetă şi scoase un prosop zdrenţuit cu care începu să frece câinele. Luna trecută a trebuit să-mi eutanasiez câinele. L-am avut aproape jumătate din viaţă. Nu pot să-l iau pe ăsta. Nu sunt pregătit.

Punga deschisă de mâncare, şamponul, castroanele, zgarda. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

– OK. Ştiu ce înseamnă. Am avut un câine – de fapt era al fratelui meu. Unchii noştri i l-au dat de Crăciun când avea zece ani. Era aşa de dulce şi de atent, nu a trebuit să-l eutanasiem. Pur şi simplu a murit în somn când avea paisprezece ani. Toţi patru am plâns ca nişte copii.

Câinele mirosi buzunarul lui Xander.

– Ăsta nu-i prost.

Xander scoase a doua jumătate de biscuit şi i-l oferi.

Iar câinele îl luă politicos.

– E un câine bun, se vede.

– Poate.

– Du-l mâine la Alice. O să împart factura cu tine. O să dau de veste.

– Foarte bine.

– Am o lesă şi un pat de câine – e cam uzat, dar lui n-o să-i pese. Câteva oase din piele. O să le aduc în casă.

Naomi se uită la câine, la Xander, la punga enormă cu mâncare pentru câini.

– Vrei o bere? Cred că o meriți.

– Stai așa. El scoase telefonul și formă un număr. Hei. Da, da, ți-am dat mesaj că o să întârzii. Dar acum o să mai întârzii un pic.

– O, dacă ai o întâlnire, nu...

Xander se uită la ea cu ochii lui de un albastru mai îndrăzneț decât al câinelui.

– Kevin și Jenny. Masa de duminică seara. Naomi a găsit un câine și o ajut să-l curețe. Nu știu. Cel puțin câțiva ani, acum e maro auriu după ce am spălat straturile de jeg. Rasă mixtă.

– Am făcut fotografii. O să le trimit una, în caz că-l recunosc.

– Șefa ta o să-ți trimită o poză cu potaia. Nu, dă-i înainte. Da, pe mai târziu. El puse telefonul înapoi în buzunar și ridică sacul cu mâncarea pentru câini pe umăr. Berea aia mi-ar prinde bine.

Se îndreptară spre casă cu câinele între ei.

– Tot mai șchiopătează.

– Cred că a fost pe drumuri destul de multă vreme. Probabil că pernițele de la labele lui sunt zgâriate și dureroase.

După ce descuie ușa și o ținu deschisă, se uită cum câinele intră șchiopătând și începe să exploreze.

– Nu crezi că o să-i găsim stăpânii.

– Aș putea să pariez că nu. Vrei astea în bucătărie?

– Da. Ea avea să-l țină peste noapte, poate câteva zile, cât vor încerca să-i găsească stăpânii ori găseau pe cineva care voia un câine.

Scoase berea, o sticlă de vin, îi întinse lui Xander sticla și turnă vin într-un pahar de plastic.

– Mersi. În timp ce bea, Xander se uită prin bucătărie. Arată bine. Foarte bine. Nu-mi dădeam seama cum o să-i iasă treaba, dar îi iese mereu.

– O iubesc. Nu avem unde să stăm, trebuie să găsesc taburete. Și masă și scaune și, conform unchilor mei, un divan sau un „loveseat" pentru spațiul de acolo, cu o masă din lemn extensibilă.

– Cine sunt acești unchi misterioși, care te duc la concerte cu Springsteen, îți cumpără câini și te sfătuiesc să cumperi divane – și de ce îi spun divan, și nu canapea?

– Cred că e vorba de formă sau dimensiune, sau poate geografie – în privința divanului/canapelei. Fratele mai tânăr al mamei și soțul lui. Ei ne-au crescut pe mine și pe fratele meu în cea mai mare parte.

– Ai fost crescută de unchii tăi gay?

– Da, e o problemă?

– Nu, e interesant. E New York, nu?

El se sprijini de blat, simțindu-se aparent la fel de acasă ca și câinele, care acum se întinsese pe podea și dormea somnul celor curați, mulțumiți și întru totul încrezători.

– Da, e New York.

– N-am fost niciodată acolo. Ce fac ei? Unchii tăi?

– Au un restaurant. Harry e *chef*. Seth e cel care se ocupă de cifre și de afacere. Așa că funcționează. Fratele meu lucrează pentru FBI.

– Pe bune?

– Are diplome în psihiatrie, psihologie și criminologie. Vrea să ajungă la Unitatea de Analiză Comportamentală.

– Profiling?

– Da. E briliant.

– Voi patru păreți foarte legați. Dar sunteți separați de aproape cinci mii de kilometri.

– Nu mă așteptam la asta. Dar... Ea ridică din umeri. Ai familie aici?

– Părinții mei s-au mutat la Sedona acum câțiva ani. Am o soră în Seattle și un frate în L.A. Nu suntem așa de apropiați, dar ne înțelegem dacă trebuie.

– Ai crescut aici – cu Kevin.

– Din uter până în mormânt.

– Și ai un atelier auto, un atelier de caroserie, deții jumătate dintr-un bar – Jenny a amintit asta – și mai ai și o trupă.

– Nu eu conduc trupa. Dar jumătatea mea de bar ne permite să cântăm acolo. Puse sticla jos. O să aduc patul câinelui. Sus sau jos?

Ea se uită la câine și oftă.

– Cred că sus în dormitor. Sper din suflet că știe să nu facă în casă.

– E foarte probabil.

Târî patul maro din catifea raiată pe scări, îl puse în fața șemineului și aruncă o minge galbenă de tenis în el.

– Culorile ajută, zise el.

Aşa cred.

Deci... În seara asta nu i-aş mai da de mâncare. Poate unul dintre oasele moi sau poate să-i dai unul din piele să roadă la ele.

Sper că doar asta o să roadă.

Naomi se uită la câinele care îi urmă afară, apoi iar în casă şi sus pe scări, acum cu mingea de tenis în gură.

– Cred că ar trebui să plec, altfel Jenny nu-mi mai dă de mâncare. Unchiul tău e *chef*?

– Unul minunat.

– Tu gătești?

– Am învăţat de la maestru.

– E un talent util.

Xander se apropie. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Era întotdeauna, întotdeauna conştientă de stări de spirit şi de manevre.

Dar el se apropie şi o trase spre el înainte ca ea să-şi poată da seama de semnalele de alarmă.

Nu acţionă încet, nu o luă cu binişorul. Era o explozie fierbinte şi luminoasă, urmată de un întuneric copleşitor. Gura lui acoperi, cuceri, în timp ce mâinile lui alunecară în sus pe corpul ei, de parcă ar fi avut tot dreptul şi apoi din nou în jos.

Ea ar fi putut să-l oprească. Era mai mare, cu siguranţă mai puternic, dar ea ştia cum să se apere. Nu voia să se oprească – nu încă, nu chiar acum. Nu voia să trebuiască să se apere.

Se agăţă de laturile taliei lui, înfigându-şi degetele. Şi se lăsă pârjolită.

Xander fu cel care se trase înapoi, până când ea privi în ochii aceia primejdios de albaştri.

– La fel cum arăţi.

– Ce?

– Puternică, zise el. Ştii să lovești.

Ea văzu mişcarea de data asta şi îi puse mâna în piept cu fermitate.

– Şi tu la fel, dar nu sunt disponibilă pentru jocuri acum.

– Asta e mare păcat.

– Ştii, în momentul acesta nu pot decât să-ţi dau dreptate. Dar...

– Dar... El dădu din cap şi se dădu înapoi. Ţinem legătura. Pentru câine.

– Pentru câine.

Când el ieşi, câinele se uită după el, se uită la Naomi. Scânci.

– Deocamdată stai cu mine. Ea se aşeză la capătul patului, aşa cum era, pentru că picioarele îi tremurau. El e alegerea complet greşită. Sunt cât se poate de sigură.

Câinele se apropie şi îşi puse o labă pe genunchiul ei.

– Şi să nu crezi că o să mă farmeci. N-o să mă încurc cu Xander şi nu te ţin nici pe tine. E doar temporar.

O noapte sau două pentru câine, îşi promise ea. Şi absolut deloc cu Xander Keaton.

Capitolul 9

Câinelui nu-i plăcea în lesă. Din clipa în care Naomi i-o puse, el trase, smuci, încercă să se întoarcă şi să muşte lesa. Sfârşi târându-l din casă, folosind un os drept momeală. Nici la cabinetul veterinarului nu-i plăcu prea mult. Din momentul în care intră în sala de aşteptare, tremură, se scuturã, se străduí să iasă înapoi afară. Pe un scaun de plastic şedea un bătrân cărunt cu un câine maidanez bătrân la fel de cărunt tolănit la picioare. Maidanezul bătrân îşi curbă buzele, parcă a dispreţ. O pisică se holbă la ei cu ochi verzi sălbatici, dintr-un coş de transport.

Nu prea aveai cum să-i reproşezi câinelui că se trânti pe pământ, refuzând să se mişte. Tremură tot timpul cât Naomi completă hârtiile, chiar şi când bătrânul duse câinele înăuntru – acesta era ascultător şi aruncă în urmă o privire din nou dispreţuitoare.

În timp ce aşteptau, iar Naomi era recunoscătoare că reuşiseră să o primească, o femeie intră cu o minge blănoasă roşie-aurie. Mingea blănoasă se opri brusc când îl văzu pe vagabondul lui Naomi, apoi lansă o serie de schelălăituri ascuţite, punctate cu mici mârâituri din gât.

Câinele se strădui cum putu să se cațere în poala lui Naomi.

– Îmi pare rău! Consuela e mai sensibilă.

Femeia o ridică pe Consuela, încercă să o facă să tacă şi să o consoleze, în timp ce Naomi se străduia să ţină nasul câinelui departe de poala ei.

Când îi strigară numele, uşurarea fu aşa de mare, încât nici nu-i mai păsă că trebui să târască şi să care câinele în cabinet.

Acesta continuă să tremure şi acolo, uitându-se la ea cu asemenea spaimă în priviri, încât ea se lăsă pe vine să-l mângâie.

– Ei, hai acum, adună-te!

El scânci, linse, apoi îşi puse capul pe umărul ei.

– Cineva e îndrăgostit. Alice Patton.

Doctoriţa veterinar, de vreun metru şi şaizeci, avea un corp compact şi solid şi părul castaniu înspicat cu fire albe strâns într-o coadă scurtă. Purta ochelari cu ramă neagră la ochii castanii, blânzi. Intră cu paşi iuţi, îmbrăcată într-un halat alb peste tricou şi blugi şi se lăsă pe vine.

– Naomi Carson.

– Mă bucur să vă cunosc. Iar pe băiatul acesta frumos l-aţi adunat de pe marginea drumului.

– Am făcut câţiva fluturaşi să încercăm să-i găsim stăpânul. Recepţionera dumneavoastră a luat câţiva.

– O să-i distribuim, dar nu l-am mai văzut pe băiatul ăsta până acum. Hai să-l punem pe cântar mai întâi, apoi mai vedem.

Nu-i plăcu nici ideea asta, dar îl cântăriră şi constatară că avea treizeci şi două de kilograme.

– I-ar prinde bine încă vreo patru. E clar malnutrit. Dar curat.

– Nu era. L-am spălat. De două ori.

– Xander te-a ajutat cu el, nu? întrebă şi, spre surprinderea lui Naomi, Alice ridică cele treizeci şi două de kilograme de câine tremurător pe masa de examinare.

– Da, a ajuns lângă mine la câteva minute după ce găsisem câinele.

– Văd că i-aţi pus zgarda lui Milo.

– Milo? Era câinele lui?

– Mmm-hmmm. La fel ca ochii, şi vocea îi era blândă şi calmă, în timp ce ea îşi trecea mâinile peste câine. Milo a fost un câine grozav. Cancerul l-a lovit repede şi necruţător. Am făcut tot ce s-a putut, dar... A trăit cincisprezece ani fericiţi, asta e ce contează. Ăsta de aici are cam doi ani şi, după cum îi arată lăbuţele, a hoinărit ceva.

Scoase lanterna şi îi oferi o mică recompensă înainte să-i examineze urechile.

– O să-ți dau niște picături pentru urechi.

– Picături?

– I se pregătește o infecție în urechea stângă. Și mai am niște medicamente pe care trebuie să i le dai împotriva viermilor.

– Viermi.

– Ai adus probă de scaun. Are viermi, dar medicamentele o să rezolve asta destul de repede. O să-l testez pentru dirofilarioză și o să mai fac niște teste să văd de ce vaccinuri are nevoie. Având în vedere că e vagabond, o să-ți fac o reducere.

– Apreciez asta. Trebuie să aparțină cuiva, nu?

– Nu a fost castrat. Alice se îndepărtă și luă o seringă. Având în vedere că e rasă mixtă, a rămas cu instalația intactă pentru că nimeni nu vrea să-l folosească la reproducere. E foarte slab. Haide, mângâie-l pe cap un pic, ca să-l distragi. Are viermi intestinali, continuă Alice în timp ce îi lua sânge. Pernițele la toate cele patru picioare sunt rănite. O să pot să-ți spun în cam douăzeci de minute dacă a fost vaccinat împotriva rabiei și răpciugii, dacă are dirofilarioză. Dar are un pic de râie și l-au chinuit căpușele și puricii.

– Purici.

– Au murit acum, după baia antipurici pe care i-ați făcut-o. Sunt singurul veterinar din oraș, și la mine nu a mai fost până acum. N-ar fi prima oară când cineva alungă un câine pe care decide că nu-l mai vrea.

– O! Naomi își coborî privirea spre locul unde, în ciuda acelor, testelor, câinele se uita la ea cu încredere absolută.

– O să vorbesc cu veterinarii din zonă, și vom împărți și fluturașii, o să luăm legătura cu adăposturile. E posibil să se fi pierdut și cineva să-l caute.

Naomi se agăță de această posibilitate.

Dură mai bine de o oră, plus, din nefericire, o rundă de vaccinuri, deși câinele le suportă fără măcar o privire de uimire. Plecă cu o pungă de medicamente, picături, informații, indicații scrise și o gaură de dimensiunea unui câine în cardul ei de credit.

Porni în căutarea atelierului auto a lui Xander.

Era mai mare decât își imaginase. Mașini și camionete erau răspândite în parcare, unele dintre ele, precum hatchback-ul cu partea

din față șifonată, așteptând reparații. O clădire de dimensiunile unei barăci Quonset părea să adăpostească birouri. Alta se întindea în spate, în formă de L, cu ușile duble din față larg deschise. Câinelui nu-i plăcea în lesă, dar acum ea îi descoperise șmecheria și îl ținea din scurt.

Intenționa să încerce la birouri, dar câinele trase și forță drumul spre ușile deschise, spre gălăgie.

Auzi sunetul șuierat al unui compresor cu aer, un bubuit constant și trupa Walk The Moon sfătuind pe toată lumea să tacă din gură și să danseze.

Petrecuse destul timp călătorind, așa că văzuse multe ateliere. Sunetele, mirosurile, unsoarea, privelișteа, uneltele, aparatura, interioarele mașinilor, totul părea cât se poate de normal. Dar se pare că pe câine îl fascinau, așa că trase de lesă până când intră înăuntru.

Apoi coada începu să-i fluture ca un steag în briza mării.

Era evident că-l simțise pe Xander peste mirosul de ulei de motor, benzină, lubrifianți și pistoale de unsoare și slobozi un lătrat fericit de salut.

Xander era sub un sedan pe un cărucior și repara cine știe ce sub mașină, decise Naomi. Purta ghete uzate de motociclist, blugi decolorați cu o gaură în genunchi și cu o cârpă roșie murdară care-i atârna din buzunarul de la spate. Nu reușea să-și dea seama cum de arăta sexy și îmbrăcat așa.

– Hei, băiete! El vârî unealta pe care o folosea în buzunarul celălalt de la spate și se lăsă în jos să salute câinele încântat. Arăți mai bine decât ieri.

Ridică privirea spre Naomi.

– Tu arăți bine întotdeauna.

– Tocmai am fost la veterinar.

– Cum a fost?

– A vrut să se vâre în mine în sala de așteptare pentru că s-a speriat de un pomeranian. O fetiță cu tupeu. Are o infecție la ureche și viermi, iar eu am o pungă plină de medicamente și picături și instrucțiuni. I s-au făcut un milion de teste, urmate de vaccinuri, pentru că naiba știe ce era prea scăzut și că probabil nu i s-au făcut

vaccinuri până acum. Dar nu are dirofilarioză, așa că, ura, să ne bucurăm! Plus că trebuie să ia în greutate. Am vitamine pentru câini, pentru Dumnezeu!

– Plus...

Ea scoase din geantă factura de la veterinar și i-o întinse.

– Au, făcu Xander.

– Iar asta e versiunea cu reducere, discountul bunului samaritean.

– Ei bine, a fost prima lui vizită medicală și avea nevoie. Preiau eu jumătate.

Nu e vorba de bani, deși sigur, au!, e pentru convingerea ei că nu îl caută nimeni. Ce să fac acum cu el?

– Păi, se pare că te ocupi de el.

Un bărbat în salopetă cenușie și șapcă cenușie cu emblema garajului ieși, băgă fise în aparatul de sucuri de lângă perete.

– Chevroletul arată foarte bine, ca nou, boss. Mai bine.

– Va fi gata până la patru?

– O să fie.

– Atunci îi spun lui Syl.

Câinele trase de lesă și, cum Naomi slăbise strânsoarea, el scăpă și se duse să dea din coadă lângă tipul cel nou.

– Hei, băiete! Are față blândă câinele dumneavoastră, doamnă.

– Nu e al meu. Nu e al meu, zise ea disperată spre Xander, care doar ridică din umeri.

– Mai vrei un câine, Pete?

– Știi că aș vrea, dar Carol m-ar ucide. Drăguț câine, adăugă el, apoi plecă, în timp ce câinele se apucă să amușine peste tot.

– Cum a dormit?

– Ce? Câinele? Bine. Eu m-am trezit la cinci pentru că stătea lângă pat și se holba la mine și m-a speriat de moarte.

– Deci, nu face în casă.

– Așa s-ar zice. Cel puțin până acum. Dar...

– Locuiești în afara orașului, continuă Xander. Un câine e pază bună.

– O să instalez un sistem de alarmă.

– Un câine e un companion bun.

– Îmi place singurătatea.

– Ești greu de convins, Naomi.

Câinele se întoarse dând din coadă, cu o cârpă atârnându-i în gură și oferindu-i-o cu ochi fericiți lui Naomi.

– Te iubește.

– Pentru că mi-a adus o cârpă murdară pe care a găsit-o pe jos.

– Da. O să te obișnuiești cu el. Între timp, o să-ți plătesc jumătate din factură și o să mă interesez dacă îl caută cineva sau dacă e cineva interesat să-l adopte.

Naomi mai căută încă odată în geantă și scoase fluturașii pe care îi printase.

– Împarte ăștia.

Xander îi studie.

– Frumoasă poză cu el.

– Trebuie să mai și muncesc. M-am ocupat de câine toată dimineața.

– Ai putea să mă inviți la cină.

– De ce aș face-o?

– Pentru că ai avea altceva de făcut, iar eu i-aș da medicamentele de seară. Ai zis că știi să gătești.

– Tu nu umbli doar după o cină, îi replică ea cu o privire lungă și rece.

– Un bărbat trebuie să mănânce.

– Nu am vase, nici scaune sau masă. Nu o să mă culc cu tine și *nu* am de gând să păstrez câinele.

Enervată pe el, ea înșfăcă lesa și începu să tragă câinele afară din hală.

– Îți place să pariezi, Naomi?

– Nu, replică ea, privind peste umăr, trăgând în continuare câinele.

– Foarte rău, pentru că pariez că tot ce ai spus o să se schimbe.

„Ba pe naiba", își spuse ea.

Nu-și dădu seama până când ajunse acasă că bietul câine încă mai avea cârpa aia dezgustătoare. Când încercă să i-o ia, el decise că era momentul să se joace de-a trasul. În final, Naomi renunță, se așeză pe treapta de sus de la verandă, iar câinele se puse lângă ea împreună cu acea cârpă scârboasă. Și gălăgia fierăstraielor și ciocanelor în spate.

Ce am făcut? De ce nu mi-am montat pur și simplu un cort în pădure? De ce am casa asta mare plină de oameni? De ce am un câine căruia trebuie să-i dau medicamente?

Plin de adorație, câinele îi puse cârpa udă și unsuroasă în poală.

Perfect. Pur și simplu perfect.

O însoți când ea urcă poteca abruptă și denivelată spre mal. Naomi fusese sigură că el va rămâne cu echipa, dar câinele insista să lase împreună cu ea, de fiecare dată. Data viitoare se va furișa afară.

Cu toate astea, constată că el nu-i stătea în cale când își găsea subiectele pentru fotografii. Chiar și cel cu steaua-de-mare mov-închis într-o baltă lăsată în urmă de maree. De fapt, după scurte explorări, câinele părea mulțumit să moțăie la soare câtă vreme ea era în raza lui vizuală.

După cum părea la fel de mulțumit să se cuibărească undeva când ea era așezată la birou și lucra sau când se afla în camera obscură.

Dacă se ducea la parter, câinele o urma. Dacă urca, el urca după ea.

Când în casă se așternu din nou liniștea, se întrebă dacă nu cumva câinii puteau să sufere de probleme de abandon.

Nu-i plăceau picăturile de urechi, și fu o luptă pe care ea o câștigă. Știa de la Kong că cel mai bun mod să dai unui câine medicamente era să ascunzi pastilele în felii de brânză rulate.

Când Naomi se așeză pe terasă să-și mânânce cina formată din sendvișuri cu brânză la grill, își mâncă și el porția, și de data asta nu mai înghiți totul hulpav.

Iar când se duse la culcare cu laptopul ei ca să-și petreacă ultima oră a zilei căutând robinete și capete de duș, câinele se încovrigă în patul lui, de parcă asta ar fi făcut toată viața.

La cinci dimineață se trezi brusc, cu ochii câinelui strălucind spre ea și cu respirația lui în față.

Xander trimise jumătate din suma pentru factura de la veterinar cu Kevin, împreună cu mesajul că vor împărți și vizita medicală următoare.

Două zile mai târziu, își făcu apariția cu altă pungă de mâncare pentru câini, alt os din piele și cea mai mare pungă de Milk Bones pe care o văzuse în viața ei.

Se întrebă dacă aranjase în așa fel încât să sosească la două minute după ce plecase echipa sau era doar o coincidență. Dar câinele era fericit, iar el petrecu ceva timp jucându-se cu el.

– Începe să-și recapete energia.

Xander aruncă o minge de tenis, pentru ca acesta să alerge după ea, de parcă era aur.

– Nimeni nu a reacționat la fluturași. Nimic de la vreun cabinet veterinar sau de la adăposturi.

– Va trebui să accepți situația, Subțirico. Te-ai ales cu un câine. Cum îl cheamă.

– Nu-i dau nume.

Dacă îl boteza, se termina.

– Cum îi spui?

– Câinele.

Xander aruncă din nou mingea, când câinele o aduse înapoi și scuturâ din cap.

– Ai milă.

– Mila m-a adus în situația asta. Dacă îl mai țin, va trebui să-l castrez.

Xander se uită la câine cu milă.

– Da. Îmi pare rău, băiete. Ar trebui să încerci niște nume.

– N-o să-l bo... Ea se opri. De ce să se certe? Alice a zis că pe al tău îl chema Milo. De unde și-a primit numele?

– Milo Minderbinder.

– *Catch-22*? Toată lumea își primește partea?

– Da. Tocmai îl citisem, iar puiul arăta de parcă ar fi știut tot. Numele trebuie să se potrivească. Nu mă inviți înăuntru?

– Nu. Nu s-a schimbat nimic.

– E încă devreme, zise el și se întoarse auzind un vehicul apropiindu-se. Aștepți pe cineva?

– Nu.

Câinele lătră și alergă să stea lângă Naomi.

– Ia uite, ai un câine de pază.

– Pot să mă păzesc singură foarte bine, zise ea și duse mâna în buzunarul unde avea cuțitul pliant.

Camionul mare urcă dealul greoi – un camion cu numere de New York.

Șoferul, un tânăr cu ochi ageri, se aplecă pe fereastră.

– Naomi Carson?

– Da.

– Îmi pare rău că am ajuns așa de târziu, dar am încurcat un pic traseul.

– N-am comandat nimic din New York. Ați traversat țara?

– Da, doamnă. Eu și Chuck am făcut-o în cincizeci și cinci de ore și douăzeci și șase de minute.

Sări afară din camion și mângâie câinele, în timp ce tovarășul lui sări afară din partea cealaltă.

– De ce? întrebă Naomi.

– Poftim?

– Nu înțeleg de ce sunteți aici.

– Ca să vă livrăm patul.

– N-am comandat nici un pat.

– La naiba! Tot drumul ăsta și am uitat. Nu, doamnă, nu l-ați comandat. E un cadou trimis de Seth Carson și Harry Dobbs. Suntem aici să-l punem unde doriți și să-l montăm. Au plătit pentru tot.

– Când?

– Cu ceva mai mult de cincizeci și cinci de ore și douăzeci și șase de minute în urmă, aș putea spune. El rânji din nou. Mai sunt și niște cutii în spate. Ambalate. E un pat nemaipomenit, doamnă.

Cel care se numea Chuck îi întinse un clipboard cu foaia de comandă. Recunoscu numele unui magazin de mobilă, patronat de unchii ei.

– Cred că o să aflăm.

– Aveți nevoie de ajutor cu el? întrebă Xander.

Șoferul ridică din umeri și îi aruncă lui Xander o privire plină de recunoștință.

– E un pat mare, așa că ne-ar fi de folos.

Cum era ambalat serios pentru livrare, Naomi nu-și dădea seama ce fel de pat era, vedea doar că era mare. Ea cără cutiile, una câte una, în timp ce bărbații începură efortul laborios de a duce patul înăuntru și la etaj.

Cum câinele se duse după bărbați, ea luă un cutter și deschise prima cutie. Patru perne king-size înăuntru. În a doua erau și mai multe perne, o cuvertură simplă, dar superbă, o nuanță un pic mai închisă de albastru decât pereții ei, cu perne asortate. În a treia, două seturi de așternuturi albe din bumbac egiptean și un bilet scris de mână.

Fata noastră are nevoie de un pat care să-i ofere vise plăcute. Am știut că era pentru tine, de îndată ce l-am văzut. Te iubim, Seth și Harry.

– Bărbații mei, zise ea cu un oftat și porni să ducă prima cutie la etaj.

Cum în dormitorul ei era haos deocamdată, trei bărbați și un câine, ea coborî înapoi în bucătărie și scoase sucuri din frigider pe care le duse înapoi sus.

– Mulțumim. O să luăm ambalajul și umplutura de aici. Avem instrucțiuni specifice. Va dura puțin până când îl asamblăm.

– OK.

– Îl vreți în locul unde aveți saltelele, da?

– Eu... da. E bine. Trebuie să dau un telefon.

Naomi îi lăsă să se descurce, sună acasă și petrecu următoarele douăzeci de minunte cu Seth, căci Harry era la restaurant. Încântarea lui răzbătea peste tot continentul.

Ea nu-i spusese că decisese deja ce stil de pat voia și că plănuise să se ducă la Seattle să se uite la câteva modele. Orice i-ar fi cumpărat avea să fie o comoară, doar pentru că venea din partea lor.

Când se întoarse în dormitor, se opri brusc. Puseseră saltelele ei pe cadru, montaseră căpătâiul și bordura de la picioare sau erau pe cale să o facă.

– Doamne Sfinte!

– E frumos, nu?

Ea se uită la șofer – nu știa cum îl cheamă –, apoi iar la pat.

– E superb. E minunat. E perfect.

– Așteptați să vedeți și stâlpii.

Mahon, se gândi ea, cu intarsii din lemn de satin. Stil Chippendale – doar nu fusese crescută degeaba de Seth și Harry. Nuanțele

luminului, bogate şi frumoase scoteau în evidenţă culorile blânde ale pereţilor. Picioare cu traforaj şi stâlpi înalţi şi răsuciţi.

Dacă o femeie nu avea vise plăcute într-un pat ca ăsta, atunci avea nevoie de terapie.

– Sunteţi în regulă, doamnă?

Naomi reuşi să aprobe din cap.

– Îmi pare rău, nu ţi-am reţinut numele.

– Josh. Josh şi Chuck.

– Josh, sunt bine. Ai avut dreptate. E un pat superb.

Când terminară, ea le dădu un bacşiş generos – măcar atât putea să facă – şi nişte sucuri pentru drum.

Când plecară, ea rămase holbându-se la pat şi la felul în care lumina de seară strălucea pe lemn, pe detalii.

– Ce unchi ai! comentă Xander.

– Cei mai buni din lume.

– Vrei să plângi?

Naomi scutură din cap şi îşi apăsă degetele pe ochi.

– Nu. Urăsc să plâng. E aşa de inutil. Am vorbit cu ei duminică. S-au pus pe treabă şi au găsit patul şi l-au trimis tot drumul ăsta lung până aici, plus perne, cearşafuri şi cuvertură. Şi se potriveşte perfect. Pentru mine, pentru cameră, pentru casă. Ea alungă ameninţarea lacrimilor. N-o să plâng. O să gătesc. Tot n-am vase sau o masă. Dar poţi să mănânci şi din farfurii de carton, afară pe verandă. Ăsta e bacşişul tău, pentru că ai ajutat cu patul.

– Îl accept. Ce-avem la cină?

– Nu ştiu încă. Dar eu o să beau vin. Mă simt sentimentală şi mi-e un pic dor de casă.

– Ai bere?

– Cu siguranţă.

– Dacă ai, eu o să beau bere.

– OK. Se puse în mişcare şi îi spuse peste umăr: Dar tot nu mă culc cu tine.

– Încă. Zâmbetul lui era relaxat. Şi periculos. Cina şi berea sunt un început.

„Un sfârşit", se gândi ea în timp ce câinele coborî cu ei de la etaj.

*

Xander o privi cum gătește. Nu mai văzuse pe nimeni gătind așa, înșfăcând lucruri, aruncând ceva în cratiță, altceva în tigaie. Tocând, amestecând.

Câinele o privea și el, și nu era prea subtil cum se lingea pe bot când aromele începură să se răspândească.

– Ce pregătești?

– Să spunem că sunt „paste grăbite".

Puse niște măsline grăsune pe tocător, le lovi cu latul cuțitului pe care îl mânuise până atunci și scoase sâmburii. Încă ceva ce nu mai văzuse pe cineva făcând.

– Astea nu vin în borcane și fără sâmburi?

– Astea sunt măsline Kalamata și merită fiecare pas în plus. Dacă nu-ți place ceva ce pun în mâncare, dai deoparte.

– Nu sunt mofturos.

– E un lucru bun.

Acum luă o bucată de brânză și dădu pe răzătoare. Ar fi întrebat de ce nu o cumpăra gata rasă, dar se gândi că știa deja răspunsul.

Ea aruncă niște roșii mici în tigaie, adăugă niște ierburi, amestecă – chiar și în timp ce bombănea că și-ar fi dorit ca magazinele locale să aibă busuioc proaspăt.

– Trebuie să-mi cumpăr niște oale cum trebuie, înainte să se apuce Harry să-mi trimită.

– Dar astea pe care le ai nu sunt bune? Mi se pare că funcționează.

– Oale simple de la magazin. Ar fi dezgustat. Sincer, sunt și eu un pic dezgustată. Și, cu siguranță, am nevoie de cuțite bune. Încă ceva de pus pe listă.

Îi plăcea să o privească – era iute și avea mișcări sigure. Îi plăcea să o asculte vorbind – o voce care avea doar o umbră de răgușeală.

– Ce altceva mai e pe listă?

– Zugrăvitul camerelor de oaspeți pe care le-am ales pentru fratele meu și pentru unchii mei. Una pentru bunici. După asta o să-mi scot trafaletul și găleata la pensie. Nu-mi place să zugrăvesc.

– Atunci lasă-i pe zugravi să o facă.

– Trebuie să cumpăr oale şi cuţite decente – trebuie să zugrăvesc încă două camere în această casă ridicol de mare. Şi acum trebuie să mai şi găsesc mobilă demnă de patul ăla şi aşa mai departe.

Ea scurse pastele – erau genul de paste tubuleţe, apoi le adăugă în tigaie, împreună cu măslinele şi brânza. Amestecă totul, scuturând tigaia.

– Farfuriile sunt în dulapul de acolo, aşa cum sunt, mai sunt şi nişte şerveţele de hârtie şi o cutie cu furculiţe din plastic.

– Am înţeles.

Ea mai amestecă pastele încă de câteva ori în tigaie, apoi le puse pe farfuriile de carton, adăugă felii de pâine italiană prăjită, unse cu unt şi presărate cu ierburi.

– Arată minunat.

– Ar fi arătat şi mai bine pe farfuriile pe care le-am comandat, dar e bine şi aşa. Ea îi întinse o farfurie, luă şi ea una, apoi îl conduse pe verandă, unde îi întinse farfuria ei. Ţine asta un pic, cât îi dau câinelui de mâncare.

Câinele se uită la boabele pe care i le puse în castron, apoi la Xander care ţinea cele două farfurii cu paste aromate. Coada i se pleoşti, iar Xander ar fi jurat că bietul câine slobozi un oftat de dezamăgire.

Ea se aşeză şi studie câinele care o studia la rândul lui.

– Asta e a mea, alea sunt ale tale. Aşa funcţionează.

– Ce dură eşti.

– Poate.

Xander se aşeză şi încercă ce crease ea parcă prin magie şi uşor maniacală în circa douăzeci de minute.

– Sunt foarte bune. Sunt chiar foarte gustoase.

– Nu sunt rele. Sunt mai bune cu ierburi proaspete. Cred că va trebui să plantez eu câteva.

Nu i se păru la fel de ciudat cum se aştepta, să stea acolo, mâncând paste cu el în timp ce câinele – care-şi golise castronul – se uita cu tristeţe la ei. Poate că era privelişte – acel apus alunecând palid şi purpuriu peste apă şi vegetaţie –, poate că era vinul. Oricum ar fi fost, ea trebuie să stabilească nişte reguli.

– Vrei să ştii de ce nu o să mă culc cu tine?

– Da, adăugă el jucăuş. Există o listă?

– Putem să-i spunem şi aşa. Tu locuieşti aici şi în momentul ăsta şi eu.

– În momentul ăsta? Ai tigăi şi oale pentru „în momentul ăsta", dar ai unele mai bune pe listă. Mi se pare că te uiţi mereu în urmă.

– Poate. Dar n-am locuit niciodată mai mult de câteva luni într-un loc, de când am plecat din New York. Nu ştiu dacă o să-mi iasă de data asta. Poate, zise ea din nou, pentru că acum am senzaţia că e bine, în acest moment. Dar, în orice caz, tu locuieşti aici pe termen lung, cu prieteni, precum Kevin şi Jenny, prieteni serioşi. Dacă începem ceva – iar eu nu doresc să începem ceva –, şi relaţia se strică, prietenul tău şi şeful meu de şantier va fi la mijloc.

– Ăsta e un argument slab, zise Xander şi continuă să mănânce paste.

– Nu văd lucrurile aşa, eu sunt în mijlocul unui şantier. Plus că tu eşti singurul mecanic cu atelier din zonă şi s-ar putea să am nevoie de un mecanic.

– Probabil că ţi-aş termina lucrarea mai repede, dacă facem sex, zise el gânditor şi muşcă din pâine.

Ea râse şi scutură din cap.

– Nu şi dacă nu mai facem, şi tu eşti supărat pe mine. Trebuie să muncesc mult ca să plătesc pentru casa asta şi pentru tot ce-o să intre în ea. Nu am timp de sex.

– Întotdeauna există timp pentru sex. Data viitoare o să aduc pizza şi o să facem sex în timpul pe care l-ai petrecut făcând mâncarea.

Naomi mâncă gânditoare pastele.

– Asta nu spune prea multe despre... ei bine, despre rezistenţa ta.

– Încerc doar să mă adaptez programului tău.

– Atent din partea ta, dar inutil pentru că cina din seara asta nu o să se mai repete. Nu te cunosc.

– Ăsta e singurul lucru cu cap pe care l-ai spus până acum. Dar putem să ne întoarcem la începutul listei şi să-ţi amintesc că sunt prieten – de multă vreme şi de nădejde – cu Kevin şi cu Jenny, iar ei te-ar avertiza dacă aş fi un psihopat.

Naomi continua să admire priveliştea.

Oamenii nu-i cunosc întotdeauna pe cei apropiați lor așa cum au impresia.

Aici era o poveste, se gândi Xander. O putea auzi răzbătând dincolo de cuvintele ei. Dar, în loc să insiste, el încercă altceva.

Se aplecă și-i luă fața în mâini. Îi acoperi gura cu a lui. Puternic și fierbinte și aproape sălbatic.

Știa când o femeie voia – iar ea voia. Știa după felul cum răspundea gura ei, o auzea în sunetul care ieșea din gâtul ei, o simțea în tremurul ei rapid și sexy.

O altă femeie? Toată această dogoare, amestecul de dorințe l-ar duce direct în acel pat nou, excelent.

Dar Naomi se retrase. Cu toate astea continuă să se uite la el cu ochii ei fascinant de adânci și de verzi.

– Ai un argument excelent, zise ea. Și nu pot să-l combat, dar... se uită direct în ochii lui. E după cum i-am spus și câinelui, așa stau lucrurile.

– În seara asta.

Pentru moment, Xander se mulțumi cu mâncarea, priveliștea, misterele femeii de lângă el. Cineva îi făcuse cadou un puzzle, se gândi, așa că trebuia să-l rezolve. O să vadă el cum, mai devreme sau mai târziu.

Capitolul 10

Naomi se întoarse la lucru. Cum pe lista de motive ca să nu se culce cu Xander munca era pe primele locuri, trebuia să muncească.

Când ieşea dimineaţa să facă fotografii, câinele o însoţea. În primele câteva zile, dacă se ducea în pădure sau de-a lungul coastei, îi prindea lesa de cureaua ei. Era o soluţie care le displăcea amândurora.

După acele câteva zile, ea îşi dădu seama că el nu va pleca nicăieri, aşa că de obicei îl lăsa fără lesă. Câinele explora prin apropiere, fugărea veverițe, lătra la păsări, amuşina urmele – şi resturile – lăsate de căprioare, în timp ce ea realiza studii de flori sălbatice, copaci, canale lungi de apă în lumina soarelui şi în umbră.

Şi sfârşi prin a avea şi sumedenie de fotografii cu câinele.

El picotea lângă şemineu – gazul fusese instalat şi era minunat pentru zile reci şi mohorâte – în timp ce ea lucra la computer. Din când în când se mai ducea jos şi mai stătea cu echipa sau cu Molly, dacă aceasta venea în vizită, dar întotdeauna se întorcea, îi arunca o privire lungă, de parcă ar fi vrut să verifice dacă terminase cu munca. Dacă ea încă mai lucra, el se cuibărea iar, de regulă cu ceva în gură.

Uneori acel ceva era o mănuşă de lucru rătăcită, o dată chiar un ciocan.

Munca susţinută şi concentrată îi fu răsplătită. Primi un cec mulţumitor de la o galerie din New York şi văzu cum contul ei PayPal înflorea.

Se pare că oamenilor le plăceau fotografiile cu câini.

Jenny trecu pe acolo, după cum promisese, ca să facă turul casei. Când ajunseră în dormitorul principal, Jenny oftă.

– Nu știu ce e mai impresionant. Priveliștea sau patul.

– Îmi place să admir priveliștea din pat.

– Trebuie să fie minunat să te trezești în fiecare dimineață cu priveliștea asta. Xander a spus că unchii tăi ți-au trimis patul din partea cealaltă a țării.

– Așa au făcut. Și dacă nu găsesc niște piese de mobilier care să se potrivească aici în cameră, o să le caute ei și o să mi le trimită.

– Hai cu mine la cumpărături! Legănându-se pe vârfuri, Jenny bătu din palme. Hai să mergem.

– Ce? Acum?

– E ziua mea liberă, copiii sunt la școală. Am... își scoase telefonul să verifice ora... cinci ore la dispoziție înainte să trebuiască s-o iau pe Maddy, apoi pe Ty. Știu că e zi de lucru pentru tine, dar îți trebuie mai multă mobilă și eu știu niște locuri, mai ales dacă nu te temi să ți le finisezi tu sau să le dai la refinisat, unde ar trebui să găsești piese care să se potrivească cu patul.

– Eu cred că... Ea se gândi la banii pe care tocmai îi încasase și transformă refuzul automat într-o acceptare. Cred că ar trebui s-o facem.

– Da, poate că am putea să găsim și farfurii.

– Le-am comandat. Așteaptă, o să-ți arăt.

Amândouă studiară ecranul computerului când ea afișă imaginile.

– Sunt din sticlă reciclată, ceea ce m-a atras, și am mai ales niște vase pentru servit, albe. Cred că...

– Sunt minunate. Perfect. O, o să arate minunat în bucătăria aia. Și pe masă, când o să găsești o masă.

– Masa mai poate să aștepte. Nu plănuiesc serate. Dar am nevoie de taburete. De taburete și de un dulap de haine. Ar fi drăguț să-mi pot pune hainele în sertare și nu în cutii de carton.

– Hai să găsim unul.

Câinele se ivi lângă ele. Naomi nu avea nici o intenție să-l ia, dar el le urmă afară, sări direct în mașină, apoi se târî în spate să se așeze, cu limba atârnând afară în așteptare.

– E așa de dulce. E un lucru bun să ai un câine când locuiești aici singură, și un câine drăguț e un lucru bun oriunde. Kevin zice că se înțelege bine cu Molly. Cum îl cheamă?

– N-are nume.

– O, Naomi, trebuie să-i pui un nume!

– Stăpânii încă ar putea...

– Cât a trecut de când l-ai adus acasă?

– Suntem în a treia săptămână. Naomi oftă și își frecă ceafa. Mâine merge la castrat. Dacă ești în căutarea unui câine...

– Avem unul, mulțumesc. Ne gândim la un pui, un prieten pentru Molly. Plus că, Naomi, ăsta e câinele tău.

Naomi se uită în oglinda retrovizoare, și câinele îi zâmbi, fără urmă de îndoială.

– Doar locuiește aici pentru o vreme.

– Sigur că da.

Naomi își miji ochii și-și puse ochelarii de soare.

– Încotro?

– Mergi în oraș și de acolo te direcționez eu.

Ea nu-și mai amintea când fusese ultima oară la cumpărături cu o prietenă – sau când își permisese să aibă o prietenă.

În cea mai mare parte a timpului nu se ducea la cumpărături, ci la vânătoare de ce avea nevoie, cumpăra și pleca acasă. Ceea ce îi nedumerea și îi dezamăgea pe unchii ei.

Unde mai pui că aproape orice avea nevoie putea cumpăra online.

Dar cum tot ieșise în oraș, se va opri în drum spre casă la magazinul de bricolaj să cumpere vopseaua pentru camera lui Mason – un verde cald, în nuanța mușchiului de pădure.

Și îi plăcea de Jenny. Decise că era imposibil să nu îți placă de Jenny, care era veselă și amuzantă și nu punea întrebări sfredelitoare.

Mai decise că îi plăcea mult de Jenny, când prietena ei cea nouă o îndrumă spre un hambar uriaș la câțiva kilometri mai spre interior.

– Ar fi trebuit să-mi iau aparatul de fotografiat.

Dar deschise compartimentul dintre scaune și scoase o cutie.

– Ce e asta?

– Obiective și filtre pentru aparatul foto al telefonului.

– Serios, nici nu știam că există așa ceva.

– Sunt bune la nevoie. Iar hambarul acesta – textura lemnului, roşul acela autentic de hambar, cu bordură albă, mărul acela bătrân, lumina. E bine.

– Nu vrei să vezi ce e în hambar?

– Cu siguranţă. Dar asta n-o să dureze mult.

Ea intenţiona să lase câinele în maşină. El avea însă alte idei, aşa că, de voie, de nevoie, Naomi scoase lesa de rezervă pe care o pusese în torpedou.

– Dacă vrei să vii, trebuie să porţi asta.

El încercă să o intimideze cu privirea, dar nu reuşi.

– Îl ţin eu, cât faci fotografii.

– Mersi. Urăşte să meargă în lesă.

– Tu n-ai face-o? E în regulă, dragul meu. O să ne prefacem că tu mă conduci pe mine.

Parşivul de câine se comportă perfect cu Jenny, umblă încântat pe lângă ea, îşi amuşină drumul spre un loc interesant unde să ridice piciorul, în timp ce Naomi compunea cadre, adăuga obiective, ajusta filtre.

Va trebui să se întoarcă cu echipamentul ei, îşi promise. I-ar fi plăcut o zi posomorâtă, cu hambarul acela sub un cer mohorât.

Găsi mai multe de fotografiat în interior. Locul era enorm, plin de toate lucrurile existente sub soare.

Sticlă, tablă, obiecte pentru colecţionari, scaune, birouri.

De fapt, se opri în faţa unuia. Se hotărâse pentru un birou nou – ceva care să arate bine lângă pat, dar să aibă toate utilităţile moderne. Sertar pentru tastatură, prize, sertare pentru fişiere.

Dar...

Acesta era aproape negru de la ani de lăcuiri, probabil decenii, iar sertarele se poticneau. Avea nevoie de balamale noi. Nu era deloc ceea ce hotărâse.

Şi totuşi, era perfect.

– Forma e superbă, zise Jenny de lângă ea. Suficiente curbe la colţuri. Sertare destule. Trebuie recondiţionat. Şi o negociere, adăugă ea, ţuguindu-şi buzele.

– E solid, zdravăn. Mahon. Trebuie adus la culoarea iniţială. Nu e deloc ce căutam. Dar îmi place foarte mult.

– Să nu-i spui lui Cecil că-ți place – e magazinul lui. Trebuie să te arăți îndoită când îl întrebi de birou. Ai nevoie și de un scaun nou – unul ergonomic cu suport lombar. Kevin spune că petreci mult timp la birou.

– Kevin are dreptate. În ziua de azi, computerul e camera obscură. Deși vreau să instalez o cameră obscură adevărată. Tot mai am chef uneori să fac fotografii pe film. Aia e cumva o lampă-sirenă cu picior?

– Așa se pare.

– O lampă-sirenă din bronz, cu picior. Inspirată, spuse ea și scoase din nou telefonul. Am nevoie de asta pentru portofoliu meu.

– Eu și Fără-Nume ne mai uităm prin jur.

– Te ajung din urmă.

Ea se îndrăgosti de lampa-sirenă, deși își spuse că e stupid. Nu căuta o lampă de podea, cu atât mai puțin sub formă de sirenă cu ochi alunecoși și sâni obraznici. Dar o voia.

„Să nu-i spun lui Cecil", își reaminti ea și încercă să îi găsească pe Jenny și pe câine în labirintul de lucruri fascinante.

O găsi însă Jenny.

– Să nu mă urăști.

– Te urăște cineva?

– Iubita din liceu a lui Kevin.

– Pentru că e ușuratică.

Jenny radie.

– Nu mi-am dat seama că o cunoști pe Candy.

– Candy? O târfă. O târfă care poartă roz.

– De fapt, am o verișoară pe care o cheamă Candy, și nu e. E minunată. Dar, ca să ne întoarcem: să nu mă urăști, dar cred că ți-am găsit dulapul.

– De ce te-aș urî pentru asta?

– E scump, dar cred că e perfect și poate că putem să facem echipă ca să mai reducem din preț, mai ales dacă vrei să iei și biroul.

– Și lampa cu sirenă.

– Serios? Jenny își lăsă capul pe spate și râse. Îmi place. Mă gândeam că o să o consideri o noutate pentru fotografii, dar gândește-te că ar arăta minunat în casa ta.

– Aşa cred şi eu. Hai să vedem dulapul. Dacă te urăsc, va trebui să mergi pe jos acasă.

Existau avantaje, descoperi Naomi, să faci cumpărături cu o prietenă, o prietenă cu un ochi ager, creativ şi cu discernământ. Era mai degrabă o comodă bărbătească decât un dulap – ceea ce ei îi plăcea. Nu feminin şi plin de brizbrizuri, dar superb şi demn, fără să fie scorţos. Era în stare bună, ceea ce o surprinse, furnirul lucind în acea nuanţă roşcată splendidă. Va schimba mânerele din alamă cu model, iar unul dintre sertarele de jos avea fundul crăpat, însă asta era tot.

Preţul o făcu să şuiere şi să se cutremure.

– O să-l convingem să lase din preţ. Aşteaptă numai şi o să vezi, o asigură Jenny şi o bătu pe Naomi pe umăr, încurajator.

Cecil era un bărbat mic şi slab, îmbrăcat în salopetă, cu pălărie de paie şi barbă cărunţă şi n-avea să se mai apropie de optzeci de ani, dar avea un ochi ager şi era un negociator dur.

Dar, aşa era şi drăgălaşa şi vesela Jenny, descoperi Naomi.

Contribui şi ea o dată sau de două ori, doar ca să poată spune că a contribuit şi ea, dar Jenny fu cea care se târgui cu tenacitate şi viclenie, şi reuşi să obţină o reducere de 20% la comodă, când Naomi sperase la zece.

Toţi trei reuşiră să încarce comoda în Four Runner – Cecil era bătrân, dar se dovedi puternic ca un taur.

– Kevin o să vină după celelalte piese, îi spuse Jenny lui Cecil.

– Serios? se minună Naomi.

– Sigur. O să le ia după lucru sau de dimineaţă. Şi aminteşte-ţi, Cecil, Naomi are o casă mare, care trebuie mobilată, aşa că ne vom întoarce. Şi ne aşteptăm la preţuri bune.

Câinele se întinse destul de mulţumit în spatele comodei, iar Jenny se instală pe scaunul pasagerului.

– A fost distractiv.

– Sunt şocată de talentele tale de negociator. Îţi mulţumesc, serios. Pot să mă întorc să iau celelalte piese. Kevin nu trebuie să vină până aici.

– E în regulă. Plus, dacă mă angajezi pe mine să-ţi refac biroul, o să-l aducă direct la mine acasă în micul meu atelier.

– Ai un atelier?

– Restaurez şi refac piese de mobilier şi obiecte decorative în timpul liber. Nu voiam să spun ceva, ca să nu te simţi obligată sau ciudat. Dar tare îmi doresc să lucrez la biroul ăla. Sunt pricepută, promit. O să-l fac superb.

– Sunt sigură. Plus că putea să economisească timpul în care l-ar fi făcut ea. Eşti angajată.

– Serios? Ura! Dacă vii duminică la masă – Kevin a zis să nu te bat la cap, dar mi-am tot dorit să te chem la masă –, ai putea să vezi atelierul. Am o bancă la care lucrez, care e perfectă pentru terasa de la dormitorul tău. O bancă de grădină, din metal, cu un spătar mare şi curbat. Şi poţi să vii cu câinele. Copiilor o să le placă.

Naomi începu să se gândească la o scuză, dar se opri, căci curiozitatea învinse.

– Mi-ar plăcea să-ţi văd atelierul. Nu trebuie să-mi dai de mâncare.

– Vino la cină. Mâncăm mai devreme în fiecare duminică. Vino oricând după patru. E cazul să-mi vezi atelierul şi copiii să se joace cu câinii.

– O să vin. Şi aduc desertul.

Dis-de-dimineaţă îşi scoase un tricou cu mânecă lungă şi nişte colanţi din cutii. Refuza să folosească comoda până când Kevin nu repara sertarul şi ea nu înlocuia mânerele.

Când se îndreptă relaxată spre maşină, câinele o urmă, sări înăuntru şi îi oferi acel zâmbet îngâmfat de câine.

Nu prea ştia ce îl aşteaptă.

Dar se prinse măcar în parte, când ea parcă în faţa cabinetului veterinar. Începu să tremure, se scuturâ, încercă să-şi lipească pernuţele vindecate frumos de podeaua maşinii.

– De data asta ai un motiv, dar tu nu ştii asta. Haide, fii curajos. Ea trase, ridică, momi – cu o minge de tenis, că de mâncat nu avea voie decât după operaţie.

– N-o să le duci dorul, îi spuse ea, apoi scutură din cap. De unde ştiu? Probabil că şi eu aş duce dorul oricărei părţi din mine pe care ar tăia-o cineva. Dar trebuie să o facem, OK? Aşa stau lucrurile.

Ea reuşi să-l aducă în sala de aşteptare, care era goală, deoarece aranjase să fie prima operaţie sau programare din acea zi.

– Hei, băiete! Alice îl salută cu o mângâiere zdravănă, care îl relaxă, aşa că se sprijini de ea. Ei bine, o să avem grijă de el de acum. Procedura e de rutină – un pic mai complicată uneori pentru un câine adult, dar tot rutină. O să-l mai ţinem câteva ore, ca să ne asigurăm că totul e în regulă.

– OK. O să vin să-l iau când mă sunaţi. Ea mângâie câinele câinele pe creştet. Succes.

Când se întoarse să plece, el începu să urle, lung şi trist, aşa cum făcuse de câteva ori când auzise o sirenă. Ea se uită în urmă şi-i văzu ochii albaştri plini de tristeţe şi frică.

– La naiba! La naiba!

– Dă-i de ştire că te întorci, o sfătui Alice. Tu eşti alfa lui.

– La naiba, zise ea din nou, se întoarse şi se lăsă pe vine în faţa câinelui. O să mă întorc să te iau, bine? Ea îi luă capul în mâini, se simţi copleşită de dragostea cu care o privea. Foarte bine. O să mă întorc să te iau acasă. Trebuie însă să treci prin asta mai întâi. O să mă duc, la naiba, o să mă duc să-ţi cumpăr nişte cadouri potrivite pentru un câine fără biluţe.

Câinele o linse pe obraz şi îşi puse capul pe umărul ei.

– Te-ar îmbrăţişa dacă ar putea, comentă Alice.

Copleşită, Naomi îl îmbrăţişă ea în schimb.

– O să mă întorc.

El scheună când ea se ridică şi plânse când dădu să iasă.

– O să fie bine, îi strigă Alice.

Inima lui Naomi cedase un pic, chiar dacă nu voia să recunoască, atunci când îl auzise pe câine urlând.

Îi cumpără o pisică de pluş, o minge care chiţăia – spunându-şi că va regreta ambele achiziţii. Adăugă o funie zdravănă pentru tras, o perie pentru câini.

Se forţă să se ducă acasă şi să lucreze. Iar când nu se mai putu concentra pentru mai mult de zece minute, îşi puse hainele pentru zugrăvit. Nu trebuia să fie creativă ca să zugrăvească o cameră.

În timp ce punea amorsa pe pereţi, se gândi cum s-o mobileze. Poate cu un pat în formă de sanie, poate un gri-închis. Lui Mason i-ar plăcea când ar veni în vizită. Sau poate un pat vechi din metal – tot

gri. Griul se va asorta cu nuanțele de verde cu care va zugrăvi pereții din cameră.

De ce nu suna Alice?

Supărată pe ea însăși, își încălcă propria regulă de a nu verifica ce făcea echipa, decât dacă voia să facă fotografii, și se duse la parter.

Tocmai dădeau cu amorsă în salon – în mare pentru că nu se putea decide ce culoare voia aici. Bordura de la șemineu trebuia refăcută, ceea ce o duse cu gândul la Jenny. Dacă Jenny făcea treabă bună cu biroul, putea să facă și bordura.

Se plimbă prin casă, privind prin ferestre spre priveliștea de afară. Nu era pregătită să arunce prosopul și să angajeze un peisagist, dar bună parte din renovările exterioare trebuiau să aștepte până când majoritatea lucrărilor din interior erau gata, și oamenii, bărbați și femei, nu mai călcau totul în picioare. Se duse spre o cameră mai ciudată, pe care se gândise că ar putea-o transforma într-o mică bibliotecă. Poate că nu avea să găsească prea des timp să se așeze să citească o carte adevărată, dar își închipui că ar putea să facă asta într-o zi ploioasă sau în toiul iernii, când focul trosnea în șemineu.

Acum, Kevin și planturoasa Macie se pregăteau să monteze lateralele dulapurilor încorporate în dreapta șemineului.

– O, Kevin!

El se uită în spate și rânji în timp ce își împingea șapca pe spate.

– Haide, poți s-o spui. Tu ai avut dreptate, eu nu.

– Nu știam că le-ai finisat.

– Ne-am gândit să-ți facem o surpriză. Ai avut dreptate. Nu mi-am dat seama. Într-o cameră mică așa ca asta. „Scoate peretele ăla", am zis și vei avea spațiu. Dar tu ai rămas fermă pe poziție și ai avut ochiul bun. Ai ceva confortabil și lumină bună și... ce zici, Macie?

– Șarm. O să aibă șarm, mai ales dacă montăm stucatură.

– E lemn frumos – cireș – și muncă frumoasă.

– Asta facem noi, așa-i, Macie?

– Cu siguranță.

– Ai avut dreptate despre deschis până sus, de la podea la tavan. Îi conferă dimensiune și face camera să pară mai mare.

– Va trebui să trimit după cărțile mele. De obicei citesc pe tabletă, dar am câteva cutii cu cărți acasă.

– Dacă ai nevoie de mai multe, poți să-i ceri lui Xander.

– De ce?

– El are cărți peste tot, îi spuse Mace.

– O, da. Kevin scoase o nivelă mică din centura de unelte și o puse pe un raft. Din când în când mai pune câteva în cutii și le donează, dar pe cele mai multe le adună. Dacă vrei să umpli o parte din rafturile astea, ar trebui să-l abordezi.

– O să văd ce... Ea tresări când îi sună telefonul și îl smulse din buzunar. E de la veterinar. Da, eu sunt Naomi. OK. OK. Serios? Ușurarea o cuprinse ca un val cald și își trecu mâna peste față. E grozav! O să vin acum. Nu, o să ajung în câteva minute. Mulțumesc.

Răsuflă ușurată și-și băgă telefonul înapoi în buzunar.

– Câinele... a ieșit de la recuperare sau așa ceva. Poate fi luat acasă. O să mă întorc.

– O, în caz că nu te mai văd... ai ajuns în ziare.

– Poftim?

Naomi se opri brusc.

– Ziare, repetă Kevin. Am un exemplar în bucătărie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce neutră.

– *The Cove Chronicle*. E un mensual. Doar câteva pagini, știri locale și din astea. E o poveste frumoasă despre casă, despre renovarea ei.

– O!

Un ziar local mic. Nimic de care să se îngrijoreze. Nimeni, în afară de localnici, nu o să-l vadă.

– O să-ți las un exemplar. Jenny are mai multe acasă, pentru că sunt amintit și eu.

– O să citesc când mă întorc. Mulțumesc. Mai bine m-aș duce după câine.

O amânase pe reporteră, editoare, director de ziar – se gândea că femeia care dorise să stea de vorbă cu ea era toate acestea la un loc. Dar nu conta. Naomi își luase toate precauțiile ca să nu i se tipărească numele, să nu îi fie desconspirată adresa în ziar.

Nimeni dincolo de Sunrise Cove sau cel puțin de dincolo de granițele districtului nu va citi articolul. Și nimeni nu va face legătura dintre ea și Thomas David Bowes.

Plus că avea lucruri mai importante la care să se gândească în acest moment.

Se năpusti în cabinetul veterinar, mormăi o mulţumire când recepţionista o îndrumă spre spate. O găsi pe Alice punându-i câinelui un guler de protecţie la gât.

Părea un pic năuc şi confuz, dar tot scoase un lătrat scurt, vesel, iar coada lui flutură nebuneşte când o văzu pe Naomi.

– E în regulă?

– A rezistat ca un campion. Are medicamente de luat şi tu ai instrucţiuni. Gulerul e ca să nu-şi umble la operaţie, la fire. Probabil că mai mult va dormi. S-ar putea să-l doară un pic şi să nu vrea să meargă prea mult o zi sau două.

– OK. E OK. Naomi se aplecă şi îi mângâie urechile în guler. Eşti în regulă.

Ea luă medicamentele, instrucţiunile, plăti factura – îl ajută să se urce în maşină.

Câinele nu dormi. Trebui să miroasă totul în curtea din faţă, deşi mergea cam ţeapăn. Trebui să amuşine toată echipa şi să dea din coadă la ei. El şi Molly trebuiră să se amuşine şi să dea din coadă unul la altul.

Şi se ciocnea de orice. De pereţi, unelte, de ea.

Ea îl ajută să urce la etaj, îi dădu pisica de pluş, o greşeală, pentru că gulerul îl cam încurca.

Cineva din echipă avea o întrebare. Naomi coborî şi în cele cincisprezece minute cât lipsi, el reuşi să se elibereze din guler şi lingea locul unde îi fuseseră biluţele.

– Cum naiba ai reuşit să faci asta?

Mulţumit, el bătu cu coada în podea.

– Nu mai poţi să faci asta. Zilele alea au trecut.

Naomi îi puse din nou gulerul – o operaţiune pe care el părea să o urască la fel de mult ca şi lesa.

Îl trimise la loc, îi dădu nişte piele de ros şi consideră chestiunea încheiată.

Nu era.

*

Xander se gândi că-i dăduse timp – şi avea scuza de a plăti pentru jumătate din operaţia de castrare. Poate, dacă îşi juca bine cartea, mai obţinea o masă. Şi cu asta poate că se mai apropia un pas de patul acela mare şi frumos.

Merita să meargă până acolo.

Ajunse pe motocicletă, iar câinele îl întâmpină lătrând şi dând din coadă. Câinele ar fi alergat să-l salute, dar Naomi stătea pe treptele de la verandă şi-l ţinea într-o strânsoare zdravănă.

Îl ţinea în loc în timp ce... Doamne Sfinte.

Dezgustat, Xander îşi dădu jos casca.

– Ce naiba faci?

– Ce naiba ţi se pare că fac?

– Mi se pare că-i pui câinelui pantaloni.

– Atunci asta fac, la naiba.

Ea reuşi să-i tragă până sus – pantaloni scurţi roşii cu o margine albă –, apoi îi dădu drumul câinelui.

Ea se lăsă pe spate pe scări, iar câinele – arătând ca un idiot – se grăbi ca să-şi primească mângâierea.

– Ce fel de om îmbracă un câine în pantaloni?

– Unul care nu are de gând să se lupte cu el de fiecare dată când îşi dă gulerul jos. Se pricepe. Kevin l-a lipit cu bandă adezivă şi tot l-a dat jos sub ochii mei în mai puţin de cinci minute. Plus că atunci când îl purta se lovea de toate cele, inclusiv de mine. Îţi jur că anume. Ura gulerul ăla.

– Gulerul ruşinii?

– Da, afurisitul de guler al ruşinii. Acum poartă pantalonii umilinţei. Dar prostului de el se pare că îi plac.

– Pantalonii umilinţei. Xander fu nevoit să zâmbească. I-ai tăiat o gaură pentru coadă.

– Kevin îi avea în camionetă. Pantalonii lui vechi de alergat. Am fost creativă.

– Poate, dar cum te aştepţi să facă ce trebuie acolo afară?

– De ce naiba crezi că îi trăgeam iar pe el? Ea flutură din mâini şi-şi frecă bicepsul drept. L-am adus afară, i-am dat jos, l-am lăsat să facă ce trebuia să facă. Acum că sunt pe el, nu mai poate să ajungă la operaţie. De fapt, pare să uite de ea când îi poartă.

– Poate ar trebui să-i cumperi un costum. Impresionat de inventivitatea ei, Xander se aşeză lângă ea şi mângâie câinele. Am adus jumătate din bani. Alice a zis că a mers bine.

– Da, da. El e bine. Eu sunt epuizată.

– Pot să comand pizza.

– Nu, mulţumesc. Dar... la naiba, la naiba. Da. Te rog să comanzi. Gambele mele sunt pline de vânătăi de la guler. Braţele mă dor de la zugrăvit şi de la lupta cu câinele – care se îngraşă, în treacăt fie spus.

Câinele îi aduse lui Xander o minge pe care evident o ascunsese undeva afară, ca să aibă acces uşor la ea.

– Nu i-o arunca. N-ar trebui să alerge încă.

Xander se ridică din nou.

– E ceva ce nu-ţi place pe pizza?

– Fără anghinare şi ananas. În rest, e bine orice.

Câinele puse mingea la picioarele lui Naomi, iar când ea nu răspunse, îşi puse capul pe genunchiul ei.

– Care e numele câinelui?

Ea oftă din rărunchi.

– Tag.

– Adică aşa ca-n leapşa?

– Nu. Ca în faptul că vine după tine peste tot.

– Tag.

Câinele nu avea cum să-şi recunoască numele încă, dar se pare că-şi dădea seama de umor, căci se uită la Xander cu un rânjet canin.

– Se potriveşte.

PANORAMA

Lumea vizibilă e doar o imagine a lumii invizibile, în care, ca într-un portret, lucrurile nu au forme adevărate, ci echivoce.

Sir Thomas Browne

Capitolul 11

O dată sau de două ori pe săptămână, Xander şi Kevin se întâlneau să bea o bere după muncă. Uneori chiar se puneau de acord şi se vedeau la Loo's, dar de cele mai multe ori pur şi simplu se întâmpla.

Se întâmpla ca Kevin să treacă pe la atelierul lui Xander, după drumuri la fabrica de cherestea şi la distribuitorul de faianţă şi jumătatea de oră petrecută cu electricianul lui.

Ştia cum să se ocupe de mai multe comenzi odată. Naomi era o prioritate, dar mai avea şi alte proiecte, ceea ce însemna că petrecea mult timp pe drum de la un şantier la altul.

Iar în momentul acesta voia o bere.

Uşile atelierului erau coborâte şi închise, dar asta nu însemna că Xander nu era prin apropiere. La fel cum camioneta lui în parcare nu însemna că el era acolo. Încercându-şi norocul, Kevin se dădu jos din camioneta lui şi se duse în spatele atelierului, unde un zigzag de scări duceau la apartamentul lui Xander.

Auzi muzica – Rolling Stones clasic –, o urmă spre atelierul din spate, atelierul personal al lui Xander, şi îşi găsi prietenul îngrijindu-şi iubirea vieţii.

Un GTO decapotabil din 1967.

Sau, cum îi spunea Kevin, maşina pentru întâlniri.

– Cine e norocoasa doamnă? întrebă Kevin cu voce ridicată, ca s-o acopere pe a lui Mick.

Xander ridică privirea de la polişatul panourilor cromate.

– Ea e. Are nevoie de îngrijire. Tocmai am terminat.

Xander avea o echipă pe care o considera foarte bună, dar nimeni, absolut nimeni nu se atingea de GTO, în afară de el. Iubea maşina de la radiatorul ei mare la cele opt stopuri din spate, şi fiecare centimetru din corpul ei de culoarea sticlei de cola.

Se ridică şi aruncă o privire critică muncii lui.

Ea strălucea, cromul sclipea pe corpul roşu al maşinii. Era roşul din fabrică, ca atunci când bunicul lui o scosese din showroom prima oară.

– Mergi la plimbare? Sunt dispus să te însoţesc.

– Nu astăzi. Avem repetiţii în...

Xander se uită la ceasul de modă veche de pe perete.

– Cam într-o oră. Avem o nuntă în Port Townsend sâmbătă. Vărul lui Lelo.

– Da, da, îmi amintesc. Ai timp de o bere.

– Îmi fac timp. Xander se mai uită o dată la iubita lui şi ieşi afară. E o seară frumoasă. Ce-ar fi s-o bem pe verandă?

– E în regulă, rânji Kevin.

Urcară pe scări spre apartament. Spaţiul central îl ocupa salonul cu bucătărie şi zona de luat masa cu o masă de jucat cărţi şi scaune pliante.

Rafturi încărcate cu cărţi ocupau un perete întreg din salon. Kevin le construise, la fel ca rafturile din al doilea dormitor mic, folosit ca birou, ca biblioteca din dormitor – când Xander cumpărase proprietatea şi afacerea.

Xander deschise frigiderul vechi, un Harvest Gold care fusese ultimul răcnet prin anii 1970, apucă două sticle de St. Pauly Girl şi scoase capacele cu ajutorul deschizătorului montat în perete. O femeie goală, de culoarea ruginii, ţinând un deschizător în braţele întinse – şi aruncă capacele la gunoi.

Ieşiră pe uşa de la dormitor pe o verandă minusculă şi se aşezară în două dintre scaunele pliante.

Şi se gândiră că era bine.

– Nuntă mare?

– Da, o să fiu bucuros când se va termina. Mireasa îmi trimite mesaje la fiecare cinci minute în ultimele zile, tot modificând play-listul. Oricum... sunt bani.

– Ai renunțat la obiecțiile pentru Dansul Găinii?

– Niciodată. Am jurat.

Xander își întinse picioarele. Poziționase scaunele în așa fel încât să se poată întinde fără să-i alunece picioarele de pe margine. Funcționa.

– Am văzut rafturile tale din casa mare. Bibliotecă? Și faianța din jumătatea de baie. Frumos.

Kevin se întinse și el și luă prima înghițitură de final de zi de muncă.

– Ai fost acolo?

– Da. Câinele purta pantaloni, omule! Trebuie să spun că îi stăteau mai bine decât ție.

– Am picioare foarte frumoase. Masculine.

– Cu blană de urs.

– Ne ține de cald mie și femeii iarna. A fost o soluție înțeleaptă. Nu știu cum naiba reușea câinele ăla să-și dea gulerul jos, dar de îndată ce i-a venit ideea cu pantalonii și l-am îmbrăcat, și-a lăsat operația în pace.

Kevin mai luă o înghițitură din bere.

– Și tot mai încerci să manevrezi?

– Câinele? Când Kevin pufni, Xander ridică din umeri. O să încerc. În timp.

– Nu te-am văzut niciodată manevrând așa încet.

– Ea e sperioasă. Cel puțin cuvântul ăsta îi veni lui Xander în minte. Nu te întrebi de ce? Nu pare deosebit de sperioasă, nu reacționează sperios, dar este. Sunt suficient de curios încât să-mi las timp. Fie se întâmplă, fie nu. Îmi place că e deșteaptă. Îmi plac contrastele.

– Contraste?

– Sperioasă, dar suficient de curajoasă ca să cumpere o casă veche și să locuiască acolo singură. Știe să se descurce și face ce trebuie să facă. Îmi place cum aranjează casa aia veche sau te plătește pe tine să o faci.

– Are idei.

– Da. E a naibii de bună la ce face. Trebuie să apreciezi pe cineva cu talent, care știe să și-l folosească. Plus că... Xander zâmbi și luă o înghițitură lungă. I-a dat câinelui un nume.

– E un câine bun. O iubeşte aşa cum iubeşti tu GTO-ul. Deunăzi i-a furat ciocanul lui Jerry.

– Un ciocan?

– L-a adus Naomi împreună cu nişte şmirghel, două mănuşi de lucru şi un racord de ţeavă. I le duce sub formă de cadouri.

Rămaseră aşezaţi un moment într-o tăcere prietenească, privind spre drumul pe unde treceau maşini, casele răspândite în jur şi câmpul unde amândoi jucaseră în Liga Mică, acum parcă un milion de ani în urmă.

– Tyler are meci de T-Ball sâmbătă.

– Îmi pare rău că ratez asta. Probabil că ar fi mult mai distractiv decât o nuntă.

– Îmi aduc aminte când jucam T-Ball, chiar acolo în câmpul ăla. Eu, tu şi Lelo. Îţi aminteşti?

– Da. Vag, dar da.

– Acum am copii care joacă jocul. Te pune pe gânduri.

Pe Xander îl făcu să se gândească nostalgic la Lelo, care era slab ca o sperietoare şi cu dinţi ca de castor. Era tot slab, dar dinţii acum nu mai erau aşa de mari.

– Jucam amândoi foarte prost T-Ball. Ne obişnuiserăm cu Liga Mică.

– Copiii în general joacă prost T-Ball, ăsta e tot farmecul. Maddy începe grădiniţa la toamnă.

Xander se întoarse şi îi aruncă lui Kevin o privire lungă.

– Te gândeşti să mai faci unul?

– Subiectul a fost abordat de câteva ori.

– Ei bine, faceţi treabă bună.

– Da, aşa e. Întotdeauna am zis că doar doi, dar când am avut unul din fiecare, hei, ce echilibru minunat. Dar acum Ty joacă T-Ball, Maddy merge la grădiniţă şi noi vorbim despre cum am putea s-o luăm iar de la zero.

– Trei e o cifră magică. Poţi să citeşti despre asta, adăugă Xander când Kevin doar se uită la el.

– Se pare că ne îndreptăm spre cifra magică.

– Distracţie plăcută.

– Asta e partea bună. E foarte distractiv să faci unul. Tu nu cauți să faci sex cu Naomi?

Ești nebun?

– Adică nu doar sex.

Xander își contemplă berea.

– De ce tipii căsătoriți au impresia că noi, ăștia holteii, suntem doar în căutare de sex?

– Pentru că au fost și ei holtei odată, dacă îți amintești. Punctual – cum o chema? La naiba. Ah, Ari, Alli, Annie. Roșcata cu balcoane și prognatism? Lucra la Singler's vara trecută.

– Bonnie?

– Bonnie? De unde naiba am rămas cu A-urile în cap? A fost doar sex. Era bine făcută, așa că asta e. Dar toată munca s-a concentrat pe față și corp, și nu pe creier.

– Era prognatismul. Până și acum, Xander mai ofta după asta. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru prognatism.

– Naomi n-are prognatism.

– E un defect pe care-l trec cu vederea. Câteodată e doar sex, așa cum ilustrează Bonnie și memoria ta. Și câteodată, așa cum ar trebui să-ți amintești, îți dorești conversație și ceva de mâncare împreună cu partea fierbinte. Bonnie avea partea fierbinte, dar am știut că nu va fi de ajuns, nici măcar pentru o vară, când a studiat exemplarul din *La răsărit de Eden* de pe noptieră și mi-a spus că nu știa că sunt o persoană religioasă.

– Religioasă?

– Se gândea că fiind vorba de Eden, trebuia să fie o poveste biblică. Nici măcar nu știa cine e Steinbeck. Încă îl mai șoca asta. Nici măcar un prognatism nu poate compensa asta.

– E bine să ai standarde.

– O, am standarde! Până acum Naomi le îndeplinește pe toate, așa că pot să-mi las timp.

– Dar dacă nu-i bună în pat?

– Asta ar fi în egală măsură surprinzător și dezamăgitor, dar chiar dacă ar fi așa, am avea totuși conversațiile. Vorbește vreodată despre familia ei cu tine?

– Fratele ei, unchii. Mărunţişuri ici şi colo. Fără prea multe detalii, dacă tot ai adus vorba.

– Exact. E interesant ce nu spune. E interesant.

Se gândi la asta târziu în noapte, mult după repetiţie şi mâncarea rece pe care o mâncară şi el, şi colegii lui de trupă.

În general îl plăcea mai mult compania bărbaţilor decât cea a femeilor. El înţelegea ce nu spuneau bărbaţii, care nu simţeau nevoia sau nu voiau să exprime în cuvinte specifice, expresii, nuanţe ciudate în glas. Femeile, după părerea lui, însemnau muncă. De multe ori merita, iar el nu se dădea în lături de la muncă.

Dar timpul petrecut cu femei, când nu era înainte, în timpul sau după sex, era cu totul diferit decât acela petrecut sau lucrând cu bărbaţi.

În general el prefera dansul scurt şi direct de împerechere şi considera paşii suplimentari şi înfloriturile o pierdere de vreme pentru toată lumea.

Ori voiai, ori nu voiai; fie exista pasiune, fie nu.

Din cine ştie ce motiv constată că era dispus să facă acei paşi în plus cu Naomi. Nu îl deranjau, de fapt, chiar îi plăceau toate opririle şi pornirile şi ocolişurile.

Iar din experienţa lui, odată ce dansul de împerechere se încheia, se estompa pasiunea primei partide de sex şi interesul scădea.

Îi plăcea să fie interesat.

Porni televizorul din dormitor cu sunetul dat încet, pentru că mergea mai ales ca să nu simtă lipsa sforăitului lu Milo atât de tare. Îşi luă cartea de pe noptieră – un exemplar vechi din *Împăratul muştelor.*

Nu avea niciodată o carte nouă pe noptieră, nu dacă voia să doarmă, aşa că se instală cu ce îi era cunoscut şi fascinant.

Dar nu şi-o putea scoate pe Naomi din cap.

Pe promontoriu, Naomi stinse lumina. Creierul ei era prea obosit pentru mai multă muncă, prea obosit ca să pretindă că citeşte, ba chiar şi să se uite la un film. Câinele se culcase deja şi era momentul ca şi ea să facă la fel.

Cum mintea ei obosită nu se putea liniști, o lăsă să bântuie, pe lângă robinete, lămpi, dacă ar trebui să facă studiul ăla al lui Douglas Hirs pe care îl suprinsese de dimineață, verdele straniu din ceruri. Ar ieși o copertă bună pentru un roman horror.

Lucră o vreme la el în minte, montă umbre până când alunecă în somn.

Când păși prin acel verde straniu, vântul șuiera prin vârfurile copacilor, cu un geamăt care îi îngheță sufletul. Urmă cărarea. Voia să ajungă la apă, la albastru, la căldură. Pașii ei erau amortizați de stratul gros de ace de brad, iar umbrele acelea mari și verzi părură să capete formă. Iar formele aveau ochi.

Se mișcă mai repede, auzi cum i se accelerează răsuflarea. Nu de oboseală, ci din pricina unei frici atavice. Venea ceva.

Deasupra bubui tunetul, peste vântul care șuiera și gemea. Strălucirea fulgerului aduse o secundă de ușurare, dar și o presiune în abdomen.

Trebuia s-o ia la fugă, să găsească din nou lumina. Apoi umbra păși afară din umbră, cu un cuțit într-o mână și o funie în cealaltă.

– Timpul s-a terminat, zise cu vocea tatălui ei.

Ea încercă să strige și se trezi cu strigătul prins în gâtlej și cu greutatea strivindu-i pieptul.

Nu avea aer, nu avea aer și își duse mâna la gât, de parcă ar fi vrut să alunge mâinile care îl înconjurau.

Inima îi bătea cu bubuituri puternice, ascuțite, dureroase, care îi răsunau în urechi. În fața ochilor îi pluteau puncte roșii.

Undeva adânc, de sub greutatea de pe piept, de sub teroare, ea își strigă să respire. Să se oprească și să respire. Dar aerul șuiera, abia se strecura prin traheea ei, nu făcea decât să-i ardă plămânii înfometați.

Ceva ud alunecă pe fața ei. O văzu, o simți ca pe propriul sânge. Va muri aici în pădurile create de ea, de frica unui bărbat pe care nu-l mai văzuse de șaptesprezece ani.

Atunci câinele lătră tare și sălbatic și alungă umbrele ca pe iepuri. Iar ea rămase întinsă, gâfâind, respirând, respirând, greutatea aceea teribilă dispărând treptat în timp ce câinele o lingea pe față.

Își sprijinise labele din față pe marginea patului. Acum îi vedea ochii, strălucind în întuneric, îi auzea respirația împreună cu a el. Luptându-se să se adune, ea întinse o mână tremurătoare și îl mângâie pe cap.

– OK. Se întoarse spre el, consolată, își lăsă ochii să se închidă, concentrându-se pe respirații lungi. E OK, suntem OK. A fost doar un vis. Un vis urât. Amintiri urâte. Acum suntem bine.

Cu toate astea, aprinse lumina – avea nevoie de asta –, își strânse genunchii, ca să-și sprijine fruntea umedă de ei.

– N-am mai avut unul așa de urât de ceva vreme. Cred că muncesc prea mult, asta e tot. Pur și simplu muncesc prea mult, gândesc prea mult.

Cum câinele rămase sprijinit pe pat, ea se dădu mai aproape și îl luă pe după gât, lipindu-și fața de blana lui, până când tremuratul se opri.

– Am crezut că nu vreau un câine. Judecând după felul în care vagabondai, ai fi zis că nici tu nu voiai un stăpân. Ea se dădu mai în spate și îi mângâie urechile. Și uită-te la noi acum.

Luă o sticlă de apă pe care o ținea mereu pe noptieră, bău jumătate, înainte să se dea jos și să se ducă în baie unde se stropi cu apă rece pe față.

Nu era încă nici cinci, constată ea, devreme pentru amândoi, dar nu putea risca să se culce la loc. Nu acum.

Scoase o lanternă, pe care o avea tot timpul la îndemână în noptieră, și se duse la parter. Se obișnuise doar să-i dea drumul afară dimineața, dar de data asta fu încântată să iasă cu el. Pentru o vreme se plimbară doar în jurul casei, în jurul tăcerii.

Tag găsi una dintre mingile lui ascunse și o purta fericit în gură. Când intră înapoi în casă, el o privi cum făcea cafea și își lăsă mingea deoparte când ea îi umplu castronul și îl ridică.

– Hai să mergem sus.

El alergă jumătate de distanță în sus pe scara din spate, se opri și privi în urmă să se asigure că ea venea, apoi alergă și restul distanței.

Se instală la loc, cu câinele, cu cafeaua, calmă și mulțumită, ca să aștepte ca răsăritul soarelui să înflorească peste lume.

*

Când veni duminica, Naomi se gândi la o mulțime de motive ca să nu se ducă la Jenny, plus scuzele pe care ar fi putut să i le servească.

De ce ar folosi una din cele două zile ale ei de liniște și de singurătate ca să o petreacă cu oameni? Oameni drăguți, cu siguranță, dar oameni care voiau să interacționeze.

Putea să se ducă în pădurea națională, să se ducă la plimbare, singură. Putea să lucreze în curte sau să termine de zugrăvit prima cameră de oaspeți.

Putea să stea și să lenevească toată ziua.

Serios, acceptase într-un moment de slăbiciune, în febra lămpilor cu sirene și reduceri. Ar trebui...

Dar promisese că se va duce, își reaminti Naomi. Ce contau câteva ore? Dacă avea să locuiască aici, trebuia să fie moderat sociabilă. Pustnicii și singuraticii dădeau naștere la bârfe și speculații.

Plus că promisese să aducă desertul și chiar cumpărase tot ce trebuia pentru un tort de căpșune. Doar era primăvară, chiar dacă o primăvară adesea încăpățânat de rece și de ploioasă.

Hotărî că va face un compromis. Va face tortul, după care va vedea cum se simte.

Tag arunca priviri bănuitoare noului ei mixer, la fel cum se uita suspicios la aspirator. Dar ea se bucura, ba chiar dansase un pic de încântare, când sosiseră cu două zile înainte.

Gătitul o calma, îi oferea ocazia să petreacă timp în bucătăria cu vasele albastre drăguțe, din spatele ușilor de sticlă, cu cuțitele ei excepționale aranjate pe un bloc magnetic.

Tag se răzgândi în privința mixerului, când ea își trecu degetul peste aluatul rămas în castron și îl lăsă să lingă.

– Să știi că e bun.

Ea puse tava în cuptor și începu să se ocupe de căpșune.

Le puse mai întâi într-unul din castroanele ei albastre, în locul potrivit, sub lumina potrivită. Căpșune roșii coapte într-un castron din sticlă albastră – o fotografie bună de vândut. Gândindu-se la asta, mai adăugă recuzită – pahare noi de vin –, și puse castronul cu căpșune și paharele de vin pe o tavă de bambus pe care o cumpărase

şi le puse pe balansoarul ei. Mai făcu o fotografie şi cu un ghiveci cu panseluţe în cadru.

Îşi dorea să fi avut o pernă decorativă, dar încă nu cumpărase aşa ceva. Poate atunci va mai monta încă o dată acest cadru cu o pernă colorată în colţul...

Nu, mai bine, cu un neglijeu alb sau o cămaşă de noapte sexy, drapată pe braţul balansoarului. Nu avea nici aşa ceva, plus că nici nu avea nevoie de un neglijeu sau o cămaşă de noapte sexy, dar...

Timerul de la cuptor sună.

– La naiba, n-am pregătit căpşunele!

Se întoarse la gătit, compunând alte cadre în minte.

Tortul terminat arăta aşa de frumos, fusese atât de bine să-l facă, încât se convinse că va fi în regulă să petreacă câteva ore în compania unor oameni de care îi plăcea.

– Şi acum cum naiba îl transport de aici acolo? La asta nu m-am gândit.

Nu avea un transportor pentru torturi, nu avea transportoare de nici un fel. În cele din urmă îmbrăcă o cutie cu folie, puse tortul pe un platou alb din carton, îl fixă în cutie şi, gândindu-se la câine, lipi capacul.

Puse cutia în frigider, apoi urcă să se îmbrace.

O a doua problemă, îşi dădu ea seama. Ce purtau oamenii la o cină de duminică?

La New York, lumea era invitată la brunch. Seth şi Harry organizau brunch-uri elaborate. Codul vestimentar era relaxat sau plin de culoare sau cum aveai chef.

Nu-i plăcea să se gândească la haine, aşa că nu prea avea de ce să-şi facă griji. La un moment dat va trimite să i se aducă ce mai avea la New York, rochii elegante, ţinute business, haine negre de artist. Între timp, avea ce avea.

Blugii negri de încredere şi o bluză albă. După o dezbatere scurtă, alese să-şi pună baschetii Converse.

Nimănui nu-i va păsa.

Ea adăugă o centură roşie, ca să arate că era un ansamblu gândit, şi îşi aminti să se machieze.

Oricând după ora patru, își aminti ea, iar acum era patru și jumătate, așa că ar trebui să plece. Câteva ore – trei maximum – și se va întoarce acasă, la pijamalele și computerul ei.

Puse cutia cu tortul pe podeaua locului din dreapta, apoi dădu drumul câinelui în spate.

Nici să nu te gândești, îl avertiză ea când văzu că studia cutia.

Înarmată cu indicații de direcție de la Kevin, porni la drum.

Luă curbe, intră pe un drum pe care încă nu-l explorase și găsi un mic cartier grupat în jurul unui golfuleț. Docurile ieșeau în larg, cu bărci ancorate. Pești, pante, iahturi. Zări o fată, care nu avea probabil mai mult de doisprezece ani, vâslind cu atâta talent într-un caiac galben unt spre un canal care se lărgea, de ai fi zis că se născuse direct în el.

Naomi trase în spatele camionetei lui Kevin și studie motocicleta lui Xander. Ar fi trebuit să-și închipuie.

Se gândi că aveau o casă fermecătoare și își spuse că ar fi trebuit să știe și asta, având în vedere cine erau proprietarii. Margini de un albastru puternic pe șindrilă de cedru, ferestre mari ca să se vadă priveliștea de afară dinspre golf. Avea două etaje cu ferestre la mansardă și un foișor cu balcon. Își dori și ea imediat unul.

Tufe înflorite, copaci, plante în ghiveci dansau într-o abundență veselă, făcând-o să se gândească la curtea ei neglijată și urâtă.

Va ajunge și la ea.

Poruncindu-și să afișeze o față sociabilă, se dădu jos și înconjură mașina ca să ia tortul și câinele. Tag mai că nu se lipi de ea când înaintară pe aleea pavată cu dale spre veranda acoperită.

– Nu mergem la veterinar, așa că adună-te.

Înainte să poată bate, Jenny deschise ușa, iar Tag începu să dea din coadă ușurat și bucuros la vederea ei.

– Te-am văzut când ai parcat. Jenny o cuprinse imediat într-o îmbrățișare strânsă. Mă bucur foarte mult că ai venit. Toată lumea e afară. E aproape ca vara azi.

– Nu mi-am dat seama că locuiți lângă apă și că aveți un foișor cu balcon. V-am invidiat instantaneu.

– Kevin l-a construit. Plus jumătate din restul. Lasă-mă să iau asta. Jenny se întinse după cutie în timp ce păşeau într-un hol ingenios mobilat cu o bancă şi dulapuri deasupra, sertare dedesubt.

– Îmi pare rău pentru sistemul de livrare. Desertul e înăuntru.

– Ai făcut tu ceva? Am crezut că o să cumperi ceva de la cofetărie. Eşti aşa de ocupată!

– Trebuia să-mi pun la încercare noul mixer. Îmi place casa voastră. Vi se potriveşte.

Colorată, veselă, acel albastru puternic reflectat de canapeaua mare plină de perne în care te afundai. Şi ea reflectată de scaune cu motive mari.

Reflectată, remarcă Naomi, dar nu asortată. Şi totul era complementar.

– Îmi place să fie dezordine.

– Nu e dezordine. E vesel şi ingenios.

– Îmi place mult de tine. Haide în bucătărie. Abia aştept să mă uit ce e în cutie.

În bucătărie se vedea mâna lui Kevin, dar stilul lui Jenny. Era tot open space, cu un spaţiu de lounge şi de joacă, alte locuri confortabile de stat jos şi cu un televizor uriaş pe perete.

Jenny puse cutia pe blatul lung din granit alb şi desfăcu banda adezivă.

Naomi se uită spre partea unde era sufrageria, masa vopsită în albastru, amestecul de scaune verzi şi perne înflorate.

– Îmi place sufrageria. Tu ai vopsit mobila?

– Da. Îmi doream culori şi întreţinere uşoară.

– E veselă, din nou, şi îmi place candelabrul.

Fâşii din fier forjat formau o minge mare cu becuri transparente şi rotunde înăuntru.

– Şi mie, mulţumesc. A găsit-o Kevin pe unul dintre şantierele lui, era un fel de decoraţiune. A adus-o acasă, a reparat-o şi i-a tras cablu.

– Pricepuţi amândoi – îmi vin aşa de multe idei...

– Îţi aduc imediat un pahar cu vin, promise Jenny, dar... Doamne Sfinte... tu ai *făcut* asta?!

– Nu pot să fac un candelabru, dar ştiu să fac tort de căpşune.

Aproape cu veneraţie, Jenny scoase tortul din cutie.

Arată ca făcut de Martha Stewart. Ți-aș cere rețeta, dar deja știu că mă depășește. Și o să-mi fie rușine cu lasagna mea.

Ador lasagna.

De cele mai multe ori, cu doi copii și o slujbă cu jumătate de normă, gătesc ceva la repezeală. Așa că la cina de duminică e singura oară când chiar încerc să gătesc, să nu mă grăbesc. Shiraz e în regulă?

Da, e minunat. Aproape că mă convinsesem să nu vin.

Jenny își ridică privirea de la tortul pe care-l pusese în centrul blatului unde se pregătea mâncarea – ca pe un obiect de decor.

– De ce?

– Mi-e mai ușor singură decât în societate. Dar mă bucur că am venit, măcar ca să-ți admir casa.

Fredonând ușor, Jenny îi turnă lui Naomi un pahar de vin, apoi îl luă pe al ei.

– Atunci ar trebui să-ți spun că am decis că vom fi prietene foarte bune, iar eu sunt neînduplecată.

– N-am mai avut o prietenă bună de foarte multă vreme. Mi-am pierdut exercițiul.

– O, e în regulă, flutură Jenny din mână. Eu mă pricep. Nu vrei să ți arăt atelierul? Am dat vopseaua jos de pe birou.

Trecură prin spălătorie și intrară într-un spațiu plin de mese, scaune, rafturi, bancuri de lucru. Deși amândouă geamurile erau deschise, Naomi prinse mirosul de diluant, de ulei de in, de cremă de polișat.

– Tot adun lucruri, explică Jenny. E o boală. Apoi le repar și o conving pe șefa mea de la magazinul de antichități să le ia în regim de consignație. Ea folosește piesele pentru vitrină, iar dacă nu se vând, le duc la o cooperativă din Shelton. Dacă nu se vând nici acolo, le aduc înapoi. Mai primesc de lucru de la oameni care vor o piesă refăcută sau modernizată, dar de cele mai multe ori, e numai căutat prin gunoaie.

Naomi arătă spre o masă cu trei blaturi supraetajate.

– Pe asta nu ai scos-o din gunoi.

– Tot de pe un șantier. O doamnă i-a vândut-o lui Kevin pentru zece dolari – era stricată, blatul de sus a plesnit în două. Așa că el l-a reparat – nici nu-ți dai seama că a fost plesnit. Iar eu…

– O vreau. Când ai terminat-o, o cumpăr.

Scoasă din ritm, Jenny clipi.

– Gândeşti repede.

– E doar genul de lucruri pe care le vreau. Caut un amestec de piese vechi, de personalitate prin casă. Asta e perfectă.

– Ar trebui să te invit mai des. Vrei să faci un troc pentru ea?

– Ai deja tortul.

– Vreau să spun, ai face schimb cu una dintre poze pentru lucrul la masă? Ai una pe pagina de internet şi mi-o tot închipui deasupra şemineului din salon într-o ramă albă, stil shabby chic. E un apus, o, iar cerul e plin de roşu şi auriu şi trece în albastru indigo, iar copacii se reflectă pe apă. Şi mai e şi barca aia albă cu pânze în golf. Mă face să mă gândesc cum ar putea fi în Ceruri. Să navighezi într-o barcă, prin nuanţe de roşu şi auriu.

– Ştiu de care vorbeşti, dar nu mi se pare cinstit, două piese pentru una.

– Ştiu cu cât se vând lucrările tale. Şi ştiu cu cât se vând ale mele. Eu ies în câştig.

– Depinde cum priveşti lucrurile. De acord, dar o înrămez eu. Spune-mi ce dimensiune vrei.

Jenny arătă spre o ramă albă, shabby chic.

– Cam şaizeci şi patru pe patruzeci şi cinci. O să iau rama cu mine.

– Mamă! Dar ce voiam cu adevărat să vezi e banca aia. Mi se pare perfectă pentru terasa de la dormitorul tău.

Urmând direcţia indicată, Naomi ocoli câteva lucrări începute şi văzu o bancă cu spătar înalt, vopsită într-o nuanţă de verde de pădure uşor patinat.

– Nu e nici o presiune, zise Jenny repede. Dacă nu-ţi place....

– Ba îmi place şi s-ar potrivi acolo. Mai bine chiar, dacă aş reuşi să amenajez grădina, ar fi minunată ca o bancă de grădină.

– Într-un foişor, îşi imaginä Jenny. Sau la soare, lângă un cireş cu ramuri aplecate.

– Cu siguranţă. Şi între timp va da bine şi pe terasa dormitorului meu. Vândut.

– Îmi dai la schimb fotografia cu nufărul?

– Faci ca treaba să fie uşoară.

– Am rama asta – argint patinat – şi îmi şi închipui fotografia în ea, pe peretele din dormitorul meu. E distractiv să ne ajutăm reciproc la decoratul caselor.

– Arată-mi rama.

– O... e chiar aici.

Naomi porni împreună cu Jenny, dar se opri.

– O, biroul meu.

La auzul tonului ei, Tag se opri şi se apropie. Naomi mai că nu gângurri când îşi trecu mâna peste lemnul neted. Ştiu că a fost doar curăţat şi şlefuit, dar deja e frumos. Uită-te la nuanţe, la fibră. Parcă cineva a îmbrăcat o femeie superbă într-o haină largă şi neagră, şi tu i-ai dat-o jos. Cred că am făcut afaceri al naibii de bune amândouă.

– Asta e ce fac prietenele bune. Încântată, Jenny o apucă pe Naomi de braţ. O să-mi placă să-mi văd lucrările la tine în casă, să am aici lucrările tale. Iar acum, să ieşim pe uşa asta, ca să mergem afară. Sunt sigură că Tag vrea s-o vadă pe Molly. Sunt prieteni şi ei.

– El a decis că ea nu o să vrea să-i rupă gâtul. Acum îi ia sfoara de tras când o vede. E drăguţ.

Păşiră afară în curtea laterală.

– E foarte linişte, comentă Jenny când se întoarse să închidă uşa. Liniştea mă îngrijorează.

Abia apucă să zică asta, că Naomi fu izbită în piept de un jet de apă rece.

Xander apăru de după colţ, ducând o puşcă mare cu apă. Naomi îşi desfăcu braţele şi se uită la bluza ei udă, se uită în sus.

– Pe bune?

– Ei, îmi pare rău. Credeam că eşti Kevin.

– Arăt ca amicul Kevin, cumva?

– N-aş zice, dar mi-am zis s-o iau prin partea asta. Copiii au încălcat tratatul şi toţi trei s-au aliat împotriva mea. Asta a fost o situaţie de ceaţă de război.

– Ceaţă de război pe naiba!

– E mai mult...

El se opri când fu lovit în plin de o salvă de jeturi în spate.

– Xander e mort! strigă Tyler şi făcu un mic dans al războiului. Xander e mort!

Își legănă fundul și scutură pușca cu apă spre cer.

– Trădătorilor! Locuiești cu niște adevărați trădători, care împușcă oamenii în spate, îi spuse Xander lui Jenny.

– Ai tras într-o femeie fără apărare. O să-ți aduc un tricou curat, Naomi.

– Mulțumesc. Și mulțumesc că l-ați omorât, îi zise Naomi lui Tyler. A prins un noncombatant într-o ambuscadă.

– Cu plăcere.

– Ești un țintaș foarte bun. Îmi dai și mie... Ea luă pușca și îi trase lui Xander un jet în plină figură. Iată. Asta e ce numim un *coup de grace*.

Maddy chicoti, apoi începu să se cațere pe piciorul tatălui ei.

– Xander are păduchi.

– Așa e. Ea îi dădu lui Tyler pușca înapoi și își miji ochii la sclipirea din ochii lui Xander. Nici să nu te gândești, zise ea înainte să plece cu Jenny.

Mâncă îmbrăcată cu unul dintre tricourile lui Jenny și se simți mai bine decât ar fi crezut posibil.

Mâncare bună, companie agreabilă, două lucruri pentru care rareori își făcea timp sau pentru care să fi avut înclinație, se dovediră a fi finalul perfect al zilei, chiar când fu încolțită să joace pe X-Box.

– Te pricepi, comentă Xander după ce ea învinse pe toată lumea la jocul The Lego Movie de două ori.

– Totul e minunat când ai un frate care mai e încă un fanatic al jocurilor video. Iar acum, că am rămas neînvinsă, zise ea împungându-l pe Tyler în burtă cu degetul, chiar trebuie să plec.

– Mai jucăm o dată, te rog!

– Exersează, îl sfătui ea și o să te înfrunt data viitoare. Dar eu și Tag trebuie să plecăm acasă. Totul a fost minunat, Jenny, îți mulțumesc că m-ai invitat. Pot să iau ramele alea dacă vrei.

– Chiar vreau. În felul ei necomplicat, Jenny se ridică și o îmbrățișă. Cina de duminică e o invitație deschisă. Vorbesc serios.

– Mulțumesc. Și mulțumesc, Kevin. Ne vedem mâine.

– Aduc ramele. Ne vedem în față cu ele, îi zise Xander.

Ea nu intenționase să stea atât de târziu. Dar soarele la apus pictase cerul în vest și aerul se răcise suficient încât să-i fi prins bine un pulover.

Cu toate astea, se gândi, în timp ce ducea câinele la mașină, ar putea să mai lucreze un pic, să-și planifice agenda pentru săptămâna viitoare și să mai aibă timp să citească până adormea.

Deschise ușa din spate și câinele sări agil înăuntru. Apoi se așeză în spatele mașinii, cu fața la apă și fotografie apusul deasupra golfului, pontoanele pustii, tăcerea sclipitoare.

– Nu te oprești niciodată? întrebă Xander în timp ce cără ramele peste iarbă.

– Fac fotografii uimitoare de răsărituri de la mine, dar acest colțișor de apă e orientat spre vest, și ăsta-i un apus senzațional.

– Apartamentul meu nu e pe apă, dar văd și eu apusuri frumoase printre copaci. Ar merita să vii să vezi.

– Poate.

El propti ramele în spate, mângâie câinele, apoi reuși să se întoarcă în așa fel încât să o prindă în capcană.

– E încă devreme.

– Depinde. Lui Maddy i se închideau ochii.

– Maddy are patru ani. De ce nu mergem la Loo's? Îți fac cinste cu o băutură.

– Am băut mai multe pahare de vin.

– În decursul a patru ore. Mergi în linie dreaptă.

Ea râse și scutură din cap.

– Pot să merg în linie dreaptă și, cum intenționez să o fac și în continuare, o să renunț la băutura oferită. Ai niște prieteni minunați, Xander.

– Se pare că sunt și prietenii tăi.

– Jenny nu acceptă un refuz.

– De ce ai refuza?

Naomi ridică din umeri, privi din nou spre apusul de soare. Se transforma în auriu acum. Un aur moale și strălucitor.

– E o regulă generală, zise ea apoi.

– E greu pentru oameni să nu pună întrebări.

– Apreciez că tu nu o faci. Acum chiar trebuie să plec.

El îşi trecu mâna de-a lungul braţului ei, dar se dădu în spate. Nu o sărută, îşi dădu seama Naomi, pentru că ea se aştepta.

Avea şi el talent.

Dar el doar înconjură maşina şi îi deschise portiera.

– Îţi plac *melanzane alla parmigiana*?

– Da.

– Vino la mine miercuri la cină. O să mâncăm *melanzane alla parmigiana.*

– O să găteşti? întrebă ea cu sprâncenele ridicate.

– La naiba, nu. O să comand la Rinaldo's. Ei fac *melanzane alla parmigiana* bune.

– Două socializări într-o săptămână? Nu ştiu dacă pot să fac faţă.

– Încearcă. Adu şi câinele.

Ea şuieră când Tag îşi scoase capul pe fereastră şi îşi împunse botul în palma mare şi bătătorită a lui Xander.

– Doar cină.

– Suport un refuz.

– Probabil că va trebui. La ce oră?

– Pe la şapte ar fi cel mai bine. Apartamentul meu e deasupra garajului. Vii prin spate şi urci scările.

– Foarte bine. Pe miercuri. Probabil.

Xander lăsă câinele să-i molfăie în palmă.

– Îţi place să ţii uşa întredeschisă, spuse el rânjind.

– Întotdeauna. Noapte bună.

Oare de ce? se întrebă el după ce Naomi se îndepărtă cu maşina. Care era motivul pentru care era mereu pregătită să fugă?

Da, era greu ca oamenii să nu-şi pună întrebări.

Capitolul 12

Din punct de vedere creativ, săptămâna ei fu jalnică. Trebui să-şi mute biroul din dormitor într-una din camerele de oaspeţi – măcar putea să o încerce ca pe un potenţial studiou – pentru că voiau să-i renoveze baia. Şi pentru că tot se apucaseră de băi, Kevin decise să renoveze toate băile, mai puţin una de pe etajul cu dormitoare.

Gălăgia, chiar şi cu căşti în urechi şi muzica urlând, era infernală.

Se gândi să se mute la parter, dar zugravii se instalaseră în salon, iar la rând urma biblioteca. Ar fi trebuit să se tot mute, aşa că se strădui cât putu să reziste.

Dar pe la mijlocul săptămânii renunţă şi se duse în parcul naţional cu intenţia să se plimbe cu aparatul foto şi cu câinele.

Aer curat, o zi uscată şi însorită, lumină superbă cu nuanţe verzui, toate astea îi alungară enervarea. Îşi dorea doar să-şi fi adus laptopul pentru că ar fi găsit o buturgă pe care să se aşeze şi să-şi facă actualizările în calmul pădurii.

Se plimbă cu lesa lui Tag prinsă de centură, ceea ce câinele tolera de-acum, printre copaci care păreau să existe de la începuturile vremurilor. Coloane uriaşe cu crengi întinse să prindă briza mării şi să trimită pete şi raze de soare pe pământul din pădure.

Florile sălbatice dansau printre evantaie de ferigi tinere, printre pietre acoperite cu muşchi.

Flori albe de triliu ca nişte mirese din lumea zânelor, orhidee calipso cu pantofiorii lor coloraţi.

Se gândi să plece câteva zile cu cortul. Cum ar reacționa câinele oare, acum că trebuia să țină cont și de el? Două sau trei zile singură din nou, departe de zgomotul cu care se pricopsise din propriile inițiativă.

Poate.

Era limpede că lui Tag îi plăcea în pădure, se umfla în pene amenințând veverițe și mergând țanțoș pe lângă ea. Ba chiar stătea destul de răbdător când ea se oprea să facă fotografii, indiferent cât de mult dura.

– Ar putea fi distractiv. Doar eu și cu tine și toate astea.

În timp ce se plimbau începu să se gândească la faptul că a avea un câine sau a fi găsită de un câine nu fusese o idee chiar așa de rea.

O pereche de excursioniști se apropiară de ei, însoțiți de un beagle frumos. Înainte să poată măcar să-i salute din cap, Tag scoase un urlet îngrozit și îi sări literalmente în brațe. Și o culcă la pământ.

Excursioniștii, doi tipi veniți din Portland pentru câteva zile, se grăbiră în ajutorul ei. Dar prietenosul și inofensivul beagle îl făcea pe Tag să se zvârcolească deasupra ei, de parcă ar fi putut să-și croiască drum direct prin ea, sub ea, unde ar fi fost în siguranță.

Aparatul era prins între ea și câine, așa că era în regulă. Dar ea văzuse stele verzi și simți mici înțepături în fund.

– Ești o rușine, îi spuse câinelui în timp ce se îndrepta țeapănă spre mașină. Cu siguranță, nu mergi cu mine cu cortul. Cine știe ce pudel minuscul poate să apară și să te rupă în bucăți.

Tag se târî în spate, cu capul plecat și nu zise nimic.

Pentru că o durea fundul, încercă încălzirea scaunelor la nivelul mic și constată că o ajută mult pe drumul de întoarcere. Și cu ușurare văzu doar camioneta lui Kevin în fața casei.

El ieșea din casă tocmai când ea se dădea cu grijă jos din mașină.

– Hei, ți-am lăsat un bilet. Am făcut progrese mari azi. Cum a fost plimbarea?

Ea se uită la Tag care alergă să o salute pe Molly ca pe un prieten de mult pierdut și regăsit.

– Cu ea se înțelege.

– Sigur.

Dar dacă apare vreo pisică ori un pomeranian sau un pechinez, tremură de parcă ar trebui să treacă poarta iadului. Fugăreşte veverițe sau latră la ele, dar ne-am întâlnit cu nişte tipi cu un afurisit de beagle, şi câinele meu a luat-o razna. Mi-a sărit în braţe şi m-a dărâmat.

Eşti în regulă?

Automat ea se frecă pe fund.

M-a zguduit, îţi spun, şi mai că nu încerca să mă spintece ca să se bage în mine, departe de înspăimântătorul beagle care îmi lingea mâna amorţită cu înţelegere.

Spre surprinderea ei, Kevin se apropie şi îşi trecu mâinile peste capul ei.

– Ai un mic cucui. Pot să te duc la urgenţă.

– Sunt doar vânătăi şi lovituri. Iar eu sunt extrem de furioasă.

O apucă de bărbie, se uită atent în ochii ei şi făcu ceva ce n-ar fi crezut să poată nimeni face în acel moment.

– Doar vânătăi şi lovituri, doctor Banner.

– Durere de cap?

– Nu, durere de fund.

– Pungă cu gheaţă, baie caldă şi două tablete de ibuprofen. Consultaţia costă două sute de dolari.

– Puneţi-o pe lista mea, pentru că exact asta am de gând să fac.

– O cină bună pe care nu trebuie să o găteşti tu la Xander va face totul să treacă.

– Eu... E miercuri.

– Toată ziua şi jumătate din noapte. Ai grijă, adăugă el şi o înghionti cu blândeţe. Şi ştiu că arată rău înăuntru, dar am făcut progrese semnificative. Spune-i lui Xander că ne vedem mâine la Loo's.

– Sigur. La naiba, la naiba, la naiba!

Porni spre casă când Kevin se sui în camionetă.

Avea scuza perfectă – motivul, se corectă – ca să anuleze cina la Xander. O dureau toate, era în toane proaste, nu se simţea în firea ei şi avea un motiv bun pentru asta, se gândi ea şi se îndreptă direct spre punga cu gheaţă.

Se întoarse brusc şi se duse să se uite la salon.

Zugrăveala nu era terminată, asta o dovedeau scările şi cearşafurile de pe jos, şi putea să vadă unde mai era nevoie de îndreptat câte ceva.

Dar, o, avea să arate superb!

Fusese nesigură în privinţa culorii şi îngrijorată că nuanţa de gri-maroniu va avea un efect tern şi plictisitor.

Nu era aşa.

Aşezat, se gândi. Din cine ştie ce motiv, acea nuanţă îi sugera cuvântul „aşezat".

– Mă tot gândesc că am făcut o greşeală cu casa asta. Oftând, ea îşi puse mâna pe capul lui Tag în timp ce acesta se sprijnea de piciorul ei. Apoi văd următorul pas sau etapă şi îmi dau seama că nu-i aşa.

Naomi se uită în jos şi zâmbi. Apoi îşi miji ochii.

– Sunt furioasă pe tine, îi aminti ea lui, dar şi ei şi se duse să ia punga cu gheaţă.

Se tot ciondăni cu ea însăşi în timp ce îşi înmuia fundul dureros în cada albastră urâtă din singura baie funcţională pe care o mai avea. Putea să renunţe la cină fără nici o remuşcare. Avusese un mic accident.

Dar să anuleze seara de astăzi echivala cu a o amâna.

Mai bine să o bifeze acum şi să se străduiască să transforme orice încerca Xander într-o prietenie aşa cum avea cu Kevin.

Genul de prietenie în care atingerea s-o facă să zâmbească, nu să se încordeze.

Iar asta, admise ea, nu avea să se întâmple niciodată.

Prea multă pasiune.

Ieşi din cadă, încântată că durerea se mai atenuase – dar furioasă să vadă că avea o vânătaie cât o palmă pe fund.

Optă pentru colanţi, erau mai blânzi pe fund, şi un pulover gri cu glugă. Se gândi să renunţe de tot la machiaj, dar consideră că ar fi fost prea evident, aşa că alese să se fardeze foarte discret.

Porni de acasă la şapte fără un sfert, deşi era de părere că Tag nu merita o a doua ieşire. Apoi se întoarse şi luă o sticlă de vin.

Nu era chiar tort de căpşune, dar fusese învăţată să nu se ducă nicăieri în vizită cu mâna goală.

Conduse uşor până acolo, dădu drumul câinelui, dar îl ignoră. După cum i se spusese, urcă scările şi bătu la uşă.

– Da, e deschis, intră.

Naomi deschise uşa şi îl văzu pe Xander în spaţiul care forma bucătăria deschizând o sticlă de vin. Era îmbrăcat în blugi, cu o cămaşă de lucru cu mânecile suflecate până la cot şi cu barbă de cel puţin o zi pe faţa lui frumoasă.

Avea să cedeze, se gândi, şi-l va ruga până la urmă să-i pozeze.

– Aş fi putut fi un ucigaş antrenat şi câinele lui înspăimântător din iad.

– O uşă încuiată nu poate opri un ucigaş antrenat cu un câine din iad.

Avea dreptate. Tag intră direct şi se îndreptă spre Xander dând din coadă.

Iar Naomi rămase să se holbeze surprinsă şi încântată la peretele plin de cărţi din sufragerie.

– Uau, zvonurile că îţi plac cărţile sunt adevărate. E o colecţie impresionantă!

– Doar o parte din ea.

– Doar o parte? Eşti un tip serios, Xander.

– Cel puţin în privinţa cărţilor.

Ea se uită în jur.

– Un spaţiu foarte eficient, iar asta e cea mai bună utilizare a unui perete pe care am văzut-o vreodată. Culoare, textură, dimensiune.

– Ca să nu mai vorbim de cuvinte.

El se apropie şi îi oferi un pahar de vin, apoi luă sticla de la ea.

– Da, cuvinte. Îmi place să citesc mult, dar nu mă pot compara cu tine.

– Ăsta-i planul.

Naomi râse şi îl alungă cu mâna în timp ce se îndrepta spre perete.

– Dar asta e artă. Eşti suficient de deştept să ştii că mobila ta e o porcărie. Dar nu-ţi pasă. Ţi-ai aranjat spaţiul ca să fie eficient şi ai pus accent pe pasiunea ta. Şi punând accent pe asta, ai creat artă. Vreau să pozez asta.

– Sigur, fă-o. Nu-mi pasă.

– Nu acum, nu cu telefonul meu. Vreau să spun, fotografii serioase. Vreau să mă întorc cu aparatul meu foto. Şi cu marele tătuc Hasselblad.

– Al cui tătuc?

Ea râse, dar continuă să studieze peretele cu cărţi.

– Aparat foto cu film. Format mediu, mi-ar plăcea să fac o panoramă, dar...

– Adu-ţi camera când vrei. Dar de ce nu stăm afară să bem vinul?

– Tu bei vin?

– Din când în când. Miroşi grozav.

El o apucă de bărbie, dar nu cum o făcuse Kevin, şi o sărută.

Nu, se gândi ea, nu aşa cum făcuse Kevin. Nici pe departe.

– Săruri de baie. A fost în scopuri medicinale.

– Da, am auzit. Spaima de câini mici.

– Ce?

El o luă de mână şi o trase spre dormitor simţind cum se opune.

– Am o terasă pe uşa de acolo.

Plus mai multe cărţi, observă ea. Un televizor mare, mobilă urâtă şi mai multe cărţi.

Deschise uşa spre o mică terasă cu o masă pe jumătate ruginită şi cu două scaune pliante.

– Pot să-ţi aduc o pernă pe care să te aşezi.

– Ai vorbit cu Kevin.

– Trebuie să am grijă de tine, ceea ce oricum aveam de gând să fac.

– Sunt bine, zise ea şi se aşeză atentă. În mare parte. Dar să revenim la chestiune: nu există ceva de genul spaima de câini mici.

– Microcinofobie.

Ea râse şi gustă vinul.

– Inventezi asta.

– Cinofobia e frica de câini, la care adaugi micro. Poţi să verifici.

Deşi avea dubii, se gândi la colecţia lui de cărţi şi nu mai vru să conteste termenul.

– De ce ar suferi el, şi are acum aproape 38 de kilograme şi destui muşchi, pot să confirm, de microcinofobie?

– Nu pot să-mi dau seama. Poate a fost traumatizat de mic de vreun Chihuahua.

Se întinse şi îi verifică partea din spate a capului.

– Uau!

– Asta am zis şi eu când mi-am recăpătat suflul. Fundul meu s-a lovit mai tare decât capul.

– Vrei să verific şi acolo?

– M-am ocupat de asta, mulţumesc. Ea studie priveliştea. Poţi să stai aici şi să te uiţi la meci.

– Aşa e, dacă mi-e prea lene să mă duc până acolo.

– Liga Mică?

– T-Ball, Liga Mică, Liga Poneilor şi încă nişte ligi sponsorizate pentru adulţi. Keaton's sponsorizează The Whales – la ora actuală luptându-se să iasă din pivniţă.

– Tu joci?

– Nu o mai fac. Nu prea mai am timp de asta. Tu?

– Nu, niciodată n-am jucat.

– Ce fel de feministă mai eşti şi tu?

– Genul care nu face sport. Fratele meu a jucat o vreme, dar lui îi place baschetul mai mult. A jucat la Harvard.

– Oh. Echipa purpurie. Ce poziţie?

– Conducător de joc. Am observat că ai un teren mic şi un coş în spate.

– Aruncatul la coş îţi limpezeşte mintea. Obişnuiam să joc pe vremuri în liceu. De cele mai multe ori acum doar câte o partidă spontană.

– Ce poziţie?

– La fel ca fratele tău. O să facem o partidă unu la unu dacă va veni vreodată pe aici.

– O să vină.

O să-şi aducă familia aici, se gândi, inclusiv pe bunici ca să vadă şi ei ce au ajutat-o să facă. Poate la toamnă îşi va invita familia.

– Eşti bun? Pentru că pot să confirm că el este.

– Mă descurc.

Ea nu se îndoia de asta, în mai multe feluri.

Şi el se afla exact deasupra luminii soarelui care se ivea printre copaci în timp ce cobora spre orizont.

– Pare un loc bun pentru un atelier auto. Acces rapid şi uşor la drum, aproape de oraş şi de autostrada 101. De asta l-ai ales?

– Locul exista deja. Era al lui Hobart. Omul voia să vândă, îmbătrânise, iar soţia lui era bolnavă. Am ajuns la o înţelegere, iar ei s-au mutat la Walla Walla. Fiica lor locuieşte acolo.

– Ce te-a atras? Mecanica sau faptul de a avea propria afacere?

– Ambele m-au atras. Mă atrag. Îmi plac maşinile. Dacă voiam o maşină – şi eu voiam –, a trebuit să învăţ cum s-o menţin în funcţiune. Îmi plăcea să învăţ cum să ţin lucrurile în funcţiune. Nu mă deranja să lucrez pentru Hobart, era un tip cinstit şi drept. Dar îmi place mai mult să lucrez pentru mine. Trebuie să simţi şi tu la fel.

Foarte adevărat, se gândi, dar ea prefera să fie singură la fel de mult cât îi plăcea să lucreze independent.

Cu toate astea...

– Am lucrat ca asistenta unui fotograf timp de paisprezece luni după colegiu. Am considerat perioada un fel de ucenicie. El nu era un tip drept, nici pe departe. Arogant, de-a dreptul rău, pretenţios şi tindea să facă crize de isterie ca un copil. Era şi este însă strălucitor.

– Câteodată cei strălucitori în meseria lor consideră că au dreptul la crize de isterie.

– Din nefericire e adevărat, însă eu am fost crescută de un *chef* – unul strălucitor –, iar mintea şi talentul nu erau considerate scuze pentru aroganţă, meschinărie, ci nişte daruri.

– Nu arunca nici cu spatule, nici cu tigăi?

Ideea o făcu să zâmbească.

– Nu în bucătăria lui Harry – nici acasă şi nici la restaurant. În orice caz, plănuisem să lucrez doi ani pentru Jullian, fotograful, dar am rezistat doar paisprezece luni. Una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea a fost când i-am tras un pumn în nas şi am plecat din studiou.

Xander se uită la ea, aşa cum era slabă şi cu oase fine.

– E o metodă mai ciudată de a-ţi anunţa preavizul.

– Preaviz pe naiba.

Naomi se trase spre Xander, iar el se întrebă dacă ea ştia că îşi freca piciorul de spinarea lui Tag, care tăcea fericit.

– Tocmai lucra la o şedinţă foto importantă. Reclamă pentru un şampon.

– Şamponul merită o şedinţă foto importantă?

– Hai să-ţi spun, prietene, în fotografia de publicitate se fac bani buni. Modelul are un kilometru de păr roşu aprins – o încântare să o fotografiezi. Tipul e un perfecţionist, ceea ce pe mine nu mă deranjează. Dar mai e şi un mic ticălos. Până atunci mă obişnuisem cu injuriile. Cu dat vina pe alţii, cu criticile, până şi cu aruncatul de obiecte. Toate astea s-au întâmplat şi la şedinţa asta foto. De fapt îl adusese pe machior la lacrimi la un moment dat. Apoi a pretins că i am dat aparatul cu obiectivul greşit şi mi-a ajuns. I-am arătat că i-am dat ce mi-a cerut şi m-a plesnit.

– Te-a lovit? întrebă el, fără să i se mai pară întâmplarea amuzantă.

– M-a plesnit ca o fată. Aşa că l-am pocnit fix aşa cum m-a învăţat Seth, unchiul meu. În viaţa mea nu m-am simţit mai bine. Cred am şi spus asta în timp ce el urla, tot ca o fată, iar ceilalţi asistenţi alergau de colo colo. Modelul s-a apropiat şi a bătut palma cu mine. Iar el se îndoia de durere, cu nasul însângerat.

– I l-ai rupt?

– Dacă tot vrei să pocneşti pe cineva în faţă, e stupid să nu o faci.

– Asta e şi filosofia mea.

– I-am spart nasul, şi el urla că avea să mă aresteze pentru vătămare. I-am spus să sune, n-avea decât, dar că eu aveam un studiou întreg de martori, care l-au văzut atacându-mă el pe mine mai întâi. Când am plecat de acolo, mi-am jurat să nu mai lucrez vreodată pentru astfel de ticăloşi meschini.

– O altă filosofie excelentă.

Se gândise până acum că era interesantă? Nu, nu interesantă, se corectă el, ci fascinantă.

– Aşa că i-ai spart nasul tipului şi te-ai lansat pe cont propriu.

– Într-un fel. Seth şi Harry erau prieteni cu proprietarul unei galerii din SoHo şi l-au convins să-mi cumpere câteva lucrări. Ei m-ar fi susţinut în orice fel cât încercam să trăiesc din fotografie de artă. Dar ştiam că puteam să mă întreţin din fotografii pentru baze de date, primind comenzi pentru coperte de carte, coperte de albume. Fotografii cu mâncare – le făcusem deja pentru restaurant. Iar clip art – poate

să fie amuzant şi creativ şi îţi poate aduce venituri. Trebuia să plec dincolo de New York, aşa că am făcut saltul. Maşina, aparatul foto şi computerul.

Naomi se opri şi se încruntă la paharul ei de vin.

– Asta a fost destul de mult.

– Un microcosmos, replică el, mulţumit că ea îşi uitase reţinerea şi neîncrederea suficient de mult cât să spună povestea asta. Îmi spune, continuă el, că ai curaj şi coloană vertebrală, dar asta ştiam deja. Faci coperte de albume?

– Am făcut. Nimic major. Doar dacă n-ai auzit de Rocket Science.

– Retro-funk.

– Mă surprinzi.

– Nici n-am început încă. Trupa lucrează la un nou CD.

– Unul nou?

– Am mai făcut unul acum câţiva ani. Mai ales pentru turişti sau pentru când mai avem câte o nuntă, chestii din astea. Ce zici?

– Căutaţi un fotograf?

– Prietenul verişoarei lui Jenny l-a făcut pe primul. N-a fost rău. Dar mă gândesc că tu l-ai face mai bine.

– Poate. Dă-mi de ştire când sunteţi gata şi vedem. De câtă vreme cânţi?

– Cu trupa sau în general?

– Ambele.

– Cu tipii ăştia, de vreo patru ani. În general, cred că de pe la doisprezece ani. Eu şi Kevin am format o trupă cu Lelo la chitară bas, exact ca acum.

Evident surprinsă, ea îşi coborî paharul de vin.

– Kevin?

– Să nu-l rogi să cânte tributul lui Pearl Jam. Crede-mă.

– Cântă la chitară?

– Ce face el nu prea poţi numi cântat.

– Vai, ce rău eşti! zise ea râzând.

– Ăsta e adevărul. Hai să mâncăm.

O luă iar de mână şi, de data asta, o trase înapoi înăuntru.

– Am cântat la nişte evenimente locale – serbări şcolare, petreceri. După liceu ne-am pierdut toboşarul în favoarea marinei americane, iar Kevin s-a dus la colegiu. Lelo a rămas drogat.

– Şi tu?

El scoase mâncarea comandată din cuptor unde o ţinuse la cald.

– M-am dus la şcoala comercială, am mai lucrat aici, am primit nişte comenzi. Unele cu Lelo când a început să-şi dea seama că nu cucerea nici o fată şi nu putea să cânte bine când era drogat.

Naomi se gândi la peretele de cărţi şi se mai uită o dată la el.

– Nu ai vrut la colegiu?

– Uram şcoala. Şcoala comercială era diferită. Dar tot şcoală obişnuită. Acolo îţi spun ce să înveţi, ce să citeşti, aşa că am renunţat şi am învăţat de la Hobart, am plecat de la şcoala comercială şi am urmat nişte cursuri de business.

– Cursuri de business.

– Dacă tot ai afacerea ta, trebuie să ştii cum să o conduci.

El împărţi salata dintr-o cutie din frigider în două castroane, transferă mâncarea de vinete pe farfurii, adăugă grisinele pentru care pizzeria locală era renumită.

– Asta arată foarte bine. Ea se aşeză şi zâmbi când Xander scoase un os din piele din dulap. Deşteaptă idee.

– O să-l ţină ocupat. Care a fost prima ta fotografie? Trebuie să fi avut o primă fotografie.

– Petrecurăm un weekend prelungit în Hamptons – prieteni de-ai unchiului meu. Nu văzusem niciodată oceanul şi mi s-a părut uluitor. Pur şi simplu uluitor. Seth m-a lăsat să folosesc micul lui aparat Canon şi am făcut role şi role de film. Asta a fost după aia. Dar care a fost primul cântec pe care ai învăţat să-l cânţi? Trebuie să fi fost unul.

– E jenant. „I'm a Believer", The Monkees, adăugă el.

– O, sigur. Pe bune? E o melodie care te prinde, dar nu pare stilul tău.

– Îmi plăcea refrenul, ştii tu... fredonă el. Voiam să învăţ cum să-l cânt. Mama lui Kevin ne punea mereu discuri vechi, iar melodia asta tot apărea. Tatăl lui avea o chitară acustică şi am exersat pe ea până

când am reuşit de bine, de rău să cânt melodia. Am strâns bani şi mi-am cumpărat o chitară Gibson la mâna a doua.

– Cea din dormitor?

– Da. O ţin la îndemână. M-am prins până când am împlinit cincisprezece ani că, dacă aveai o chitară şi te prefăceai că ştii să cânţi la ea, agăţai fete. Cum e mâncarea?

– Ai avut dreptate. E foarte bună. Deci, ai agăţat fete, dar având în vedere că ştii totuşi să cânţi bine, trag concluzia că nici una n-a vrut să rămână.

– Jenny ar fi fost cât pe-aci.

– Jenny? făcu ea şi-şi lăsă furculiţa jos. Jenny-Jenny?

– Jenny Walker pe vremea aceea, şi eu am văzut-o primul. Fata nouă din şcoală, abia se mutase aici din Olympia şi era frumoasă ca o îngheţată cu caramel. Eu am invitat-o primul, înaintea lui Kevin. Eu am şi sărutat-o primul.

– Serios?

– E istoria Keaton/Banner. Mă îndrăgostisem pe jumătate de ea, dar el era deja îndrăgostit complet de ea.

– Şi prietenia înainte de toate.

El rânji şi începu să ronţăie o grisină.

– Tu ai spus-o, nu eu. Am sfârşit prin a fi Cyrano pentru Christian-ul lui, când, în sfârşit, s-a învrednicit s-o invite la o întâlnire. Şi asta a fost. Tot mai sunt pe jumătate îndrăgostit de ea.

– Şi eu. Iar pachetul vine odată cu ea. Sunt parcă reclama perfectă la o familie americană chipeşă, inclusiv câinele. Dacă aşteptaţi să mai apară încă o Jenny, nu cred că vei avea noroc. Sunt destul de convinsă că e unică.

– M-am orientat spre o blondă înaltă şi complicată.

Naomi ştia asta, dar îşi dori ca fluturii din stomacul ei să nu se agite la auzul acestor cuvinte.

– Nu e prea înţelept să ţinteşti spre ceva complicat.

– Simplitatea e deseori doar de suprafaţă şi dispare. Apoi complicaţiile devin enervante în loc să fie interesante. Iar tu mi-ai trezit interesul, Naomi.

– Mi-am dat seama de asta. Ea îl privi cum mânca. De nouă ori din zece prefer să fiu singură decât cu cineva.

– Dar acum eşti aici.

– Am douăzeci şi nouă de ani şi am reuşit să scap, să evit şi să mă strecor pe lângă orice fel de relaţie serioasă.

– Şi eu la fel. Doar că sunt mai mare cu trei ani.

– De când am plecat din New York acum şase ani, n-am stat nicăieri mai mult de trei luni.

– Aici m-ai luat. Eu am trăit toată viaţa mea aici. Dar mă văd nevoit să mă repet: acum eşti aici.

– Iar în momentul ăsta simt că e locul meu aici. Dacă încep ceva cu tine şi relaţia se strică, o să afecteze acest sentiment.

– Nu ştiu, zău, cum îţi gestionezi tu viaţa cu aşa o natură solară şi optimistă.

– E o povară, zâmbi ea.

El insistă, cu toate că îşi dădea seama de riscuri.

– În mod normal, aş presupune că ai trecut printr-o relaţie sau căsătorie nereuşită. Dar nu e asta. Ai o familie solidă, asta e fundaţia.

– Gândeşte-te la asta: aşa sunt cablurile mele la interior, zise ea şi şi împinse farfuria la o parte.

– Nu, la cabluri mă pricep. Ai destulă încredere în tine şi în valoarea ta ca să pocneşti un ticălos şi să porneşti în ce direcţie vrei după aceea. Eşti complicată, Naomi, şi asta e interesant. Dar nu ai cablurile aiurea.

Ea se ridică şi duse amândouă farfuriile în chiuvetă.

– A fost un băiat care m-a iubit – sau cel puţin credea, aşa ca la douăzeci de ani. M-am culcat cu el şi am studiat cu el, am lucrat cu el. Când mi-a spus că mă iubeşte şi m-a rugat să mă mut cu el, am rupt relaţia. Atunci, pe loc. A fost greu pentru amândoi să trecem prin restul anilor de colegiu. Mai uşor pentru mine, fără îndoială, pentru că nu aveam acele sentimente pentru el. Aşa că am putut să mă îndepărtez.

– Dar îţi aminteşti de el.

– L-am rănit. Nu era nevoie.

Poate, se gândi Xander, dar se îndoia că cineva putea trece prin labirintul vieţii fără să rănească pe cineva, indiferent dacă era nevoie sau nu.

– Cred că te aştepţi ca eu să mă îndrăgostesc de tine şi să te rog să te muţi cu mine.

– Nu fac decât să atrag atenţia asupra problemelor atunci când relaţiile se deteriorează şi oamenii locuiesc şi lucrează în apropiere unii de ceilalţi.

– Poate că tu te vei îndrăgosti de mine şi o să vrei să locuiesc cu tine în casa aia mare de pe promontoriu.

– Eu nu mă îndrăgostesc şi îmi place să locuiesc singură.

Xander se uită la Tag şi decise că nu avea rost să îi atragă atenţia că se îndrăgostiste de cățel şi că locuia cu el.

– În cazul ăsta sunt avertizat, spre deosebire de băiatul de la colegiu. Iau eu farfuriile. Ştiu cum funcţionează. Mai vrei vin?

Ea se întoarse de la chiuvetă.

– Mai bine nu. Apa e mai potrivită dacă trebuie să conduc.

– E o seară frumoasă. După ce strâng putem să ne plimbăm, să ne facem digestia. Să se plimbe şi câinele un pic.

– Da, nu i-ar strica. Naomi luă apa pe care i-o oferea şi se duse spre peretele cu cărţi. Chiar vreau să fac nişte fotografii aici. Cam când ţi-ar conveni?

– De ce nu vii vineri? Oricând. Uşa e deschisă, chiar dacă eu lucrez dedesubt. Dar dacă vii mai pe după-amiază, am putea să mergem la Loo's după aceea. Putem să mâncăm ceva înainte să cântăm.

– Cântaţi vineri?

– De la nouă la miezul nopţii, cu aproximaţie. Kevin şi Jenny pot să vină şi ei, probabil, dacă vrei.

Nu neapărat o întâlnire în doi, ci o ieşire cu prieteni, cu mâncare şi muzică. Şi ei îi plăcea muzica. Ba mai mult, voia să se întoarcă aici cu aparatul foto şi...

Nu mai văzu nimic în jurul ei şi i se făcu frig când privirea i se agăţă de cotorul unei singure cărţi din bibliotecă.

Sânge în pământ: moştenirea lui Thomas David Bowes, de Simon Vance.

Schimbaseră titlul pentru film – titlul şi punctul central, pentru că voiau să se concentreze pe fetiţa care îşi descoperă tatăl, care salvează viaţa femeii, care a oprit un criminal.

După moartea mamei ei, de îndată ce a crezut că va fi în stare, Naomi citise interviurile cu regizorul, scenaristul, ca să știe de ce transformaseră cartea în *Fiica Răului*. Dar de la asta pornise, aici era toată oroarea și toți anii în care bărbatul cu secrete criminale acționase cu sânge-rece.

– Naomi? Xander aruncă cârpa de vase la o parte și se îndreptă spre ea. Ce s-a întâmplat?

– Ce? Ea se întoarse prea brusc și era palidă cu ochii scăpărând întunecați. Nimic. Nimic. Eu... Mă doare un pic capul. Probabil că nu ar fi trebuit să beau vin după ce m-am lovit la cap. Făcu un pas în lateral și continuă să vorbească repede. A fost drăguț, Xander, dar ar trebui să mă duc să mai iau niște ibuprofen și să mă bag în pat.

Înainte să poată ajunge la ușă, el îi luă brațul și simți cum tremura.

– Tremuri...

– E doar durerea de cap. Trebuie să plec. Speriată că tremuratul s-ar putea transforma într-un atac de panică, își puse o mână peste a lui. Te rog. O să mă întorc vineri, dacă pot. Mulțumesc pentru tot.

Ea fugi, aproape lăsând câinele în urmă.

Xander se întoarse cu ochii mijiți spre cărți. Era nebun? se întrebă. Sau i se păruse că ceva acolo o înspăimântase de moarte?

Se duse spre cărți, scrută titlurile cu privirea. Apoi reflectă, estimând încotro se uitase. Poziția și înălțimea ei.

Nedumerit, scutură din cap. Doar cărți, se gândi. Cuvinte și lumi pe hârtie. Scoase la întâmplare una și o puse la loc, încercă o alta. Se uitase în direcția asta când el se întorsese spre ea și o văzuse înghețând de parcă i-ar fi pus cineva un pistol la tâmplă.

Se încruntă și scoase afară o nonficțiune – un ucigaș în serie, își aminti. Din Est. Îl fascinase în adolescență, când era peste tot la știri. Așa că își cumpărase cartea la apariție.

Virginia de Vest, își aminti, uitându-se la o fotografie pixelată a criminalului de pe copertă. Nu putea să fie asta. Ea era din New York.

Dădu să o pună la loc, apoi, așa cum făcea adesea când avea o carte în mână, o deschise să se uite pe forzaț.

– Da, Virginia de Vest, un orășel mic și plicticos. Thomas David Bowes, tipul de la cablu, cu familie. Soție și doi copii. Diacon la biserica lui. Câți ucisese?

Destul de curios, Xander continuă să citească.

– Noapte fierbinte de august, furtună de vară, întuneric de smoală, bla, bla. Fiica de unsprezece ani îi descoperă camera crimelor şi... Naomi Bowes. Naomi!

Se holbă la carte, văzu din nou chipul ei palid şi şocat în minte.

– Fir-ar să fie!

Capitolul 13

După oarece luptă cu sine însăşi, Naomi se forţă să iasă din casă vineri seară. Era un fel de compromis, se gândi ea, pentru că nu putea să se convingă să se întoarcă la apartamentul lui Xander. Nu încă.

Tag nu era deloc încântat de plecarea ei, deşi îl lăsa cu pisica lui de pluş, cu un os din piele şi cu promisiunea că se va întoarce.

Nu putea lua câinele cu ea la bar.

Aproape că-l folosise drept scuză, cel puţin pentru ea însăşi, dar a ieşi seara era normal, iar normal după dezastrul de miercuri seară era obiectivul ei curent.

Un pahar, îşi spuse ea. Un pahar, câteva melodii, conversaţie uşoară de vineri seară cu Jenny şi Kevin – iar, dacă Xander venea la masă în pauză, atunci o conversaţie uşoară şi cu el.

Normal.

Poate gândul de a aspira spre normal o epuiza, dar măcar se străduia. Conversaţia cu Jenny nu era o problemă, aşa că o lăsă pe Jenny să preia conducerea şi să rămână aşa până venea vremea să plece.

Dacă ţinea totul la un nivel uşor, putea să mai atenueze lucrurile cu Xander. Ea alesese casa – sau casa o alesese pe ea – şi oraşul mic. Ceea ce însemna că dădea prost să-l evite pe Xander. Aşa că relaţia trebuia redusă la o prietenie relaxată. Ăsta era răspunsul.

Cum putuse să uite, cum îşi permisese să uite de unde venea şi cât de uşor normalul putea să se prăbuşească?

O carte pe un raft, se gândi ea. Doar de atât fusese nevoie ca să-şi aducă aminte.

Ca şi înainte, ea îşi planifică intrarea când trupa era în plină acţiune pe scena mică. Îşi croi drum spre Jenny şi Kevin, aşezaţi comod la aceeaşi masă, iar Jenny o apucă imediat de mână.

– Sincronizare perfectă. Babysitterul a întârziat, aşa că abia am ajuns aici. Şi sunt grozavi astă-seară! Kevin se duce să ne aducă băuturi, apoi o să danseze cu mine.

– E rândul meu, insistă Naomi. Sam Adams, vin roşu?

– Aşa, mersi. Vino, Kevin!

– De ce nu...

Dar Jenny îl târî pe ringul de dans în timp ce Naomi îşi croi drumul înapoi spre bar. Simţea privirea lui Xander pe ea şi răspunsul agitat din pântecul ei. Trebuia să arate că îl observase, aşa că avea să o facă. Avea să o facă.

Îşi făcu planul în timp ce se îndrepta spre bar.

„Te duci la bar, comanzi, apoi te sprijini de tejghea şi-i zâmbeşti lui Xander."

Doi barmani lucrau non-stop, aşa că se gândi că va trebui să aştepte. Dar bruneta sexy cu mers obraznic şi ceea ce păreau şuviţe magenta în părul castaniu se uită spre ea.

Avea o faţă atât de ascuţită, pomeţii atât de proeminenţi, încât ar fi putut să fie sculptaţi cu un scalpel.

– Blonda cu picioare lungi, tunsă scurt cu breton lung, faţă izbitoare. Tu eşti fotografa.

– Eu... da.

Femeia o studie în lumina slabă cu ochii ei mai mult cenuşii decât albaştri.

– Foarte bine, zise ea, dând încet din cap. Eşti cu Jenny şi Kev?

– Da.

– Sam Adams, pahar de merlot – şi tu ce bei?

– Merlot e în regulă.

– Nu e rău.

Femeia purta cercei mari, rotunzi de argint, alături de alţi trei cerceluşi roşii pe lobul urechii, care se potriveau cu tricoul gen helancă, mulat pe ea.

– Am fost căsătorită cu tipul care pretindea că are grijă de pajiștea și curtea de la vechea casă Parkerson.

– Oh! Pretindea?

– Se pare că mai mult fuma iarbă decât tundea. Am sfârșit prin a-l concedia ca soț, iar ei l-au concediat ca grădinar. Nu pot să spun că nu era o fire blândă. Vrei să-ți deschid cont la bar?

– A, nu, mulțumesc.

Naomi plăti cu bani gheață, scoțând bancnotele din portofelul din buzunar.

– Pot să rog să ți le aducă la masă, zise femeia.

– Mulțumesc, dar mă descurc. Naomi folosi o mână ca să apuce cele două pahare de vin, iar cu cealaltă ridică berea.

– Ai lucrat în domeniu.

– Da, așa e. Mulțumesc.

Trupa se mai liniștise și cânta „Wild Horses" de la Rolling Stones. În timp ce se întorcea la masă, observă că Jenny și Kevin erau încă pe ringul de dans, înlănțuiți, legănându-se.

Farmecul acestei imagini o lovi în inimă.

Iubirea putea dura, se gândi ea. O văzuse la Seth și Harry. Pentru unii, iubirea putea dura.

Puse băuturile jos, se așeză și, cum barmanița îi stricase planurile, ea ridică paharul de vin și se uită spre scenă cu zâmbetul pregătit.

Privirea lui Xander se fixă într-a ei. Cânta de parcă era adevărat. De parcă nici caii sălbatici nu l-ar putea duce departe de ea. Talent, pricepere de showman, își spuse Naomi. Iar ea nu căuta dragoste, promisiuni, devotament.

Cu toate astea, în timp ce Jenny și Kevin o loviseră în inimă, el i-o strângea. Suficient cât s-o facă să simtă durerea.

Voia ca asta să se oprească. Doar să se oprească. Să se golească de ce simțea, de ce simțea nevoia. El fusese o greșeală, știa asta. Fusese o greșeală de când apăruse atunci pe drum, gata să-i schimbe cauciucul.

Își spuse că trebuia să se uite în altă parte, să se uite la dansatori. Privirea ei alunecă peste femeia care-i șoptise lui Xander ceva în ureche ultima oară când fusese aici. Acum femeia se uita la ea cu un amestec de bosumflare și neplăcere.

Minunat, acum se bucura de atenţia unei fane geloase.

Ar fi trebuit să rămână acasă cu câinele.

Durerea continuă să sălăşluiască în ea când trupa începu să cânte ceva mai agitat, iar Kevin o trase pe Jenny înapoi la masă.

– Două dansuri unul după celălalt. Cu ochii strălucitori, Jenny îşi ridică pumnii în aer. E un record.

– Nu-ţi place să dansezi, Kevin?

– M-ai văzut acolo?

Ea râse şi spuse doar adevărul adevărat.

– Mi s-a părut că arătai adorabil.

El ştiuse imediat ce ea intrase în bar – nu pentru că ar fi văzut-o, se gândi Xander în timp ce-l lăsa pe Lelo să preia conducerea. Dar pentru că se schimbase ceva în aer. Aşa cum fusese înainte de furtună.

Ea avea asta în ea, acea furtună. Ştia acum de ce, dar de ce-ul nu era întreaga poveste. Voia să afle toată povestea la fel de mult cum o voia pe ea.

Ar trebui să-i spună că ştia? Îşi pusese întrebarea de o duzină de ori şi mai mult de când luase cartea în mână de pe raft. Oare dacă îi spunea, s-ar relaxa ori ar fugi? Ea era încă un prea mare mister ca să poată să fie sigur.

Dacă ar fi avut încredere în el... dar nu avea.

Ea nu voia să fie aici. Disimula foarte bine – îşi închipuia că era obişnuită să disimuleze –, dar chiar şi în această lumină îşi putea da seama că zâmbetul nu îi ajungea şi în ochi.

Dar venise, poate ca să-şi dovedească sieşi ceva, lui. Sau amândurora.

Dacă o lăsa în pace, oare se retrăgea? Bănuia că da. Iar la asta se pricepea la fel de bine – să facă în aşa fel încât oriunde era, orice făcea să fie bine pentru moment.

Era obişnuită cu asta.

Iar el era cât se poate de hotărât să-i ofere ceva cu care nu era deloc obişnuită.

La naiba cu normalul!

Trecuseră la Clapton, iar Xander se chinui să se concentreze. Chiar şi atunci când le văzu pe Naomi şi pe Jenny ridicându-se şi alăturându-se celorlalţi pe ringul de dans.

Naomi nu-şi amintea când dansase ultima oară, dar Jenny insistase, şi poate că dansul va mai atenua un pic arşiţa, tensiunea.

Era o senzaţie plăcută să se mişte, să se lase în voia muzicii, să-şi lase şoldurile să urmeze ritmul.

Nu se gândi la nimic rău când cineva se lovi tare de ea din spate. Părea firesc. Dar când se întâmplă a doua oară, se uită în jur.

– Îţi stau în drum? o întrebă Naomi pe blonda bosumflată.

– Să ştii că da. Femeia o împinse supărată pe Naomi. Şi ai face mai bine să te dai la o parte.

– Termină, Marla, o avertiză Jenny. Ai băut prea mult.

– Nu vorbesc cu tine, ci cu căţeaua care-mi stă în drum. Nu poţi să apari aici şi să iei ce e al meu.

– N-am nimic din ce e al tău.

Mai mulţi dansatori se opriră să se uite. Atenţia pe care o atrăgea o făcea pe Naomi să se simtă ca şi cum i se urcau păianjeni pe piele. Ca să evite senzaţia, îşi ridică mâinile.

– Dar, dacă vrei ringul de dans, al tău e.

Dădu să plece, dar femeia o împinse din nou şi o lovi pe prietena ei care o striga pe nume, apoi dădu să o apuce de braţ.

– O să ajungi tu pe podea dacă nu stai departe de Xander.

Femeia o împinse, cu ochii strălucitori de la prea multă bere, de la prea multă frustrare.

Să eviţi atenţia, să ocoleşti confruntările erau lecţii învăţate din greu. Dar acelea de a se apăra, de a reacţiona, acelea îi deveniseră a doua natură.

– Nu îţi doreşti să mă mai atingi încă o dată.

– Ce ai de gând să faci?

Rânjind, sigură pe ea ca orice beţiv, Marla îşi plantă o mână în pieptul lui Naomi şi dădu s-o împingă. Naomi o apucă de încheietură şi răsuci, iar Marla căzu în genunchi urlând.

– Să nu mă mai atingi încă o dată! repetă Naomi, apoi îi dădu drumul şi plecă.

– Naomi! Naomi! Aşteaptă. Jenny o ajunse din urmă. Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău. E beată şi proastă.

– E în regulă.

Nu, nu era în regulă. Ea auzi oameni şoptind, simţi ochii care o urmăreau. Şi văzu cum Kevin îşi croia drum prin mulţime spre ei, cu o expresie de enervare şi îngrijorare pe chip.

– O să plec. De ce să caut ceartă?

– O, draga mea. Haide să mergem afară şi să vorbim. N-ar trebui să...

– Sunt bine. O strânse pe Jenny de mână. Ea e suficient de beată încât să mai încerce ceva, iar eu trebuie oricum să mă duc acasă la câine. O să ne vedem mai târziu.

Ea nu fugi. Nu voia să o facă, pentru că fuga ar fi transformat situaţia în ceva important. Dar în momentul când ajunse la maşină, se simţea de parcă ar fi alergat peste un kilometru la sprint. Iar tremurul voia să înceapă iar, aşa că se sprijini de uşă, aşteptând să se adune suficient ca să poată conduce.

Se îndreptă rapid şi îşi scoase cheile când auzi pe cineva apropiindu-se. Xander îşi puse mâna peste a ei înainte ca ea să poată acţiona telecomanda.

– Aşteaptă.

– Trebuie să plec.

– Trebuie să aştepţi până când te opreşti din tremurat ca să poţi conduce fără să scoţi pe cineva de pe drum. Îi dădu drumul la mână şi o apucă de umeri, întorcând-o spre el.

– Vrei să-ţi ofer nişte scuze?

– Tu n-ai făcut nimic.

– Nu, n-am făcut – asta dacă nu ţii cont că m-am culcat de două ori cu Marla când aveam şaptesprezece ani. Asta s-a întâmplat acum aproape paisprezece ani, aşa că n-ar trebui să conteze aici. Dar îmi pare rău că te-a supărat şi că s-a dat în spectacol.

– E beată.

– Ştii, la fel ca la geniile strălucite, cred că nici asta nu e o scuză ca să te porţi ca un ticălos.

Ea râse scurt.

– Nici eu, dar realitatea e că e beată. Şi are o fixaţie cu tine, Xander.

– Nu i-am oferit nici un motiv în paisprezece ani. Răzbătea o ușoară frustrare din vocea lui, dar își păstră privirea calmă într-a ei. Plus că de vreo șapte ani e împreună cu sau căsătorită cu cineva pe care îl consider prieten. Nu sunt interesat.

– Poate că ar trebui să-i spui ei asta.

O făcuse, de mai multe ori decât voia să-și amintească. Dar având în vedere circumstanțele, el acceptă că va trebui să o mai facă o dată – să nu rănească pe cineva la care ținea.

Nu, nu reușeai să treci prin labirintul vieții fără asta.

– Nu-mi plac scenele, adăugă ea.

– Dar se întâmplă. Când cânți prin destule baruri sau la destule nunți, vezi tot felul de scene și te obișnuiești cu ele într-un fel sau altul. Tu te-ai descurcat și asta e tot ce poți să faci.

Ea aprobă din cap și apăsă telecomanda mașinii.

El o întoarse din nou și o lipi cu spatele de ușă.

Nu e cinstit, nu e corect, se gândi Naomi, ca el să preia conducerea așa, când se simțea atât de rănită, atât de tulburată.

Nu era blând, mângâietor, ci ca un chibrit aprins lângă un buștean uscat. Iar gura lui, doar gura lui cuprinzând-o pe a ei, declanșă vâlvătaia.

Îi luă chipul în mâini – nici aici cu blândețe – de parcă temperamentul lui ar fi clocotit direct sub suprafața apei.

– Ai intrat în bar și aerul s-a schimbat. Nu aveam de gând să-ți spun asta. Îți oferă un avantaj, și tu ești oricum o provocare suficient de mare.

– Nu încerc să fiu o provocare.

– Ăsta e unul dintre motivele pentru care ești. Te vreau. Te vreau sub mine și peste mine și în jurul meu. Și tu vrei. Iar eu știu să citesc oamenii, și pe tine te citesc limpede de tot. O să vin la tine după ce termin în seara asta.

– Eu nu...

Xander îi cuprinse gura din nou.

– Dacă lumina e aprinsă, o să bat la ușă, continuă el. Dacă nu, o să mă întorc și o să plec acasă. Mai ai timp câteva ore să-ți dai seama dacă vrei sau nu. Trimite-i lui Jenny un mesaj când ajungi acasă. E îngrijorată din cauza ta. Îi deschise ușa, o ținu deschisă în timp ce ea

trăgea de centura de siguranță. Să lași o lumină aprinsă, Naomi, zise el și închise ușa.

Ea lăsase o lumină aprinsă pentru când avea să se întoarcă și o stinse intenționat în timp ce câinele dansa de fericire în jurul ei.

– Doar tu și cu mine.

Hotărâtă să nu se mai gândească la seara dezastruoasă – dar ce le mai aduna! –, se duse în bucătărie. Avea să-și facă un ceai, va lua ceva pentru durerea de cap provocată de stres care îi bubuia în tâmple. Și își aminti să ia câinele afară pentru o ultimă tură, înainte să închidă și să se ducă la culcare.

– Somnul e o metodă bună de scăpare, îi spuse lui Tag, care îi urmărea fiecare cuvânt și fiecare mișcare.

Cum el o voia aproape, iar ea dorea aer, ieși în spate cu el, se așeză să privească luna deasupra apei, bând ceaiul calmant în timp ce el alerga prin jur.

Nu voia scene, se gândi. Nu voia complicații. Asta e ce voia, ce avea aici. Liniștea și pacea lunii strălucind deasupra apei.

O calma, îi liniștea agitația provocată de altercația cu o femeie beată și geloasă. Avea să stea departe de Loo, de Xander, de toată lumea pentru o vreme.

Avea oricum destul de lucru și putea să facă acea excursie la Seattle. Poate să stea două sau trei zile acolo.

Tag se întoarse și se așeză lângă ea.

Dacă putea să găsească un motel care accepta câini, își dădu ea seama și îi puse mâna pe cap.

Nu crezuse că îl va vrea, își aminti ea. Iar acum... Acum avea nevoie de un motel care accepta câini, dacă pleca într-o călătorie.

– De ce nu mă deranjează asta? Nu mă deranjează.

Rămaseră așezați prietenește acolo mai mult de o oră.

El se ridică odată cu ea, păși odată cu ea, o urmă prin casă în timp ce ea verifica încuietorile. Urcă la etaj cu ea, țâșni la el în pat să-și ia pisica de pluș și, deși se cuibări cu ea, o mai urmări o vreme, în timp ce ea își verifica e-mailurile, conturile.

În timp ce lucra, se uită în spate și constată că Tag încă o mai privea. Oare îi simțea neliniștea? se întrebă.

Se ridică să aprindă focul, sperând că îi va liniști pe amândoi.

Când asta nu ajută, Tag coborî din nou cu ea, așteptând în timp ce ea aprindea iar lumina.

– Asta e o greșeală, o greșeală teribilă, stupidă, de om îngust la minte.

Mai avea timp să se răzgândească, își spuse ea. Dar nu o va face, nu, nu avea să se răzgândească. Așa că se duse iar în bucătărie și de data asta își turnă un pahar de vin.

Apoi ieși din nou în spate, cu câinele, ca să aștepte ca Xander să bată la ușă.

El observă mica sclipire de lumină din față și se detensionă complet. Își spusese că avea să accepte întunericul – alegerea avea să fie a ei –, dar acea sclipire ardea în el ca o torță.

Ea lăsase lumina aprinsă, una singură, dar era de ajuns.

Parcă motocicleta lângă mașina ei și se dădu jos cu cutia de la chitară încă în spinare. Nu voia să o lase afară în aerul nopții – și intenționa să rămână.

Auzi câinele lătrând, aprobând asta. Nu exista un sistem de avertizare mai bun ca un câine.

Iar când bătu la ușă, declanșă încă un rând de lătrături.

Când ea deschise ușa, Tag se grăbi spre el dând din coadă să se gudure. Dar Xander își menținu privirea pe Naomi, cu casa întunecată în spatele ei.

– Am de gând să intru.

– Da. Se dădu în spate. Da, o să intri.

Când o făcu, ea închise ușa în urma lui și verifică să fie încuiată.

– M-am gândit la niște lucruri pe care să le spun, dacă era lumina aprinsă.

– Te-ai fi dus acasă dacă era stinsă?

– Eu pot să vreau, tu poți să vrei. Dar, dacă nu deschizi ușa, eu rămân afară. Până când nu deschizi ușa, se corectă el.

Îl crezu și își dădu seama că putea avea încredere în asta. El putea copleși, dar nu ar forța niciodată.

– Încredere sau răbdare?

– Pot să fie amândouă.

– Şi eu credeam despre mine că nu sunt impulsivă. Dar am casa asta, am câinele şi am lăsat lumina aprinsă, deşi mi-am jurat să nu o fac.

– Nu eşti impulsivă. El îşi dădu jos cutia de la chitară şi o propti de perete lângă uşă. Doar că ştii cum să iei o decizie.

– Poate. Foarte bine, am luat o decizie. Va fi doar sex.

El nu zâmbi, dar îşi păstră privirea – răbdare, încredere – fixată într-a ei.

– Nu, nu e. Tu ştii asta la fel de bine ca şi mine. Dar sunt mai mult decât mulţumit să încep cu asta. Spune-mi ce vrei.

– În seara asta te vreau, iar dacă nu...

Ea se opri când el o trase astfel încât să o lipească de el.

– O să-ţi dau ce vrei.

Iar ea îşi permise să ia. Dacă era o greşeală, avea să o regrete mai târziu. Acum avea să ia, să consume, să-şi permită să se înfrupte din ce i se oferea.

Dornică, trase de jacheta lui, luptându-se cu ea în timp ce era înconjurată de mirosul de piele. Când căzu pe jos, el o împinse spre scări, îi trase puloverul peste cap atât de rapid şi de uşor, de parcă ar fi fost aer.

Coada lui Tag se lovi de picioarele ei.

– El crede că e un joc, reuşi Naomi să îngaime.

– O să se obişnuiască. Xander îi lipi spatele de peretele scărilor şi îi transformă sângele în lavă. Asta e a mea, îi spuse el câinelui. Calmează-te.

Întinzându-se, Xander îi desfăcu sutienul şi îi dădu baretele jos de pe umeri.

– Chiar trebuie să fii goală.

– Aproape că am ajuns acolo.

Mâinile mari şi aspre îi cuprinseră sânii, bătăturile lui alunecând peste sfârcuri, oprindu-i răsuflarea, în timp ce gura lui o înrobea pe a ei.

El o voia exact aşa, disperată, tremurând, lipită de perete. Prea repede, se grăbea prea tare, se avertiză singur şi o trase restul drumului în sus pe scări.

Lumea se învârti, raze de lumină ţâşniră din întuneric – fulgerele inimii –, sunete şocate pe care, îşi dădu Naomi seama, ea le scotea.

El trase de tricoul lui – unde era pielea, avea nevoie de pielea el. Iar când o găsi, mai că nu-şi înfipse dinţii în ea.

Căzură pe pat, în timp ce razele lunii formau parcă nişte bare şi cu vântul şoptind aproape nepământesc deasupra apei.

El mirosea a piele şi sudoare – a vântul de deasupra apei. Se simţea ca nişte muşchi tari, mâini aspre şi o ţintuia cu greutatea lui.

Panica voia să reapară, dar nu reuşi să-şi croiască drum prin nevoia ei. Disperată să şi-o satisfacă, ea îi găsi centura şi se luptă cu catarama. Iar gura lui, la fel de aspră ca şi mâinile, se închise peste sânul ei.

Ea se arcui, şocată de fulgerarea de pasiune, de enorma putere a acesteia. Înainte să poată să mai inspire o dată, mâna lui o apăsa între picioare.

Când avu orgasm, simţi că parcă se prăbuşea într-o piscină cu apă caldă. Nu putea să iasă la suprafaţă, la răcoare şi la aerul rece. El o ducea tot mai adânc, trăgându-i blugii în jos pe şolduri, folosindu-şi mâinile asupra ei.

Fierbinte şi ud, alunecos şi neted. Totul la ea îl înnebunea. Unghiile ei se agăţară de el în timp ce ea se cabra. În întuneric, ochii ei erau orbi şi ameţiţi. Inima ei, inima lui, lovituri de ciocan, în timp ce se lupta să se elibereze de haine.

Nu s-ar fi putut opri nici dacă se termina lumea.

Când în sfârşit se împlântă în ea, se gândi că într-adevăr aşa era.

Preţ de o clipă, încetă orice – sunet, respiraţie, mişcare.

Apoi totul năvăli înapoi, un val mareic care lovi şi mătură totul, lovind dincolo de raţiune.

Xander se pierdu în această senzaţie, în ea, i se dărui senzaţiei, i se dărui ei.

Când simţi că va exploda, ea explodă odată cu el.

Ea rămase întinsă, moale, cu inima încă gonind. Corpul i se simţea lovit, folosit şi atât de complet de relaxat. Cum nu putea forma un gând coerent, ea renunţă să se mai străduiască.

Dacă rămânea aşa, cu ochii închişi, nu va trebui să se gândească la ce să facă în continuare.

Apoi el se mişcă şi se dădu jos de pe ea. Ea simţi patul lăsându-se sub greutatea lui. Simţi mişcare, mai multe ajustări.

– Las-o baltă, prietene.

– Ce faci?

– Îmi scot cizmele. Nimeni nu arată bine cu pantalonii în vine şi cu cizmele în picioare. Câinele are sutienul tău, dacă îl vrei.

– Ce?

Naomi clipi şi deschise ochii. În razele lunii, îl văzu pe Xander aşezat pe marginea patului şi văzu şi câinele stând acolo, dând din coadă cu ceva atârnându-i din gură.

– Ăla e sutienul meu?

– Da. Îl vrei înapoi?

– Da, îl vreau înapoi. Acum ea se rostogoli şi se întinse. Tag se lăsă pe labele din faţă, cu coada în sus fluturând.

– Crede că vrea să te joci. Ca să rezolve problema, Xander se ridică – înalt, bine făcut, gol – şi luă pisica de pluş de pe patul câinelui. Facem schimb.

Tag dădu drumul sutienului. Xander îl ridică şi îl aruncă pe pat.

– Aia e o sirenă goală?

Naomi se uită la lampa cu picior.

– Da. Nu se potriveşte aici.

– De ce nu? întrebă el şi făcu exact ce ar fi făcut orice bărbat, mângâind unul din sânii de bronz.

– O s-o pun în camera pe care o amenajez pentru unchii mei. O să le placă.

Totul aşa de intens, se gândi Naomi. Asta era bine. Nu purtau conversaţii serioase după sex.

Apoi el se întoarse şi se uită la ea. Era caraghios să se simtă expusă, se gândi, după ce tocmai făcuseră ce făcuseră. Dar trebui să-şi reprime dorinţa de a se acoperi.

– O să numim asta iute şi furios.

– Ce?

– Înţeleg că ai ratat nişte filme. El se întoarse, evident nederanjat de goliciunea sa, şi se aşeză pe pat. Cu toate astea, ar fi fost şi mai iute, şi mai furios fără câine. Cum eram concentrat pe scopul meu, te-aş fi iubit direct acolo pe scări, dar ar fi fost grămadă peste noi. Tu faci asta, tinzi să ratezi detaliile mai fine. De pildă, cum arăţi acum în lumina lunii.

– Nu mă plâng.

– Mă bucur să aud asta. El îşi trecu un deget peste micul tatuaj pe care îl avea pe şoldul stâng. Îmi place tatuajul tău. Floare de lotus, nu?

– Da.

Un simbol al speranţei, se gândi, rezistenţă, pentru că era vorba de o frumuseţe care creştea din mâl.

– Ce fel de rocker mai eşti şi tu? întrebă ea. Nu ai tatuaje.

– N-am găsit nimic ce să vreau să port permanent.

El o apucă de ceafă şi se aplecă să o sărute blând – o surpriză.

– De data asta o să facem lucrurile mai încet.

– Aşa o să facem?

El zâmbi şi îi dădu drumul.

– Cu siguranţă. A doua oară nu vreau să mai ratez acele detalii fine.

Mai târziu, Naomi putu confirma că nu ratase nici măcar unul.

Capitolul 14

Xander se trezi cu câinele holbându-se la el de la marginea patului – aproape nas în nas. Ameţit de somn, crezu iniţial că era Milo, înainte să-şi amintească de faptul că tovarăşul său pierise. Cu toate astea, reacţionă la întreruperea somnului la fel cum o făcuse cu Milo.

– Pleacă, mormăi el.

În loc să-şi lase capul în jos ca Milo şi să se ducă bosumflat să se culce la loc, Tag dădu din coadă şi îşi împunse nasul umed şi rece în faţa lui Xander.

– La naiba. Ca să-şi sublinieze intenţia, Xander îl împinse într-o parte, ceea ce Tag consideră a fi o încurajare.

Mingea udă de tenis căzu pe pat, la un centimetru de faţa lui Xander. Chiar şi prin mintea întunecată de ceaţă îşi dădu seama că nu trebuia să împingă mingea pe jos, căci asta câinele ar vedea ca pe un joc. Aşa că îşi închise ochii şi ignoră şi câinele, şi mingea.

Plin de solicitudine, Tag împinse mingea udă astfel încât aceasta alunecă de-a lungul pieptului lui Xander.

Alături de el, Naomi se mişcă, amintindu-i lui Xander că avea jocuri mult mai interesante de jucat.

– N-o să înceteze, murmură Naomi lângă el şi se ridică înainte ca Xander să poată acţiona. Şi lângă pat, Tag dansa de încântare.

– E ritualul de dimineaţă.

– Nu e dimineaţă.

– Cinci dimineaţa, ca ceasul. De fapt, a cam întârziat cinci minute.

– Unde te duci?

– Mă ridic, ceea ce face parte din ritualul de dimineață. Mă îmbrac – și asta e parte din ritual.

Spre dezamăgirea foarte mare a lui Xander, ea se duse spre partea întunecată a camerei și căută ceva. El îi putea vedea silueta, punându-și niște chiloți.

– Vă treziți la cinci în fiecare dimineață?

– Da, ne trezim.

– Chiar și în weekenduri? Asta e America.

– Chiar și în weekenduri în America. Măcar eu și câinele suntem pe aceeași lungine de undă.

Naomi traversă și deschise ușa spre terasă.

Tag alergă fericit afară.

– Culcă-te la loc.

– De ce nu te bagi înapoi în pat să punem de un alt ritual matinal?

– Tentant, dar se va întoarce în cinci minute și va vrea micul dejun.

Xander se gândi puțin.

– Pot să mă descurc în doar zece minute.

Îi plăcu râsul ei, sunetul răgușit al dimineții.

– Culcă-te la loc. Am nevoie de cafea înainte să se întoarcă.

Dacă nu avea parte de sex, atunci măcar...

– Doar câinele primește micul dejun?

Ea era încă o umbră – una lungă și zveltă – aproape ieșind pe ușă.

– Nu neapărat.

Când ea ieși din cameră, Xander rămase întins acolo o clipă. În mod normal, ar mai dormi o oră – poate șaptezeci de minute sâmbăta. Dar nu primea un mic dejun cald.

Xander apucă mingea de tenis, aprecie distanța până la patul câinelui și o aruncă.

Deci, era foarte matinală, se gândi în timp ce se dădea jos din pat. Se putea obișnui cu asta. Nu era genul lipicios – ceea ce, din punctul lui de vedere, era un punct în plus.

Pe el nu-l deranja să rămână îmbrățișați după sex, dar când venea vorba de somn, voia spațiu. În mod ciudat, asta voia și ea.

Nu numai că era senzațională în pat, dar nu se aștepta ca el să o țină în brațe ca pe un ursuleț ore întregi după aceea. Puncte bonus multe.

Şi mai şi gătea.

Îşi găsi pantalonii, şi-i trase pe el, iar când nu-şi găsi tricoul, aprinse lampa cu sirena. Aceasta îl făcea să zâmbească. O femeie care cumpăra lămpi cu sirene – şi mai multe puncte bonus.

Camera mirosea a ea, îşi dădu seama. Cum făcea asta? Şi mirosea a vară. A furtună şi arşiţă.

Îşi găsi tricoul şi-l trase pe el.

Naomi încă mai ţinea hainele în cutii. Curios, traversă camera şi se uită în ele. Organizate – el aprecia simţul organizatoric. Dar nu erau prea multe de organizat acolo.

Studie deschiderea din perete care avea să fie un dulap, deocamdată în construcţie, şi în care nu se afla nimic.

Doamne Sfinte, el avea mai multe haine decât ea!

Considera asta deopotrivă ciudat şi fascinant.

Observă o periuţă de dinţi încă nedesfăcută în ceea ce era se pare cutia ei cu lucruri de igienă şi se gândi că toată lumea ar fi mai fericită dacă ar folosi-o.

Se duse spre baie, iar când aprinse lumina, o găsi golită. Ţevăraia sugera unde vor fi lucrurile, iar ea va avea un duş grozav, dacă judeca după dimensiune.

I-ar prinde bine un duş.

Ieşi din cameră, găsi o a doua baie golită şi un dormitor pe jumătate zugrăvit – culoare frumoasă – şi o a treia baie golită. Tocmai când decisese că va trebui să iasă în natură, asemenea câinelui, găsi o baie cu obiecte sanitare bleu. Urâtă, hotărî el, dar putea fi folosită.

Iar dacă duşul de dimensiunea unui pumn de deasupra căzii funcţiona, avea să îl folosească mai târziu. Dar acum îşi dorea mai ales o cafea.

Coborî, observând în treacăt părţi din munca lui Kevin. Locul avea să fie senzaţional. Nu strălucitor şi agitat – deşi alţii căutau asta.

Dar frumos şi solid, cu respect pentru istoria şi stilul locului.

Se opri în dreptul salonului. Din nou culoarea era potrivită, şi deşi în dormitor şemineul cu gaze avea sens, el se bucură că aici decisese să păstreze varianta originală, cu lemne.

Ar avea nevoie de ceva ajutor în curte, să cureţe de buruieni, să toaleteze copacii. În momentul de faţă priveliştea din faţă era doar tristă.

Se întoarse, întrebându-se ce ar putea face o singură persoană cu atâta spațiu – și se opri la ușa bibliotecii. Pentru prima dată resimți o invidie autentică, profundă.

Văzuse faza de început când erau montate rafturile, atunci când nimerise pe la atelierul lui Kevin de câteva ori, dar produsul finit era infinit mai reușit. Lemnul de cireș natural va străluci roșu-auriu în lumină și va mocni ca focul seara. Și tot spațiul acela – ce bine i-ar prinde tot spațiul acela pentru cărți.

Și-ar cumpăra un fotoliu mare de piele, l-ar așeza cu fața spre foc și spre privelișteа de pe fereastră. Oare să schimbe fotoliu cu o canapea? Ar putea să locuiască în camera asta.

Rafturile goale și dulapurile îi străpunseseră inima iubitoare de cărți. Trebuiau să fie umplute. Mai făcu un pas spre bucătărie și îl învălui mirosul de cafea.

Ea aduna puncte după puncte.

O găsi așezată pe unul dintre cele patru taburete care nu fuseseră acolo la ultima lui vizită, bând cafea și uitându-se la tabletă.

– Servește-te.

El preferă una din cănile mari, albe, în locul ceșcuțelor albastre mai delicate, și își turnă cafea.

Deși era răcoare, ea deschisese ușile duble. Auzea câinele mâncând pe terasă în întunericul care începea să se risipească.

– Am găsit o periuță de dinți într-una din cutiile tale. Am folosit-o.

– E în regulă.

– Baia aia albastră. Urmează să fie refăcută, nu?

Ea ridică privirea – și parcă îl lovi în plex cu ochii aceia verzi și profunzi.

– Nu-ți place baia Boxer?

– Boxer? Ah... albastru și alb... amuzant.

– Nu eram sigură cum să le numesc pe cea roz și pe cea neagră, dar acum s-au dus. La fel și bordura cu trandafirași.

Ea sorbi din cafea și îl studie. Arăta aspru și masiv, blugii cu fermoarul tras, dar nu și încheiați, tricoul gri care îi accentua albastrul ochilor, părul ciufulit și barba nerasă pe fața îngustă. Picioarele goale.

Ce Dumnezeu făcea la ea în bucătărie, când cafea înainte de răsărit și făcând-o să regrete că nu acceptase oferta lui de a se întoarce în pat?

El o studia la fel de constant cum îl studia şi ea.

Naomi puse cafeaua jos.

– Deci. Încerc să mă decid dacă o să primeşti un castron de cereale, care e micul dejun de urgenţă. Sau dacă vreau într-adevăr să încerc noua mea tigaie pentru omlete.

– Eu n-am un cuvânt de spus?

– Cred că ştiu care ar fi cuvântul tău şi, din fericire pentru tine, chiar vreau să încerc tigaia.

– Tu găteşti în ea şi eu o spăl.

– Mi se pare cinstit.

Ea se ridică, se duse la frigider şi începu să scoată diverse chestii pe care le puse pe blat. Ouă, brânză, bacon, un ardei verde, roşiile alea mici.

Lucrurile păreau serioase.

Apoi ea mărunţi şi tăie, rupse nişte frunze pe care le avea într-un mănunchi pe pervazul ferestrei, amestecă în timp ce el bea cafea.

– De ce se cheamă tigaie pentru omletă?

– E puţin adâncă şi are marginile nu foarte abrupte. Ea turnă ouăle peste roşii şi ardeiul pe care-l tăiase subţire, mărunţi bacon deasupra, apoi rase brânză peste toate.

Îi aruncă o privire în timp ce aluneca cu spatula pe marginea ouălor care se prăjeau.

– Mă întreb dacă mă mai pricep.

– După cum văd eu aici, te pricepi.

– Poate, poate nu.

Uitându-se în continuare la el, ea înclină tigaia şi o scutură uşor.

– Acum o să-mi încerc norocul.

În faţa ochilor lui uimiţi, ea scutură tigaia, omleta zbură în aer şi se întoarse. Ea o prinse cu tigaia şi zâmbi satisfăcută.

– Încă mă mai pricep.

– Impresionant.

– Ar fi putut fi un dezastru. N-am mai făcut o omletă serioasă de câţiva ani. Folosi spatula ca să o împăturească. Pâinea e în sertarul de acolo – pune nişte felii în toaster.

Scoase omleta din tigaie, o puse pe sobă, să stea caldă, şi repetă operaţiunea. Inclusiv întorsul prin aer.

– În mod oficial, îmi place tigaia asta.

– Până şi eu o apreciez.

Ea presără un pic de paprica peste omletele din farfurie şi adăugă pâinea prăjită.

– Tot nu am o masă.

– Nu mai e mult până răsare soarele.

– Aşa mă gândeam şi eu. Ia farfuriile, iar eu aduc cafeaua.

Se aşezară pe balansoar, cu câinele plin de speranţă întins la picioarele lor şi mâncară în timp ce stelele se stinseră, iar soarele îşi începea călătoria arzătoare peste apă.

– Mă gândeam că aici biblioteca poate stârni invidia cea mai mare. Dar asta... Roşul, rozul şi albastrul deschis se pierdeau în auriu. Ăsta e încă un motiv de invidie.

– Niciodată nu devine banal. Am făcut zeci de fotografii de răsărituri aici şi sunt toate diferite. Dacă locul acesta ar fi fost o colibă din lut, tot aş fi cumpărat-o.

– Iar aici îţi mănânci cerealele.

– Sau altceva. Probabil că o s-o fac şi după ce voi cumpăra o masă. Trebuie să caut una şi pentru aici, afară, plus nişte scaune.

– Ai nevoie de cărţi. Biblioteca aia are nevoie de cărţi. N-am văzut nici o carte pe aici.

– Îmi folosesc e-reader-ul când călătoresc. Ridică din sprânceană. Ai ceva împotriva e-reader-elor?

– Nu. Tu ai ceva împotriva cărţilor fizice?

– Nu. Voi trimite după ale mele. Nu am atât de multe ca tine, dar am cărţi. Şi am spaţiul ca să strâng mai multe.

Xander se gândi la cartea din biblioteca lui, care îi dezvăluise lucruri pe care ea nu voia să le ştie nimeni.

– Tot mai vrei să fotografiezi cărţile?

El îi surprinse ezitarea, deşi fusese scurtă şi bine mascată.

– Da, aş vrea. E ca o declaraţie.

– Ce o să faci cu ele?

– Asta depinde de cum arată, dacă ies aşa cum le văd. Probabil pentru galerie. Şi aş putea folosi câteva ca note-carduri pentru pagina de internet.

– Faci caiete de notiţe?

– Mă surprinde întotdeauna cât de bine se vând. Oamenii încă le mai folosesc. Tot soiul de iubitori de cărți le cumpără. Peretele cu cărți – din câteva unghiuri. Și un teanc lângă lampă, poate. Una deschisă, din care se citește. Mi-ar fi de folos mâinile alea pentru asta.

– Mâinile mele?

– Ai mâini mari, mâini mari de bărbat, aspre și bătătorite. E o imagine bună, murmură ea, văzând parcă deja imaginea, mâini aspre ținând o carte deschisă. Aș putea face să zicem șase imagini pentru agende. Una mare, artistică, pentru galerie.

– Ai ceva planificat mâine?

– De ce?

Întotdeauna prevăzătoare, se gândi el.

– Ai putea să faci fotografiile mâine, și cum tot ai avea echipamentul la tine, ai fi poate în dispoziția necesară, iar eu i-aș putea aduna pe băieți. Să faci fotografiile pentru CD.

– Nu știu ce vreți pe copertă.

– Ceva care să vândă niște CD-uri. Tu ești doctorul.

– Va trebui să văd ce ați folosit înainte.

El ridică șoldul un pic și își scoase telefonul. Observă că avea vreo șase mesaje de verificat, apoi găsi imaginea cu CD-ul.

Cei cinci bărbați cu instrumentele pe scenă, în bar. Făcut în alb cu negru, ușor depresiv.

– E bună.

– Zise ea fără entuziasm.

– Nu, chiar e bună. Nu e foarte interesantă sau creativă. Nimic care să vă distingă de ceilalți.

– Ce ai face tu?

– Nu știu încă. Unde repetați?

– În garaj, într-una din aripile din spate.

– Ei bine, o să începem acolo.

El voia, chiar voia să vadă unde începea și unde va termina. Ce ar face?

– Mâine e prea devreme?

– Nu, cred că nu. Cel puțin reușesc să îmi fac o idee. Tricourile negre sunt în regulă, dar roagă pe toată lumea să aducă și altceva, poate și-un strop de culoare.

– Pot să fac asta. Asta a fost o omletă grozavă. O să spăl vasele.

Nu erau multe şi rezolvă repede. Aşa că încă mai avea timp să...

– Duşul funcţionează acolo sus?

– Cu proteste, zise ea fluturând uşor din mână.

– E în regulă dacă fac un duş înainte să plec la lucru?

– Lucrezi azi?

– De la opt la patru, de luni până sâmbătă. 24/7 tractare de urgenţă şi asistenţă rutieră. Când am un concert, mă înlocuieşte cineva până termin.

– Înţeleg. Sigur că poţi să faci duşi.

– Grozav. El o apucă, o lipi de frigider, năpădindu-i gura, răvăşind-o cu mâinile lui mari şi aspre. Hai să facem duş.

Ea plănuise să plece devreme, să găsească drumul până la hambarul lui Cecil, să facă nişte fotografii şi să caute o masă.

Dar mâinile lui erau pe sub tricoul ei, iar degetele lui...

– Aş avea nevoie de un duş...

Naomi dădu vina pe ameţeala sexuală de sub duş pentru faptul că acceptă să mănânce pizza cu Xander după ce acesta avea să termine cu lucrul.

Nu era o întâlnire, se asigură ea şi decise să fie sălbatică şi să poarte colanţii gri în locul celor negri. Acum făceau sex, aşa că o întâlnire nu mai era necesară.

Dacă nu ar fi fost atât de ameţită, ar fi inventat o scuză sau cel puţin ar fi sugerat ca el să vină cu pizza la ea acasă.

Pe teritoriul ei. În ciuda perioadei scurte care trecuse de când se mutase aici, casa era teritoriul ei.

– Atunci o să mă duc mâine acolo, îi spuse câinelui. E lucru, adevărat, dar sunt totuşi trei zile la rând.

Naomi îşi puse la colanţi o tunică de culoarea piersicii, care îi plăcea, şi o prinse cu o centură, ca să nu arate ca un sac.

Luă ce avea nevoie, portofel, chei, şi porni în jos pe scări cu câinele ţopăind pe lângă ea.

– Tu n-ai voie, îi spuse ea, oprindu-se. Trebuie să rămâi aici. Până în acel moment, nu îşi dăduse seama că un câine ar putea arăta şocat. Îmi pare rău, dar n-ai face decât să stai în maşină tot timpul

şi asta nu e cinstit, nu? Plus că tu eşti scuza mea de a veni acasă în caz că el ar sugera, nu ştiu, să mergem la un film sau la el acasă. Tu eşti asul din mânecă. Nu o să lipsesc decât o oră sau două. Maximum două ore, apoi mă întorc. Trebuie să rămâi aici.

Tag se târî cu greu înapoi pe scară în sus, aruncându-i din când în când priviri pierdute peste umăr.

– Ai zice că îl închid într-un dulap şi plec la dans, bombăni ea şi se simţi vinovată tot drumul în oraş.

În timp ce îşi punea un tricou curat, Xander se gândi că era gata exact la timp. Fusese o idee inspirată să o invite la pizza – mai ales că Naomi era fierbinte, udă şi moale sub duş când îi venise ideea.

Plus că era cazul să aibă o întâlnire adevărată. Pizza era întotdeauna un început bun. El era de serviciu, dar apelurile, dacă intervenea ceva, erau trimise spre telefonul lui mobil. Dacă avea noroc, reuşea să o aducă la el acasă şi în pat fără să fie chemat să remorcheze pe nimeni şi nimic.

Deschise uşa şi se opri brusc. Chip stătea acolo cu mâna lui mare ridicată să bată în uşă. Sau să lovească.

– Hei, Chip!

– Hei, Xander! Pleci?

– Da, dar mai am un minut. Vrei să intri?

– Nu, e în regulă. Te însoţesc un pic, bine?

Chip porni pe scări în jos pe picioarele lui uşor crăcănate. Un tip mare – jucător de fotbal iubit în liceu –, tindea să păşească greoi, dacă nu se afla pe puntea unui vas, aşa cum făcea în fiecare zi în afacerea familiei. Acolo, ştia Xander, bărbatul avea graţia unui Barîşnikov, iar firea lui timidă şi nepretenţioasă prindea la turiştii care voiau să iasă să navigheze sau să pescuiască.

El era îndrăgostit de Marla de când îl cunoştea Xander şi până la urmă o cucerise când se întorsese în Cove după doi ani de colegiu. O cucerise pocnindu-l pe tipul cu care se combinase, căruia îi plăcea să o bată. Nu era primul tip pe care Chip îl bumbăcise din pricina Marlei. Xander chiar nu voia să fie următorul.

Dar nu simţea supărare la Chip, nu vedea acea privire dură în ochii lui în timp ce ajungeau la baza scărilor.

– Am vrut să-ţi spun că îmi pare rău pentru felul în care s-a purtat Marla aseară. Am auzit.

– Nu face nimic.

– Tot mai are o slăbiciune pentru tine.

Xander îl privi cu atenţie, doar în caz că acea lumină dură ar apărea în ochii lui.

– Chip, ştii foarte bine că nu s-a întâmplat nimic între noi încă din liceu.

– Ştiu. Voiam să-ţi spun cum am aflat ca să ştii. Patti face gălăgie, ca şi cum ar fi fost ceva între voi, dar eu ştiu mai bine. Multă lume ştie mai bine.

– Bine, atunci. Suntem în regulă?

– Sigur. Vreau să-i cer scuze şi doamnei – doamna cea nouă, Naomi, nu? Dar ea nu mă cunoaşte, aşa că n-am vrut să mă duc acolo şi să o sperii sau ceva de genul ăsta.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, Chip. Şi nu trebuie să ceri scuze nimănui.

– Mă simt prost din cauza asta. În fine, zise el şi îşi băgă mâinile mari în buzunare şi privi în zare spre nimic special. Nu se întâmplă să ştii unde e?

– Naomi?

– Nu, nu ea, nu Naomi. Marla.

– Îmi pare rău, dar nu.

– Nu e la ea acasă, în apartamentul unde stă acum, şi nu răspunde la telefon. Patti spune că s-a supărat aseară pentru că Patti i-a zis că s-a simţit jenată. Pur şi simplu a plecat... şi băuse.

– A condus?

– Se pare că Patti a făcut-o, dar nu e un drum prea lung până la apartamentul pe care-l are acum. Nu a venit la serviciul de la magazin azi. Sunt supăraţi pe ea.

Mahmură, ofensată, furioasă, probabil în pat cu plapuma peste cap.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Dacă o vezi, poate îmi dai un telefon, ca să ştiu că e OK şi e doar într-una din toanele ei.

– Pot să fac asta.

– Te las acum. Poate dacă o vezi pe doamna aceea... Naomi... Dacă o vezi, ai putea să-i spui că îmi pare rău pentru necaz.

– O să fac asta. Ai grijă.

– E cel mai bun lucru.

Chip zâmbi un pic şi se urcă în camioneta lui.

Cum era aproape, iar el era în întârziere, Xander se sui şi el într-a lui şi se duse la Rinaldo's.

Naomi era deja acolo, aşezată într-un separeu şi studiind meniul. El se aşeză în faţa ei.

– Îmi pare rău. A intervenit ceva tocmai când plecam.

– E în regulă. Încercam să decid dacă am loc pentru un aperitiv cu calamar.

– Putem să împărţim, atunci ai avea.

– Atunci aş avea. Ea puse meniul deoparte. E aglomerat locul sâmbătă seara.

– Întotdeauna e aşa. Arăţi bine.

– Mai bine decât acum câteva ore?

– Arăţi întotdeauna bine. Bună, Maxie.

Chelneriţa, tânără şi proaspătă, cu ochi de căprioară şi păr blond auriu cu câteva şuviţe mov, scoase un carneţel.

– Bună, Xander. Bună, îi zise ea şi lui Naomi. Pot să vă aduc nişte băuturi?

– Un pahar de chianti, mulţumesc, şi nişte apă cu gheaţă alături.

– Sigur. Xan?

– Ying-ling. Cum merge hatckbackul acela?

– Mă duce unde trebuie şi mă aduce înapoi, mulţumesc. Mă întorc cu băuturile.

– Cred că multă lume îţi spune acelaşi lucru.

– Asta e meseria mea. Ascultă, dacă apare pe la tine un tip mare, mătăhălos...

– Ce? Ce tip?

– E inofensiv, flutură Xander din mână. Chip. E fostul soţ al Marlei. A trecut pe la mine tocmai când plecam.

În timp ce îşi îndrepta spatele, umerii lui Naomi se transformară în oţel.

– Dacă e furios pentru aseară, ar trebui să fie furios pe cea care a început cearta.

– Nu e asta. E un tip drăguț – prea drăguț de cele mai multe ori. Voia să-și ceară scuze pentru ea. A zisc că voia să-și ceară scuze și de la tine, dar se temea să nu te sperie dacă apărea așa, pe nepregătite.

– O, nu e vina lui. Ce face un tip drăguț, care vine să se scuze pentru ceva ce nu e vina lui, cu o persoană ca ea?

– E imposibil să iubești înțelept.

– Cine a spus asta?

– Frances Bacon. În fine, i-am spus că o să-ți transmit că îi pare rău.

Maxie le aduse băuturile și le luă comanda.

Poate că nu e așa de rău că a ieșit, se gândi Naomi. Locul era zgomotos, dar într-un mod simpatic, vesel. Iar calamarul ar fi primit aprobarea lui Harry.

– Am auzit că ai cunoscut-o pe Loo.

– Am cunoscut-o?

– Da, la bar aseară. Barmanița.

– Ea era Loo? Bruneta frumoasă cu șuvițele magenta sexy? Mă așteptam să fie mai în vârstă, mai business, așa, să stea undeva într-un birou din spate cu actele contabile.

– Loo pune cu plăcere umărul la treabă. Te-a plăcut.

Naomi auzi niște râsete vesele și observă că bruneta bine făcută din spatele tejghelei mai râse o dată în timp ce marca o comandă.

– E măgulitor, mai ales că n-am vorbit mai mult de două minute.

– Ea știe ce știe și îi place s-o spună.

– A vorbit despre un fost soț, care a fost grădinar când casa mea era B&B.

– Da, drogatul. A plecat de mult. Dar îmi amintește că aș putea să te ajut un pic la munca grea din curte. Kevin a zis că nu vrei să angajezi încă un grădinar, cel puțin nu deocamdată, dar, dacă te decizi să o faci, poți să vorbești cu Lelo.

– Din trupă?

– Familia lui are serele locale. E chiar foarte bun la treburile astea cu pajiște și grădină.

– Și e o tradiție să angajezi acolo un drogat?

El făcu un gest cu berea și luă o înghițitură.

– Un fost drogat, în cazul lui Lelo. Poți să îți dai singură seama despre el mâine!

– Poate că o s-o fac. Ba mai mult, își zise, s-ar putea să fie nevoită să o facă. Am vrut să mă ocup eu, dar deocamdată am reușit doar să tai tot ce era mai rău, să plantez în câteva ghivece și niște ierburi pentru gătit.

– Nu exista peisagist în New York?

– Nu de genul ăsta. Avem o grădină în spate foarte drăguță, simplă și ușor de întreținut. Și asta face mai ales Seth. Așa că poate o să mă gândesc să iau pe cineva să mă ajute.

– Putem să facem schimb, niște muncă pentru niște poze.

– Hmm. Hai să vedem cum merge sesiunea foto. Asta ar putea să funcționeze pentru toată lumea.

– De ce nu treci să arunci o privire la garaj?

– Trebuie să mă întorc din cauza câinelui.

Asul din mânecă, își aminti ea.

– Zece minute n-o să conteze. E practic pe drum. Te uiți astă-seară cum arată, ca să-ți poți face o idee în avans.

N-ar strica, se gândi ea. Și tot mai avea câinele drept as în mânecă. Indiferent cât de tentat, nu putea să sfârșească în patul lui Xander – nu cu un câine tânjind de dor acasă.

– Foarte bine, hai să facem asta.

Sigur, noaptea se lăsase, iar ea nu putea aprecia lumina, dar putea să-și facă o idee despre spațiu, despre ce putea să facă dacă lucrau în spațiul lor de repetiții.

Se aprinseră lumini puternice când ea parcă în spatele lui Xander.

Ea văzu acum că halele erau închise și securizate cu un fel de alarmă tactilă, precum și cu senzori de mișcare luminoși.

– Nu m-am gândit la securitatea de care ai nevoie.

– O sumedenie de unelte, mașini, piese și câteodată echipamentul trupei.

Deschise ușa halei și aprinse lumina.

Un spațiu de dimensiuni bune, se gândi ea când păși înăuntru. Locul mirosea a ulei și podeaua de ciment era pătată cu ulei. Exista și un lift, de o nuanță portocalie puternică. Ea scrută cu privirea

uneltele – compresoare, pistoale cu ulei, cricuri hidraulice, scânduri cu role, câteva cutii uriaşe cu scule – una albă şi una roşie.

Da, putea să lucreze cu asta.

– Cum vă instalaţi?

– Cam la fel cum facem şi pe scenă. Dacă vremea e bună şi începem repetiţia destul de devreme, ne instalăm afară, pe platformă. E frumos.

Poate, dar ea îi voia înăuntru, cu acele culori contrastante, acele unelte mari, masive.

– O să vreau şi motocicleta ta aici.

– Pentru sesiunea foto?

– Da, poate. Vreau să încerc asta.

Şi piese, se gândi ea. Un motor vechi ar fi grozav, poate un parbriz spart – cu toate acele pânze de păianjen. Un volan. Cauciucuri.

Da, va reuşi să scoată ceva din asta.

Naomi ieşi afară şi studie locul, intră înapoi şi îl studie din nou.

– OK, o să vreau opţiuni de garderobă – lucruri în care vă simţiţi confortabil, dar cum am spus, nu doar negru. Aduceţi nişte şepci, bandane. Pălărie de cowboy sau o pălărie de şerif. Piele. În mod cert piele.

– Bine.

Ea auzi incertitudinea din vocea lui.

– Ai încredere în mine. O să-ţi placă ce o să fac aici.

Dar era un garaj mare şi poate mai erau şi alte posibilităţi.

– Ce e în hala următoare?

– Iubirea vieţii mele.

– Aşa să fie?

– Este. Vrei să o vezi?

– Absolut.

El ieşi, lăsă prima hală deschisă, în caz că ea nu terminase şi o deschise pe următoarea. Aprinse lumina.

O auzi scoţând o exclamaţie de uimire, o exclamaţie pe care o mai auzise deja, îşi dădu el seama. Când fusese în ea.

– Asta e a ta?

– E acum.

– Ai un GTO decapotabil din 1967 având culoarea roşie din fabrică.

El rămase într-o tăcere solemnă timp de zece secunde.

– Cred că va trebui să te măriți cu mine acum. Ești prima femeie, în afară de Loo, care a văzut-o și a recunoscut ce e. Sunt cât se poate de sigur că ne-am logodit.

– E superbă. Naomi se apropie și își trecu ușor degetele peste ca potă. Absolut impecabilă. Tu ai restaurat-o?

– Am menținut-o mai degrabă. Bunicul meu a cumpărat-o direct din showroom, a tratat-o ca pe un copil. Gena de mecanic l-a sărit pe tata, așa că bunicul m-a învățat pe mine meserie și mi-a dăruit-o când am împlinit douăzeci și unu de ani.

– Îmi dai voie? întrebă ea și întinse mâna spre ușă.

– Sigur.

Ea deschise ușa și își trecu palma peste scaun.

– Încă miroase a nou. Are niște decorațiuni uimitoare. O, încă are radioul cu buton push-in.

– Tata zicea să punem un sistem cu opt piste înăuntru. Bunicul aproape că l-a dezmoștenit.

– Păi, e o blasfemie, nu? Bunicul tău ar fi mulțumit de cât de bine ai întreținut-o.

– Este.

– O, e încă în viață?

– Și bine mersi, trăiește cu bunica, mă rog, bunica mea vitregă, tehnic vorbind, dar sunt căsătoriți de aproape patruzeci de ani, în Florida. Santibel Island.

– Superb loc.

– Cum de te pricepi la mașini clasice?

– Știu câteva. Am făcut o sesiune foto, una dintre primele pe care le-am făcut singură. Un prieten de-al unui prieten de-al lui Harry și de-al lui Seth.

Ea înconjură mașina în timp ce vorbea. Era într-adevăr absolut perfectă. Iar dacă Xander o întreținea, își închipuia că funcționa la fel de frumos.

– El avea mașini clasice și voia fotografii cu ele, continuă ea. Pe afară și pe dinăuntru. Am fost atât de emoționată la acea sesiune foto, mai ales pentru că nu știam nimic despre mașini, în special despre mașini clasice. Am primit o listă cu mașinile lui, le-am studiat

și chiar l-am pus pe Mason să mă verifice. Iar una dintre ele era un GTO '67 – nu decapotabil –, dar tot roșu din fabrică, la fel ca asta. O frumusețe!

– Vrei să faci o tură?

– O, aș vrea, spuse și oftă. Chiar aș vrea, dar trebuie să mă întorc, din cauza câinelui.

El recunoștea pasiunea și știa cum s-o folosească.

– Ce zici de asta? Mergem cu mașina la tine acasă. Îți lași mașina aici, eu rămân acolo. Mâine luăm echipamentul tău și ne întoarcem aici ca să poți să-ți faci meseria.

N-ar trebui. N-ar trebui să accepte. N-ar trebui să se culce cu el două nopți la rând. Era cel mai apropiat lucru de o relație.

Iar mașina strălucea sub luminile din garaj, atrăgând-o.

Xander stătea acolo, sexy, și o convingea.

– Pot să fiu de acord cu asta, dar doar dacă ridici acoperișul.

– E în regulă.

Capitolul 15

Fuseseră vremuri în viaţa lui Xander când mai degrabă cădea în pat la ora cinci dimineaţa, decât să se scoale la ora asta. El chiar spera că vremurile alea nu trecuseră chiar de tot.

Dar când parte a răsplăţii de-a te trezi cu noaptea-n cap erau nişte clătite – şi nu din amestecul de praf din cutia de la magazin cum le făcea mama lui –, îşi dădu bine seama de avantaje.

Avantajul cel mai mare era aşezat lângă el pe balansoar, mirosind a vară, în timp ce stelele se stingeau pe cer.

– Deci, acelea sunt scaunele şi masa pentru afară.

Xander studie scaunele vechi, cu arcuri. Chiar şi în întuneric putea să vadă rugina.

– De ce?

– Am o temă în minte şi au fost un chilipir. Şi pentru că am o viziune. Am lăsat de asemenea o comodă cu sertare şi o masă de cafea la Jenny. Cecil îmi mai păstrează câteva piese pe care vreau să le vadă şi ea.

– Probabil că te iubeşte, Subţirico.

– O să plătesc pentru mobilierul de terasă cu fotografiile pe care le-am făcut ieri acolo. Am una cu hambarul, Doamne, lumina era perfectă şi norii – doar un sul cenuşiu. Şi l-am convins să stea în uşile deschise al hambarului, în salopeta aia pe care o poartă. Se sprijină de o furcă. A bombănit, dar i-a plăcut s-o facă şi a semnat factura la schimb cu fotografia pe hârtie. O afacere bună pentru toată lumea. Apoi eu... Aşteaptă!

Ea sări în picioare şi alergă în casă. Xander schimbă o privire cu câinele, ridică din umeri şi se întoarse la clătitele lui în timp ce prima lumină înflorea la marginea lumii.

Ea se întoarse alergând, cu aparatul foto şi o geantă.

– Stai lângă balustradă, îi porunci ea.

– Ce? Nu. Mănânc. Plus că e prea întuneric pentru fotografii.

– Eu îţi spun cum să repari un motor? Haide, fii drăguţ. Stai lângă balustradă cu cana de cafea. Haide, haide, nu vreau să pierd lumina.

– Nu e lumină, bombăni el, dar se ridică şi se duse lângă balustradă.

– Cheamă câinele la tine.

Deoarece se prea putea ca Tag să arate un interes un pic cam prea mare pentru farfuria pe care o lăsase pe balansoar, Xander îl chemă pe câine la el.

– Stai acolo şi bea-ţi cafeaua şi priveşte răsăritul. Nu mă băga în seamă. Uită-te afară – nu, întoarce-te puţin spre dreapta ta – şi nu te mai încrunta. E dimineaţă şi ai o cafea şi un câine. Tocmai te-ai dat jos din pat după ce ţi-ai petrecut noaptea cu o femeie frumoasă.

– Ei, asta e adevărat.

– Simte asta un pic, asta e tot. Şi priveşte soarele răsărind.

Poate că putea să facă asta. Era un pic ciudat să o facă în timp ce ea se învârtea în jurul lui cu aparatul. Dar câinele se pare că era obişnuit cu asta, aşa că se sprijini de piciorul lui şi se uită afară spre apă, împreună cu el.

Era un spectacol grandios, acele prime picături de lumină, promisiunea de mai mult, rozul palid care atingea apa. Apoi strălucirea aurie ridicându-se, atingând norii.

Plus că ea făcea o cafea al naibii de bună cu maşina ei luxoasă de cafea.

Avea să o savureze, să ignore ce bombănea ea ca pentru sine, tot căutând în geantă după câte ceva.

O, era perfect. El era perfect. Nu mai mult decât o siluetă, un bărbat sexy, somnoros, desculţ, cu câinele loial alături, privind cum o zi nouă se ridica şoptind peste apă.

Picioare lungi, braţe lungi, mâini mari, cană albă de cafea, început întunecat de barbă pe chipul său ascuţit, la răsăritul soarelui.

– Grozav. Grozav. Mulțumesc. Gata.

Xander se uită înapoi, iar ea nu rezistă să nu mai facă încă o poză.

– Acum e gata.

– OK. El se întoarse la balansoar și la clătite, iar când Naomi i se alătură, ignorându-le pe ale ei ca să se uite la imagini, el întinse mâna: Să vedem.

Ea nu îi dădu aparatul, dar se trase mai aproape, înclină ecranul și trecu prin imagini.

El nu-și dădea seama cum obținuse atât de multe din acea lumină – sau din lipsa ei, cum îl scosese în relief, reușind să-l facă indispus și satisfăcut în același timp. Sau cum reușise să surprindă fiecare nuanță a răsăritului de soare.

– Ești talentată.

– Da, sunt. O să scot un formular de accept la imprimantă.

– Ce o să faci cu ele?

Ea încă se uita la imagini, se opri la una și îi mări profilul.

– Trebuie să mă uit mai bine la ele pe computer, apoi să aleg una pentru un print de galerie sexy și de fițe la care mă gândesc, apoi să mai lucrez pe unele. O să mai aleg una – probabil cea în care te întorceai să te uiți la mine cu răsăritul în spatele tău – pentru fotografii stock. O să ajungi pe o copertă de carte.

– Ce?

– Știu ce se vinde acolo, zise ea și puse camera deoparte. Într-o bună zi o să te poți adăuga pe tine însuți la colecție. Asta a fost o sesiune productivă, neașteptată de dimineață.

Ea se întinse și-l sărută – ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Și îi înăbuși instinctul de a protesta.

– O să te apuci de asta acum de dimineață?

Ea mărise acum profilul câinelui.

– Asta și încă alte lucruri.

– OK, o să mă apuc de curte.

– Curte? Distrasă, se uită spre el. Curtea mea?

– Nu. Mă gândeam să plec să caut una care-mi place și să sap în ea. Da, curtea ta, desigur.

– Nu trebuie să faci asta.

– M-am trezit și îmi place munca în curte.

– Zise bărbatul care nu are o curte.

– Da, ăsta e un dezavantaj. Spre dezamăgirea lui Tag, Xander rase și restul de clătite. Dar îi mai ajut pe Kevin și pe Jenny din când în când. Și pe Loo. Unde-ți sunt uneltele?

– Am o lopată și o greblă și setul ăsta de unelte de grădină – știi tu, săpăligă, cleşti, furcă...

El rămase tăcut un moment.

– Și te aștepți să faci față la curtea asta cu o lopată și cu o greblă?

– Deocamdată. Ce mai trebuie?

– Ai nevoie de unelte de toaletat copacii, de o roabă – poți să folosești câteva dintre gălețile goale de aici, un târnăcop. Ai nevoie și de o greblă normală și de una de grădină.

– Va trebui să fac o listă.

– O să văd ce pot să fac cu ce am, și pornim de acolo.

Cum Naomi planificase o dimineață întreagă de muncă, se așeză la biroul ei temporar. El putea să se joace în curte, se gândi, deși își închipuia că va obosi și se va plictisi de munca fizică și va veni înapoi să o sâcâie să se oprească.

Să facă sex, să se plimbe, să facă ceva ce nu avea pe agenda ei de dimineață.

Asta era problema când aveai pe cineva lângă tine. De cele mai multe ori voia să facă ceva pentru care tu nu aveai timp.

Ea aranjă niște lucruri de bază mai întâi, fotografiile care îi asigurau banii de mâncare. Mulțumită de studiile făcute cu hambarul, le încărcă înainte să petreacă un pic de timp cu cea pe care o alesese cu Cecil.

Dar cum fotografiile pe care abia le făcuse îi stăruiau în minte, lăsă deoparte munca începută și le studie, cadru cu cadru, pe ecranul mare.

Începu cu ultima fotografie, făcută din impuls, în care el era pe jumătate întors spre ea, cu un început de zâmbet – frumos și îngâmfat – pe față.

Doamne, era superb! Nu alunecos și rafinat – nu era nimic alunecos și rafinat la el. Totul era aspru și crud, cu atât mai mult cu cât avea barba nerasă și părul nepieptănat.

Se apucă să lucreze pe fundal mai întâi, aprinzând norii, pentru un efect mai dramatic. Da, un efect dramatic pe fundal, un tip fierbinte, sexy, pe jumătate întors, privind peste umăr spre iubita sa.

Nu puteai să nu-ţi dai seama că acel început de zâmbet şi privirea arzătoare erau adresate unei iubite.

Se va vinde ca fotografie stock încă mulţi ani. Pe termen scurt, calculă ea, va vinde câteva zeci în mai puţin de o săptămână. Pentru distracţie şi mister, ea intitulă poza *Domnul X.*

Da, excelentă muncă dis-de-dimineaţă.

Mai umblă un pic la fotografie, mărind-o, rafinând detalii, apoi, mulţumită, o încărcă pe pagina ei. După ce făcu asta, analiză cele două fotografii pe care le va trimite galeriei.

Pierdu noţiunea timpului. Munca aceasta era mai exigentă, mai detaliată. Voia să sublinieze momentul în care totul se oprea la graniţa dintre noapte şi zi, doar primele semne de lumină, dramatismul ascuns al clipei.

Iar bărbatul, abia dacă mai mult decât o umbră, cu câinele care se sprijinea uşor de el.

Scoate-i mai mult ochii în relief, decise ea, pentru ca albastrul să pară aprins.

Ar putea să facă o a doua, se gândi, alb-negru – cu pete de culoare. Da, cu ochii de un albastru pătrunzător şi lumina în creştere de un roşu îndrăzneţ. Cana albă.

Ea îşi notă numărul pe care îl voia pentru asta, apoi se întoarse la prima.

Alternă între cele două, de fiecare dată studiindu-şi munca de dinainte cu ochi critici şi cu o privire nouă.

– Sunt bune. Sunt foarte bune, murmură ea şi le trimise pe amândouă pentru previzualizare managerului galeriei.

Apoi se lăsă pe spate să le mai studieze pe amândouă încă o dată.

– Foarte bune.

Se ridică, îşi roti umerii obosiţi, îşi răsuci capul pe gâtul amorţit – îşi aminti că promisese că va face cel puţin treizeci de minunte de yoga pe zi ca să se menţină în formă.

– Începând de mâine.

Acum putea măcar să vadă ce face Xander şi să-i ofere ceva rece de băut. Să se asigure şi că Tag avea ceva de ronţăit, pentru că preferase să stea cu Xander, în loc să se întindă lângă ea cât lucra.

Se duse jos şi deschise uşa.

Îl văzu, dezbrăcat până la brâu, cu pieptul strălucind de sudoare, aruncând un băţ – mai degrabă o ramură întreagă – pentru câinele care avea o privire sălbatică.

O roabă era plină de şi mai multe beţe. O bucată mare de gazon era peticită şi denivelată, dar liberă de buruieni, tufe încurcate şi viţă sălbatică, care ei i se părea că în fiecare noapte creştea cu câte o jumătate de metru.

Observă un morman de pietre, un fierăstrău electric, un topor, un târnăcop, găleţile cu pricina, folii de plastic cu mormane de frunze şi ace de pin pe ele.

– Sfinte Sisoe! exclamă ea atrăgându-i lui Xander atenţia.

– Hei. Avem un început bun.

– Un început? De unde au apărut toate astea?

– Gunoiul din curtea plină de gunoi. Uneltele? Eu şi Tag ne-am dus în oraş, am adus camioneta, ne-am oprit la magazinul de bricolaj şi la centrul de grădinărit. Am lăsat facturile pe blatul din bucătărie. E jumătate de sendviş în bucătărie dacă vrei. Ni se făcuse foame.

Încet, ea coborî treptele şi păşi pe iarbă – o iarbă jalnică, dar orişicât.

– Nu mă aşteptam să faci toate astea.

– Ne-am distrat. Dacă aş fi în locul tău, aş renunţa la tufele alea. El îşi scoase o bandană din buzunar şi se şterse pe faţă de sudoare. Lelo ar putea să ţi le scoată sau să-ţi spună dacă merită să le salvezi.

– Am cumpărat o drujbă?

– Nu, asta e a mea. Nu ar trebui să mai ai nevoie de ea, acum că lucrurile sunt sub control. După ce o să dispară containerul de gunoi, poţi să-ţi dai seama ce să amenajezi acolo. În timp ce vorbea, îi aruncă lui Tag alt băţ. Eu aş planta un copac bun.

– Mă gândeam că poate pot să plantez unul din soiul plângător. Un cireş sau... în fine.

– Asta ar fi bine.

El își scoase mănușile groase de lucru.

– Xander, cât timp... cât e ceasul? întrebă și dădu să-și scoată telefonul și constată că nu-l avea.

El și-l scoase pe al lui.

– E în jur de ora unu.

– După-amiaza?

– Cu siguranță nu e dimineață, baby! El râse și o sărută. Unde te duci când lucrezi?

– Doar că nu mă așteptam ca tu să... Ai muncit ore întregi. Mulțumesc mult.

– E doar muncă fizică, dar am făcut-o cu plăcere. Trebuie să mă spăl ca să putem pleca. Dacă încă mai vrei să faci fotografiile alea cu cărți.

– Da, vreau, și da, trebuie să te speli. Ești transpirat tot. Pășind mai aproape, ea își trecu degetul peste pieptul lui. Și destul de murdar. Arăți... fierbinte și însetat.

Cum privirea ei îl invita, el o trase către sine.

– Acum ești și tu transpirată și murdară.

– Atunci cred că amândoi avem nevoie de un duș.

El o posedă sub apa rece, curgând puternic, cu mâinile pline de săpun alunecând pe ea. Nerăbdătoare, avidă, gura ei o întâlni pe a ei, iar el înghiți acele gemete și exclamații în timp ce o ducea pe culmile plăcerii.

Când o lipi de perete și se implântă în ea, degetele ei se agățară de părul lui, rămaseră acolo. Ochii ei se lipiră de ai lui, cu gurile atât de aproape, încât respirațiile li se împletiră.

Verdele ochilor ei deveni opac când ajunse la orgasm, în timp ce îi rostea numele așa cum își dorea el să îl rostească.

Dar el se abținu, își refuză o ușurare rapidă, încetini ritmul până când capul ei se lăsă pe spate.

Ea nu simțea nimic altceva decât plăcere, atât de intensă, încât ar fi putut să explodeze. Dar ea doar se răspândi și o cuprinse în catifeaua ei caldă, umedă.

Faianța rece pe spatele ei, corpul lui fierbinte lipit de ea, în ea. Aerul atât de greu încât să-l inspiri și să-l expiri era un geamăt. Ea încercă

să reziste, să ofere, dar se simțea moale și maleabilă precum ceara în lumina soarelui. Buzele lui se jucau cu ale ei, cucerind mai degrabă prin tortură decât prin forță.

Ea îi rosti numele încă o dată în timp ce ochii i se închideau.

– Nu, nu, uită-te la mine. Deschide ochii și uită-te la mine, Naomi.

– Te văd. Da. Doamne!

– Un pic mai mult. Un pic mai mult, până nu rămâne nimic. O să iau un pic mai mult.

– Da.

El luă mai mult, îi menținu pe amândoi legănându-se pe acel cablu la înălțime între nevoie și ușurare, până când nu mai reușiră să suporte, până când el lăsă cablul să se rupă sub greutatea lor.

Pentru că se simțea un pic amețită, Naomi avu mare grijă cum își împachetă echipamentul. El o dusese dincolo de granițele proprii ale controlului și cumva ea permisese asta. Avea nevoie de timp și spațiu ca să înțeleagă ce însemna asta.

Iar acum nu era momentul, acum când totul în ea se simțea atât de moale și de vulnerabil. Când ea încă mai putea să simtă mâinile lui pe ea.

Naomi împachetă trepiedul, o geantă foto, o carcasă, un suport de lumini, o umbrelă de difuzie.

El intră mirosind a săpunul ei.

– Toate astea?

– Mai bine să ai tot ce-ți trebuie, decât să-ți dai seama că n-ai ce-ți trebuie.

Ea dădu să-și pună rucsacul pe umăr.

– Îl iau eu. Doamne, ce ai aici, cărămizi?

Xander ridică și geanta cu trepiedul, suportul de lumini și dădu să iasă.

În timp ce ea lua restul, Tag lătră de parcă niște dragoni s-ar fi pregătit să dea foc la porți.

– Vine o mașină, strigă Xander. Mă ocup eu.

– Se ocupă el, murmură ea. Asta e problema. De ce mi se pare în general în regulă că se ocupă el?

– Încet, fiară, îi zise Xander câinelui şi deschise uşa din faţă. Recunoscu vehiculul oficial care se opri în spatele camionetei lui, cu şeful poliţiei la volan.

– Calmează-te, e dintre cei buni. Xander coborî de pe verandă şi puse echipamentul în camioneta lui.

– Bună, şefule.

– Xander. Acesta e maidanezul de care am auzit.

– Da. El e Tag.

– Salut, Tag.

Şeful poliţiei, Sam Winston, un bărbat puternic cu o faţă netedă de culoarea nucilor şi o şapcă Waves pe capul cu păr tuns scurt (echipa de fotbal de liceu în care fiul lui juca ca fundaş), se lăsă pe vine.

Agitat, Tag se trase destul de aproape ca să miroasă.

– E un câine arătos.

– Acum este, într-adevăr.

Tag acceptă mângâierea pe creştet, dar alergă imediat înapoi spre Naomi, când aceasta ieşi pe uşă.

– Doamnă! Sam îşi duse mâna la şapcă. Eu sunt Sam Winston, şeful poliţiei.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu sunt sigur de asta. Am vrut să vin să mă prezint. Mă bucur că cineva s-a mutat pe promontoriu, iar din câte aud şi pot să văd cu ochii mei, renovaţi frumos casa asta veche. Avea nevoie de asta. Am auzit că l-aţi angajat pe Kevin Banner cu echipa lui.

– Da.

– Nu puteaţi face o alegere mai bună. Se pare că v-am prins tocmai când plecaţi.

– Naomi o să facă nişte fotografii cu trupa.

– Serios? Sam îşi agăţă degetele mari în centura lui groasă şi dădu uşor din cap. Pariez că o să fie foarte bine. Nu vreau să vă reţin, şi economisesc timp, găsindu-vă pe amândoi aici. E vorba despre Marla Roth.

– Dacă vrea să depună plângere pentru agresiune, o să depun şi eu plângere, zise Naomi.

– Nu pot spune dacă ar vrea să facă asta. Nu reuşim să dăm de ea.

– Încă nu? Xander se întoarse după ce pusese restul echipamentului în camionetă.

– Nimeni nu a văzut-o şi nici n-a auzit de ea, după cum se pare, de vineri noapte. La scurtă vreme după altercaţia dumneavoastră cu ea, doamnă Carson.

– Dacă încă mai e supărată din pricina asta, s-ar putea să fi dispărut pentru câteva zile, începu Xander.

Cu cizmele lui vechi înfipte bine în pământ, Sam îşi dădu un pic şapca pe spate.

– Maşina e la ea acasă, dar ea nu. Chip a spart uşa din spate de dimineaţă, apoi a venit să mă vadă. Ea nu s-a dus la lucru ieri şi nu răspunde la telefon. S-ar putea să fie doar supărată, cel mai probabil, dar Chip e foarte îngrijorat şi trebuie să mă ocup de asta. Acum, din ce am auzit, s-a repezit la dumneavoastră vineri seară la Loo.

„Dispărută" putea însemna orice, îşi spuse Naomi. Dispărută nu însemna o pivniţă veche din pădure. Ba de cele mai multe ori însemna că persoana s-a dus într-un loc unde nimeni nu se gândise s-o caute.

– Doamnă Carson? insistă Sam.

– Scuze. Da, aşa e. S-a lovit de mine de câteva ori şi apoi m-a împins de câteva ori.

– Şi i-aţi tras una?

– Nu, n-am lovit-o. I-am luat încheietura şi am răsucit-o – punct de presiune, pârghie –, aşa că a ajuns pe jos. Şi nu m-a mai împins.

– Apoi?

– Apoi am plecat. Era o situaţie jenantă şi am plecat acasă.

– Singură.

– Da, am venit acasă singură.

– Cam pe la ce oră?

– Cam pe la zece şi jumătate. „Îşi face doar meseria", îşi zise Naomi şi trase adânc aer în piept. Am dat drumul câinelui şi m-am plimbat cu el o vreme. Eram supărată şi răscolită şi nu mă puteam concentra să muncesc.

– Iar eu am ajuns aici pe la douăsprezece şi jumătate. Deşi Xander se sprijinea neglijent cu spatele de camionetă, în voce i se simţea

iritarea. Câinele ne-a trezit chiar după cinci şi am plecat pe la şapte şi jumătate, poate un pic mai devreme. Zău, şefule.

– Xander, trebuie să întreb. Patti zbiară că domnişoara Carson a atacat-o pe Marla – e singura cu punctul ăsta de vedere, adăugă el, înainte ca Xander să poată vorbi. Şi nici ea nu ţine foarte mult la povestea asta. Dar fapt e că Marla a plecat furioasă de acolo la douăzeci de minute după domnişoara Carson şi, din câte am reuşit să-mi dau seama, nimeni nu a mai văzut-o de atunci.

Sam pufăi şi mângâie câinele care acum se pare că îl considera încântător.

– Aţi văzut-o vreunul din voi cu cineva, cineva cu care să-şi fi pus în gând să plece pe undeva?

– Stătea cu Patti, ridică Xander din umeri. Încerc să nu o bag prea mult în seamă pe Marla.

– Am văzut-o la masa ei, cu prietena ei mai devreme în seara asta. Acum deja încordată, Naomi se scărpină pe gât. Eu stăteam cu Kevin şi Jenny. Chiar nu îi acordam atenţie până când eu şi Jenny ne-am dus să dansăm, şi ea... nici măcar n-o cunosc.

– Înţeleg asta, zău, şi nu vreau să vă îngrijoraţi pentru asta. Probabil că a plecat cu cineva întâlnit la bar, să-şi lingă rănile şi să-l stârnească pe Chip.

Naomi scutură din cap.

– O femeie supărată şi furioasă? S-ar duce să vorbească cu prietena ei.

– S-au cam certat după incident.

– Nu contează. Chiar dacă a sunat-o pe Patti ca să se certe sau cel puţin să-i trimită un mesaj furios.

– O să verificăm. Nu vă mai reţin, dar mi-ar plăcea să revin la un moment dat, să văd cum aţi amenajat în interior.

– Desigur.

– Să aveţi o zi bună. Ne mai vedem, Xander.

Naomi simţi cum i se strânge stomacul, când Sam se urcă în maşina lui.

– Chiar o să verifice?

– Da, sigur. El e şeful poliţiei.

– A mai dispărut vreodată şi altcineva?

– Nu din câte știu eu, și aș ști. Hei, zise Xander și îi puse mâna pe braț. Marla e tipul care caută probleme, îi place să le și provoace. Așa e ea. Șeful își va face treaba. Nu te mai gândi la asta.

Avea dreptate, desigur. Marla era o ființă care provoca probleme și probabil că se combinase cu vreun tip pentru weekend ca să-și stimuleze egoul rănit.

Nu orice femeie care dispărea în felul ăsta sfârșea prin a fi violată și omorâtă. Nu s-a mai întâmplat niciodată, își reaminti Naomi. Nu verificase chiar ea asta, chiar după ce se îndrăgostise de casă?

Rată redusă a criminalității, ba chiar foarte redusă. Un loc sigur. Un loc liniștit.

Marla probabil că va apărea înainte de lăsarea nopții, mulțumită că își neliniștise fostul soț, prietena și că poliția o căuta.

Își alungă asta din minte cât de mult putu, în timp ce Xander pornea camioneta, în timp ce câinele avea capul scos pe geam și urechile fâlfâind în vânt.

LUMINĂ ȘI UMBRĂ

Acolo unde lumina e mai puternică și umbrele sunt mai adânci.

Johann Wolfgang Goethe

Capitolul 16

Când își dăduse seama că ea vorbea serios cu privire la fotografiile din apartamentul lui, Xander se gândise să scoată cartea lui Simon Vance de pe raft. O scosese de pe raft suficient încât să o citească și să-și împrospăteze memoria, apoi aproape că o aruncase în cutia pe care o ținea pentru donații.

Nu voia să mai vadă acea expresie amorțită și bolnavă pe fața ei vreodată.

Până la urmă decise că dacă o lua de acolo, îi acorda prea multă importanță. Ea știa că era acolo și s-ar întreba de ce a îndepărtat-o.

Cântărind factorul de stres, se gândi că era cam jumătate-jumătate și optă să o lase la locul ei.

Ea îi va spune când va fi pregătită. Sau nu îi va spune.

O ajută să-și care echipamentul pe scări în sus unde ea fu mai atentă unde să și-l instaleze decât la ce voia să fotografieze. Scoase un trepied din husa lui, îl desfăcu, făcu același lucru cu stâlpul de lumini.

– Mai am din vinul ăla dacă vrei.

– Mulțumesc, dar nu când lucrez.

Cum el respecta aceeași regulă, aduse pentru amândoi câte o cola.

Ea aprobă din cap, dar îl ignoră în timp ce scotea un exponometru, un instrument de măsurat intesitatea luminii.

– Poți să-mi aduci scaunul acela aici pentru laptop?

– Îl aduc.

Ea ataşă camera de trepied, cu ochii mijiţi la peretele cu cărţi.

– E un aparat impresionant.

– Hasselblad, format mediu. Media mai mare, rezoluţie mai mare. O să fac nişte poze digitale mai întâi.

Ea scoase un dispozitiv din geamantanul ei, îl ataşă la aparatul ei. Când el se uită în geamantan văzu obiective, cabluri, sisteme de conectare şi înţelese de ce era totul aşa de al naibii de greu.

Cum naiba putea să care singură toate chestiile astea?

El nu întrebă cu voce tare pentru că îşi dădu seama că Naomi se concentra pe ce făcea.

Se uită prin obiectiv, folosi o telecomandă să deschidă lumina şi apoi s-o închidă, scoase o umbrelă şi o fixă în stâlpul pentru lumini, apoi acoperi ceva cu un ecran.

Mai verifică o dată totul, schimbă unghiul trepiedului, se dădu un pic în spate.

Dacă se gândea la carte, nu o arăta.

Observă că îi luase cel puţin treizeci de minute ca să se instaleze şi să facă nişte poze de probă.

În acest moment, se gândi că ea nu avea nevoie de el, aşa că îşi scoase o carte din birou şi se aşeză la masă ca să citească în timp ce ea lucra.

– Există un sistem după care le aşezi pe rafturi?

– Nu, zise el ridicând privirea. Unde se potrivesc. De ce?

– Ai pus Jane Austen lângă Stephen King.

– Nu cred că pe vreunul din ei l-ar deranja, dar dacă te deranjează pe tine, poţi să le muţi.

– Nu, asta e parte din găselniţă. E un perete cu poveşti. Iei una la întâmplare şi pleci oriunde în călătorie. E... Ţara Poveştilor.

Ea îl făcu să se uite din nou la cum lucra. Fotografia, studia, ajusta, testa, fotografia. Devenind curios, el se ridică să se uite la ecranul laptopului.

Culorile se reflectau mai profund, lumina avea un aspect visător. Cumva reuşea să facă unele cotoare mai tocite să pară mai degrabă interesante.

Apăru altă poză. Nu reuşea să-şi dea seama de diferenţă, dar se pare că ea da, pentru că mijii ochii şi spuse:

– Da, da!

Ea mai făcu încă vreo şase poze cu mici ajustări, apoi se lăsă pe vine să verifice imaginile.

– Cum se face că în poze arată mai bine ca în realitate?

– Magie. Asta, da, asta e cea bună. Cred. Arată grozav în realitate. Lumină, umbră, unghiul, asta e atmosferă!

– Ai făcut artă!

– Am surprins artă! îl corectă ea. Vreau să fac câteva imagini şi pe film. Ea dădu spatele aparatului jos şi îl înlocui cu ceva din geanta ei.

– Aparatul tău face poze de două feluri – digital şi film?

– Da. Util.

El voia să întrebe cum – voia să vadă cum. Dar Naomi avea din nou acea expresie concentrată pe faţă.

Ea se întoarse la lucru, el se întoarse la citit.

Ea îl întrerupse din citit, când schimbă din nou spatele aparatului, schimbă obiectivele şi luă aparatul de pe trepied. Se mută într-o parte şi fotografie cărţile dintr-un unghi ascuţit. Verifică rezultatele, ajustă lumina, mai făcu câteva poze.

Când lăsă aparatul în jos şi se duse spre rafturi, el se gândi preţ de o clipă că va scoate cartea despre tatăl ei. Dar ea scoase una de pe un raft mai sus, o duse la masă.

– Te vreau cu Austen. Poţi să pui semn la ce citeşti?

– Am mai citit-o. Pot să reiau de unde am lăsat-o dacă am chef. El se simţi mai mult decât un pic ridicol. Nimeni nu l-ar fi caracterizat drept timid, dar ideea de a-i fotografia mâinile?

Ciudat.

– Ai vorbit serios de treaba cu mâinile.

– Foarte. Mâinile aspre ale unui bărbat cu romanul clasic scris de o femeie, pe care mulţi îl consideră literatură pentru femei.

– Mulţi oameni sunt proşti.

– Oricum, ar trebui să funcţioneze, spuse ea şi scoase exponometrul. Iar lumina e bună chiar aici, dacă vrei. Lumină bună, naturală, de la fereastră. Mai ales dacă... dacă îţi muţi scaunul spre dreapta câţiva centimetri.

De îndată ce el se mută, Naomi mai verifică o dată lumina. Aparent mulţumită, se duse după laptop şi îl puse pe colţul blatului.

– Ține doar cartea deschisă, așa cum o faci când citești. Nu prima pagină – citești de ceva vreme. Cam la o treime din carte.

Xander se simțea ridicol, dar se supuse. Avea să-i acorde cinci minute să se joace.

Ea fotografie peste umărul lui, astfel încât acel parfum atrăgător de vară se revărsă peste el.

Poate zece, se răzgândi el, în timp ce ea se foia în jurul lui, aplecându-se și mai aproape.

– Dă o pagină sau începe să dai o pagină, nu termina mișcarea. Doar... stop, ține-o așa. Bine. E bine. Dar...

Ea se îndreptă și se încruntă la imaginea de pe laptop. Xander trebui să se răsucească să vadă și el, iar ce văzu, îl surprinse.

– Am crezut că ești nebună, dar arată ca o reclamă într-o revistă de lux sau ceva asemănător.

– E bine, dar mai lipsește ceva. Are nevoie de... desigur.

Ea deschise frigiderul și scoase o bere. Când văzu deschizătorul, scoase capacul, apoi, spre surprinderea lui, vărsă o treime în chiuvetă.

– Ce? De ce?

– Mâini aspre, o bere și *Mândrie și prejudecată*. Ea puse berea pe masă, o încadră, o apropie de colțul de sus din dreapta al cărții.

– Nu trebuia să o verși în chiuvetă.

– Trebuie să pară că bei bere și citești Austen.

– Am o gură și un gât. Am fi putut să o turnăm acolo.

– Îmi pare rău, nu m-am gândit la asta. Cu degetul mare de la mâna stângă sub pagină, întorcând-o, mâna dreaptă pe bere. Trebuie să acoperi eticheta – nu vreau să pară plasare de produse. Mâna pe bere, ca și cum te-ai pregăti să o ridici, poate chiar să o ridici o jumătate de centimetru de pe masă.

Cum nu avea rost să plângă după berea vărsată, el îi urmă instrucțiunile. Ridică berea, o puse jos, întoarse sau nu întoarse pagina, până când ea lăsă iar aparatul în jos.

– Perfect. Așa cum trebuie.

El se întoarse să vadă cu ochii lui și observă că ideea cu berea fusese inspirată. Conferea fotografiei o nuanță veselă, o echilibra.

– Bărbații adevărați citesc cărți, zise Naomi. O s-o vând la dimensiuni de poster.

El se simți din nou ciudat.

– Postere.

– Librării, centre de învățare pentru adulți, cămine de studenți, chiar și biblioteci. Mi-ai oferit niște imagini foarte bune azi, Xander. O să-i spun lui Kevin că poate să comande dușul cu saună.

– Montezi un duș cu saună.

– Acum o fac. Ea dădu din cap și parcurse imaginile de pe ecran. Da, o fac. Mă convinsesem singură să nu o fac, dar când am reușit să obțin atâtea imagini bune într-o duminică? Eu scot aburi.

Xander arătă cu degetul spre ea.

– Mi-am câștigat dreptul să petrec și eu timp în saună.

– Cu siguranță că da.

Ea nu se opuse când el o trase în poală, dar ezită când el dădu să ia aparatul foto.

– N-o să-l dau de pământ. E greu, comentă el.

– În jur de trei kilograme. De regulă îl folosesc cu trepiedul și își merită greutatea. E dur și fiabil și vezi foarte clar.

– Iar chestia asta din spate îl face să fotografieze digital?

Dând din cap, ea îl dădu la o parte.

– Sistem excelent – nu are cleme de care să se prindă și are propriul software. Nu e ceva ce aș lua într-o excursie, dar pentru ce am vrut să fac aici și pentru ce vreau să fac cu trupa, e aparatul care trebuie.

El fu nevoit să admită că i-ar plăcea și lui să se joace cu aparatul, doar ca să vadă cum funcționează din punct de vedere tehnic. Dar nu credea că avea să se întâmple, la fel de puțin cum ar lăsa-o pe ea să se bage sub capota GTO-ului lui.

– Eu folosesc telefonul dacă vreau să fac o poză.

– Există camere foto foarte bune pe telefoane în ziua de azi. Am făcut câteva imagini frumoase, pe care am putut să le manipulez și să le vând. Iar acum nu m-ar deranja paharul acela de vin, cât demontez aici și ne instalăm în garaj.

– Pot să aranjez asta, iar eu am deja o bere aproape întreagă.

– Mulțumesc. Ea ezită din nou, apoi îl sărută. Mulțumesc, repetă.

– Nici o problemă.

Naomi se ridică şi se duse să-şi pună cu grijă aparatul în husă. În timp ce se ridica să-i aducă vinul, o văzu cum se uită la cărţi.

– Deci, e o întrebare tipică, un clişeu, dar ai citit toate cărţile astea?

– Da, tot ce e aici, da. Mai sunt unele în birou şi în dormitor pe care n-am apucat încă să le citesc.

Ea reuşea să pară relaxată, se gândi, strângându-şi trepiedul, punându-l înapoi în husa lui.

– Cele mai multe sunt ficţiune, nu? Dar ai şi ceva non-ficţiune amestecată printre ele. Biografii, istorii, cărţi despre – surpriză – crime adevărate.

Şi el putea să pară relaxat.

– Non-ficţiunea scrisă bine e o poveste.

– Nu prea citesc non-ficţiune decât dacă are legătură cu meseria mea. Cum ştii dacă ceva adevărat e relatat în conformitate cu adevărul?

– Cred că nu ştii.

– Câteodată poate să fie percepţia sau intenţia personală sau doar exagerarea sau ajustarea adevărului pentru efectul creator. Ca un fotograf. Pot să iau o imagine care e reală, dar o pot manipula, schimba tonuri, să sporesc sau să îndulcesc efecte ca să se potrivească cu intenţia mea personală.

El îi aduse vinul. Jumătate-jumătate, se gândi el. Ea făcuse treaba pentru care venise în prima jumătate. Acum vedea că ea se pregătea pentru a doua.

– Aş zice că persoana din imaginea originală ştie ce e adevărat şi ce e manipulat.

– Asta e treaba cu vorbele şi cu imaginile. Ea luă o înghiţitură de vin. Odată ce cuvintele sunt aşternute pe o pagină, odată ce o imagine e printată, devine adevăr.

Ea se întoarse, puse paharul de vin jos şi începu să demonteze luminile.

– Cuvintele şi imaginile nu sunt chiar aşa de diferite. Ambele surprind momente, ambele te însoţesc mult timp după ce momentul a trecut.

– Naomi.

El nu prea știa ce să spună sau cum să spună și decise că nu va fi nimic, când afară bubui sunetul unei camionete vechi cu un eșapament ruginit.

– Trebuie să fie Lelo cu eșapamentul lui din iad.

– Dacă ar avea un prieten mecanic, ar putea să o repare.

– Ar trebui să sugerez asta. Pentru a mia oară. Cel puțin poate să ne ajute să cărăm toate astea jos.

Ei îi plăcu de Lelo – iar în general la ea dura mai mult până plăcea pe cineva. Și Tag se îndrăgosti de el de la prima vedere. Bărbatul și câinele se plăcură de la început, ca doi prieteni vechi (poate frați) care s-au regăsit și sunt încântați.

– E un câine bun. E un câine tare bun. Stând ghemuit, Lelo îl mângâia pe Tag și primea în schimb dezmierdări cu limba pe față pentru fiecare mângâiere. Am auzit că l-ai găsit sfârșit la marginea drumului.

– Așa e.

– Acum nu mai ești sfârșit, așa e, băiete? Deloc sfârșit.

Tag se rostogoli pe spate cu burta în sus. Piciorul lui din spate pompa ca un piston în ritm cu mângâierile.

Lelo avea părul neîngrijit, până la umeri și de culoarea unui câmp de grâu din Kansas. Era cu câțiva centimetri mai scund decât Naomi, subțire și cu mușchi puși în evidență de tricoul vopsit neregulat și de blugii franjurați la genunchi și la margine. Un dragon verde smarald suflând foc i se urca sinuos pe antebrațul drept.

– Cum te descurci acolo sus pe promontoriu?

– Îmi place.

Naomi își montă luminile și se gândi la idei și opțiuni pentru sesiunea foto.

– Are nevoie de ajutor cu grădina și în curte, zise Xander în timp ce aducea, așa cum i se spusese, chitarele, și cea normală, și cea acustică.

– O, da. Nu s-au prea preocupat de locul acela. Nu erau prea creativi în privința amenajării. Iar lui Dikes nu-i păsa.

– Fostul soț al lui Loo, explică Xander.

– Era drogat în cea mai mare parte a timpului. Ar trebui să știu, că obișnuiam să mă droghez cu el. Nu mai fac asta prea des, îi zise lui Naomi. Mi-ar plăcea să vin să mă uit, dacă vrei. Să-ți dau câteva idei.

– Probabil că mi-ar fi de folos nişte idei.

– Nu taxez pentru gândit. Uite că vin Dave şi Trilby.

Dave, toboşarul, îşi aminti Naomi. Umeri laţi, statură compactă, păr castaniu purtat într-un stil de Cezar. Blugi, tricou Aerosmith decolorat, bocanci maro cam scâlciaţi. Trilby – clape – era un contrast puternic. Piele netedă, închisă la culoare, ochi negri mari, dredlocks. Pantaloni cargo şi un tricou roşu pe corpul antrenat.

Aduseră echipamentul înăuntru, în timp ce Xander striga instrucţiuni. Era de ajutor că toată lumea avea ceva de făcut. Ea avea întotdeauna dificultăţi să cunoască atâţia oameni deodată.

Desigur, câinele mai atenuă din situaţia jenantă pentru ea, plimbându-se fericit de la unul la altul, după ce amuşinase suficient cât să se convingă că erau în regulă.

– M-am uitat un pic pe pagina ta de internet, zise Dave către Naomi în timp ce îşi monta tobele. E bună. Eu mă ocup de cea a trupei. Nu aşa bună, tehnic e perfectă, la asta mă pricep, dar look-ul nu se potriveşte.

Cum şi ea se uitase la pagina lor, nu avea cum să nu fie de acord.

– E foarte detaliată şi uşor de navigat.

El rânji.

– Ceea ce spune, de fapt, că look-ul nu e bun. Mă întrebam dacă am putea face azi şi câteva imagini pe care să le folosesc acolo, să îi mai dau un pic de vigoare.

– Am câteva idei.

– Bine, pentru că în domeniul ăsta sunt complet depăşit. Soţia mea zicea că poate ar trebui să fim un pic mai retro.

– Eşti căsătorit?

– De opt ani, doi copii.

Nu ştia să spună de ce presupusese că el, la fel ca restul trupei, ar fi holtei.

La auzul motorului puternic, Dave îşi ajustă unghiul cursei.

– Trebuie să fie Ky. Chitară principală, adăugă Dave în timp ce se uita la motocicleta Harley mare şi neagră care hurui.

Înalt, întunecat şi periculos, se gândi ea. Nu puteai să spui că era chipeş, nu cu faţa aceea îngustă, cu barba neîngrijită, nasul ca de vultur şi cu gura mult prea generoasă.

Dar te făcea să te uiți la el.

Își ațintì privirea la fel de întunecată ca și părul lui asupra lui Naomi.

– Salut, boxerule.

Xander își ridică privirea de la boxe.

– Naomi, Ky.

– Da, te-am văzut în seara aia cum ai pus-o pe Marla în genunchi. A meritat-o.

– Nimeni n-a mai văzut-o de câteva zile, interveni Lelo.

– Da, am auzit despre asta. Cu un ridicat din umeri exersat, Ky își dădu jos cutia chitarei de pe umăr. S-a combinat cu cineva de la bar. Nu ar fi pentru prima dată. Ai pierdut și tu un weekend cu ea, nu, Lelo? Când a fost asta?

– O jumătate de weekend, un moment de slăbiciune.

– Toți le avem. Ai bere, Keaton?

– Răcitorul e afară lângă hală.

El îi aruncă lui Naomi încă un zâmbet leneș.

– Vrei și tu una, Rocky?

– Nu, mulțumesc.

– Mai sunt și apă și chestii dulci înăuntru.

– Apă ar fi bine.

Naomi își puse mâinile în șolduri și se uită în jur.

Da, avea idei.

– O să fac câteva obișnuite, ca să se încălzească toată lumea, să testăm apele. Sunteți așezați ca pe scenă, așa că dați-i drumul și cântați ceva.

Ea își scoase Nikonul, schimbă obiectivul, verifică exponometrul în timp cei ei își ocupau pozițiile și decideau ce să cânte.

– Dave poartă tricoul cu Aerosmith, așa că hai să începem de acolo, sugeră Xander.

– Nu vă uitați la mine decât dacă vă spun să o faceți, porunci Naomi și începu să fotografieze.

„Standard", se gândi ea. „E bine, e solid, dar standard." Făcu o serie de portrete bune, câteva unghiuri mai largi, unde lăsă mișcarea să se estompeze.

Când ultimul acord se termină, ea își lăsă aparatul în jos.

– OK, acum n-o să mai facem asta. Trebuie să văd nişte opţiuni de garderobă. Lelo, vreau să rămâi cu ce ai pe tine, dar să vedem ce mai avem.

„Bărbaţii", se gândi, în timp ce umbla prin lucrurile pe care le aduseseră cu ei, „ar trebui să înveţe să fie mai creativi."

– Pariez că aveţi mai multe lucruri în maşini, în portbagaj.

Lelo găsi o jachetă veche supradimensionată din armată. Ea i-o aruncă lui Dave.

– Pentru tine.

– Serios?

– Ai încredere în mine. Ea scoase un tricou alb. Pe ăsta îl ai de ceva vreme, nu? îl întrebă ea pe Xander.

– Da.

– OK. Naomi îl duse spre o pată de ulei, îl aruncă pe jos şi îl frecă cu piciorul. Mai bine, decise ea, şi îl ridică. Ba şi mai bine ar fi să pui nişte ulei de motor pe el.

– Vrei să mânjesc tricoul cu ulei?

– Da, ca şi cum ai avea nişte ulei pe mână şi te-ai fi şters pe tricou, spuse şi îi arătă cum. Fă asta şi îmbracă-l. Trilby, tricoul ăla roşu e nou?

– Cam da.

– Atunci îmi pare rău, dar va trebui să-l sfâşii.

– De ce?

– Pentru că eşti bine făcut şi vreau să arăţi piele şi muşchi.

Lelo scoase un chiot.

– Peste pectorali, da? Xander, am nevoie de nişte lanţuri, nu prea grele.

– Sfinte Sisoe! murmură el în timp ce strica un tricou foarte bun.

– Lanţuri pentru mine? rânji Ky la ea. Vrei să mă vezi în lanţuri, lungano?

– Asta se vor întreba femeile când vor vedea fotografia. Naomi îi aruncă un zâmbet la fel de obraznic. Armăsarule!

– Ce fel de fotografie e asta? întrebă Trilby, ţinând tricoul roşu.

– Fierbinte, sexy, rock and roll. Dacă nu-ţi place, putem să le folosim pe cele obişnuite pe care le-am făcut deja şi să ne axăm mai degrabă pe ele. Dar hai să încercăm asta. Vreau un compresor aici şi

un pistol cu unsoare. Mai vreau niște cauciucuri stivuite cam aici. Nu se întâmplă să ai un parbriz spart?

Xander își trase tricoul pătat și murdar pe el.

– Am înlocuit unul săptămâna trecută și nu l-am aruncat încă pe cel spart.

– Perfect. O rundă bonus. Adu-l încoace.

– Nu prea înțeleg, mormăi Dave și mirosi mâneca jachetei militare.

– Eu da. Lelo îl mângâie pe Tag și rânji la ea. Nu pricepeți, băieți? Noi suntem The Wreckers (Distrugătorii), nu? Suntem o trupă de garaj. Suntem într-un garaj. Hai să-l folosim.

– Acum ai înțeles. Vreau niște unelte. Cu buzele răsucite, privirea concentrată, Naomi adăugă: Unelte mari, ca pentru bărbați.

Xander nu voia să se gândească de cât timp va avea nevoie ca să ducă totul la loc după aceea. Hala se transformă într-un talmeș-balmeș de piese de mașini, unelte și instrumente muzicale.

Se gândi că el avea un ochi destul de bun, dar parcă totul era prea de galerie de artă, prea excesiv și neobișnuit.

Iar el ședea pe un afurisit de compresor de aer, cu iubita lui chitară într-o mână și cu o șurubelniță electrică în alta. Ky purta lanțuri în stil bandolero, iar Dave arăta năucit în jacheta militară a bunicului lui Lelo. Pe Kilby îl pusese să-și sprijine claviatura pe un teanc de cauciucuri.

Singura persoană pe lângă Noami, care credea că era în regulă, era Lelo, așezat turcește pe podeaua de ciment, cu chitara bas în poală și cu un pistol de unsoare pe care îl ținea ca pe o armă.

Puse muzica lor să bubuie tare pe playback și camera aceea sofisticată pe trepied. Făcu câteva poze, apoi scutură din cap.

Nimeni nu vorbi când ea scoase o bandană dintr-un teanc de haine pe care le refuzase, o înmuie într-o cutie cu ulei de motor și se duse spre Dave.

– Haide, pe bune?

– Scuze. Doar că ești prea curățel. Ea îl mânji cu niște ulei pe față, făcu un pas în spate, își înclină capul. Lelo, scoate-ți încălțările. Dă-le într-o parte, lângă tine, un pic în față. Am nevoie de un capac de roată.

– Am unul în spatele camionetei mele.

Când Lelo dădu să se ridice, ea îi făcu semn să rămână acolo.

– Îl aduc eu.

Dave se întoarse spre Xander când Naomi ieși.

– În ce naiba ne-ai băgat?

– N-am idee.

– E sexy. Lelo ridică din umeri. Zic doar. Dacă n-ai fi văzut-o primul, Xan, aș fi acționat în stil mare.

– Abia am cumpărat tricoul ăsta. Trilby se uită la rupturi. L-am spălat o singură dată.

– Lăsați-o să facă ce știe, sugeră Ky. Xander o să aibă noroc la ea, și o să ne fie dator.

– A avut deja noroc, zise Naomi. Aveai două. Aranjă capacele de roată, făcu un pas în spate, apoi se răsti: Tag! Alea nu sunt ale tale.

Câinele aproape că ajunsese la încălțările scoase de Lelo, iar acum se dădea înapoi în spate.

– Deocamdată, toată lumea să se uite la aparat. Sunteți niște tipi dați naibii, arătați-mi asta. Haide, să vedem cum aburiți obiectivele.

Ar fi trebuit să le dea câteva beri înainte, se gândi ea.

Dar funcționă. Lumina, decorul, aranjamentul.

Ea făcu un pas în lateral.

– Mă vedeți?

– Ești chiar acolo, arătă Xander.

– Deci, toată lumea mă vede. Rețineți ideea. Ea se duse în spatele camerei și se uită prin obiectiv. Imaginați-vă cum arăt goală.

Și iată că funcționă.

– Din nou. Nu pierdeți ideea. Acum imaginați-vă cum vă văd eu goi. Da, e o gândire bună.

Ea apăru din nou, ridică unul dintre capace și i-l dădu lui Dave. Se duse înapoi.

– Ky, învârte unul din capetele lanțului în jurul pumnului. Lasă-te în voia muzicii, cântă.

– Am un capac de roată, arătă Dave.

– Și bețe de toboșar. Bate pe capac. Bate pe unelte, cântă la instrument, ce simți că îți vine să faci. Cântă. Sunteți pe scenă, știți cum să interacționați pe scenă.

Îi duse de la joacă la război – instrumentele şi uneltele ca arme. Din colţul ochiului văzu câinele strecurându-se înapoi, îl prinse în cadru.

– Tag! strigă ea, tocmai când câinele apuca una dintre încălţări.

Lelo râse doar şi puse un braţ pe după Tag.

– Poate să fie şi el în trupă.

Ea surprinse scena, mai făcu încă două fotografii, cât ţinu starea de spirit. Apoi făcu un pas în spate.

– Am terminat, domnilor.

– Asta e tot? clipi Dave uimit spre ea.

– Îi ia de două ori mai mult, corectă Xander, să monteze lucrurile, decât să facă fotografiile.

– Poţi să vezi dacă a meritat. O să fac un slide-show pe laptop. Dacă vă plac imaginile de grup, mai am timp să fac imagini individuale – va trebui să vă schimbaţi la loc.

– E drăguţ din partea ta să ne oferi asta, începu Dave, dar ar trebui poate... Hei, asta e o imagine frumoasă.

Ea începuse cu fotografiile simple ale trupei.

– Da, nu e rău.

– Nu, astea sunt foarte bune. De o mie de ori mai bune decât ce avem acum. Vezi astea, Trilby?

– Tare. În tricoul lui distrus, bărbatul îşi puse o mână pe umărul lui Dave şi se aplecă să studieze imaginile. Ai imagini individuale chiar aici.

– Frumos. Ky îşi dădu jos lanţul. Putem să folosim astea.

– Super, dar celelalte o să fie şi mai bune, zise Lelo, încă desculţ, strecurându-se şi el să vadă. Urmează şi ele?

– Astea sunt de pe Nikon. O să schimb cardurile când se termină.

– Poţi să mi le trimiţi pe astea pe e-mail? întrebă Dave.

– N-o să le vreţi pe toate, iar fişierele de pe aparatul Hassie sunt uriaşe. O să vă trimit o mostră din ce e mai bun, după ce le văd.

Ea schimbă cardurile, aşteptând să vadă dacă se orientase greşit.

– V-am zis eu! exclamă Lelo şi îl plesni pe Dave pe umăr când imaginile începură să se deruleze pe ecran.

– Astea sunt... Arătăm...

– Super cool! făcu Leo şi-l plesni iar pe Dave.

– Am crezut că era o nebunie, ba chiar o prostie! Dave își ridică privirea spre Naomi. Îmi cer mii de scuze.

– Nu e nevoie. A meritat să-ți sacrifici tricoul? îl întrebă ea pe Trilby.

– Și încă cum. Sunt grozave imaginile. Chiar grozave.

– Asta înseamnă talent, viziune. Ky dădu din cap spre ecran. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine. Xander se pricepe să descopere talentul și viziunea.

– Aia! O vreau pe aia cu câinele! Lelo îl mângâie pe Tag, care încă mai avea gheata în gură. Mascota trupei.

– Ce zici de vinul ăla acum? o întrebă Xander când slide-show-ul începu din nou.

– Aș putea să beau un pahar – unul – înainte să încep pregătirile pentru imaginile individuale.

El îi luă mâna și o trase afară din hală.

– Iar după aia, rămâi.

– O, ar trebui să mă întorc, să mă uit la imagini, să încep să le aleg.

El se aplecă și o sărută, cald, lung, în seara tăcută de primăvară.

– Rămâi oricum.

– N-am lucrurile la mine, nici mâncarea lui Tag sau... Ar trebui să mai respire, să-și mai lase spațiu. Dar el o sărută din nou. Vino acasă cu mine, zise ea. Când terminăm, vino acasă cu mine.

Xander se duse cu ea acasă, iar târziu în noapte, când cine știe ce vis o chinuia, făcând-o să scâncească și să se agite, făcu ce nu făcea niciodată. O trase spre el și o ținu strâns.

În timp ce Xander o proteja pe Naomi de un coșmar, Marla trăia unul.

Nu știa unde era, cât timp petrecuse în întuneric.

El îi făcuse rău, oricine era, iar când o făcuse, îi șoptise cum avea să îi facă și mai mult rău data viitoare. Și o făcuse.

Ea încercase să țipe, dar el îi lipise gura cu bandă adezivă. Câteodată îi punea o cârpă pe față și aburii aceia îngrozitori îi făceau greață și o făceau să-și piardă cunoștința.

Se trezea mereu în întuneric, se trezea înfrigurată și speriată și dorindu-și din toată inima ca Chip să vină să o salveze.

Apoi el o viola din nou. O tăia şi o lovea. O tăia şi o lovea chiar şi atunci când ea nu se opunea violului. Câteodată o strangula până când simţea că îi ardeau plămânii, până când leşina.

Nu-şi amintea exact ce se întâmplase. Când încerca să gândească, o durea capul foarte tare. Îşi amintea că se ducea spre casă, fiind foarte, foarte furioasă. Dar nu-şi amintea de ce. Îşi amintea însă că trebuise să se oprească – sau cel puţin aşa credea – ca să vomite în nişte tufe.

Apoi maşina mare cu rulotă – asta era? Trecuse pe lângă rulotă şi ceva o lovise. Ceva îi făcuse rău. Iar aburii aceia o duseseră departe.

Voia să se ducă acasă, avea nevoie să se ducă acasă. Voia să se întoarcă la Chip. Lacrimile se prelinseră din ochii ei tumefiaţi.

Apoi el se întoarse. Ea simţi mişcare. Erau pe o barcă? Simţi, aşa cum simţise şi înainte, cum spaţiul se înclina şi scârţâia. Paşii lui. Ea se zbătu, încercă să ţipe, deşi ştia că era inutil.

„Vă rog, vă rog, să mă audă cineva."

El îi dădu o palmă puternică.

– Hai să vedem dacă mai rezişti încă o noapte.

Ceva străluci, orbind-o. Iar el râse.

– Chiar nu mai arăţi a cine ştie ce acum. Dar mie mi se scoală oricum.

O tăie mai întâi, încât ea ţipă în banda adezivă. O lovi cu pumnul vârât într-o mănuşă de piele, apoi o pocni ca s-o trezească, pentru ca să ţipe când o va viola.

Era întotdeauna mai bine când ţipau.

Apoi folosi sfoara ca s-o stranguleze. De data asta nu se opri când ea leşină. De data data asta duse treaba până la capăt şi o eliberă din coşmar.

Când o violă şi o strangulă, îi spuse Naomi a lui.

Capitolul 17

Se instalară ploile de primăvară, multe şi abundente. Ca urmare, cizmele se înnoroiau, câinele era ud, dar îi ieşiseră şi nişte fotografii dramatice.

Naomi lucra în dormitorul neterminat, cel cu baia albastră urâtă şi învăţă să ignore scrâşnetele tăietoarelor de gresie.

Îşi petrecuse ziua ploioasă de luni şi îşi începuse ziua ploiasă de marţi revizuindu-şi munca din weekend. Adăugase The Wreckers pe play-listul ei, folosind muzica lor în timp ce lucra la imaginile cu trupa.

Trecu pe blues când finisa imaginile cu Xander pe veranda ei, alese o melodie la întâmplare pentru imaginile cu cartea în mâini.

Dacă amânase proiectul care în mintea ei se numea Ţara Poveştilor, acum se apucase de el. În sinea ei ştia că trebuia să treacă de momentul în care va vedea acea afurisită de carte împreună cu toate celelalte pe peretele lui Xander. Iar acum tocmai experimenta ceva nou şi diferit.

Era fericită. Nu satisfăcută, mulţumită sau preocupată. Fericită, o stare de spirit care o însoţi toată ziua, chiar aşa ploioasă cum era. Casa, progresul renovării, munca – pentru că, Dumnezeule, făcea treabă foarte bună aici, până şi câinele, toate îi dădeau o senzaţie de fericire.

Cu toate astea, exista ceva mai important. Oricum se întâmplase, oricum acţionase împotriva obiceiurilor ei înrădăcinate şi a ceea ce considera a fi o judecată de bun-simţ, ea era acum într-o relaţie.

Şi trebuia să admită că era într-o relaţie cu un bărbat foarte interesant. Unul care îi stimula şi mintea, nu doar corpul, care muncea la fel de mult ca ea şi care savura asta la fel de mult ca şi ea.

Cine putea să-i reproşeze că voia să facă toate astea să dureze cât mai mult?

Puse în ramă imaginea prelucrată cu el pe verandă. Trasă în alb şi negru, cu ochii lui de un albastru îndrăzneţ, ai câinelui de un albastru cristal. O cană albă strălucitoare şi raza roşie-aurie a soarelui ca o săgeată deasupra orizontului, acolo unde cerul şi apa se întâlneau. Se gândise dacă să aleagă passepartout alb sau gri şi văzu că avusese dreptate să aleagă griul. Scotea culorile în evidenţă, nu distrăgea aşa cum ar fi putut să facă albul. Ramă metalizată, decise ea, nu neagră. Să menţină marginile estompate.

Sprijini printul de perete şi făcu un pas în spate ca să-l studieze.

Începutul unei zile bune, se gândi ea şi-şi aminti. Trebuia doar să elimine vizita şefului poliţiei şi rămânea cu începutul unei zile excelente – care se termină aşa cum începuse, cu Xander în patul ei.

Ea îşi băgă degetele mari în buzunarele pantalonilor şi studie printurile aliniate de perete cu ochi critic, strigând „Intră!" când auzi o bătaie în uşă.

– Scuze.

– E în regulă, îi spuse lui Kevin. E momentul perfect pentru o pauză.

– Bine, pentru că Lelo aşteaptă jos.

– Serios?

– Da, voia să... Uau, exclamă el când intră de tot în cameră, lăsând uşa deschisă astfel că de jos răsunau zgomotele făcute de ciocane şi fierăstraie şi de maşina de tăiat gresie de pe etaj. Astea sunt superbe. Acolo e hambarul lui Cecil – şi Cecil. Şi Xander. Te superi? făcu el şi se lăsă pe vine înainte ca ea să răspundă.

Tag se îndreptă spre Kevin, ca să se strecoare pe sub braţul lui pentru o îmbrăţişare.

– Asta? Doamne, aproape că poţi să simţi dimineaţa. Clipa aceea înainte să apară lumina şi să se facă ziuă.

– Mă faci să-mi doresc să fii critic de artă.

– Asta te izbeşte. Alb şi negru cu un pic de culoare, e dramatic, nu? Şi foarte tare. Dar asta, asta e calmă, iar... posibilităţile?

– Cu siguranţă îmi doresc să fii critic de artă.

– Nu sunt, dar trebuie să spun că hambarul lui Cecil n-a arătat niciodată mai bine. Unde o să le agăţi?

– Nu le agăţ nicăieri. Pleacă la galeria din New York. De fapt, va trebui să fac un al doilea print cu cea care pare să fie favorita ta. Proprietarul galeriei o vrea pentru colecţia lui personală.

– Ha. Amuzat vizibil, Kevin se ridică în picioare. Xander pleacă la New York. Ştii că magazinul unde lucrează Jenny s-ar da în vânt după cele mai mici de aici – florile şi uşa de hambar, şi copacul bătrân.

Le înrămase pentru ea, dar... cine ştie. Comisionul, dacă le vindea, ar putea să contribuie considerabil la cufărul vechi de stejar pe care-l ochise la Cecil.

– Aş putea să le duc câteva, să vedem. Ai zis cumva că Lelo e jos?

– La naiba, m-am lăsat dus de val. Da, a zis că se uită la curte şi se gândeşte la nişte sugestii. Dar acum vorbeşte cu echipa de la parter – sau cel puţin asta făcea când am urcat.

– Am vorbit cu el să ne uităm la curte, dar afară toarnă.

– Aşa e Lelo, făcu Kevin ridicând din umeri. Dacă vrei să iei o pauză, aş avea nişte lucruri pe care să le discutăm jos. Treaba cu spălătoria şi aici sus, studioul.

– OK. Lasă-mă să vorbesc cu Lelo şi te găsesc eu.

– Apreciem faptul că nu ne stai pe cap când lucrăm. Chiar apreciem asta. Dar s-ar putea să vrei să te uiţi la lucrarea din baia mare înainte să te retragi din nou.

– Foarte bine.

Kevin plecă în direcţia băii mari, iar câinele coborî împreună cu ea. Tag se opri pe scări şi amuşină aerul. Dacă un singur lătrat ar putea să reprezinte încântarea pură, al lui o făcea. Apoi zbură pe scări în jos.

Ea îl auzi pe Lelo râzând.

– Hei, ia uite cine e! Cum merge, băiete?

Ea îi găsi hârjonindu-se pe folia de protecţie pentru zugrăvit. Lelo purta o pălărie udă de cowboy şi o pelerină galbenă de ploaie.

– Bună. M-am gândit că e o zi bună să studiez locul, pentru că nu puteam oricum să terminăm o comandă pe ploaia asta.

– Aşa că te-ai gândit să vii să te faci fleaşcă aici?

– Ploaia e ploaie. Nu voiam să mă apuc să-mi bag nasul fără să îl dau de ştire.

– Stai să-mi iau o jachetă.

– Pot să-mi fac doar nişte notiţe, dacă nu vrei să te uzi.

– Ploaia e ploaie.

El rânji.

– Aşa te vreau. Ne vedem afară. E în regulă dacă Tag vine cu mine?

– Mi-ar fi destul de greu să-l opresc. O să ies imediat.

Ea îşi luă jacheta de ploaie, o şapcă şi îşi schimbă adidaşii cu cizme.

Când ieşi afară, Lelo se plimba deja prin ploaia constantă şi arunca mingi de tenis ude fleaşcă pentru câinele care era în delir.

– Ai făcut treabă bună cu curăţatul locului, strigă el.

– Xander a făcut. Eu abia dacă mişcasem ceva.

– Îi place munca asta. Tata spune mereu că l-ar angaja pe Xander într-o clipită, dar, pe de altă parte, atunci cine i-ar repara lui camioneta? Vreau să-ţi spun de la început că sper că nu te-ai îndrăgostit de tuia alea bătrâne, pentru că trebuie scoase.

– Nu sunt îndrăgostită.

– Excelent. Îţi mai doreşti ceva special?

– M-am gândit la un arbore plângător ornamental, ca un cireş. Acolo.

– Da. El se opri cu ploaia care i se prelingea de pe borurile pălăriei şi studie problema. Da, ar merge. Ai văzut vreodată copacul lui Iuda?

– Nu ştiu.

– Nu e roşu. E mov, culoarea lavandei.

– Lavandă.

– Are o culoare superbă şi e ceva mai neobişnuit. Plus că are frunze în formă de inimă.

– În formă de inimă.

– Poate vrei să îl cauţi.

– Da, o să fac asta.

– Am putea să punem şi nişte pavele, ştii? Şerpuite, nu drepte ca o săgeată. Şi să scoatem casa în evidenţă cu nişte tufe şi plante din partea locului. Îţi plac păsările şi fluturii?

– Sigur.

– Trebuie să plantezi şi nişte lămâiţă. Miroase bine, arată drăguţ şi o să atragă păsări şi fluturi. Şi amelanchier. Are flori albe, în formă de steluţă, şi fructe. Fructe vineţii, cam aşa de mari. El făcu un cerculeţ din degetul mare şi arătător. O să atragă păsările cântătoare. Poţi să le mănânci – sunt destul de bune. Şi o să-ţi trebuiască şi nişte rododendroni.

El mergea, gesticula şi arunca mingea, tot rostind nume şi descriind. Şi contura imaginea a ceva deosebit de rafinat şi de frumos.

– Aveam de gând să plantez un copac, câteva tufe, să fac nişte straturi de flori şi să plantez nişte bulbi.

– Ai putea face asta. Ar arăta bine.

– Poate că da, dar m-ai făcut să mă gândesc la plante de care nici n-am auzit până acum, cu frunze în formă de inimă.

– Aş putea să-ţi fac nişte desene, ca să ai o imagine mai exactă.

– OK, hai să facem.

– Pot să văd şi în spate?

– Oricum suntem deja uzi.

În timp ce porneau spre marginea casei, el băgă mâna în buzunarul pelerinei.

– Vrei?

Naomi se uită, văzu pachetul galben clasic şi simţi doar o adiere de Juicy Fruit când el scoase o lamă de gumă.

Deşi scuturã din cap că nu dorea şi-şi zise apoi că era fraieră, acel pachet simplu de gumă îi consolidă părerea iniţială despre el.

Blând, drăguţ, loial. Nu era de mirare că Tag îl adora.

– Aici o să ai umbră după-amiaza, continuă Lelo, în timp ce îndoia lama de gumă în gură. E un loc plăcut pentru un hamac sau o bancă, nişte plante care iubesc umbra. Dacă aduci pavelele alea până aici, ai putea umbla desculţă în jurul casei.

– Mă ucizi, Lelo.

Dădură ocol spre spate, unde el îşi puse mâinile pe şoldurile înguste şi se uită la treptele de la verandă, la panglica de gazon firav până la zidul de piatră.

– Ai un subsol, nu?

– Da, unul mare. Pentru depozitare și utilități. Nu e terminat. N-am nevoie de spațiu acum.

– S-ar putea să ai când vei avea copii. Și vei vrea să înalți atunci zidul acela. Deocamdată putem pune niște cucută acolo, să aclimatizăm niște narcise, să-ți dăm în partea asta mai mult impresia de pădure. Și niște tufe în dreptul zidului. Trebuie să fie scunde, pentru că nu vrei nimic care să obtureze priveliștea. Când o să te decizi să termini subsolul, ar trebui să-ți faci o ieșire și vei avea o terasă frumoasă și umbroasă, chiar sub verandă, și o curte mică și însorită.

– Vreau să plantez niște ierburi aromatice, niște legume. Nu un spațiu foarte mare, dar suficient pentru o grădină de bucătărie.

– Ai putea face asta. Lelo dădu din cap și urcă scările până la verandă. E destul de departe de bucătărie, dar ai putea să faci asta. Sau ai putea să-ți faci o grădină din jardiniere chiar aici. Ai soare, ai și spațiu, pe o verandă de dimensiunea asta. Le faci din același lemn din care e făcută și casa, le faci să pară că așa au fost gândite, știi? Îți plantezi ierburi, roșii cherry, poate niște ardei, ce știu eu. Jardinierele sunt ușor de întreținut.

– Și ar fi la doi pași de bucătărie. Mai practic și mai eficient. Și drăguț. Știi meserie, Lelo.

– Ei bine, lucrez în domeniu cam de când aveam șase ani.

– E multă muncă.

– Orice faci, poți să faci aici, acolo, mai jos pe drum.

– Dar poți să-mi faci niște desene și să-mi dai niște prețuri estimative – pentru fiecare secțiune?

– Sigur. Și mai e ceva.

– Va trebui să vând bijuteriile familiei?

El rânji, scutură din cap și împrăștie picături de ploaie.

– Poate că ai putea să faci fotografii cu lucrările, înainte, în timpul și după. Ne-ar fi de folos în afacere. Ca un fel de troc.

Iar făcea bartere, se gândi Naomi. Era o formă populară de comerț în Sunrise Cove.

– E o idee deșteaptă.

– Nu pot să zic că e a mea. Tata a venit cu ideea. N-am văzut tot ce i-ai trimis lui Dave ieri. O să trec pe la el când vine de la lucru,

poate se lasă și cu o cină, cine știe. Dar tata s-a uitat la pagina ta de internet și așa i-a venit ideea.

Voia și ea oricum fotografii, se gândi. Documentase până acum renovarea casei, pentru ea, pentru Mason, pentru unchii și bunicii ei.

– O să ajungem la o înțelegere.

– Super, făcu el și-și ciocniră pumnii, ca să pecetluiască înțelegerea. O să-ți pregătesc niște desene și niște cifre. Ești foarte drăguță.

– Ah... mulțumesc.

– Nu mă dau la tine sau mai știu eu ce. Xander e ca un frate pentru mine. Doar că ești foarte drăguță. Și îmi place cum renovezi casa. Așa cum am spus, obișnuiam să-mi mai petrec timpul pe aici cu Dikes. Chiar dacă mă gândeam că era o aiureală să lucrez în domeniu, am terminat prin a planta chestii în minte.

– Iar acum le plantezi de-adevăratelea.

– E ceva, nu? Ar trebui s-o șterg, Xander mă bate la cap cu eșapamentul. Cred că o să-l las să-l repare până la urmă. Mă întorc când am totul pregătit.

– Mulțumesc, Lelo.

– Nici o problemă. Să fii cuminte, zise el și mângâie câinele ud. Pe mai târziu, adăugă și alergă pe scări în jos și spre mașină.

Xander stătea sub un Camry înaintat în ani, înlocuind niște plăcuțe de frână care ar fi trebuit schimbate cu vreo douăzeci de mii de kilometri în urmă. Unii oameni nu știau să-și întrețină mașina. Avea nevoie să-i fie schimbat uleiul și de o verificare generală, dar proprietara ei – profesoara lui de istorie dintr-a noua – încă mai credea că știa ce făcea. În toate afurisitele de privințe.

Și nu-l lăsa să uite nici o clipă că fusese suspendat pentru că chiulise de la școală.

Ceva ce pentru el nu avusese sens nici atunci și nici acum. Suspendarea pentru chiul era ca o recompensă.

Vorbind de suspendare – suspensiile mașinii erau aproape duse –, dar ea nu avea să-l asculte nici în privința asta. Va aștepta, va băga mașina până-n pământ aproape, și el va sfârși prin a o remorca.

După asta trebuia să se ocupe de o transmisie și dăduse un schimb de ambreiaj unui membru al echipei, altuia o rotație simplă de cauciucuri.

Avea două mașini în parcare, tractate după un accident provocat de drumurile ude de ploaie cu o noapte înainte – un apel care-l luase din patul lui Naomi la două dimineața.

Șoferii se aleseseră doar cu niște cucuie, vânătăi și tăieturi – deși unul din ei sfârșise la poliție când nu trecuse testul alcoolemiei în sânge.

După ce companiile de asigurări terminau să se ciondănească, va trebui să se ocupe de multe reparații la caroserie.

Dar îi lipsise să se trezească alături de Naomi și de câine și să ia micul dejun.

Se obișnuise cu răsăriturile alea de soare. Ciudat cât de repede se obișnuise cu ele și cât de ciudat i se părea să doarmă și să se trezească singur în apartamentul lui.

Chiar și acum simțea nevoia să o vadă, să-i audă vocea – să-i simtă parfumul.

Asta nu-i stătea în fire. El nu era genul care să aibă nevoie de contact permanent, de telefoane, mesaje, vizite neașteptate, întâlniri. Dar se surprinse căutând scuze să facă exact asta și fu nevoit să-și impună să înceteze.

Avea treabă – iar mai târziu în acea după-amiază mai avea și o întâlnire scurtă cu Loo la bar. Avea cărți de citit, meciuri la care să se uite, prieteni cu care să-și petreacă timpul.

Și hârțogăraia pe care ar fi trebuit s-o facă duminică seară, ca să degajeze din dosare.

Xander scutură din cap când auzi sunetul inconfundabil al eșapamentului găurit al lui Lelo.

– Pleacă de aici cu chestia asta, strigă Xander, îmi strică afacerea.

– Îți aduc o afacere, omule. Și jumătate dintr-un sendviș jumbo Diablo.

Xander făcu o pauză cât să-l vadă pe Lelo cum intra șiroind de apă.

– Diablo?

– Am trecut pe acolo şi ţi-am văzut gagica. E bine. E al naibii de bine. M-a făcut să vreau ceva fierbinte şi iute.

– Ai fost pe la Naomi?

– Încă mă mai gândesc la locul ăla ca la fosta casă Parkerson. Dar nu pentru multă vreme, dacă decide să ne angajeze. Îţi cedez sendvişul pentru un Mountain Dew.

– Două minute, făcu Xander şi se întoarse la plăcuţele de frână. Deci, te-ai dus acolo şi te-ai uitat la curte?

– Visam la locul ăla de când stăteam acolo cu Dikes şi fumam iarbă. Acum constat că gagica ta fierbinte e destul de deschisă şi flexibilă la sugestii de aranjat curtea. Ascultă. Are viziune, omule, exact ca la fotografii.

Lelo se cocoţă pe un banc de lucru şi desfăcu sendvişul.

– Dacă reuşim să obţinem o comandă ca asta? Locul e un reper – trist în ultimii câţiva ani, dar totuşi un reper. Ideea că am putea dovedi de ce suntem în stare acolo i-a înnebunit pe părinţii mei. O să încerc să fac o afacere cu nişte fotografii pe care să le folosim la promovare şi să-i mai facem o reducere. Cum se face că îl laşi pe Denny să asculte porcăria asta de muzică country aici?

– E în regulă dacă-l ţine fericit. Xander termină şi se duse la aparatul de sucuri şi băgă monede pentru un Mountain Dew şi nişte bere de ghimbir.

Luă nişte şerveţele de hârtie – sendvişurile Diablo erau picante şi te murdăreai uşor –, apoi se aşeză lângă Lelo pe bancă.

– Ăsta e Camry-ul doamnei Wobaugh?

– Da, se străduieşte să-l distrugă.

– Am făcut istorie americană cu ea.

– Şi eu.

– M-a plictisit de moarte.

– Şi pe mine.

– Cine a zis prostia aia cu istoria se repetă?

– Sunt mai mulţi cei care au spus prostia asta, îl informă Xander. O expresie favorită e: „Istoria cu vastele ei volume se scrie într-o singură pagină". Ăsta e Byron.

– Tare. Atunci de ce trebuie s-o studiem, să ne plictisim de moarte, dacă n-are decât o pagină?

– Ne tot gândim că dacă perseverăm, vom trece la o pagină următoare. Nu aşa de mult, decise Xander. Dar aşa cum a spus altcineva, speranţa moare ultima. Aşa că elevii sunt plictisiţi de moarte cu ea.

– Cred că aşa e.

Mâncară într-o tovărăşie simplă, agreabilă, tăcută, ca doi prieteni vechi.

– Am văzut că ai două buşite bine în parcare.

– Noaptea trecută pe 119, accident. Şoferul Hondei avea 1,1 alcoolemie.

– Au. S-a lovit rău?

– E cam scuturat, la fel şi celălalt şofer. Dar nu părea grav. Maşinile sunt mai rău.

– Zornăie gologanii pentru tine.

– Aşa ar trebui. În timp ce mânca, Xander studie camioneta lui Lelo. Ai adus mormanul ăla de fiare vechi la mine ca să-l repar?

– Da. Pot să-l las aici, dacă nu apuci să te ocupi de el, prind o maşină până acasă.

– Pot să mă ocup. Am cumpărat afurisita de ţeavă de eşapament acum o lună, gândindu-mă că vei deveni rezonabil. Pot să te strecor înainte de următoarea comandă.

– Omule, sunt recunoscător. Şeful poliţiei m-a oprit de dimineaţă când ieşeam din oraş – mi-a dat drumul doar când i-am spus că eram în drum spre tine ca să rezolv ceva şi că te vei ocupa de ea.

Xander nu păru deloc suprins de informaţie şi domoli iuţeala de la Diablo cu un gât de bere rece de ghimbir. O combinaţie excelentă.

– E şi ăsta un mod să devii rezonabil.

– O să-mi lipsească gălăgia.

– Doar ţie, Lelo.

– Şeful mi-a spus că nu au găsit-o pe Marla.

Xander se opri cu cutia de bere la jumătatea distanţei spre gură.

– Nu s-a întors?

– Nu, nu s-a întors, nimeni n-a văzut-o şi nici nu a auzit veşti de la ea. Dacă tot mă oprise, m-a întrebat dacă am auzit ceva despre ea, dacă am observat să fi fost cu cineva vineri noapte. Dacă am văzut

pe cineva ieşind după ea. A devenit serioasă treaba, Xan. Parcă s-ar fi dizolvat.

– Oamenii nu se dizolvă, pur şi simplu.

– Fug, eventual – am încercat asta când eram supărat pe mama sau mai ştiu eu ce. Mi-am făcut rucsacul şi am plecat la bunici. M-am gândit că dura doar vreo cinci minute să ajung acolo cu maşina şi, cum aveam opt ani, n-am calculat distanţa pe jos. Ajunsesem la jumătatea distanţei, când a venit mama cu maşina. M-am gândit că o să mi-o fur serios, dar ea s-a dat jos din maşină şi a plâns cu mine în braţe. Mai luă o îmbucătură zdravănă din sendviş. Dar mă gândesc că nu e acelaşi lucru.

– Putem doar să sperăm că este. Dacă a plecat furioasă, poate că se ascunde undeva, bosumflată. Dar Xander ştia că şansele să fie aşa nu erau prea bune. A trecut cam prea mult timp pentru asta. Mult prea mult timp.

– Oamenii se gândesc că poate a fost răpită de cineva.

– Oamenii?

– Vorbeau despre asta la Rinaldo când am luat sendvişul. Poliţia locală întreabă pe toată lumea, din ce-mi pot da seama. Se pare că nu şi-a folosit nici cardul de credit de vineri încoace. Şi nu şi-a luat nici maşina şi nici haine. I-au rugat pe Chip şi pe Patti să verifice, să vadă dacă şi-a luat nişte haine. Toată lumea a văzut-o ieşind din bar şi asta a fost. Nu pot să spun că îmi place de ea. M-am culcat cu ea de vreo două ori, dar, Doamne, are o răutate în ea! E însă înspăimântător, omule, să te gândeşti că i s-a întâmplat într-adevăr ceva. Există multă lume rea. Oameni care fac chestii dereglate, nici nu-mi place să mă gândesc la aşa ceva.

Nici lui Xander nu-i plăcea.

Dar nu putea alunga gândul. Până când puse camioneta lui Lelo pe rampă – în timp ce Lelo plecă să se plimbe, căutând nişte îngheţată –, simţea deja un nod mare în stomac.

Avea clară în minte privirea pe care i-o aruncase ea când ieşise din baie – acolo unde o târâse Patti vineri seară. Privirea plină de furie fierbinte pe care i-o aruncase înainte să-i arate degetul şi să iasă pe uşă ca o furtună.

Asta era ultima imagine cu ea – o fată pe care o cunoștea încă din liceu. Cu care se și culcase, doar pentru că era disponibilă. Pe care o refuzase de nenumărate ori, pentru că, la fel ca Lelo, nu o prea plăcea.

Ea ar fi ajuns acasă pe jos în cinci minute, calculă el. Iar la ritmul în care plecase, probabil chiar trei. Un drum întunecat, se gândi, chiar și cu felinarele aprinse. Un drum liniștit la ora aceea din noapte cu aproape toată lumea care mai era în oraș îngrămădită în bar, la muzică și companie.

El încercă să vadă în minte casele de pe ruta pe care o urmase, magazinele, dacă o luase pe Water Street. Magazine închise. Oamenii ar fi fost încă treji, cei mai mulți, dar, dacă erau acasă, se aflau probabil în fața televizorului sau calculatorului. Nu se uita nimeni pe fereastră după ora unsprezece noaptea.

Venise cineva pe drum și se oferise s-o ducă cu mașina? Să fi fost atât de proastă încât să accepte să se suie în mașină?

Drum de trei, maximum cinci minute pe jos, de ce să te sui în mașina unui străin?

Nu trebuia să fie un străin, admise el, ceea ce îi făcu nodul din stomac să se strângă și mai tare. Iar dacă nu era străin, ea s-ar fi suit imediat, bucuroasă să aibă cui să-și verse necazul.

Aproape douăzeci de mii de oameni locuiau în Cove și în împrejurimi. Oraș mic, după toate criteriile, dar nu toată lumea cunoștea pe toată lumea.

Și o femeie beată și furioasă era o țintă ușoară.

Oare o urmărise cineva afară? Nu văzuse pe nimeni, dar el ridicase din umeri și se întorsese în altă parte când ea îi aruncase acea privire și-i arătase degetul.

Nu putea fi sigur.

Chiar și oamenii pe care-i cunoșteai aveau secrete.

Nu găsise oare chiloței negri de dantelă în Honda foarte însuratului Rick Graft – a cărui soție n-ar fi încăput în veci într-o măsură atât de mică – când îi aranjase interiorul?

Graft părea un bărbat cu o căsnicie fericită cu trei copii, care antrena echipe de baschet pentru copii de 9 și 10 ani și conducea magazinul local de bricolaj.

Xander aruncase chiloţeii, gândindu-se că era mai bine aşa pentru toată lumea. Dar informaţia pe care o obţinuse astfel nu o putea arunca.

Sau cum doamna Ensen mirosea a iarbă şi a vin ieftin şi folosise bomboane de mentă şi colonie cu care încerca să mascheze aceste mirosuri, când se dusese să o depaneze şi să-i schimbe cauciucul?

Şi era bunică, pentru Dumnezeu!

Nu, nu puteai să cunoşti pe toată lumea şi, chiar şi atunci când era aşa, de fapt tot nu îi cunoşteai cu adevărat.

Dar el ştia că Marla nu stătea singură şi îmbufnată timp de patru zile.

Se temea foarte tare că atunci când o vor găsi va fi prea târziu.

Capitolul 18

Existau şi avantaje în a avea o casă plină de bărbaţi. Xander şi Kevin îi cărară cutiile pentru poştă şi cutia mai mică cu printuri pe care le înrămase pentru ca eventual să le vândă pe plan local.

Asta îi permise să-şi ia geanta cu aparatul foto.

– Mulţumesc. O să pun astea la poştă în dimineaţa asta.

– Te îndrepţi spre New York, Xan!

– E ciudat, fu răspunsul lui. Trebuie să plec. Bătu încet pe geanta cu aparatul foto. Pleci şi tu la lucru?

– Da. O să mai lucrez o oră sau două înainte să mă duc în oraş.

– Unde? întrebă el. Când ea ridică din sprâncene, el răspunse degajat: Doar mă întrebam.

– Sub promontoriu. O să vedem dacă ploaia n-a scos la lumină ceva interesant. Şi e o dimineaţă frumoasă de primăvară. Ar trebui să fie ambarcaţiuni pe apă.

– Atunci spor la treabă. O trase spre el s-o sărute şi apoi mângâie uşor câinele. Ne vedem mai târziu.

Naomi va fi în raza vizuală a casei, se gândi când se sui pe motocicletă. Şi avusese deja o conversaţie scurtă cu Kevin între patru ochi ca să aibă grijă de ea.

Era tot ce putea face, dar nu se va putea relaxa complet decât după ce aflau ce se întâmplase cu Marla.

Naomi se gândi dacă n-ar trebui să ia maşina. Se putea apropia cu maşina cam un kilometru, după care să coboare pe jos pe potecă,

prin pădure – deoarece voia să facă fotografii mai întâi acolo – şi apoi să ajungă până pe mal.

Dar regiune liniştită sau nu, nu-i plăcea idea de a-şi lăsa maşina la marginea drumului cu printurile ei închise înăuntru.

Scoase lesa, ceea ce-l făcu pe Tag să o ia imediat la fugă în cealaltă direcţie. Cum ştia deja ce avea să urmeze, ea ridică din umeri şi porni spre curba următoare din drum.

El se strecură după ea.

Naomi se opri şi scoase un biscuit din buzunar.

– Îl vrei? Atunci porţi şi asta, până ieşim de pe drum.

Ea ridică lesa.

Lăcomia învinse teama de lesă.

Câinele trase de lesă, străduindu-se cât putea să se încurce în ea. Naomi o prinse de centura ei cu o carabinieră şi se opri să fotografieze nişte flori albe sălbatice pe care ploaia le convinsese să se deschidă ca nişte stele la marginea drumului.

El se comporta mai bine în pădure, fiind ocupat să amuşineze pământul, să miroasă aerul. Naomi făcu fotografii bine încadrate cu un trunchi-mamă, înconjurat de ferigi şi acoperit de licheni şi de muşchi – galben, roşu-ruginiu, verde pe lemnul înspicat cu ciuperci care se răspândeau asemenea unor creaturi extraterestre. O pereche de copaci înalţi de peste trei metri creşteau din el, rădăcinile împletite strângându-se în jurul trunchiului aflat în descompunere, ca într-o îmbrăţişare.

Viaţă nouă, se gândi, din ceva mort sau pe moarte.

Ploaia îndelungată udase verdele astfel încât nuanţa lumina şi seducea florile sălbatice să danseze în razele soarelui şi în umbră. Parfumau aerul cu pământ reavăn, ace de brad şi secrete.

După o oră aproape că decisese să se întoarcă şi să lase malul mării pentru o altă zi. Dar voia strălucirea soarelui pe apă după umezeala ceţoasă a pădurii. Voia un verde mai profund şi mai aspru al acelor bucăţi de pământ, cenuşiul puternic al rocilor în contrast cu albastrul apelor.

Încă o oră, decise ea, apoi se va întoarce şi-şi va vedea de celelalte treburi.

Încântat să scape din lesă, Tag alergă înainte. Naomi se întoarse pe poteca promontoriului, pe care o cunoștea foarte bine acum. El lătra și dansa în loc, de fiecare dată când ea se oprea să mai facă poze.

– Nu mă zori!

Dar simțea și ea mirosul apei acum și grăbi pasul.

Poteca cobora șerpuit în jos și se dovedi a fi noroioasă de la ploi, așa că se opri din nou. Având în vedere noroiul, își dădu seama că va trebui să spele afurisitul de câine înainte să plece în oraș.

– La asta nu te-ai gândit, nu? bombăni ea și se folosi de crengi ca să nu alunece.

Totul merita. Merita pentru acel moment în care apa și bucățile de teren se deschiseră printre copaci.

Ea se echilibră, riscând să cadă ca să facă pozele dorite cu privelișteа printre crengile joase cu acele lor ca de ferigi.

Jos totul va fi strălucitor și sclipitor, dar aici, din unghiul acesta, cu protecția crengilor, golful arăta misterios. Ca un secret dezvăluit de o ușă magică.

Mulțumită, ea își croi drum spre locul unde câinele lătra ca un apucat.

– Lasă păsările în pace! Vreau să fotografiez păsările.

Naomi își șterse cizmele de noroi pe o piatră și se cățără peste ea. Surprinse sclipirea de diamant la care sperase și, din fericire, dincolo de canal se vedea o ambarcațiune cu vele roșii.

Ignoră lătratul câinelui până când obținu imaginile pe care le dorea, până când velele roșii intrară în cadru. Când el alergă înapoi la ea, îl ignoră din nou, mai făcu o fotografie cu golful, cu îmbinarea de ape și de verde care plutea.

– Uite, dacă tot vii cu mine, trebuie să aștepți până când termin înainte să... Ce ai acolo? De unde ai asta?

El stătea lângă ea, dând din coadă cu un pantof în gură.

Un pantof de femeie, observă ea, decupat în față, toc roz, înalt și subțire.

– Nu-l iei acasă. Nici să nu te gândești.

Când Tag îi dădu drumul la picioarele ei, ea îl ocoli.

– Și nici nu-l ating.

În timp ce își croia drum în jos, el înșfăcă pantoful și alergă iar în față.

Ea păși pe nisipul mare și pe pietrele de pe fâșia îngustă de plajă. Tag începu iar să latre sălbatic, o serie de schelălăituri ascuțite care o făcură să se întoarcă ca să se răstească la el.

– Dar termină! Ce naiba ai în dimineața asta?

Își lăsă camera în jos, simțind că-i îngheață mâinile.

Câinele stătea la baza promontoriului, lătrând la ceva întins pe porțiunea subțire de nisip. Cu picioarele tremurând, se forță să se apropie, până când pe piept i se așeză o greutate.

Căzu în genunchi, luptându-se să respire și holbându-se la cadavru.

Marla Roth zăcea întinsă, cu încheieturile legate, cu palmele întinse, de parcă s-ar fi întins după ceva ce nu va mai apuca niciodată.

Ziua strălucitoare deveni cenușie; aerul se umplu de un urlet, de un val înalt și sălbatic.

Câinele o linse pe față, scheună, încercă să-și bage nasul sub mâna ei moale. Greutatea se ridică, lăsând în urmă o durere teribilă.

– OK, OK. Stai aici. Mâinile îi tremurau când desfăcu lesa și i-o prinse. Stai cu mine. O, Doamne, o, Doamne! Stai așa. Nu trebuie să mi se facă rău. Nu o să mi se facă rău.

Ea își controlă clănțănitul dinților și își scoase telefonul.

Nu voia să rămână; dar nu putea să plece. Nu conta că poliția îi spusese să rămână unde era și să nu atingă nimic. Ea ar fi putut să ignore asta. Însă nu putea s-o lase pe Marla singură.

Dar se duse înapoi la stânci, se urcă suficient de sus ca, de unde stătea, aerul să îi răcorească fața umedă. Câinele se plimba neliniștit, trăgea de lesă, lătra până când puse brațul în jurul lui și îl trase să stea lângă ea.

Acest lucru îi ajută pe amândoi să se calmeze un pic. Să o calmeze suficient cât să-și dea seama că mai putea să facă un lucru pe care și-l dorea. Scoase telefonul din nou și îl sună pe Xander.

– Hei. Vocea lui acoperea muzica puternică și aparatura gălăgioasă.

– Xander.

Nu fu nevoie decât de un singur cuvânt, sunetul vocii ei îi făcu stomacul să se strângă.

– Ce s-a întâmplat? Ai păţit ceva? Unde eşti?

– N-am păţit nimic. Sunt jos sub promontoriu. E... E Marla. Ea e... Am chemat poliţia. Am găsit-o. Am chemat poliţia, sunt pe drum.

– Vin la tine. Sună-l pe Kevin. Poate să coboare mai repede, dar vin acum.

– E în regulă, sunt în regulă. Pot să aştept. Aud sirenele. Le aud deja.

– Zece minute.

Deşi nu ar fi vrut, el încheie convorbirea, îşi bagă telefonul în buzunar şi se sui pe motocicletă.

Sus pe stâncă, Naomi se holba la telefon înainte să-şi amintească să-l bage în buzunar. Nu era în şoc, se gândi, îşi amintea cum era să fii în stare de şoc. Era doar un pic năucită, un pic confuză.

– Trebuie să aşteptăm, îi spuse câinelui. Trebuie să coboare pe potecă, aşa că trebuie să aşteptăm. Cineva i-a făcut rău. I-au făcut rău şi probabil că au şi violat-o. I-au dat hainele jos. Pantofii ei.

Ea înghiţi cu greu şi-şi lipi faţa de blana lui Tag.

– Şi i-au făcut rău. Se poate vedea la gâtul ei. Vânătăile din jurul gâtului. Ştiu ce înseamnă, ştiu ce înseamnă.

Panica voia să izbucnească din nou, dar reuşi să o înăbuşe, se forţă să respire atent.

– N-o să cedez nervos.

Câinele mirosea a ploaia care se prelingea de pe copacii uzi, pe pământul ud, mirosea a bine, a câine ud. Se folosi de asta ca să se calmeze. Câtă vreme avea câinele lângă ea, putea să facă faţă.

Când îi auzi venind, Naomi mai inspiră de câteva ori şi se ridică în picioare.

– Sunt aici, strigă ea.

Şeful răzbi dintre copaci primul, urmat de un ajutor de şerif în uniformă, cărând o valiză. Apoi urmă un altul, cu un aparat de fotografiat la gât.

Nu le vedea ochii din cauza ochelarilor de soare.

– Ea e acolo.

Capul lui se întoarse. Îl auzi scoțând un șuierat, înainte să se uite iar la ea.

– O să te rog să aștepți aici.

– Da, pot să aștept aici.

Se așeză la loc – era încă nesigură pe picioare – și se uită spre apă, spre frumusețea sclipitoare a acesteia. După o vreme, Tag se relaxă suficient ca să se așeze și să se sprijine de ea.

Ea auzi ceva venind, prea repede pentru a merge în siguranță pe poteca abruptă și noroiasă. Tag sări în sus și începu să dea din coadă fericit, în semn de salut.

– Vor să aștept aici, îi spuse ea lui Xander.

Acesta îngenunche lângă ea și o trase spre el.

Ar fi putut să cedeze atunci – o, ar fi fost atât de ușor să cedeze! Și o dovadă de slăbiciune în același timp. El se trase înapoi și-și trecu o mână peste fața ei.

– O să te duc acasă.

– Au zis să aștept.

– La naiba cu asta! Pot să stea de vorbă cu tine în casă.

– Aș prefera să o fac aici. N-aș vrea să aduc asta acasă decât dacă n-am de ales. N-ar fi trebuit să te sun.

– Prostii.

– Am sunat înainte să...

Naomi se opri când șeful poliției se întoarse la ei.

– Xander.

– L-am sunat după ce te-am sunat pe tine. Eram cam răscolită.

– E de înțeles.

– Îmi pare rău... câinele... n-am văzut-o la început. Făceam fotografii și n-am văzut-o. El i-a luat un pantof – pantoful ei, cred. M-am gândi că... Îmi pare rău, știu că nu trebuie să atingi nimic, dar la început n-am văzut-o.

– Nu-ți face griji pentru asta. Ai venit să faci fotografii?

– Da, fac asta destul de des. Eu... noi – adică eu și câinele – am plecat de acasă și am luat-o prin pădure. Eu am petrecut ceva timp făcând fotografii, dar voiam să fac unele și aici. După ploaie. Era o ambarcațiune cu vele roșii, și Tag avea un pantof. Un pantof cu toc roz. Nu știu ce a făcut cu el.

Sam scoase sticla de apă din buzunarul jachetei şi i-o întinse.

– Bea un pic de apă, draga mea.

– Bine.

– N-ai mai văzut pe nimeni?

– Nu. Tag continua să latre şi să scâncească, dar eu nu l-am băgat în seamă, pentru că voiam să fac fotografia. Apoi am strigat la el şi m-am întors. Şi am văzut-o. M-am dus un pic mai aproape ca să fiu sigură. Şi am văzut-o... Aşa că am sunat la poliţie. Te-am sunat pe tine şi l-am sunat pe Xander.

– Vreau s-o duc acasă. Vreau s-o iau de aici.

– Fă asta. Sam o mângâie pe Naomi pe umăr. Du-te acasă acum. O să trec pe la tine înainte să plec.

Xander o luă de mână, i-o ţinu strâns într-a lui când porniră pe potecă. Ea nu vorbi până când nu ajunseră între copaci.

– I-am făcut rău.

– Naomi!

– Vineri seară în bar i-am făcut rău. Aşa am intenţionat. Iar ea a plecat de acolo cu încheietura dureroasă, cu mândria rănită şi furioasă. Altminteri, ar fi plecat cu o prietenă.

– M-am uitat la tine, în loc să mă uit la ea. Vrei să mă simt vinovat pentru asta, să încerc să-mi găsesc vreo vină, pentru că te-am ales pe tine, şi nu pe ea? Asta nu este despre mine şi tine, Naomi. Este despre ticălosul care i-a făcut asta.

Tonul mai degrabă decât cuvintele o făcură să-şi revină. Şi să simtă acea nerăbdare şi furia care clocotea dedesubt.

– Ai dreptate. Poate că de asta am simţit nevoia să te sun. N-o să aud la nesfârşit de la tine „vai, vai" şi „biata Naomi". Chestiile astea nu fac decât să înrăutăţească lucrurile. Şi nu e despre mine.

– Faptul că tu ai găsit-o, asta e despre tine. Faptul că a trebuit s-o vezi, asta e despre tine. Nu vrei consolare. O să mă abţin, dar îmi doresc al naibii de tare să te fi dus în altă parte să faci fotografii în dimineaţa asta.

– Şi eu la fel. Am stat mai devreme pe verandă. Iar ea era acolo jos. Trebuie să fi fost deja acolo jos. Trase aer în piept şi întrebă: Are familie?

– Mama ei locuieşte în oraş. Tatăl ei a plecat de nici nu mai ştiu câţi ani. Are un frate în marină, care s-a înrolat imediat cum a terminat liceul. Cu câţiva ani mai mare ca mine. Nu prea îl cunosc. Şi îl are pe Chip. Asta o să-l distrugă.

– Lor nu le pasă de asta.

– Cui?

– Ucigaşilor. Nu le pasă de asta, nu se gândesc la toate vieţile pe care le distrug. El a strangulat-o. Am văzut vânătăile la gât. I-a aruncat hainele lângă ea. Cred că purta pantofii aceia roz vineri noapte. Cred că da. Trebuie să o fi răpit de când a plecat din bar.

Xander ar fi vrut să o ridice şi să o ducă în braţe acasă. În schimb, o ţinu în continuare strâns de mână.

– Nu are rost să-ţi spun să nu te gândeşti la asta, aşa că o să-ţi spun că da, probabil că a răpit-o de cum a ieşit din bar. Nu ştim ce s-a întâmplat după aceea. Au modalităţi de a descoperi dacă a fost ucisă în altă parte şi doar abandonată acolo.

– Da, au multe metode.

Când ieşiră din pădure, ea văzu două maşini de poliţie şi motocicleta lui Xander.

– Dacă nu a ucis-o aici, de ce a cărat-o tot drumul ăsta? De ce să nu-i arunce corpul în pădure sau să-l îngroape acolo? Sau s-o fi aruncat în apă?

– Nu ştiu, Naomi. Dar dacă nu ai fi coborât acolo în dimineaţa asta, e foarte posibil să nu fi fost încă găsită. Nu puteai s-o vezi din casă, nu aşa de aproape de piciorul promontoriului unde a aruncat-o. Şi dinspre apă? Poate că dacă venea cineva suficient de aproape de mal. Aşa că poate tocmai lăsarea ei acolo îi oferea lui mai mult timp să dispară.

Când se apropiau de casă, se uită spre ea.

– Vrei să-l rog pe Kevin să trimită echipa acasă?

– Nu, nu, de data asta chiar prefer gălăgia liniştii. Cred că o să zugrăvesc.

– Să zugrăveşti?

– Al doilea dormitor de oaspeţi – camera lui Mason. Nu o să fiu în stare să lucrez şi nu vreau să merg în oraş. Comisioanele pot să aştepte.

– OK. O să te ajut.

– Xander, tu ai o afacere de condus.

– Am înțeles faza cu fără consolări. Mâna lui era acum pe talia ei – un pas mai aproape de a o lua în brațe – și își menținu un ton scăzut. Nici n-aș fi foarte talentat în consolări. Dar nu plec nicăieri, așa că o să zugrăvim.

Naomi se opri, se întoarse spre el, se lipi de el, își permise să se agațe de el.

– Mulțumesc.

Pentru că pe Xander îl calma și spera că și pe ea, el își trecu mâinile în sus și în jos pe spatele ei.

– Sunt un zugrav mizerabil.

– Și eu.

Naomi urcă la etaj să înceapă pregătirile. Știa că el mai zăbovea jos ca să-i spună lui Kevin ce se întâmplase, tocmai pentru ca ea să nu fie nevoită s-o facă. Când urcă, el puse jos un răcitor.

– Niște apă, niște cola. Zugrăvitul e o treabă care face sete.

– Mai ales când nu te pricepi. I-ai spus lui Kevin.

– Șeful poliției o să treacă pe aici să vadă cum te simți, așa că da. O să păstreze informația doar pentru el, la fel va face și restul echipei, pentru ca Sam să aibă timp să le spună mamei ei și lui Chip.

– Mason spune că asta este cea mai grea parte, notificările. Întotdeauna m-am întrebat dacă e la fel de greu să transmiți cum e să primești vestea.

– Cred că cel mai rău e să nu știi. Dacă nu ar fi fost găsită încă ceva timp de acum înainte. Trebuie să fie mai greu să nu știi.

Ea dădu din cap și se întoarse. Câteva dintre fetele pe care tatăl ei le ucisese erau date dispărute de mulți ani. Chiar și acum, după atâta vreme, FBI-ul încă nu avea certitudinea că descoperiseră toate rămășițele pământești.

Bowes le mai dădea câte un nume, o dată la câțiva ani – ca să mai obțină cine știe ce privilegiu. Și, așa cum îi spusese Mason cu atât de mulți ani în urmă, ca să mai atragă atenția asupra sa.

– Deci... nu-ți place culoarea asta galbenă ca de pipi?

Ea încercă să se adune și studie pereții.

– Știam că-mi amintește de ceva.

El nu umplea tăcerea cu vorbărie goală în timp ce lucrau. Un alt lucru pentru care îi era recunoscătoare. Trecând cu trafaletul pe perete – acoperind ceva urât cu ceva curat, asta o liniștea.

Câinele venea și pleca și până la urmă se întinse pe pragul ușii ca să tragă un pui de somn și pentru ca ei să nu poată părăsi încăperea fără să bage el de seamă.

Terminară de amorsat pereții și începură să dezbată cine se pricepea mai puțin la zugrăvit, când Tag își ridică brusc capul și coada lui bătu pe podea.

În ușă apăru Sam.

– V-ați ales cu un paznic aici.

Naomi își strânse mâinile, ca să nu-i tremure.

– Ai... îmi pare rău, aici nu avem unde să ne așezăm. Putem să mergem jos.

– Nu durează mult. Voiam doar să văd cum te simți.

– Mă simt bine. Voiam doar să am o ocupație...

– Înțeleg asta. În primul rând, dacă te simți îngrijorată că vei rămâne singură la noapte aici, pot să-l pun pe unul dintre oamenii mei să păzească locul.

– N-o să fie singură. Când Naomi dădu să vorbească, Xander se uită la ea. Consideră asta plata pentru zugrăvitul mizerabil.

– Ar fi bine să ai pe cineva care să stea cu tine. Vreau doar să aflu programul de la tine, dacă îți amintești la ce oră ai plecat de acasă de dimineață.

– Ah. Probabil pe la opt fără un sfert. Nu știu exact cât mi-a luat să cobor până la potecă. Am făcut niște fotografii, flori sălbatice, pe drum. Pot să-ți arăt.

– Nu-ți pun cuvântul la îndoială, o asigură Sam. Încer doar să-mi fac o idee.

– Cred că am petrecut cel puțin o oră în pădure. Și am făcut niște fotografii unde pădurea se rărește și se vede canalul. Și după ce am coborât, am mai făcut niște fotografii de pe stânca aia mare, plată, prima la care ajungi de pe potecă. Atunci a apărut Tag cu pantoful. Nu m-am uitat la ceas, dar trebuie să fi fost după nouă. Apoi câinele a continuat să latre și să scâncească și m-am întors să-i spun să înceteze. Atunci am văzut-o.

– OK. Îmi pare rău pentru asta, domnişoara Carson.

– Naomi. Spune-mi Naomi.

– Îmi pare rău pentru asta, Naomi, şi trebuie să-ţi spun că sunt recunoscător că ai coborât azi acolo. Altfel probabil ar mai fi durat încă o zi sau două înainte să o găsească altcineva.

– O să-i spui lui Chip, interveni Xander. Ştiu că nu e chiar rudă oficială, dar o să-i spui înainte să afle de la altcineva.

Aprobând din cap, Sam îşi dădu şapca jos, îşi trecu degetele prin părul castaniu şi-o puse la loc.

– O să trec pe la el imediat după ce vorbesc cu mama ei. Dacă îţi mai aminteşti şi alte amănunte, Naomi, sau dacă ai nevoie să vorbeşti despre asta, te rog să mă suni. Casa asta arată mai bine decât a arătat vreodată – în fine, de când o ştiu eu. Sunt la un telefon distanţă, adăugă el şi mângâie uşor câinele înainte să plece.

Ea se trezi din coşmar, se smulse din pivniţă, de sub un trunchi-mamă din pădurea verde şi întunecată. Pivniţa unde găsise corpul Marlei. Teama o însoţea, la fel şi imaginile camerei de ucis pe care o construiste tatăl ei, şi tot sângele, şi moartea din ea.

Respiraţia îi era şuierătoare şi simţea că e pe cale să se sufoce. Se lupta pentru fiecare gură de aer.

Apoi simţi cum nişte mâini o apucă de umeri. Ar fi urlat, dacă ar fi avut aer.

– Eu sunt. Xander. Aşteaptă un pic.

O întoarse, cu o mână în continuare fermă pe umărul ei, şi aprinse lumina.

Aruncă doar o privire expresiei ei şi îi apucă faţa într-o strânsoare puternică.

– Calmează-te, Naomi. Uită-te la mine, calmează-te. Eşti în regulă, trebuie doar să te calmezi. Altfel o să hiperventilezi şi o să leşini. Uită-te la mine.

Naomi trase aer în piept – Doamne, ce ardea! –, se luptă să-l reţină şi să-l elibereze încet. Îşi fixă privirea în ochii lui atât de albaştri. Un albastru profund, îndrăzneţ ca apa în care putea să se cufunde şi să plutească.

– Mai bine. Eşti în regulă, mai încet, trebuie să-ţi încetineşti respiraţia. O să-ţi aduc nişte apă.

Ea îşi ridică mâinile, le apăsă pe ale lui. Avea nevoie de ochii aceia, de acel albastru adânc pentru încă o clipă.

Xander continuă să-i vorbească. Ea nu înregistra cu adevărat cuvintele, doar mâinile de pe faţa ei, albastrul ochilor lui. Arsura se domoli, greutatea se ridică.

– Scuze. Scuze.

– Nu fi prostuţă. Apa e chiar aici pe noptieră. Nu plec nicăieri. Se întinse pe lângă ea, luă sticla şi-i desfăcu capacul. Încet şi cu asta.

Naomi dădu din cap şi luă o înghiţitură.

– Sunt în regulă.

– Nu încă, dar te apropii. Eşti rece. Îşi frecă palmele aspre şi muncite în sus şi în jos pe braţele ei. Se uită peste umărul ei şi zise: Hai, linişteşte-te.

Ea se uită în spate şi îl văzu pe Tag cu labele din faţă sprijnite pe pat.

– Am trezit şi câinele. Chiar dacă risc să fiu proastă după standardele tale, îmi pare rău. Un coşmar.

Nu era primul ei coşmar, se gândi Naomi, dar era prima dată când Xander văzuse atacul acut de panică.

– Nu e de mirare, dacă stăm să ne gândim. Ar trebui să te bagi la loc sub plapumă şi să te încălzeşti.

– Ştii, cred că o să mă scol să încerc să mai lucrez o vreme.

– Nu prea ai ce fotografii să faci la... trei şi douăzeci dimineaţa.

– Nu e vorba doar de făcutul de fotografii.

– Cred că nu. Ar trebui să coborâm şi să facem nişte ouă jumări.

– Ouă jumări? E miezul nopţii.

– Nu e miezul nopţii după ceasul tău. Da, ouă. Oricum ne-am trezit.

– Tu nu trebuie să te scoli, începu ea, dar el se dădea deja jos din pat.

– M-am sculat, repetă el şi se duse să deschise uşile. Tag ţâşni afară. Şi pus pe treabă. Vafe, decise el, uitându-se spre ea cu o privire cercetătoare în timp ce-şi punea pantalonii. Pariez că ai putea să faci nişte vafe.

– Aş putea, dacă aş avea un aparat de făcut vafe. Dar n-am.

– Foarte rău. Atunci ouă jumări.

Ea rămase aşezată o clipă, cu genunchii strânşi la piept.

El pur şi simplu rezolva lucruri. Coşmaruri, atacuri de panică, câini răniţi la marginea drumului, cadavre la piciorul promontoriului.

Oare cum reuşea?

– Ţi-e foame.

– Sunt treaz.

Ridică pantalonii de bumbac şi tricoul pe care i le dăduse jos în timpul nopţii şi le aruncă în direcţia ei.

– Îţi plac ouăle Benedict?

– N-am mâncat niciodată.

– O să-ţi placă, decise Naomi şi coborî din pat.

El avusese dreptate. Normalitatea de a pregăti micul dejun o calma şi o liniştea. Procesul gătitului, aromele, izul de cafea. Marginile aspre ale visului, amintirile pe care le ţinuse încuiate, începură să dispară.

Şi ea avusese dreptate. Lui îi plăcură ouăle Benedict.

– Unde a fost mâncarea asta toată viaţa mea? se întrebă el în timp ce mâncau pe blatul din bucătărie. Şi cine e Benedict?

Ea se încruntă, apoi aproape că izbucni în râs.

– Habar n-am.

– Oricine o fi fost, felicitări. Cel mai bun mic dejun la patru dimineaţa pe care l-am mâncat vreodată.

– Îţi datoram asta. Ai venit când te-am chemat şi ai rămas. Nu te-aş fi rugat să stai.

– Nu-ţi place să ceri.

– Nu. E un defect despre care-mi place să cred că e încredere în propriile forţe.

– Poate să fie ambele. Oricum, o să te obişnuieşti. Să ceri.

– Iar tu m-ai scos dintr-un atac de panică. Ai experienţă în privinţa asta?

– Nu, sunt doar reacţii de bun-simţ.

– Bunul tău simţ, îl corectă ea. Care ţi-a sugerat şi să-mi distragi atenţia cu ouă.

– Ouă foarte gustoase. Nu e nimic rău în a avea încredere în propriile forţe. Eu susţin asta. Şi nu e nimic rău nici în a cere. Doar când încerci să manipulezi cererile, atunci încalci regulile. Noi suntem într-o chestie, Naomi.

– O chestie?

– Încă mai lucrez la definiţia şi amploarea chestiei. Cum stau lucrurile la tine?

– Am evitat până acum să fiu într-o chestie.

– Şi eu. E ciudat cum te trezeşti luat prin surprindere. Cu un gest uşor şi la fel de intim ca vocea lui, el îşi trecu degetele în jos pe coloana ei. Şi iată-ne înainte de răsăritul soarelui, mâncând ouă despre care nu mă aşteptam să-mi placă, cu un câine pe care nu te aşteptai să-l vrei şi care speră că o să rămână nişte resturi şi pentru el. Îmi convine asta, aşa că bănuiesc că îmi convine şi să fiu într-o chestie cu tine.

– Tu nu pui întrebări.

– Îmi place să descopăr singur lucruri. Poate ăsta e un defect sau e încredere de sine. Xander ridică din umeri. Alteori mi se pare că e în regulă să aştept până când cineva îmi oferă răspunsurile.

– Câteodată sunt răspunsurile greşite.

– Atunci e o prostie să întrebi, dacă nu eşti pregătit pentru genul de răspunsuri pe care le vei primi. Îmi place cine eşti – aici şi acum. Aşa că îmi convine şi asta.

– Lucrurile pot evolua sau involua.

Şi oare de ce nu putea ea să se relaxeze şi să savureze momentul, aici şi acum?

– Da, pot şi o fac. De cât timp zici că sunt unchii tăi împreună?

– De peste douăzeci de ani.

– Asta e ceva timp. Pariez că nu toate zilele din aceşti douăzeci de ani au fost bune.

– Nu.

– De când suntem noi în chestia asta, ce crezi?

– Nu ştiu. Nu sunt prea sigură de când să încep numărătoarea.

– Ziua Câinelui. Hai s-o folosim pe asta. Cât timp a trecut de când am găsit câinele?

– Cred că... două luni.

– Ei bine, în noțiunea relativă a timpului, asta e foarte mult.

– Ba chiar record mondial pentru mine, râse ea.

– Uite cu ce trebuie să lucrezi, zise el și-i oferi un zâmbet îngâmfat. Hai să vedem ce aduce luna numărul trei. Deocamdată, după ce terminăm de mâncat aceste ouă minunate, ar trebui să spălăm vasele, să ne luăm niște cafea și să ieșim pe verandă, să așteptăm răsăritul.

Când ea nu spuse nimic, el o atinse ușor, apoi se apucă iar să mănânce.

– Asta e casa ta, Naomi. Nimeni nu-ți poate lua asta sau ceea ce înseamnă acest lucru pentru tine, cu excepția ta.

– Ai dreptate. Cafeaua pe verandă sună perfect.

Capitolul 19

Să se gândească la asta, să se îngrijoreze, să speculeze nu ajuta la nimic.

Cu toate astea se aşeză şi îi scrise un e-mail lung unei prietene care va înţelege sigur. Ashley McLean – acum Ashley Murdoch – îi aminti, aşa cum o făcuse întotdeauna, aşa cum o va face întodeauna, că viaţa merge înainte.

Naomi aproape că sună, dorindu-şi să-i audă vocea lui Ashley, dar diferenţa de fus orar însemna că avea s-o trezească pe prietena ei înainte ca Ashley să se scoale, împreună cu soţul ei cu care era căsătorită de zece ani, să-şi trimită copiii la şcoală şi să plece şi ea la serviciu.

Iar e-mailurile erau mai uşoare – îi dădeau timp să-şi adune gândurile şi să formuleze ce voia să spună. Nu avea nevoie decât de acea piatră de încercare.

Ajuta, totul ajuta, o ajuta să facă micul dejun, să privească răsăritul împreună cu bărbatul cu care avea o relaţie nedefinită, pregătindu-se pentru o zi de lucru, în timp ce zgomotul construcţiei umplea casa.

Viaţa trebuia să meargă înainte.

Însoţită de câine – de ce încercase să-i convingă pe amândoi că voia ca el să rămână acasă? – se duse în oraş. La poştă descărcă pachetele, le duse înăuntru şi se trezi antrenată timp de zece minute bune în ciudăţenia conversaţiilor dintr-un oraş mic.

– Bifez o treabă de pe listă, îi spuse Naomi câinelui.

Merse mai departe spre Water Street. Mai aglomerată astăzi, observă ea. Primăvara în floare nu aducea cu ea verdele şi florile, aducea turişti.

Aceştia se plimbau pe străzi, intrau prin magazinele de suveniruri, cu aparate de fotografiat şi cu sacoşe de cumpărături. În timp ce căuta un loc de parcare, văzu ambarcaţiuni alunecând sau ieşind din port şi observă că şi închirierea de caiace şi biciclete mergea foarte bine.

Naomi îşi dorea foarte tare să încerce să se dea cu caiacul.

Găsi un loc de parcare, opri maşina şi se întoarse spre câine.

– Va trebui să aştepţi în maşină – te-am avertizat –, dar apoi putem să ne plimbăm înainte să mergem la băcănie. E cea mai bună ofertă.

Tag încercă să iasă când ea deschise uşa în spate să ia cutia, iar lupta dintre ei ca să-l facă să rămână înăuntru îi arătă clar că el luase în greutate şi avea mai mulţi muşchi. Se terminase cu câinele slăbănog, care şchiopăta la marginea drumului.

Naomi reuşi să închidă uşa şi trebui să se sprijine de maşină ca să-şi tragă sufletul. Când se uită înapoi, el era lipit de geam, cu ochii albaştri distruşi.

– Nu pot să te iau în magazin. Asta e situaţia.

Luă cutia pe care trebuise s-o lase jos ca să câştige războiul şi începu să se îndepărteze pe trotuar. Se uită înapoi.

Acum el îşi strecurase botul pe geamul lăsat parţial deschis.

– Nu-l lăsa să câştige, mormăi ea şi privi înainte.

Ştia că Jenny lucra în dimineaţa aceea pentru că aceasta o sunase cu o seară înainte. Îi oferise înţelegere şi consolare. Se oferise să aducă de mâncare, alcool, să aducă orice ar fi avut nevoie.

Prietenia oferită cu atâta uşurinţă era neobişnuită pentru Naomi, la fel cum neobişnuită era şi o conversaţie banală de zece minute la poştă.

Deschise uşa magazinului simţind un parfum minunat de citrice şi observând o aglomerare artistică de lucruri frumoase, precum şi agitaţia afacerii. Agitaţia o făcu să se gândească dacă ar fi fost mai bine să vină într-o perioadă mai calmă – asta dacă ar şti când era o perioadă mai calmă. Dar Jenny, discutând despre o chiuvetă veche

plină de săpunuri şi loţiuni cu un client, o observă şi îi făcu un semn vesel să intre.

Aşa că se plimbă, văzu o duzină de lucruri pe care ar fi vrut să le cumpere. Îşi aminti că nu venise să cumpere, că avea o casă în plin şantier şi că n-ar trebui să cumpere.

Şi sfârşi prin a alege un set de sfeşnice din fier forjat care se potrivea perfect în biblioteca ei.

– Lasă-mă să iau asta. În clipa în care reuşi să se elibereze, Jenny luă cutia şi o puse jos. Şi să fac mai întâi asta.

Mirosind uşor a piersici, ea o îmbrăţişă pe Naomi strâns de tot.

– Mă bucur aşa de tare să te văd! Slăbi strânsoarea doar atât cât să se dea un pic în spate şi să-i studieze faţa lui Naomi. Eşti bine?

– Sunt bine.

– Xander a rămas cu tine?

– Da, a rămas.

– Foarte bine. Dar n-o să ne gândim la asta acum. Toată lumea vorbeşte doar despre asta când fac o pauză, dar noi n-o să vorbim despre asta.

– Eşti teribil de ocupată.

– Turişti. Jenny se uită mulţumită şi cu o privire apreciativă prin magazin. Au venit două autobuze astăzi. Agentul de turism al oraşului a încheiat afacerea acum mai multe luni. Aşa că suntem foarte atenţi să nu amintim la ce ne gândim amândouă în faţa turiştilor. Sau încercăm să nu amintim de asta.

Ea se aplecă să ia din nou cutia.

– Vreau să-i arăt astea Kristei. Hai cu mine. Ea s-a dus în spate şi putem vorbi aici câteva minute.

– Dar chiar eşti foarte ocupată, îi aminti Naomi, dar Jenny o împingea deja din spate.

Jenny ocoli mese, aranjamente, turuind veselă, şi îi aminti lui Naomi de o pasăre frumoasă care cântă în timp ce zboară din creangă în creangă. Ea ocoli o tejghea şi intră pe o uşă în depozitul care era şi birou în acelaşi timp, unde o femeie cu păr castaniu cu şuviţe şi strâns în coc cu câteva beţe cu strasuri şedea la un computer.

– Am găsit echipamentul – şi a plecat să fie livrat, slavă Domnului.

– Am nişte marfă potenţială şi pe Naomi Carson pentru tine, Krista.

Krista se răsuci pe scaun şi-şi dădu jos o pereche de ochelari mov.

Avea o faţă frumoasă, cu ochi mari, căprui, o gură plină şi lungă şi pe nara stângă sclipirea unui cercel mic, rubiniu.

– Mă bucur foarte tare să te cunosc. Prefă-te că am un scaun pe care să ţi-l ofer. Îmi plac mult lucrările tale, adăugă ea. M-am uitat pe pagina ta de mai multe ori şi am bătut-o pe Jenny la cap să te aducă încoace.

– Îmi place magazinul tău – pe care l-am evitat pentru că nu am voinţă. Am ales deja nişte sfeşnice şi probabil că nu voi putea pleca de aici fără acea oglindă ovală cu rama din bronz.

– Piesa lui Jenny.

– Luată de la talcioc şi refăcută, confirmă Jenny. Naomi ne-a adus nişte fotografii.

Jenny puse cutia pe biroul aglomerat.

– Abia am rezistat să nu mă uit eu mai întâi.

– E bine că îţi aminteşti cine e şeful aici.

Krista se ridică de pe scaun şi deschise cutia, apoi îşi puse ochelarii la loc pe nas să se uite mai bine.

Alesese printuri mai mici, studii de flori sălbatice, o serie de patru cu golful, una cu portul, un alt set cu trunchiuri-mamă.

– Sunt imprimate şi înrămate superb. Faci asta singură?

– Parte din acest proces, da.

– Astea pot să le vând. Femeia rezemă două de cutie, făcu un pas în spate şi le studie. Da. Putem să le vindem. De fapt, cu turiştii în oraş, putem să le vindem de cum le expunem în magazin. Îşi scoase din nou ochelarii şi bătu cu ei în mână. Apoi rosti un preţ. Procent standard 60 la 40, adăugă ea.

– Mi se pare în regulă.

– Bine, pentru că le vreau foarte tare. Şi pot să iau mai multe, mai ales cu fauna şi flora locală, scene acvatice, scene cu oraşul. Pot să le vând şi ca printuri neînrămate. Ne putem gândi la asta. Golful şi portul mi-ar plăcea sub formă de carte poştală.

– Pot să fac cărţi poştale.

Krista se întoarse şi îşi puse braţul pe după umerii lui Jenny într-o manieră relaxată, nestudiată, care-i dădu de înţeles lui Naomi că femeile erau bune prietene.

– Poate să facă şi cărţi poştale. Ştii de câtă vreme îmi doresc cărţi poştale cu gust?

Jenny rânji şi o cuprinse pe Krista de talie.

– De când ai deschis magazinul.

– De când am deschis magazinul. O să iau de la început două duzini de cărţi poştale, de îndată ce mi le poţi aduce. Ba nu, trei. Trei duzini. Le pot vinde şi la pensiune cât ai clipi.

– Mai multe imagini?

– Alegerea e a ta, confirmă Krista. Jen, pune preţuri pe astea şi scoate-le în magazin. Alege tu locul. Ea e mâna mea dreaptă, îi spuse lui Naomi. Chiar dacă plănuieşte să mă lase la greu.

– Mai sunt luni întregi până atunci. Ştiu exact unde să le pun pe astea. Jenny le aşează la loc în cutie şi le ridică.

– Dacă mai ai câteva minute, Naomi, o să scot contractul la imprimantă pentru ce achiziţionăm.

– Sigur.

– Să nu pleci fără să treci pe la mine, zise Jenny şi ieşi cu lucrările ca să le aranjeze.

– O să fac şi o comandă pentru cărţile poştale, dacă tot m-am apucat. Cum merge munca sus la promontoriu?

– Foarte, foarte bine, de asta şi am nevoie de sfeşnicele alea, cele răsucite. Trebuie să-şi găsească locul în biblioteca mea. Cred că oglinda o să fie pentru hol... Dar... trebuie să fie şi ea pe undeva pe acolo. Şi ce miroase aşa de bine acolo afară?

– E aromă de lămâiţă din aparatele noastre de parfumat aerul.

– Mi s-a spus că am nevoie de aşa ceva – de plante. Cred că o să vreau şi aparate de parfumat aerul cu lămâiţă.

– Spune-i lui Jenny să-ţi dea unul – din partea casei. O să facem ceva bani împreună, Naomi.

Naomi plecă cu mai mult decât îşi făcuse socoteala că va obţine, ceea ce justifica achiziţiile. Casa avea nevoie de lucruri, şi Krista avea dreptate. Vor face ceva bani împreună. Fără îndoială, având

în vedere că patru printuri înrămate se vândură înainte ca Jenny să o sune.

– Avem de lucru, Tag.

Naomi îi prinse lesa, când el era prea distras de încântare ca să protesteze. Își încărcă cumpărăturile și își scoase aparatul de fotografiat și rucsacul.

– Hai să ne plimbăm și să facem niște cărți poștale.

Când ajunse în sfârșit acasă, echipa se pregătea de plecare, dovedind încă o dată utilitatea de-a avea bărbați în casă. Echipa de faianțari îi cără alimentele, în timp ce Kevin apucă achizițiile ei de la magazinul de suvenire.

– Înțeleg că ai văzut-o pe Jenny.

– Și m-a costat. Dar acum am fotografii expuse în magazin și un contract pentru mai multe. Ea se opri în salon și simți satisfacția unei zile petrecute cu folos mai sporind un pic. Ați terminat stucatura. Camera arată superb!

– A fost o zi aglomerată. De ce nu urcăm să vezi ce altceva am mai terminat?

– Dacă vorbești despre baia mea, s-ar putea să izbucnesc în plâns.

Cu un rânjet pe față, el o bătu pe braț.

– Adu și niște șervețele.

Aproape că avu nevoie de ele.

– Nu poți să calci pe ea până mâine, o avertiză el.

– E în regulă. De fapt, dacă aș intra, chiar aș cădea în genunchi. E superbă, Kevin. E o muncă superbă. Totul.

Își dorise calm și odihnă, chiar spre zen, și alesese gresie gri, cu un gri perlat pe pereți, griul reflectându-se în blatul alb de granit. Adăugase un aspect rustic folosind cada cu picioare în formă de gheare și se răsfățase cu dușul cu perete de sticlă.

– Nichelul acela mat a fost alegerea perfectă. Cromul ar fi fost prea strălucitor. Iar rafturile deschise funcționează bine aici, pentru că ești o fire ordonată, din ce am văzut.

– O să aduc niște nuanțe de albastru aici – cu prosoape și niște sticle. Am văzut niște sticle vechi albastre la Cecil. Și niște verde cu o plantă. Poate niște bețe din acelea de bambus.

– Ar trebui să pui niște fotografii pe perete. Poate unele cu canalul.

– Rame din nichel mătuit, passepartout gri. Ce idee bună! Îmi place.

– Mă bucur să aud asta. N-am știut dacă voiai biroul aici și n-am vrut să-l mut până nu spuneai că era în regulă.

– Poate mâine, când camera va fi complet funcțională.

– Am făcut niște progrese și în atelierul tău, dacă vrei să vezi și asta.

Ea voia să vadă tot. Petrecură următoarele zece minute trecând opțiunile ei în revistă, discutând termene de realizare. Abia apoi începu să-i pice fisa.

– Kevin, tu trebuie să ai grijă de mine?

– Poate. M-am gândit că Xander trebuie să apară în curând.

– Și îmi închipui că soția și copiii tăi de acasă se întreabă unde ești.

– Mai am timp. Știi, voiam să te întreb despre...

– Îți faci timp, îl întrerupse ea. Și eu apreciez gestul, dar sunt bine. Am un câine fioros.

Kevin se uită spre locul unde Tag stătea tolănit, studiindu-și propria coadă care se mișca, de parcă era fascinat de ea, în vreme ce Molly moțăia alături.

– Da, văd asta.

– Și am o centură maro.

– Am și eu câteva.

– La karate. Aș fi putut să obțin și centura neagră, dar maro e destul. Și asta pe lângă toate cursurile de autoapărare pe care le-am urmat. Femeie singură, călătorind neînsoțită, adăugă ea, deși nu asta fusese principalul motiv.

– Aș fi foarte atent să nu mă cert cu tine, dar m-aș simți mai bine dacă aș putea să rămân până apare Xander. Și chiar mai aveam câteva întrebări despre baia din camera verde.

El îi distrase atenția cu vorbăria despre borduri și capete de duș, cu planurile de demolare – baia alb cu albastru – până când Tag își înălță capul și o luă la goană, lătrând. Molly căscă, se rostogoli și se culcă la loc.

– Trebuie să fie Xander.

– Atunci ești bine-venit să bei o bere cu el sau să pleci.

– Nu m-ar deranja o bere.

Ieşiră afară, în timp ce Tag ţopăia şi lătra la uşa din faţă. Ea se întrebă dacă relaţia ei cu Xander progresa spre momentul în care îi va da o cheie şi codul de la sistemul de alarmă.

Părea o chestiune foarte importantă a relaţiei, una la care trebuia să se gândească foarte serios.

Dar când deschise uşa, Tag alergă afară şi se repezi cu încântare spre Lelo.

– Ia uite băiatul! Ia uite la el!

Se alintară reciproc preţ de un minut, înainte ca Lelo să se ridice.

– Salut, Kev. Bună, Naomi. Am adus desenele şi cifrele de care am vorbit.

Naomi care cumpărase casa ar fi mulţumit, ar fi luat pachetul şi ar fi spus la revedere. Naomi cea pe care încerca să o regăsească trase aer în piept.

– Haide, adu-le înăuntru. Kevin o să bea o bere. Poţi să bei una cu el.

– Nu zic nu la bere după o zi de muncă. Vrei o bere? îl întrebă el pe câine.

– E minor, zise Naomi, şi Lelo începu să râdă ca un nebun. Naomi se duse în bucătărie, desfăcu două beri şi apoi uşile-acordeon. Eu o să beau vin. Scaunele alea pliante de afară nu arată cine ştie ce, dar sunt confortabile.

Putea să le audă vocile, şoptite afară în timp ce turna vinul. Curioasă, deschise pachetul de pe blat şi studie desenele.

Când ieşi afară, Lelo şi Kevin stăteau în scaunele pliante ca doi tipi pe puntea unei ambarcaţiuni, contemplând orizontul.

Amândoi câinii stăteau lângă balustradă, făcând acelaşi lucru.

– Lelo, eşti un adevărat artist!

El chicoti şi se îmbujoră.

– O, bine. Ştiu să desenez un pic.

– Ştii să desenezi un pic mai mult. Şi ai transformat terenul într-o oază de grădină fără a compromite spaţiul sau senzaţia de deschidere. Şi paturile de flori înălţate de la verandă, asta e o idee inspirată.

– Pot să văd şi eu? Kevin luă desenele şi le răsfoi, le studie. E frumos, Lelo. E foarte frumos.

– E și o broșură acolo cu diferite modele de pavele. Putem să comandăm ce vrem de acolo.

Naomi dădu din cap, se așeză pe balansoar să se uite la estimările de preț. El le făcuse în mai multe feluri. Întreg terenul și veranda – Sfinte Sisoe! – și defalcat, secțiune pe secțiune.

– Tata a făcut chestia cu cifrele și cu adunările de acolo.

– Sunt o sumedenie de cifre la care trebuie să mă gândesc. Dar... Vreau paturile de flori ridicate lângă verandă. Gătitul mă relaxează după ce am lucrat toată ziua.

– Dacă îi dai papucii lui Xander, poate te gândești să te măriți cu mine. Eu nu știu să gătesc deloc, îi spuse Lelo, dar tare îmi place să mănânc.

– O să te țin de rezervă. Vreau mult să facem partea din față, chiar așa cum ai desenat-o. Dar o să mai cer o reducere de cinci procente pentru fotografii.

– Îi dau mesaj lui tata să vedem ce spune. Cred că ar accepta.

– Și poți să-i spui că, dacă totul iese așa cum vreau, aș putea să fac restul la toamnă. Sau primăvara următoare. Nu poți să faci toată partea din față până nu dispar containerele, dar mi-ar plăcea să văd o parte din copaci și din tufe la locul lor.

– Dă-mi o secundă.

Când Lelo își scoase telefonul, câinii săriră în picioare, alergară în jos pe scările de la verandă.

– Trebuie să fie Xander, observă Kevin. Câinii sunt un sistem bun de avertizare.

Câinii alergară înapoi. Molly se așeză, dar Tag alergă înainte și înapoi, mai că nu făcu și tumbe până când Xander îl ajunse din urmă.

– Dai o petrecere?

– Așa se pare.

– Atunci e bine că am mai adus bere.

Veni cu baxul cu șase beri, îl puse jos ca s-o tragă pe Naomi spre el și s-o sărute, trecând de la salut la sărut fierbinte într-o clipită.

– Le dau doar de știre să-și caute femeile lor. Vrei să-ți mai aduc vin?

Naomi se uită ușor năucă la paharul ei.

– Nu, e în regulă.

– Încă o bere? îl întrebă el pe Kevin.

– Nu, una e de ajuns.

El se uită la Lelo care se întorsese pe verandă încă vorbind la telefon şi-şi luase berea pe trei sferturi plină.

– Atunci doar eu. Xander duse baxul de bere înăuntru şi se întoarse cu o sticlă rece. Despre ce vorbim?

– Grădina mea. Nu mi-ai spus că Lelo e un artist.

– Are talent.

După ce se aşeză cu un oftat de relaxare, Xander luă prima înghiţitură.

– Zi lungă? întrebă Naomi.

– Şi încă cum! Dar acum s-a încheiat.

Lelo se întoarse iar.

– Putem să începem săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare.

– Tata o să vrea să vină să se uite chiar el – mai ales ca să te cunoască, ăsta-i adevărul. Îi place să ştie pentru cine lucrează, dar putem să începem săptămâna viitoare. Probabil că marţi. E în regulă cu cinci procente mai puţin, zise Lelo şi întinse mâna. Trebuie să pecetluim înţelegerea. Aş prefera să te sărut, dar Xander m-ar azvârli peste balustradă.

– Mai întâi te-aş lăsa inconştient, ca să nu te doară aşa de tare.

– Ce prieten bun, zise Lelo şi se aşeză din nou, mângâindu-l mai întâi pe Tag, apoi pe Molly. Va trebui să-l înveţi să nu sape în răsadurile noastre sau să ridice piciorul la tufe.

– Doamne. Nu m-am gândit la asta.

– E un câine bun. O să înveţe.

Naomi sorbi din vin. Erau subtili – se cunoşteau de prea multă vreme aceşti bărbaţi. Dar ea observă semnalele discrete care treceau de la unul la altul.

La fel ca Xander, ea lăsă să-i scape un oftat.

– De ce nu vorbim despre elefantul de pe verandă? Nu sunt genul sensibil şi nu trebuie să fiu protejată. Plus că nici nu-mi place. Deci, s-a mai aflat ceva despre uciderea Marlei?

Lelo se uită la berea pe care o ţinea atârnată între picioare şi nu zise nimic.

– E și o broșură acolo cu diferite modele de pavele. Putem să comandăm ce vrem de acolo.

Naomi dădu din cap, se așeză pe balansoar să se uite la estimările de preț. El le făcuse în mai multe feluri. Întreg terenul și veranda – Sfinte Sisoe! – și defalcat, secțiune pe secțiune.

– Tata a făcut chestia cu cifrele și cu adunările de acolo.

– Sunt o sumedenie de cifre la care trebuie să mă gândesc. Dar... Vreau paturile de flori ridicate lângă verandă. Gătitul mă relaxează după ce am lucrat toată ziua.

– Dacă îi dai papucii lui Xander, poate te gândești să te măriți cu mine. Eu nu știu să gătesc deloc, îi spuse Lelo, dar tare îmi place să mănânc.

– O să te țin de rezervă. Vreau mult să facem partea din față, chiar așa cum ai desenat-o. Dar o să mai cer o reducere de cinci procente pentru fotografii.

– Îi dau mesaj lui tata să vedem ce spune. Cred că ar accepta.

– Și poți să-i spui că, dacă totul iese așa cum vreau, aș putea să fac restul la toamnă. Sau primăvara următoare. Nu poți să faci toată partea din față până nu dispar containerele, dar mi-ar plăcea să văd o parte din copaci și din tufe la locul lor.

– Dă-mi o secundă.

Când Lelo își scoase telefonul, câinii săriră în picioare, alergară în jos pe scările de la verandă.

– Trebuie să fie Xander, observă Kevin. Câinii sunt un sistem bun de avertizare.

Câinii alergară înapoi. Molly se așeză, dar Tag alergă înainte și înapoi, mai că nu făcu și tumbe până când Xander îl ajunse din urmă.

– Dai o petrecere?

– Așa se pare.

– Atunci e bine că am mai adus bere.

Veni cu baxul cu șase beri, îl puse jos ca s-o tragă pe Naomi spre el și s-o sărute, trecând de la salut la sărut fierbinte într-o clipită.

– Le dau doar de știre să-și caute femeile lor. Vrei să-ți mai aduc vin?

Naomi se uită ușor năucă la paharul ei.

– Nu, e în regulă.

– Încă o bere? îl întrebă el pe Kevin.

– Nu, una e de ajuns.

El se uită la Lelo care se întorsese pe verandă încă vorbind la telefon şi-şi luase berea pe trei sferturi plină.

– Atunci doar eu. Xander duse baxul de bere înăuntru şi se întoarse cu o sticlă rece. Despre ce vorbim?

– Grădina mea. Nu mi-ai spus că Lelo e un artist.

– Are talent.

După ce se aşeză cu un oftat de relaxare, Xander luă prima înghiţitură.

– Zi lungă? întrebă Naomi.

– Şi încă cum! Dar acum s-a încheiat.

Lelo se întoarse iar.

– Putem să începem săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare.

– Tata o să vrea să vină să se uite chiar el – mai ales ca să te cunoască, ăsta-i adevărul. Îi place să ştie pentru cine lucrează, dar putem să începem săptămâna viitoare. Probabil că marţi. E în regulă cu cinci procente mai puţin, zise Lelo şi întinse mâna. Trebuie să pecetluim înţelegerea. Aş prefera să te sărut, dar Xander m-ar azvârli peste balustradă.

– Mai întâi te-aş lăsa inconştient, ca să nu te doară aşa de tare.

– Ce prieten bun, zise Lelo şi se aşeză din nou, mângâindu-l mai întâi pe Tag, apoi pe Molly. Va trebui să-l înveţi să nu sape în răsadurile noastre sau să ridice piciorul la tufe.

– Doamne. Nu m-am gândit la asta.

– E un câine bun. O să înveţe.

Naomi sorbi din vin. Erau subtili – se cunoşteau de prea multă vreme aceşti bărbaţi. Dar ea observă semnalele discrete care treceau de la unul la altul.

La fel ca Xander, ea lăsă să-i scape un oftat.

– De ce nu vorbim despre elefantul de pe verandă? Nu sunt genul sensibil şi nu trebuie să fiu protejată. Plus că nici nu-mi place. Deci, s-a mai aflat ceva despre uciderea Marlei?

Lelo se uită la berea pe care o ţinea atârnată între picioare şi nu zise nimic.

– Au făcut autopsia, vorbi Xander. Şi există nişte zvonuri. S-ar putea să nu fie decât atât.

– Despre ce?

– Că a fost violată, probabil de mai multe ori. Sugrumată de mai multe ori, tăiată un pic, bătută un pic mai mult.

– Eu nu înţeleg cum poate cineva să facă altcuiva aşa ceva, murmură Lelo. Pur şi simplu nu înţeleg. Spun că nu a fost ucisă aici jos, ci doar că aici a fost abandonată. Am auzit că Chip a făcut o criză.

– O iubea, zise Kevin. A iubit-o mereu.

– N-avea cum să fie cineva din Cove, continuă Lelo. Am şti dacă cineva în stare de aşa ceva ar locui aici.

„Nu", se gândi Naomi, „nu ştii întotdeauna cine trăieşte lângă tine."

Naomi se afundă în muncă. Rareori lucra după un alt plan decât al ei şi descoperi că era interesant să facă fotografii pentru cerinţele specifice ale Kristei.

Când vorbea sau scria familiei, nu menţiona nimic despre crimă.

Ea nu-i dădu lui Xander o cheie – iar el nu ceru una. Dar se gândi la asta.

Deşi îi declanşă o migrenă masivă, bazată pe stres, se duse la înmormântarea Marlei. Stătu în timpul slujbei scurte cu Xander, cu Kevin şi Jenny flancând-o de partea cealaltă.

Se părea că aproape toată lumea din oraş venise, toţi cu chipuri serioase, să le ofere condoleanţe mamei Marlei şi lui Chip.

Biserica mirosea puternic a crini – cei roz erau aşezaţi pe coşciugul lucios, cei alb cu roz erau puşi în coşuri înalte.

Ea nu mai fusese de mai bine de un deceniu într-o biserică. Îi aminteau de copilărie, de rochiile de duminică, ţepene de atâta apret, de lecturile din Biblie de miercuri seară.

De tatăl ei care stătea pe podium şi recita Scriptura cu voce profundă, atâta sinceritate pe chipul lui când vorbea despre vrerea lui Dumnezeu sau despre iubirea lui Dumnezeu, sau despre a urma calea cea dreaptă.

Fiind acum înăuntru, cu soarele strălucind prin vitralii, parfumul crinilor înăbuşind aerul, cu reverendul citind pasajele atât de

familiare, Naomi își dori să nu fi venit. Nu o cunoscuse pe Marla și nu avusese decât o întâlnire dificilă cu ea.

Dar ea o descoperise, așa că se forțase să vină.

Ușurarea veni ca un vânt aspru prin amintirile prăfuite când păși afară în lumina clară, incoloră a soarelui, în aerul curat, neparfumat.

Xander o conduse departe de locul unde se adunaseră ceilalți să vorbească înainte să plece spre cimitir.

– Te-ai albit.

– A fost înghesuială acolo, asta e tot.

Și prea mulți care se uitaseră pe furiș la ea.

La femeia care găsise cadavrul.

– Trebuie să mă duc la cimitir, îi spuse el. Tu nu.

– Nu cred că o să vin, într-adevăr. Mi se pare că aduce prea mult a căscat gura, pentru că, de fapt, nu o cunoșteam.

– O să te duc înapoi, te las acasă în drum.

– Ar fi trebuit să vin cu mașina mea. Nu m-am gândit la asta.

– Nu e cine știe ce ocol, începu el, apoi se întoarse când se apropie Chip.

Era imaginea durerii, se gândi Naomi. Cu ochi roșii, privirea tulbure, pielea palidă și vânătă sub ochi, de la lipsa de somn. Un bărbat puternic cu o înfățișare pierdută.

– Chip. Îmi pare rău, omule!

Se îmbrățișară ca între bărbați, înainte ca Chip să se uite la Naomi.

– Domnișoară Carson.

– Naomi. Îmi pare tare rău. Îmi pare rău.

– Tu ai găsit-o. Șeful poliției spune că felul... că felul în care fusese plasată... ar mai fi trecut ceva timp înainte să fie găsită. Dar tu ai găsit-o, ca să o poată aduce înapoi, să aibă grijă de ea. Din ochii îndurerați începură să se prelingă lacrimi, în timp ce el îi luă mâna între palmele lui masive. Îți mulțumesc.

De regulă, ea evita să atingă oameni străini, să se apropie prea tare de ei, dar compasiunea o copleși. Îl trase spre ea și îl ținu strâns o clipă.

Nici un criminal nu se gândea la asta – sau o făcea? se întrebă ea. Oare durerea şi jalea celor rămaşi în urmă le sporeau plăcerea de a ucide? Asezonau totul, asemenea sării-n bucate?

Când se retrase, Chip îşi şterse lacrimile cu pumnul.

– Reverendul spune că Marla a plecat într-o lume mai bună, zise el şi scutură din cap. Dar aici e un loc bun. E un loc bun. Nu ar fi trebuit să plece spre o lume mai bună. Înghiţi cu greu. Veniţi la cimitir?

– Eu vin. O duc pe Naomi acasă şi apoi o să fiu acolo.

– Mulţumesc că ai venit, Naomi. Mulţumesc că ai găsit-o.

În timp ce el se îndepărta ca un om cu mintea rătăcită, Naomi se întoarse cu spatele.

– O, Doamne, Xander! exclamă ea şi plânse pentru o femeie pe care n-o cunoscuse.

Capitolul 20

Cum cei mai mulți din echipă o cunoșteau pe Marla, Naomi ajunse acasă și constată că era relativ liniște. Zgomotul era concentrat deocamdată în ceea ce avea să fie studioul ei și se auzea sub forma muzicii country și a unui pistol pentru cuie.

Cu toate astea, când încercă să lucreze, nu reuși să se liniștească. Orice fel de imagini deschidea pe ecran, sfârșea prin a vedea ochi distruși.

În schimb, luă aparatul și câinele în partea din față a casei. Îi va face lui Lelo acele fotografii de dinainte de amenajare, o sarcină mai simplă și de rutină nici că putea să găsească. Avea să facă niște copii și pentru ea și poate că la un moment dat va face o carte despre evoluția casei.

Putea să o țină în bibliotecă, să se mai uite la ea atunci când toată renovarea va avea farmecul distanței în timp.

Când Tag dădu drumul uneia dintre mingile lui la picioare, Naomi se gândi să treacă la altă formă de petrecere a timpului. Ea aruncă mingea și îl privi încântată cum gonea după ea.

A treia oară se întoarse și i-o scuipă la picioare și își ciuli urechile, privirea schimbându-i-se. Slobozi un mârâit de avertisment cu câteva secunde înainte ca ea să audă sunetul unei mașini apropiindu-se.

– Trebuie să fie echipa. Dacă tot vorbim de petrecut timpul.

Dar văzu mașina mare a șefului poliției ivindu-se de pe pantă.

Totul în ea se tensionă, simți cum pumni reci îi strângeau stomacul. Ea îl văzuse la înmormântare. Dacă ar fi existat progrese în

privința investigației, cu siguranță ar fi aflat ceva până acum. În orice caz, găsirea cadavrului nu însemna că el ar trebui să se simtă obligat să vină să o informeze direct. Exista un singur motiv pentru care venise să o vadă.

Ca să se calmeze, Naomi puse mâna pe capul lui Tag.

– E în regulă. Mă așteptam să apară.

Porniră amândoi peste porțiunea denivelată cu iarbă, în timp ce Sam cobora în mașină.

– Frații Kobie, zise el și făcu semn spre camionetă.

– Da. Wade și Bob sunt sus și lucrează. Restul echipei s-a dus la înmormântare.

– De la cimitir vin și eu și voiam să vorbim între patru ochi înainte să se întoarcă restul echipei lui Kevin.

– Foarte bine. Stomacul ei era plin de noduri, dar ea se întoarse spre casă. Nu am prea multe locuri de stat jos încă, dar e frumos pe veranda din fața bucătăriei.

– Am auzit că ai angajat familia lui Lelo să facă grădina.

– Au de gând să înceapă marți.

– Faci progrese serioase aici, comentă el când intrară înăuntru.

Ea dădu doar din cap și continuă să meargă spre spatele casei. Progres, se gândi ea, dar pentru ce? N-ar fi trebuit niciodată să-și permită să se îndrăgostească de casa asta, de regiune. N-ar fi trebuit niciodată să-și permită să se implice într-o relație cu un bărbat.

– Asta e o bucătărie a naibii de frumoasă, făcu Sam și se opri relaxat să se uite în jur. Și o privelițte care nu dispare.

Când ea deschise ușile duble, el scutură din cap.

– Dacă asta nu bate tot... A fost ideea ta sau a lui Kevin?

– Kevin?

– Se pliază cu totul și dispar din vedere, deschid mult locul. Nu ar putea exista o variantă mai frumoasă aici.

Ea luă unul dintre scaunele cu arcuri, în vreme ce Tag își tot lipea nasul de genunchiul lui Sam.

– Te-am văzut la înmormântare, începu Sam. A fost drăguț din partea ta că ai venit. Știu că nu o cunoșteai și, cât ai cunoscut-o, nu s-a purtat foarte prietenos.

– Îmi pare rău de ce i s-a întâmplat.

– Tuturor ne pare. El se foi, luându-şi privirea de la priveliştea ca să se uite în ochii ei. Ar însemna să nu-mi fac treaba, Naomi, dacă nu m-aş interesa de persoana care i-a găsit cadavrul.

– Nu. Ar fi trebuit să-ţi spun chiar eu. N-am făcut-o. Voiam să cred că n-o să verifici, că nimeni nu va şti.

– De asta ţi-ai schimbat numele?

– Este numele de fată al mamei, numele unchiului meu. El ne-a crescut, după... Ne-a luat la el, pe mama, pe mine şi pe fratele meu, după ce tata a fost arestat.

– Tu ai contribuit la arestarea lui.

– Da.

– E un lucru cumplit de greu pentru o fetiţă. N-o să te întreb despre asta, Naomi. Cunosc cazul şi e uşor să aflu mai multe, dacă vreau asta. O să te întreb dacă eşti în legătură cu tatăl tău.

– Nu. Nu l-am mai văzut şi nu am mai vorbit sau comunicat cu el din acea noapte.

– Nu te-ai dus niciodată să-l vezi?

– Nu. Mama a făcut-o şi a sfârşit înghiţind un flacon întreg de pastile. Ea îl iubea sau el avea control asupra ei. Poate că e acelaşi lucru.

– A încercat să ia legătura cu tine?

– Nu.

Preţ de o clipă, Sam nu mai spuse nimic.

– Îmi pare rău să-ţi sporesc neliniştea, dar trebuie să fi observat. Asemănările. Faptul că era legată, rănile, ce i s-a făcut, felul în care a fost ucisă.

– Da. Dar el e în închisoare, în capătul celălalt al ţării. Şi teribila realitate e că mai există şi alţii care violează, omoară, torturează. Alţii care fac ce a făcut el.

– Aşa e.

– Dar eu sunt aici şi eu am găsit-o. Aşa cum am găsit-o pe Ashley. Doar că pe Ashley am găsit-o la vreme. Eu sunt aici şi Marla a fost violată şi torturată în felul în care obişnuia să violeze, să omoare, să tortureze. Aşa că trebuie să mă investighezi.

– Chiar dacă am făcut-o, ştiu că nu tu ai răpit-o, nu ai ţinut-o două zile şi nu ai făcut toate astea. Chiar dacă am făcut-o, tu erai cu Xander în perioade când ar fi trebuit să fii cu ea. Îl cunosc pe Xander

de o viață și, cu siguranță, nu cred că ar putea să participe la așa ceva. Nici despre tine nu cred asta.

Ea ar trebui să fie recunoscătoare pentru asta; ar trebui să fie ușurată. Cu toate astea, nu găsea energia de a fi nici recunoscătoare, nici ușurată.

– Dar te-ai întrebat. Când ai descoperit cine eram, trebuie să te fi întrebat. Alții o vor face și ei. Iar unii dintre ei se vor gândi că sângele vorbește. Sângele e cel care ne leagă, care ne face cine suntem. Tatăl ei e un psihopat. Atunci ea ce e?

– N-o să-ți spun că nu m-am întrebat. Asta face parte din meseria mea. M-am întrebat preț de zece secunde, pentru că trăiesc într-un oraș mic, asta e realitatea, dar sunt bun în ceea ce fac. Am venit să te întreb dacă ții legătura cu tatăl tău sau dacă el ține legătura cu tine, existând o mică posibilitate ca ceea ce s-a petrecut aici să aibă legătură cu el.

– El nici nu s-a uitat la mine. În dimineața aceea, în secția de poliție din Virginia de Vest, când l-au adus în cătușe.

Încă mai vedea scena în minte, cu toate detaliile, până la soarele care se reflecta în bidonul de apă și firicelele de praf din aer.

– Eu am ieșit dintr-o cameră unde mă puseseră să aștept. Am ieșit doar pentru o clipă, și tocmai atunci îl aduceau încătușat. Și a privit direct prin mine, de parcă n-aș fi fost acolo. Cred că, de fapt, pentru el nici n-am fost vreodată acolo cu adevărat.

– Ai călătorit mult în ultimii ani.

– Am decis să fac asta parte din meseria mea. Unchii noștri ne-au protejat cât de mult au putut de presă, de bârfe, de priviri întrebătoare, de furie. Și-au schimbat viețile pentru noi. Dar protecția nu funcționa întotdeauna. La câțiva ani o dată, el face câte o înțelegere, obține câte un privilegiu pentru a dezvălui locul unde a mai ascuns un cadavru. Și totul o ia de la început – poveștile de la televizor, pe internet, bârfele. Fratele meu spune că, de fapt, asta-și dorește mai mult decât orice fel de privilegiu ar obține, iar eu sunt de aceeași părere. Când călătorești înseamnă că nu ești într-un loc suficient de mult ca să fii băgat în seamă sau cel puțin nu prea mult.

– Ai cumpărat casa asta.

– Am crezut că voi reuși. Pur și simplu m-am îndrăgostit de ea și m-am convins singură că aș putea avea un cămin adevărat, un loc liniștit și nimeni nu va afla vreodată. Dacă aș fi plecat în altă direcție în acea zi, dacă altcineva ar fi găsit-o pe Marla, poate, doar că nu m-am dus în altă direcție.

– N-am nici un motiv să spun cuiva despre asta. Când ea își întoarse capul să-i întâlnească din nou privirea, Sam o bătu ușor pe mână. Tu decizi dacă vrei să spui cuiva sau nu.

Ea voia să simtă ușurare, dar nu putea. Nu o simțea.

– Mulțumesc.

– Nu e o favoare. Eu am aflat trecutul tău pentru că era o acțiune oficială. Nu mă apuc să bârfesc despre chestiunile personale ale oamenilor. Trebuia să îți pun întrebările acestea. Acum putem să lăsăm lucrurile în urma noastră.

– Eu... vreau doar să aflu dacă pot să trăiesc aici. Am nevoie de timp ca să încerc.

– Se pare că deja trăiești aici și o faci bine. O să-ți spun ceva personal acum, iar apoi mă voi întoarce în oraș. Înțeleg foarte bine de ce nu i-ai povestit lui Xander despre toate astea, zise Sam și se ridică în picioare. Dar între noi îți spun că nu-i faci nici lui și nici ție un serviciu. Dar e povestea ta și tu trebuie s-o spui. Ai grijă de tine, Naomi.

El coborî scările de la verandă și o lăsă așezată acolo, privind fix spre apă, la norii albi care pluteau deasupra, întrebându-se dacă va mai simți vreodată ceva.

Ca vânturile de furtună, bârfa și tristețea vuiau prin cimitir și îl lăsară pe Xander cu o durere surdă de cap. Plecă de acolo cât putu de repede și opri radioul pe drumul de întoarcere în oraș. Avea nevoie de liniște.

Avea destul de lucru, inclusiv ce amânase de dimineață ca să-l țină complet ocupat. Se opri la un magazin auto, luă o bere de ghimbir din aparat și niște piese și se îndreptă spre atelier. După ce-și verifică fișa de lucru, optă să o ia mai ușor la început, să intre treptat în munca amânată de astăzi. Înainte să iasă să aducă Mini Cooperul în hală pentru diagnostic, trecu pe la atelierul de tinichigerie să vadă cum progresau.

Considera că era destul de bun la tinichigerie, dar Pete era un artist de-a dreptul. Fordul Escort distrus va arăta ca în showroom când va termina Pete treaba.

– Te-ai întors de la înmormântare?

– Da.

Pete se încruntă şi-şi ajustă ochelarii de protecţie.

– Urăsc înmormântările.

– Nu cred că-i plac cuiva.

– Unora le plac, făcu Pete şi dădu din cap cu înţelepciune. Unora le plac şi se excită când merg la înmormântări. Le caută şi se duc chiar dacă nu l-au cunoscut pe mort.

– Oameni şi oameni, comentă Xander şi-l lăsă pe Pete în treaba lui.

Odată ce termină cu Mini-ul, bifă asta în fişa de lucru din computerul din atelier, o trimise la vânzări şi făcu o pauză suficient de lungă să se ducă în apartament, să-şi facă un sendviş din resturile pe care le găsi. Cu Mini-ul livrat în zona de predare, el trecu la următoarea sarcină de pe fişa de lucru.

Mai lucră câteva ore bune – scăpă de durerea de cap, dar se alese cu gâtul înţepenit.

Cum îi promisese lui Naomi că va aduce cina, comandă spaghete la cuptor înainte de a închide.

Tocmai se îndrepta spre motocicletă când apăru Maxie de la Rinaldo cu maşina care avea o pană pe spate.

– O, Xander! Te rog. Ea chiar îşi împreună mâinile, parcă într-o rugăciune în timp ce sărea din maşină. Ştiu că ai închis, dar te rog. Ceva nu e în regulă cu maşina mea, a început să facă zgomote ciudate şi abia am putut s-o controlez.

– Ai o pană, Maxie.

– Serios? Ea se întoarse şi se uită în direcţia în care îi arătase el. Cum s-a întâmplat aşa ceva? N-a explodat sau altceva. A început doar să bubuie. Am crezut că e de la motor sau ceva de genul ăsta.

După ce-şi trecu mâna prin părul blond cu şuviţe mov, tânăra îi aruncă un zâmbet fâstâcit.

– Îl poţi schimba?

Xander se lăsă pe vine şi studie problema.

– Maxie, cauciucul ăsta e la fel de chel ca bunicul tău, plus că l-ai distrus umblând pe el.

– Trebuie să iau unul nou? Nu poți să-l schimbi acum provizoriu cu roata de rezervă?

– Nu ai o roată de rezervă de dimensiuni normale, ci una mică, doar pentru urgențe, iar cu aia nu poți să circuli.

El înconjură mașina micuță și scutură din cap.

– Cauciucurile tale ar fi trebuit schimbate acum vreo zece mii de kilometri.

Ea rămase cu gura căscată și făcu ochii mari ca două luni șocate.

– Am nevoie de patru cauciucuri?

– Așa e.

– La naiba, la naiba, la naiba! Și uite așa se duc banii pe care i-am strâns pentru un weekend de cumpărături în Seattle cu Lisa. Iar acum o să mai întârzii și la serviciu.

Ea încercă un flirt micuț.

– N-ai putea totuși, știi tu, să-l cârpești pe ăsta deocamdată și... o, la naiba, bombăni ea în timp ce el o privea fix. Acum arăți ca tata.

Asta îl duru un pic, căci nu era decât cu vreo doisprezece ani mai mare decât ea. Dar nu cedă.

– Ai fi putut să pățești ceva dacă exploda, să faci un accident. O să-ți ofer cel mai bun preț pe care îl pot găsi, dar trebuie să le înlocuiești. Pot să ți le pun mâine până în prânz și pot să te duc acum la lucru. Oricum trebuia să iau mâncarea pe care am comandat-o. Are cine să vină să te ducă acasă?

Maxie oftă resemnată.

– Pot să mă duc pe jos la Lisa și să dorm acolo.

Riscând să arate iar ca tatăl ei, Xander scutură din cap.

– Nu mergi singură pe jos după ora închiderii. Nu acum.

– Toată lumea crede că cel care a ucis-o pe Marla a plecat. Doar un pervers nenorocit care era în trecere.

– Facem o afacere. Primești cauciucurile pe cheltuiala mea, dacă îmi faci o promisiune. Nu mergi singură pe jos după închidere.

– Bine, bine. O să-l rog pe tata să vină să mă ia. Când Xander se încruntă la ea, ea își dădu ochii peste cap. Promit. Își trecu un deget peste inimă. O, Xander! Dar râse și se sui pe motocicletă în spatele

lui. O promisiune e o promisiune, plus că mă duci și pe motocicletă până la serviciu.

Până reuși să ajungă la casa mare nu mai dorea decât să stea afară pe verandă cu Naomi și poate să bea o bere. Și să lase toată ziua asta să alunece de pe el ca o piele moartă.

Dar până când reuși să desfacă pachetul cu mâncare din chingi, Tag sosi gonind din spatele casei ca să-l întâmpine, de parcă ar fi fost plecat la război.

Apreciind salutul de bun-venit, el ridică mâncarea cu o mână departe de raza de acțiune a câinelui și-l mângâie cu cealaltă. Iar când mingea de tenis aterizâ la picioarele lui, el o aruncă zdravăn, ca să-l trimită pe Tag fericit după ea.

El observă că mașina lui Noemi era singură și se întrebă de ce Kevin nu-l așteptase. Chiar și cu întârzierea, el se așteptase ca prietenul lui să rămână acolo până când venea el.

Se duse prin spate și se opri doar cât să mai arunce mingea încă o dată.

Ea ședea singură pe verandă, lucrând pe tabletă, cu un pahar de vin pe masa mică de lângă balansoar.

– Am fost reținut, zise el.

Ea doar dădu din cap și continuă cu ce făcea.

– Mă duc să-mi iau o bere și să pun astea în cuptor la căldură.

– Bine.

Xander nu considera că era un tip deosebit de receptiv la schimbări de dispoziție – cel puțin asta îl informaseră diverse femei enervate de lipsa lui de înțelegere, dar până și el vedea că ceva nu era în regulă.

Din experiența lui, cel mai bun mod de a rezolva lucrurile, când ceva nu era în regulă și nu știai ce, era să continui până când orice era ieșea la suprafață.

Câteodată, dacă norocul era de partea lui, problema dispărea de la sine.

Se întoarse cu berea, se așeză lângă ea și-și întinse picioarele. Și, Doamne, ce senzație plăcută era!

– Unde e Kev?

– Acasă cu soția și copiii lui, îmi imaginez.

– M-am gândit că va aştepta aici până mă întorceam.

– Am insistat să se ducă acasă. N-am nevoie de bodyguard.

Nu era nevoie să fie Mister Sensibilitate ca să recunoască o dispoziţie arţăgoasă care-şi arăta colţii spre el. Mai luă o înghiţitură de bere şi lăsă lucrurile să treacă.

Tăcerea dură poate douăzeci de secunde.

– Nu-mi place să planificaţi ture. Nu sunt o idioată şi nici incapabilă nu sunt.

– N-am crezut niciodată c-ai fi nici una, nici alta.

– Atunci nu mă mai dădăci şi roagă-l şi pe Kevin să înceteze cu dădăcitul. Nu e numai jignitor, e şi enervant.

– Se pare că va trebui să rămâi jignită şi enervată.

– Nu poţi să decizi pentru mine.

– Corpul Marlei la zece metri de locul unde stai acum zice că pot.

– Nimeni nu-mi dictează mie şi, dacă ai cumva impresia că sexul cu mine îţi oferă dreptul ăsta, atunci te înşeli foarte tare.

Cu coada ochiului văzu câinele furişându-se pe scări în jos, căutând un loc ferit, dincolo de linia focului, se gândi Xander.

– Asta-i o prostie, un argument de duzină. Poţi să-mi spui sau nu ce te-a apucat, de când am plecat azi-dimineaţă, dar ştiu când cineva vrea să caute ceartă. Nu sunt în dispoziţia necesară pentru aşa ceva, dar lucrurile pot să se mai schimbe.

– Pur şi simplu mă sufoci. E aşa de simplu. Naomi se ridică de pe balansoar, îşi luă vinul şi puse tableta jos. Am cumpărat casa asta pentru că-mi place să fiu singură, iar acum nu mai sunt singură deloc.

Luă o înghiţitură din pahar, iar el putea paria câştigul pe o săptămână că nu era primul.

– Da, asta s-ar putea schimba. Dacă încerci să-mi dai papucii, ar fi bine să-mi spui direct.

– Am nevoie de spaţiu.

– Iar clişeele ca ăsta sunt alte argumente slabe. Poţi mai bine de atât.

– N-ar fi trebuit să încep asta... treaba asta cu tine, şi lucrurile au mers aşa de repede, au devenit prea complicate.

Furia şi ceva ce Xander nu reuşea să desluşească se împleteau în vocea ei.

– M-am săturat să mă simt încolțită și împresurată. Și asta trebuie să înceteze. Să înceteze. Tu, casa, curtea. Doamne, și câinele! E totul prea mult. Totul e o greșeală și trebuie să înceteze!

El simți nevoia să-i dea o replică dură, pentru că, Doamne, îl rănise. Nu se așteptase la această lovitură și-l copleșise, îl lăsase fără suflare.

Complicat? Aici avea dreptate. În adâncul lui se răsuceau niște complicații de existența cărora nici nu avusese habar.

Dar ea tremura, iar vocea îi era un pic prea repezită. Se îndrepta spre un alt atac de panică și el voia, fir-ar să fie, să știe de ce.

– Dacă vrei să plec, plec. Ba o să iau și afurisitul de câine, dacă asta vrei. Nu oblig pe nimeni să mă suporte. Dar spune-mi adevărul.

– Tocmai am făcut-o. Asta e o greșeală. Toate astea sunt o greșeală și trebuie s-o îndrept.

– Dându-mi mie papucii, câinelui, casei? La tot ce ai început să construiești aici? Nu asta vrei.

– Nu știi ce vreau. Ea aruncă vorbele spre el împreună cu o furie combinată cu frică. Nu mă cunoști.

– Ba cred că da.

– Nu mă cunoști! Asta e o prostie! Nu mă cunoști, nu știi cine sunt sau ce sunt. Știi doar săptămânile de când sunt aici. Nu știi nimic despre trecutul meu. Nu mă cunoști.

Atunci îi pică fisa, era limpede ca bună ziua. Acel lucru neidentificat aflat la baza furiei și a fricii. Era tristețea.

– Ba da, te cunosc. El își puse berea deoparte. Știu cine ești, de unde vii, prin ce ai trecut și ce încerci să faci acum, departe de toate acele greutăți.

Ea scutură din cap, bătu în retragere.

– Nu poți.

Xander văzu cum buzele îi tremurau, înainte să le strângă, văzu lacrimile sclipind în ochii ei, înainte ca ea să le ascundă.

– Sam Winston ți-a spus.

Acum el descoperise și chibritul care aprinsese totul.

– Nu, n-am vorbit cu el și nu l-am văzut de la cimitir. Dar tu l-ai văzut. El nu mi-a spus nimic. Tu ai făcut-o.

Ea își duse o mână spre umăr și se strânse de parcă ar fi vrut să se protejeze.

Dar nu de el, se gândi. La naiba, nu de el!

– Nu ți-am spus niciodată nimic despre asta.

– Nu a fost nevoie.

El își alungă supărarea. Avea să se descarce mai târziu, dar deocamdată vorbi la obiect.

– În ziua în care ai venit în apartamentul meu pentru prima dată. Ai văzut cartea pe raft. Cartea lui Simon Vance. Arătai de parcă cineva te-ar fi pocnit în plex. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama după aceea. Sunt fotografii în cartea aceea. Aveai unsprezece sau doisprezece ani, cred. Doar un copil. Ți-ai schimbat coafura, ai crescut. Dar ai aceiași ochi, aceeași expresie. Și Naomi nu e un nume pe care-l întâlnești prea des.

– Știai. Pumnii ei se albiră de la forța cu care-i strângea.

– Îmi doresc ca acea carte care te-a făcut să arăți atât de rănită să nu fi fost acolo. Dar era.

– Tu... Tu i-ai spus lui Kevin.

– Nu. Îndoiala din ochii ei era atât de clară, încât așteptă, susținându-i privirea. Nu, zise el din nou. Deși prieteni de la naștere, nu înseamnă că-i spun ceva ce nu vrei să se afle.

– Nu i-ai spus, repetă ea, iar degetele dădură drumul umărului, mâna îi alunecă în jos. Ai știut în tot acest timp, încă dinainte ca noi să fi... De ce nu ai spus nimic, de ce nu m-ai întrebat?

– N-am știut, așa că aveam cartea acolo. Dar după ce am aflat? Nu voiam să văd iar expresia aia pe fața ta. Și da, am sperat că-mi vei spune înainte de a fi eu obligat să-ți vâr adevărul în față, dar tu ai insistat.

– Nu mi-ai vârât adevărul în față. Ea se frecă cu palma între sprâncene, apoi se întoarse cu spatele. N-ai făcut-o. Alții au făcut-o, așa că știu exact cum e. Nu știu cum se simte *asta*. Ea puse vinul pe balustradă și-și apăsă degetele pe ochi. Am nevoie de un minut.

– Dacă vrei să urli, mă descurc. Dacă vrei să plângi, mă descurc și cu asta. Prefer însă urlatul.

– N-o să urlu și nici n-o să plâng.

– Cred că cei mai mulţi oameni ar alege să facă şi una, şi alta. Dar tu nu eşti asemenea celor mai mulţi oameni.

– Îmi dau seama de asta.

– Taci din gură.

Tonul furios o şocă destul cât să o facă să se întoarcă.

– Taci naibii din gură! Acum el dădu drumul unei părţi din furia lui. Te-ai tâmpit? Poate că nu-mi dau seama pentru că aveam impresia că eşti deşteaptă. Cu adevărat deşteaptă. Dar poate că eşti suficient de proastă să crezi că, pentru că împarţi ADN-ul cu un ticălos psihopat, eşti şi tu afectată.

– E un monstru. E tatăl meu.

– Tatăl meu nu deosebeşte un carburator de o pedală de frână, are două seturi de crose de golf şi îi place Easy Listening.

– Asta nu e deloc acelaşi lucru.

– De ce? De ce naiba să nu fie? Avem legături de sânge, el m-a crescut – în cea mai mare parte – şi suntem cât se poate de diferiţi. Ne uimim reciproc de fiecare dată când petrecem mai mult de o oră împreună.

– Nu e...

– Dar cu fratele tău cum e?

El o dezechilibră, exact aşa cum intenţionase.

– Eu... Ce să fie cu Mason?

– Ce fel de bărbat e?

– E... e grozav. E deştept. De fapt, e sclipitor, şi dedicat, şi bun.

– Deci, el poate să fie ce e, cu aceleaşi gene, dar tu nu? Tu eşti pătată?

– Nu, nu. Ştiu că nu e aşa. Obiectiv vorbind, ştiu că nu e aşa, dar uneori nu simt asta.

– Depăşeşte momentul.

Ea se holbă la el.

– Să... depăşesc momentul?

– Da, treci peste, mergi mai departe. Taică-tu e cât se poate de bolnav. Asta nu înseamnă că şi tu trebuie să fii.

– Tatăl meu e cel mai cunoscut ucigaş în serie al secolului.

– E un secol încă tânăr, zise el ridicând din umeri şi privind-o din nou fix.

– Doamne! Nu te înțeleg.

– Atunci înțelege asta. E jignitor și enervant – ține minte asta – să crezi că aș gândi altfel despre tine pentru că tatăl tău e Thomas David Bowes. Că aș acționa diferit pentru că acum șaptesprezece ani tu ai salvat o viață – fără îndoială ai salvat mult mai multe vieți. Și dacă toată nenorocirea asta e motivul pentru care încercai să mă alungi, atunci ai ghinion. Nu mă las alungat așa de ușor.

– Nu știu ce să-ți spun.

– Dacă vrei să plec, nu-l folosi pe Bowes ca motiv să mă alungi.

– Trebuie să mă așez.

Naomi se așeză pe balansoar. În mod evident hotărând că era nevoie de asta, câinele se întoarse și-și puse capul pe genunchiul ei.

– N-am vrut, murmură ea și mângâie câinele. N-am vorbit serios când am zis despre câine și despre casă. N-am vorbit serios când am vorbit despre tine. Mi-am spus că trebuie să o fac; că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă aș vorbi serios. E mai ușor să stai în mișcare decât să prinzi rădăcini, Xander, cel puțin pentru cineva ca mine.

– Nu prea cred. Cred că asta e ceva de care te-ai convins singură până ai ajuns s-o crezi. Dacă ai fi fost convinsă până la capăt, n-ai fi cumpărat casa asta. N-ai fi trezit-o iar la viață. Cu siguranță că nu ai fi luat câinele în grijă, indiferent cât de tare m-aș fi străduit să te conving.

Xander trecu peste asta și se așeză din nou lângă ea.

– Nu te-ai fi culcat cu mine. Am văzut asta de prima dată când ai intrat în bar.

– O, serios?

Nu se calmase de tot, dar era pe drumul cel bun, iar el își luă din nou berea.

– Am un simț care-mi spune dacă o femeie e dornică. Dar dacă ai fi crezut toate prostiile alea până la capăt, toată treaba asta nu ar fi luat proporții.

– Nici n-ar fi trebuit.

– O sumedenie de lucruri bune se întâmplă din greșeală. Dacă Charles Goodyear n-ar fi fost neîndemânatic, noi n-am fi avut cauciuc vulcanizat.

– Ce?

– Cauciucuri rezistente la intemperii – pneuri, de pildă, ca în Goodyear. El încerca să-şi dea seama cum poate să obţină cauciuc rezistent la intemperii şi şi-a pus din greşeală experimentul pe sobă, şi iată, a obţinut cauciuc rezistent la intemperii.

Năucită, ea se frecă la tâmple.

– Am pierdut complet poanta.

– Nu totul trebuie planificat ca să iasă bine. Poate că amândoi ne-am gândit că o să ne facem de cap de câteva ori şi ne vom vedea apoi de drumurile noastre, dar nu s-a întâmplat aşa. Şi iată că funcţionează foarte bine.

Sunetul propriului râs o luă prin surprindere.

– Uau, Xander, mi-ai topit inima cu aşa o descriere romantică! E ca un sonet.

Da, îşi dădu el seama, se calma.

– Vrei romantism? Aş putea să-ţi aduc flori.

– N-am în ce să le pun. Oftă. N-am nevoie de romantism şi nu ştiu ce să fac cu el. Îmi place să ştiu că sunt cu amândouă picioarele bine înfipte în pământ. Şi asta nu s-a mai întâmplat, nu consecvent, de când am văzut casa asta. Astăzi... la înmormântare. M-a lovit aşa de tare, pentru că mi-am amintit din nou de toţi oamenii cărora tatăl meu le-a făcut rău. Nu doar de femeile pe care le-a ucis, dar şi de oamenii care le iubeau.

– Mi-a părut rău oricum că a trebuit s-o găseşti tu, dar mi-a părut şi mai rău ştiind ce amintiri avea să stârnească în tine. Ai vorbit cu fratele tău, cu unchii tăi despre asta?

– Nu, nu, de ce să le stârnesc şi lor amintiri neplăcute? Nu aveam de gând să vorbesc cu nimeni despre asta. Nu despre ce amintiri mi-a declanşat.

– Tu trebuie să ştii dacă vrei să vorbeşti sau nu. Vei găsi prieteni buni în Kevin şi Jenny. Nu ai încredere în asta? E un deserviciu adus atât lor, cât şi ţie.

– Asta mi-a spus şi Sam Winston, sfătuindu-mă să-ţi spun. Acelaşi cuvânt. Deserviciu.

– Vrei să-mi spui ce ţi-a mai spus?

– Am ştiut de când l-am văzut apropiindu-se. Îşi închise ochii şi îşi dădu voie să simtă câinele de la picioarele ei şi pe bărbatul de lângă ea.

– Am simțit cum mi se prăbușește lumea. Pur și simplu, dispare. Mă așteptam că mă va verifica, pentru că eu am găsit cadavrul. Dar lumea mi s-a prăbușit. El a fost foarte direct și binevoitor. A zis că nu va mai spune nimănui, că nu a spus și nu o va face. Dar n-am mai fost niciodată în preajma cuiva, în afara familiei, care să știe. Sau dacă se afla, plecam înainte ca lucrurile să se schimbe.

– Plecai înainte să știi dacă se vor schimba sau nu?

– Poate că e adevărat, dar am trecut prin multe astfel de schimbări, și sunt îngrozitoare. Îți fură totul, zise ea încet, și te zdrobesc.

– Stau aici și beau o bere, așa cum speram s-o fac încă de când am închis garajul. Avem mâncare caldă în cuptor și un apus frumos de soare chiar aici. Nimic nu s-a schimbat și nici nu trebuie să se schimbe. O să te obișnuiești.

Nimic nu trebuia să se schimbe. Putea să fie adevărat? Era oare posibil?

– Poate că mai putem sta o vreme aici, până când mă obișnuiesc.

– N-am nimic împotrivă.

Câteva ore mai târziu, când toate localurile, cu excepția barurilor, se închiseseră pentru noapte, când peste străzile orașului se așternuse liniștea și doar oazele de lumină ale felinarelor sclipeau în întunericul nopții, el privea și aștepta.

Își luase timp să studieze rutina de pe strada principală cu magazinele și restaurantele ei.

Să studieze femeile care încuiau magazinele sau plecau de la serviciile lor de bucătărese sau ospătărițe.

Pusese ochii pe o blondă tânără și frumușică, dar nu era prea mofturos. Cel puțin trei femei tinere lucrau în tura târzie la pizzerie.

Avea de unde alege – dar blonda tânără și frumușică? Ea era opțiunea lui principală.

Lăsase rulota în camping, cam la douăzeci de kilometri distanță, totul foarte legal instalat.

Dacă ar ști ce făcea în ea, în casa lui departe de casă. Doar gândul ăsta îl făcu aproape să chicotească.

Dar nerăbdarea creștea, avea o minge fierbinte în abdomen, iar ușa din spatele restaurantului se deschise.

Blonda tânără şi drăgălaşă, aşa cum sperase.

Şi era singură.

El se dădu jos din maşină, în partea întunecată a parcării, ţinând cârpa înmuiată în cloroform lângă corp.

Îi plăcea să folosească cloroform, metodă de şcoală veche. Le scotea fără mari eforturi din circulaţie – chiar dacă avea tendinţa să le facă să se simtă rău după aia. Asta nu făcea decât să contribuie la proces.

Ea mergea repede, apăsat, sânii tineri săltând un pic, iar fundulețul tare legănându-se. El se uită spre restaurant, ca să se asigure că nu mai ieşea nimeni şi se pregăti să acţioneze.

Chiar atunci nişte faruri traversară parcarea, făcându-l să sară înapoi în întuneric. Mica blondă aşteptă ca maşina să se îndrepte spre ea, apoi deschise portiera din dreapta.

– Mulţumesc, tată.

– Nici o problemă, draga mea.

El simţi nevoia să lovească în ceva, să bată ceva, când ţinta lui se îndepărtă, lăsându-l tânjind înfierbântat.

În colţurile ochilor chiar i se adunară lacrimi. Apoi uşa se deschise din nou.

Mai ieşiră încă două femei. Le văzu în lumina de deasupra uşii, le auzi vocea, râsetele în timp ce vorbeau. Apoi ieşi şi unul dintre băieţi. El şi femeia mai tânără se apucară de mână şi plecară împreună.

Tânăra se întoarse.

– Distracţie plăcută mâine! Ai grijă cum conduci!

Femeia rămasă singură porni prin parcare. Nu era tânără ca restul fetelor, nu atât de drăguţă – şi nici blondă, aşa cum era cea pe care o dorea el –, dar trebuia să ajungă. Va fi destul de bună.

Ea fredona ca pentru ea în timp ce-şi deschidea geanta ca să scoată cheile.

Nu avu altceva de făcut decât să păşească în spatele ei. Îi lăsă intenţionat acel moment de teamă în care să-i tresalte inima în timp ce-şi întorcea capul.

Apoi îi acoperi faţa cu cârpa, o apucă de talie când ea se zbătu, în timp ce strigătele ei înăbuşite se opreau în palma lui. Şi femeia leşină atât de repede, aproape prea repede, lăsându-se moale.

În douăzeci de secunde o băgase deja în maşina lui, cu încheieturile şi gleznele legate cu bandă adezivă şi cu bandă adezivă peste gură şi acoperită cu o pătură.

Ieşi din parcare, trecu prin oraş, atent să respecte viteza legală, să folosească semnalele luminoase de semnalizare. Ba chiar nu-şi porni radioul decât atunci când ieşi din oraş. Deschise geamurile ca să-şi răcorească obrajii înfierbântaţi şi aruncă o privire spre forma de sub pătură.

– Acum o să ne distrăm. O să ne distrăm al naibii de bine!

CONCENTRARE

Spectatorul vede adesea mai mult decât jucătorul.

James Howell

Capitolul 21

Pentru duminică dimineaţă, Xander nu-şi mai dorea altceva pe lume decât să doarmă până răsărea soarele. Trei solicitări de depanare vineri noapte îl făcuseră să rateze repetiţiile pentru un concert de sâmbătă seară şi îl scoseseră din pat. De două ori.

Cântaseră în barul din Union, ore bune, reclamă bună, plată bună – dar nu ajunsese în patul lui Naomi decât pe la două dimineaţa.

Reacţionă cu un mârâit la semnalul de trezire al lui Tag la cinci dimineaţă.

– Mă ocup eu, îi spuse Naomi.

Cu un alt mârâit de aprobare, Xander adormi la loc.

Se trezi uşor dezorientat, trei ore mai târziu. Se gândi: „Naomi" şi-şi trecu mâinile peste faţă. Doamne, trebuia să se bărbierească, ceea ce nu era sportul lui favorit. Apoi îşi aminti că era duminică şi nu vedea rostul de a se bărbieri duminica.

Soarele strălucea prin uşile de sticlă. Prin ele putea vedea liniile albastre ale apei, răspândirea ei calmă prin golf. Câteva bărci – oameni care se trezeau devreme – tăiau apa.

Nu era un fan al bărcilor, aşa cum nu era nici un fan al bărbieritului, dar ştia să le aprecieze frumuseţea.

Dar în acel moment ar aprecia mult mai mult o cafea. Se sculă, îşi puse blugii, văzu un tricou pe care îl lăsase la un moment dat acolo, împăturit frumos pe comodă. Recunoscător că nu trebuia să poarte tricoul pe care-l transpirase cu o noapte înainte îl trase pe

el şi descoperi că oricare ar fi detergentul pe care-l folosea ea la spălat mirosea mult mai bine decât ce folosea el.

Trebuise să-i roage pe Kevin şi pe Jenny să-i facă o favoare – să o convingă pe Naomi să meargă cu ei la Union pentru două ore. Îi plăcuse să o vadă acolo, dar mai mult îi plăcuse ideea că prietenul lui se asigurase că va ajunge cu bine acasă şi va încuia uşile în urma ei până când se întorcea el. Ea îi dăduse o cheie şi codul de la sistemul de alarmă, deşi nu era sigur dacă fusese doar pentru noaptea aceea sau nu. Avea impresia că nici ea nu ştia sigur.

Acest... aranjament ar fi mai simplu dacă ar putea lăsa la ea câteva obiecte esenţiale. Nu era pe teren sigur aici – toate astea erau noi pentru el.

Nu mai locuise până acum nici măcar în parte cu o femeie. Avusese grijă să nu o facă. Poate că nu avea un spaţiu atât de mare ca al lui Naomi, dar îi plăcea oricum apartamentul lui.

Cu toate astea, era aici, dându-se din nou jos din patul ei, purtând tricoul pe care ea-l spălase şi gândindu-se să-i ceară o cafea.

Chestia asta dintre ei avea o sumedenie de piese în mişcare şi el încă nu-şi dădea seama cum să le potrivească pe toate laolaltă.

Dar avea s-o facă, îşi spuse, în timp ce ieşea din cameră în căutarea ei şi a cafelei. El întotdeauna îşi dădea seama cum se potriveau şi funcţionau lucrurile.

Îi auzi vocea vorbind încet, aşa că schimbă direcţia de la căutarea cafelei şi intră în spaţiul ei temporar de lucru.

Ferestrele erau larg deschise, iar câinele stătea tolănit sub masa ei improvizată de lucru.

Soarele îi lumina părul, dându-i o sută de nuanţe de auriu şi bronz şi caramel în timp ce folosea o unealtă lungă să taie nişte passepartout în timp ce bombănea ca pentru sine. Alături, o imprimantă mare, netedă zbârnâia în timp ce scotea o foaie de dimensiunile unui poster într-o tavă.

Îi luă un minut ca să-şi dea seama că posterul era cu mâinile lui ţinând cartea de Jane Austen.

Se văzu din nou pe sine, gata înrămat şi cu passepartout în jur, sprijinit de perete. Imaginea pe care o făcuse în acea dimineaţă devreme, cu soarele în spate şi ochii spre ea.

Mai avea şi alte postere imprimate – peretele lui cu cărţi, mâinile lui din nou, răsăritul de soare deasupra golfului – prinse de braţele unui fel de stativ şi un teanc de printuri mai mici într-o tavă.

Câinele bătu cu coada de podea în semn de bună dimineaţa şi, cum Tag trăia cu o speranţă perpetuă, se ridică şi-i aduse mingea lui Xander.

Distras, Xander puse o mână pe capul câinelui şi se uită la Naomi.

Adâncită în munca ei, adâncită în lumina soarelui, cu mâinile subţiri manevrând cu pricepere aparatele ei, cu ochii de un verde-închis, concentraţi pe arta ei. Trupul acela lung şi zvelt îmbrăcat într-un tricou bleu şi cu pantaloni kaki care se opreau deasupra gleznei, cu picioarele desculţe.

Deci, aşa stăteau lucrurile, aşa se potriveau. Cel puţin cum se potrivea jumătatea lui, se gândi. Se potriveau, toate acele piese aflate în mişcare se îmbinau pentru că el era îndrăgostit de ea.

Universul nu ar fi trebuit să-l avertizeze despre asta? Avea nevoie de un pic de timp, trebuia să se adapteze, să se regrupeze, trebuia să...

Apoi ea se uită peste umăr şi privirile li se întâlniră.

El simţi că îl cuprinde o furtună atât de puternică, încât rămase fără suflare. Preţ de o clipă se întrebă cum puteau oamenii să trăiască aşa, cum puteau să poarte în ei atât de mult din altcineva.

Se îndreptă spre ea, o ridică pe vârfuri şi o sărută ca un bărbat înfometat.

Asta. Ea. Viaţa lui nu va mai fi ce fusese până în clipa aia. Şi el nu va mai fi doar ce fusese până atunci.

Dragostea schimba totul.

Dezechilibrată, ea se apucă de umerii lui. El îi făcea capul să se învârtă, inima să i-o ia la goană, genunchii să i se topească. Copleşită, se agăţă de el, călări valul fierbinte şi iute odată cu el.

Iar când el se îndepărtă, ea îi puse mâinile pe obraji şi expiră lung.

– Uau. Şi bună dimineaţa!

Xander îşi sprijini o clipă fruntea de a ei, în timp ce tandreţea îi cuprindea inima.

– Eşti în regulă? întrebă Naomi.

„Nu", se gândi el. S-ar putea să nu mai fie în regulă mulţi ani.

– Ar trebui să stai mereu în soare, îi spuse el. Arăţi bine sub razele lui.

– Cred că ar trebui să te trezeşti întotdeauna mai târziu.

– Nimeni din toată lumea asta nu se gândeşte că a te trezi duminica la opt dimineaţa înseamnă a dormi până mai târziu.

Ca să aibă câteva momente în care să se adune, Xander se întoarse spre printuri.

– Ai fost ocupată.

– Am comenzi. Galeria, internetul, Krista.

– Deci, ai avut dreptate cu privire la mâini.

– O, da. Multe accesări pe pagină şi un număr frumuşel de comenzi pentru descărcări şi printuri şi postere cu ele şi cu peretele de cărţi. Trebuie să mai comand materiale.

El se uită la cutiile şi teancurile din jur.

– Mai multe.

– Mai multe. Nu pot să mă instalez aici la fel de eficient ca atunci când va fi gata studioul. S-ar putea să-mi încalc propria regulă şi să-l bat pe Kevin la cap cu asta. Dar deocamdată mă descurc. Ai ajuns târziu azi-noapte, adăugă ea şi scoase posterul terminat din tavă.

– Da, cred că am ajuns pe la două. Am trezit câinele.

– L-am auzit – v-am auzit.

– Scuze.

– Nu, e liniştitor că latră şi aleargă jos de parcă ar vrea să rupă un intrus în bucăţi. Deşi bănuiesc că ar fugi în cealaltă parte dacă ar fi cineva pe care nu-l cunoaşte. Aţi fost foarte buni aseară.

– Da, ne-a ieşit.

Ea prinse posterul în stativ şi se duse la tavă.

– Ce zici de astea?

Dădu să spună că o să se uite la ele după ce-şi bea cafeaua, de care simţea că avea mare nevoie, dar văzu printul unei imagini cu trupa, pe cel cu uneltele şi cu parbrizul spart. Luă teancul şi se uită la ele.

– Doamne Sfinte, Naomi, astea sunt grozave! Extraordinare. Dave tot zice că nu se poate hotărî ce să folosească, pe care dintre ele pentru ce. Şi o zice de atâtea ori, că-ţi vine să-l pocneşti.

– De-asta am printat câteva. Le-aţi văzut pe toate pe computer, dar uneori, când le vezi imprimate, te ajută să alegi.

– Nu prea cred. Toate sunt minunate. Ai făcut unele şi în alb şi negru.

– Temperamentale, nu? De parcă le-ar fi verificat şi ea, se uită peste umărul lui. Un aspect mai periculos. Ar trebui să alegeţi fiecare câte una pentru voi. O să le înrămez pentru voi. Şi ar trebui să alegeţi o fotografie care să meargă în barul lui Loo.

– Da, poate. Da. Asta alb-negru pentru Loo, mi se pare că se potriveşte mai bine cu atmosfera.

– Aşa e.

– Dave o să facă o criză nervoasă încercând să se decidă, zise el şi puse printurile la loc în tavă. Am nevoie de cafea.

– Du-te şi ia-ţi. Mai am nişte lucruri de terminat, apoi o să cobor şi eu. Ai putea să dai drumul câinelui afară, adăugă ea. E o zi prea frumoasă ca să stea în casă.

– Asta e valabil pentru oricine. Am putea să ne plimbăm pe autostrada 101. Cu GTO-ul sau motocicleta, alegerea e a ta.

– Dacă facem asta, cu decapotabila, aş putea lua nişte echipamente cu mine. Şi câinele.

– Putem să trecem pe la mine s-o luăm.

Chiar când Xander dădu să iasă, Tag alergă înaintea lui.

Îşi luase liber de la serviciu, de la bărbierit, de la a se gândi ce ar trebui sau nu să facă, de la a fi îndrăgostit.

Cunoştea oameni care se îndrăgosteau şi se dezdrăgosteau mai repede decât se făcea schimbul de ulei. Dar el nu se număra printre ei.

Avusese parte de destulă pasiune, ba chiar şi de câteva uşoare ataşamente, însă astfel de sentimente, care să-l facă să simtă că se cutremură pământul sub picioare? Asta era o experienţă cu totul nouă.

Decise să lase totul să se aşeze un pic. Să se asigure că nu era vorba doar de o rătăcire de moment.

La jumătatea scărilor, Tag scoase un mârâit profund şi ţâşni restul drumului spre uşă. Lătră aspru de două ori, apoi se uită înapoi spre Xander, ca şi cum ar fi spus: „Ei bine? Hai să ne ocupăm de asta!"

– Da, da. Vin. De ce nu m-oi fi dus eu de la început după cafea?

Xander deschise uşa şi văzu un Chevrolet negru Suburban parcând lângă maşina lui Naomi. Şi din el coborî un bărbat înalt, cu păr castaniu.

Era îmbrăcat în costum negru şi cravată şi purta ochelari, iar aerul lui uşor oficial îi sugera lui Xander că era poliţist.

Nu era de prin partea locului, dar, oricum, un oficial. Şi îl enerva ideea că îi va strica lui Naomi duminica asta cu întrebări despre Marla.

Bărbatul se uită la câinele care stătea lângă Xander, apoi la Xander.

– Cine naiba eşti?

– Tu ai venit aici, contră numaidecât Xander, aşa că eu o să întreb cine eşti.

– Agent special Mason Carson, FBI.

Mason îşi scoase legitimaţia şi o arătă – şi nu fu prea subtil când îşi dădu sacoul la o parte ca să-şi sprijine mâna pe pistolul de la şold.

– Acum, cine naiba eşti?

– E în regulă. Xander puse mâna pe capul lui Tag. El e în regulă. Xander Keaton.

Ochelarii de soare îi acopereau puţin ochii lui Mason, dar Xander ştiu că se îngustaseră şi că îl studiau.

– Mecanicul.

– Aşa e. Naomi e în casă. La etaj, are ceva de terminat. Aş aprecia dacă ţi-ai lua mâna de pe pistol. Nu mi-am băut cafeaua încă şi asta începe să mă enerveze.

Cum Tag se strecură să îi miroasă pantofii de agent FBI ai lui Mason, acesta îl mângâie pe cap.

– Aici îţi bei de regulă cafeaua?

– A devenit un obicei? Dacă asta te enervează, trebuie să aştepţi până după cafea.

– Cafeaua nu m-ar deranja.

Tag fugi de lângă ei, alergă înapoi cu mingea în gură şi îi dădu drumul la picioarele lui Mason.

Iar când Mason zâmbi, Xander o văzu în el pe Naomi.

După părerea lui, ea nu zâmbea destul de des cu toată gura, dar când o făcea, o făcea la fel de orbitor ca fratele ei.

– O să se bucure mult să te vadă.

Xander aşteptă ca Mason, care nu era atât de scorţos încât să nu arunce o minge pentru un câine, să-l distreze pe Tag, apoi porni înapoi spre casă.

– Dacă mergem spre nord, începu Naomi în timp ce cobora scările, aş putea să... Mason. O, Doamne, Mason!

Ea zbură spre el.

Mason o prinse, o învârti într-o direcție, apoi în cealaltă.

Asta, se gândi Xander, era o legătură, o dragoste mai profundă decât orice altceva.

Ea râse și el îi auzi lacrimile din glas, le văzu strălucind în lumina glorioasă a soarelui care răzbătea prin ușa deschisă.

– Ce faci aici? De ce nu mi-ai spus că vii? Ești îmbrăcat la costum! Arăți așa de... O, o, ce dor mi-a fost de tine!

– Și mie de tine. Radiind de fericire, Mason o ținu la câțiva centimetri de el. Ai o casă. Și un câine.

– O nebunie, așa-i?

– E o casă impresionantă. Grozav câine. Și mai ai și... un mecanic.

– A... oh! Ea râse și-l mai îmbrățișă încă o dată pe Mason. Xander, el e fratele meu, Mason.

– Da, ne-am cunoscut afară. Mă duc să fac cafeaua.

– Lasă că fac eu. O să-ți arăt casa, îi zise ea lui Mason. O să începem în bucătărie. În momentul de față e partea cea mai frumoasă.

– E o casă mare.

– Cu destul spațiu pentru ca tu, Seth și Harry să veniți în vizită. Și am vorbit cu bunicii și i-am convins să vină, măcar până la toamnă. Camerele voastre nu sunt încă terminate, dar o să găsim o soluție. Cât poți să stai?

– Hmm.

– Ai mâncat?

– Am mâncat un covrig pe feribot.

– Putem să ne descurcăm mai bine decât cu un covrig. Feribot? De unde vii? Credeam că ești la New York.

El mai scoase încă un sunet neutru, care-l alertă pe Xander. Încântarea lui Naomi nu fusese încă afectată. Iar Xander se răzgândi și renunță la ideea de a-și lua cafeaua și a pleca, ca să-i lase pe frați singuri o vreme.

Va rămâne.

– Am programat un telefon prin Skype cu unchii mai târziu astăzi. Nu mi-au spus nici un cuvânt că ai veni încoace.

– A trebuit să vin la Seattle, zise Mason și se opri, admirând bucătăria și priveliștea. Uau! Nome, asta e uluitor!

– Şi mie îmi place foarte mult. Xander, poate vrei să-l conduci pe Mason pe terasă. O să vin cu cafeaua.

– Sigur.

– Super, comentă Mason când Xander deschise uşile duble. Da, asta cu siguranţă a cucerit-o. Când a văzut oceanul prima dată, s-a îndrăgostit de el. Întotdeauna m-am aşteptat ca ea să se stabilească pe Coasta de Est, dar e de înţeles că i-a plăcut aici. De câtă vreme te culci cu sora mea?

– Asta e o conversaţie pe care ar trebui să o porţi mai întâi cu ea, apoi putem să vorbim şi noi. Nici o problemă. Dar discuţia scurtă pe care ar trebui s-o purtăm noi înainte să apară ea este de ce eşti aici. Pentru că nu e doar o vizită-surpriză la sora ta. Ai treabă aici. Ea încă nu s-a prins, adăugă Xander, pentru că te vede doar pe tine.

– Mă întâlnesc cu şeful poliţiei de aici cam într-o oră.

– Dacă ai venit să vorbeşti despre Marla, asta e treaba FBI-ului sau a fratelui care lucrează pentru FBI?

– Şeful meu a aprobat deplasarea. Ai cunoscut-o pe Marla Roth.

– Da.

– O cunoşti pe Donna Lanier?

Xander simţi o lamă rece în abdomen.

– Da. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Încă nu ştiu să se fi întâmplat ceva. Aş aprecia dacă m-ai lăsa să abordez chestiunea cu Naomi în ritmul meu.

Ea veni cu trei căni pe o tavă.

– Ce ziceţi de vafe? Am cumpărat un aparat de făcut vafe, îi spuse ea lui Xander. Putem să avem un brunch mai devreme şi să toastăm cu unchii. Fără şampanie, dar am suc de portocale.

– Cafeaua e suficientă deocamdată. Relaxează-te. Mason puse uşor braţul pe după umerii ei şi o mângâie pe braţ. Trebuie să fi făcut un milion de fotografii cu locul ăsta.

– S-ar putea să fie două milioane. Iar oraşul e fermecător. Va trebui să-ţi facem un tur. Am putea închiria caiace. De când îmi doresc. Xander, de ce n-am închiriat caiace?

– De ce aş vrea să stau într-o barcă cu o gaură şi să vâslesc?

– E o perspectivă complet nouă.

– Asta de aici e foarte bună.

– Pentru cei care preferă să rămână pe pământ, există suficiente trasee de drumeții. Nu mi-ai spus cât poți să stai.

– Încă nu sunt sigur. Vin și Seth și Harry.

– Ce? Când? Azi?

– Of, Doamne, nu azi. Amuzat, Mason sorbi din cafea. Probabil că o să-ți spună când o să-i suni, mai târziu. Peste vreo două săptămâni, cred – asta plănuiesc acum.

– Doamne, trebuie să cumpăr paturi. Și șampanie. Și provizii serioase. Dacă tu crezi că eu știu să gătesc, îi zise ea lui Xander, stai să vezi când face Harry de mâncare. Evident încântată și plină de energie, ea i se adresă lui Mason: Crezi că poți să-ți iei liber ca să vii și tu tot atunci?

– O să văd ce pot să fac.

Xander își sorbea cafeaua și observă cum începe să priceapă, cum un instinct, o nuanță din voce, poate un gest, îi sugeră că ceva nu era în regulă.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea albindu-se. O, Doamne, Harry și Seth! E ceva în neregulă? E vreunul din ei bolnav?

– Nu, nu. Sunt bine amândoi.

– Atunci ce? E ceva. Tu... Tu nu mi-ai zis că vii, zise ea și făcu un pas în spate să se uite atent la el. Nu-mi spui cât o să stai aici. Nu-mi spui ceva.

– De ce nu ne așezăm?

– Nu face asta. Fii cinstit cu mine. E despre Marla Roth? Ai venit din pricina acelei crime?

– Când cineva e omorât în apropierea surorii mele și sora mea găsește cadavrul, mă interesează.

– Deci, ai venit să vorbești cu Sam Winston.

– Sunt aici să te văd și să vorbesc cu Sam Winston.

– OK. Deși o parte din entuziasm se domolise, ea aprobă din cap. Sunt sigură că va aprecia ajutorul. Nu trebuie să mă protejezi de astfel de informații, Mason. Știu care e meseria ta.

– Nu e doar asta. A mai dispărut și altă femeie. Încă o localnică.

– Ce? Cine? Când... Știai despre asta? se răsuci ea iute spre Xander.

– Nu, și calmează-te. De când lipsește?

– Donna Lanier a închis restaurantul Rinaldo la douăsprezece fără un sfert vineri noapte. A fost ultima care a plecat şi a fost văzută ultima oară de doi angajaţi, care au plecat cam în acelaşi timp. Conform declaraţiilor, ea trebuia să se ducă la Olympia, să petreacă weekendul cu sora şi cu verişoara ei. Maşina ei e încă în parcare şi nu s-a întâlnit şi nici nu a luat legătura cu sora sau cu verişoara ei.

– Poate că s-a răzgândit, începu Naomi.

– Valiza ei e în portbagajul maşinii. Avusese de gând să plece într-acolo de îndată ce i se termina tura. Nimeni nu a mai văzut-o şi nu a mai auzit veşti de la ea de la douăsprezece fără un sfert, vineri noapte, nu şi-a folosit cardul de credit, nu a trimis mesaje, nu a sunat pe nimeni.

– Donna. Ea e cea brunetă? Deşi se albise, vocea lui Naomi era hotărâtă, când se întoarse spre Xander. Cam pe la patruzeci şi un pic de ani, faţă rotundă, veselă?

– Da. Ea şi Loo sunt prietene bune. Încă din liceu. Crezi că oricine a ucis-o pe Marla nu era în trecere, nu a răpit-o doar pentru că a putut să profite de ocazie. Tu crezi că oricine a făcut asta, a răpit-o şi pe Donna.

– E foarte posibil.

– Ea le spune tuturor „dulceaţă", zise Naomi şi se ridică încet de pe scaun. Am observat asta când am sosit prima dată aici şi mă duceam să-mi iau mâncare la pachet, iar ea îmi zicea: „Îţi aduc imediat comanda, dulceaţă!" Sau „Cum te simţi astă-seară, dulceaţă?"

– Are o fiică la colegiu. A crescut-o aproape singură. Divorţată, el nu s-a prea interesat de copil. Are o fată la colegiu!

– Îmi pare rău, zise Naomi şi se ridică din nou îndreptându-se spre Xander. O cunoşti de-o viaţă. Îmi pare rău.

– Nu-mi amintesc să fi făcut vreun rău în viaţa ei. Nu seamănă deloc cu Marla. Indivizii ăştia n-au preferinţe? E cu cincisprezece ani mai mare, brunetă, aşezată, calmă – nu e genul care să te atragă, aşa ca Marla.

– Trebuie să vorbesc cu şeful poliţiei ca să obţin mai multe informaţii.

– Dar cum ai aflat despre asta? întrebă Naomi.

– Am luat legătura cu Winston după treaba cu Marla Roth. Ce dracu' credeai că n-o să aflu, Naomi? Sfinte Doamne, sunt agent federal, aflu dacă sora mea găseşte un cadavru în curtea ei din spate.

– Nu era în curtea din spate şi nu aborda tonul ăsta cu mine ca să mă împiedici să-l abordez eu. Nu ţi-am spus pentru că nu avea rost. Nu voiam să te îngrijorez nici pe tine, nici pe unchi. De asta au decis să vină?

– Nu le-am spus nimic despre asta. Încă. Mason lăsă ultimul cuvânt în aer o vreme. Am vorbit cu Winston despre Roth, i-am dat datele mele de contact, l-am rugat să mă ţină la curent dacă mai apărea ceva. Şi a apărut.

– Dacă aveţi de gând să vă ciondăniţi, eu mă dau la o parte, ridică Xander din umeri. Dar n-are nici un rost, nici de o parte, nici de alta. Mă duc să-mi mai iau cafea.

– Ai fi putut să-mi spui că l-ai sunat pe şef, să-mi spui că ai venit să vorbeşti cu el.

– Tu ai fi putut să-mi spui că ai dat peste un cadavru.

– Data viitoare când mai găsesc unul, o să fii primul pe care îl anunţ.

– Nu glumi cu aşa ceva, Naomi.

– O, nu glumesc, zise ea şi închise ochii. Nu glumesc. Mi-e greaţă numai când mă gândesc. Nu ştiu cum reuşeşti să faci ce faci. Ştiu de ce, înţeleg de ce ai ales să faci asta, dar nu ştiu cum faci faţă. Zi după zi, cum reuşeşti să înfrunţi aşa ceva? Am făcut tot ce am putut să scot toate astea din viaţa mea, să înalţ ziduri. Şi tu faci contrariul. Pot să fiu mândră de tine, şi chiar sunt, dar tot mă întreb cum rezişti.

– Făcând asta, aşa rezist. Putem să vorbim despre asta când vom fi singuri şi când o să am mai mult timp.

– Sam Winston ştie cine suntem. M-a verificat după ce am găsit cadavrul.

– Da, mi-am imaginat asta.

– Xander ştie. I-am spus.

– Tu... Uluit, Mason se holbă la sora lui, apoi la Xander, când acesta apăru iar pe verandă. Aşa e?

– Da, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji ce spui.

– Nu prea pot să spun mai multe, pentru că trebuie să mă întâlnesc cu Winston. O să mă întorc. Mason o luă pe Naomi de umeri. Mă întorc după ce mă văd cu el. Poți să-mi arăți casa și ce ai mai lucrat.

– Foarte bine.

El o sărută pe frunte și se dădu înapoi.

– O să mă întorc, îi spuse lui Xander.

După ce Mason plecă, Xander se așeză pe balansoar.

– Putem să stăm aici un minut?

– Ar trebui...

– Am nevoie de asta. Trebuie să sper că nu i se întâmplă și ei. E unul dintre cei mai cumsecade oamenii pe care îi cunosc, iar ea și Loo... Trebuie s-o sun pe Loo. Probabil că a aflat. Am fi aflat și noi dacă nu am fi avut concertul din afara orașului. Ea va avea nevoie să discute cu mine, dar trebuie să stau aici o clipă.

Naomi se duse lângă el, se lăsă pe vine lângă balansoar și îi luă mâna.

– O să stăm aici, dar apoi va trebui să te duci să o vezi. E mai bine să te duci la ea decât să o suni.

– Ai dreptate, dar nu te las singură aici. Nu până nu aflăm ce naiba se întâmplă.

Nu era momentul să obiecteze, decise ea.

– O să vin cu tine. O să-i dau un mesaj lui Mason, ca să știe, și o să vin cu tine.

Capitolul 22

Impresia lui Mason despre Sunrise Cove se potrivea cu a lui Naomi. Șarmul orășelului și poziția aproape de apă îi sporeau mult atractivitatea. I-ar fi plăcut câteva zile libere aici, poate să închirieze niște jet-schiuri sau acel caiac pe care și-l dorea așa de mult sora lui.

Dar nu vedea cum ar fi putut să se stabilească aici, așa cum făcea Naomi. Îi plăcea viața la oraș unde se putea și chiar se întâmpla orice. Avea nevoie de un ritm mai rapid, care să poată ține pasul cu al lui.

Dar ea prefera liniștea, punea preț pe singurătatea ei. El avea nevoie de mișcare, conversație, să facă parte dintr-o echipă. Munca îi mâna pe amândoi – ea în artă și fotografie, surprinzând momente și făcându-le să se exprime. El se ocupa de comportament, de reguli, într-o căutare permanentă a motivelor.

Compensații, știa asta prea bine, pentru fiecare din ei, încercând mereu într-un anume fel să echilibreze balanța originii lor.

Ea încerca, uneori chiar prea mult după părerea lui, să șteargă trecutul, să-l dea la o parte. Iar el nu se putea opri din a-l studia, dedicându-și viața pentru urmărirea celor care, la fel ca tatăl lui, trăiau ca să distrugă și care își căutau plăcerea doar în distrugere.

Nu știa ce să creadă despre Xander Keaton și despre relația lui Naomi cu el. Încă. Avea să-l studieze și pe el.

Faptul că îi spusese lui Keaton despre Bowes îi dădea de înțeles că ea se atașase serios și, spera el, că era o relație sănătoasă – ceva ce ea evitase și nu-și permisese toată viața, în afara micii ei familii.

Cât despre Keaton... La o primă impresie, Mason l-ar caracteriza cu unul dintre termenii lui Harry. Un client cool. Dar deja observase şi o sumedenie de altfel de semne. Felul în care se plasase în faţa casei, cu Naomi înăuntru, înainte ca Mason să se prezinte, porunca fermă, dar relaxată, ca ea să se calmeze, şi faptul că îi spusese lui Mason să vorbească mai întâi cu Naomi când îl întrebase despre sex.

Prima analiză? se întrebă Mason, în timp ce trăgea în parcarea mică din spatele poliţiei. Un bărbat încrezător şi care avea s-o protejeze pe sora lui. Putea şi avea să-i fie recunoscător pentru asta, deocamdată.

Şi ca orice frate care se respecta şi care era şi agent federal, avea să-l verifice.

Mason ocoli până în faţă şi observă că secţia de poliţie avea o verandă mică, proaspăt vopsită şi curată. Când păşi înăuntru, avu acel deja vu instantaneu pe care îl resimţea de fiecare dată când intra într-o secţie de poliţie dintr-un oraş mic.

Oare Naomi fusese aici? se întrebă. Ar observa şi ea asemănările cu Pine Meadows? Sigur că le-ar observa. Nu la fel, desigur, nu era o imagine în oglindă, iar tehnica şi echipamentul se schimbaseră în cei şaptesprezece ani de când tatăl lor se afla la închisoare.

Dar amenajarea părea familiară. *Stilul.* Mirosul de cafea şi de bunătăţi coapte, de scaune de plastic, cele trei birouri care serveau drept hol şi recepţie.

Un ajutor de şerif în uniformă şedea la unul din birouri şi se uită la Mason.

– Putem să vă ajutăm?

„Deja ştii cine sunt şi de ce sunt aici", îşi închipui Mason. „Şi nu-ţi place ideea unui străin, mai ales unul de la poliţia federală, care se amestecă în afacerile oraşului."

Reacţia nu era ceva nou.

– Da. Agent special Mason Carson. Am o întâlnire cu şeful Winston.

Adjunctul se lăsă pe spate în scaun şi îl studie pe Mason cu un dispreţ vag care sugera clar un „du-te naibii".

– Aveţi o legitimaţie?

Chiar când Mason dădu să scoată legitimația, un bărbat își făcu apariția din spate ținând o cană mare, albastră pe care scria „Șef".

– Mike, dacă mai ridici mult nasul ăla, s-ar putea să te trezești cu el plin de sânge. Sam făcu un pas în față și întinse mâna. Sam Winston. Mă bucur să vă cunosc, agent Carson.

– Apreciez că m-ați primit.

– Haideți cu mine. Vreți niște cafea? Nu e cea mai rea.

– Tocmai am băut una la sora mea, dar mulțumesc.

Păși într-o încăpere cu o fereastră în spate. Pervazul lat era plin de trofee, câteva fotografii înrămate și un filodendron care creștea în toate direcțiile.

Biroul era lângă un perete lateral, oferindu-i șefului poliției din Cove vedere spre fereastră și spre ușă. Două scaune de vizitatori cu spătarul drept, fără decorațiuni, se aflau în fața lui.

– Luați loc.

Sam se așeză în spatele biroului care arăta de parcă ar fi stat în acel loc cel puțin câteva generații.

– O să vă spun de la bun început că nu o găsim pe Donna Lanier. Sora, fiica și verișoara ei sunt pe drum încoace. Nu avem cum să le oprim. Mașina ei era încuiată și noi am găsit cheile pe jos, chiar sub ea. Este limpede că orice s-a întâmplat cu ea a început în parcare.

Mason doar dădu din cap.

– Mi-ar plăcea să văd parcarea, chiar și locuința ei, dacă e posibil.

– O să facem asta.

– Ați dat de înțeles că doamna Lanier locuiește singură și că, după știința dumneavoastră, nu este într-o relație.

– Așa e. Donna e divorțată și singură de mulți ani. Ea și Frank Peters mai ies la un pahar sau la o cină din când în când, și probabil un pic mai mult decât atât. Dar e o chestie mai mult între prieteni și nimic serios din nici o parte. Iar Frank era la Loo când Donna a închis vineri. Era cu doi prieteni, nu a plecat decât în jurul orei unu.

Dând iar din cap, Mason decise să-și facă note mentale deocamdată.

– Ăsta e un lucru obișnuit?

– Cam ca ceasul. Frank și prietenii lui vin vineri seară în barul lui Loo unde se relaxează după o săptămână de lucru.

– V-ar deranja dacă aș vorbi cu el?

– Nu, și nici pe el nu l-ar deranja. El și Donna sunt prieteni de multă vreme. Își face griji din cauza ei, iar eu la fel, trebuie să recunosc. Ea nu e genul care să dispară așa. E o femeie responsabilă cu o fiică pe care o iubește, cu o slujbă pe care o iubește. Are prieteni. Și, hai să vorbim pe șleau, agent Carson. Ea cu siguranță nu a plecat de bunăvoie din parcarea aia fără mașină și cu cheile aruncate pe jos, mai ales că plănuia de luni întregi să se vadă cu sora și cu verișoara ei. Nu mai vorbea decât despre excursia ei, despre cum o să se ducă la masaje cu pietre calde.

– Nu sunt nici eu de altă părere și îmi dau seama că pare că vă cer să repetați acțiuni efectuate deja și să verificați lucruri pe care le cunoașteți mai bine decât aș putea eu vreodată. Câteodată o perspectivă din exterior, un ochi proaspăt poate observa ceva ce a fost trecut cu vederea până atunci.

Sam se uită în cana lui și făcu o mică grimasă, după care luă o înghițitură.

– N-o să susțin contrariul și puteți să verificați tot ce vreți. Dar eu nu doar că sunt familiarizat cu terenul, ci îi cunosc și pe oamenii care locuiesc aici. Și știu că nimeni din acest oraș nu ar putea să facă ce i s-a făcut Marlei. Și știu că sunt oameni care vin în zonă pentru câteva ore, poate câteva zile, poate mai mult, folosesc portul și intră în magazine, baruri și restaurante, fac drumeții. Închiriază bărci, caiace și jet-schiuri. Sam își puse cana jos. Pe ei nu-i cunosc.

– Credeți că un străin a răpit-o și a ucis-o pe Marla Roth.

– Sunt ferm convins de asta.

– Spuneți-mi mai multe despre ea.

– Marla? Sam își umflă obrajii și dădu drumul la aer într-un fel de oftat. Cât se poate de diferită de Donna – și știu că asta nu e obișnuit, dacă vorbim despre același individ. Marla avea treizeci și unu de ani, era genul mai sălbatic, mai libertin, așa a fost întotdeauna. A divorțat de un soț bun, care o iubea, care încă o iubește. Care plânge după ea. Puteți să vorbiți și cu el, dar Chip Peters și-ar fi tăiat amândouă mâinile înainte de a-i face rău Marlei.

– Peters.

El știa deja, desigur, verificase deja legăturile.

– Da, aşa e. Frank e unchiul lui Chip. Frank şi Darren Peters – ăsta e tatăl lui Chip – conduc deja de şaisprezece ani firma de închiriere Sea to Sea Tours and Rentals. Chip lucrează şi el acolo. Vă spun că nici el şi nici Frank nu sunt implicaţi în asta. Sam păru să încerce să se controleze şi mai luă o înghiţitură din cană. Dar dacă aveţi nevoie să verificaţi, puteţi să vă convingeţi singur.

– Divorţul a fost cu scântei?

– Aţi întâlnit vreunul fără?

– Nu.

– Nici eu, dar nu ştiu nici să fie activităţi plăcute.

– Din informaţiile mele reiese că Chip, Darren Peters Junior, se mai înfurie, câteodată devine chiar violent.

– Informaţiile dumneavoastră sunt greşite, făcu Sam sec. Chip are un cod al onoarei şi, Dumnezeu ştie de ce, o slăbiciune pentru Marla. Da, a avut o confruntare acum câţiva ani cu un idiot cu care se combinase Marla. Am scris un raport, o să vă fac o copie. Acest individ a bătut-o pe Marla de vreo două ori. Chip a aflat – de la Marla – şi i-a arătat idiotului cum se simte aşa ceva. N-a fost nevoie decât de un pumn ca să-l lase lat şi au fost destui martori la scenă. Chip nu l-a mai bumbăcit după aia, deşi ar fi putut. Şi-a folosit pumnii ocazional, în principiu din cauza Marlei. E un tip mare, agent Carson. De regulă un pumn rezolvă lucrurile. Un bărbat înclinat spre violenţă nu se opreşte după un pumn.

– Nu au fost acuzaţii? întrebă Mason.

– Nu. În cazul ticălosului – un anume Rupert Mosley –, am vorbit chiar eu cu el. La vremea aia, şi el, şi Marla afişau ochi vineţi, şi se ştia că el o învineţise pe Marla. I-am zis că aş fi bucuros să-l acuz pe Chip de atac şi pe el de violenţă împotriva Marlei şi să-l las în aceeaşi celulă cu Chip. El a ales să nu depună plângere, ba chiar să se mute. S-a mutat spre Oregon, pe lângă Portland. Am verificat pe unde se afla în ambele nopţi în chestiune. Are alibi solid, având în vedere că e la răcoare într-o închisoare pentru că a mai bătut o femeie pe acolo. Dar vă dau şi datele lui.

– Mulţumesc, apreciez asta. Pot să întreb de ce au divorţat Chip şi Marla?

– Ea voia să scape de căsnicie. Voia mai mult. Dumnezeu ştie ce însemna mai mult, dar nimic nu-i ajungea vreodată. S-a luat de sora dumneavoastră la Loo în acea vineri seară, cu puţin timp înainte să dispară.

– Scuze. Ce?

Sam se lăsă pe spate – nu arogant ca adjunctul lui, dar relaxat şi chiar uşor amuzat.

– Asta n-aţi aflat? Ei bine, Marla era genul care voia ce voia şi decisese cu ceva vreme în urmă că ea îl voia pe Xander Keaton.

– Keaton.

– Da... se pare că s-au combinat o dată sau de două ori cândva prin liceu, dar Xander nu a avut chef de mai mult. Ca să nu mai spun că Xander are o părere foarte bună despre Chip. Divorţată sau nu, el nu s-ar fi dat vreodată la Marla. Şi ca să nu mai spun că Xander pusese ochii pe sora dumneavoastră – ceea ce era limpede pentru toată lumea care ştia la ce să se uite. Marla s-a enervat şi, cum era cam abţiguită la ora aia, s-a găsit să o înghesuie pe Naomi. Literalmente.

– A pus mâna pe Naomi?

– De câteva ori, a făcut o scenă şi a folosit, să zicem, cuvinte dure.

– În bar? ceru Mason lămuriri suplimentare, dorind să-şi facă o imagine clară. La barul lui Loo, vineri seară, când a dispărut?

– Da, exact. Martorii sunt de acord că a plecat singură. Marla a început, Naomi i-a spus să o lase baltă, de două ori. Dar aceasta a împins-o din nou. Sora dumneavoastră a apucat-o de încheietură şi i-a răsucit-o într-un fel care a făcut-o pe Marla să cadă pe jos. Apoi Naomi a plecat. Marla a rămas ofticată, s-a dus să vomite la toaletă, s-a certat cu prietena ei cea mai bună şi a plecat bufnind. Iar de atunci n-a mai văzut-o nimeni, până când a găsit-o Naomi sub promontoriu.

În ciuda mingii de foc din stomac, Mason vorbi cât se poate de calm:

– Aţi verificat trecutul lui Naomi, mişcările ei, familia.

– Da, aşa am făcut.

– Ştiţi că Thomas Bowes e tatăl nostru.

– Ştiu.

– Şi că Naomi nu l-a văzut şi nici nu a mai vorbit cu el din ziua în care a fost arestat?

– Ştiu şi asta. La fel cum ştiu şi că l-aţi vizitat la închisoare de cinci ori până acum.

– Şi probabil că o voi face din nou. Când tatăl tău e un ucigaş în serie şi tu urmăreşti ucigaşi în serie, e o mişcare înţeleaptă să studiezi ceva la care ai acces uşor.

– Nu cred că e uşor, dar e înţelept. Am zis că îi cunosc pe oamenii din oraş, agent Carson. Naomi nu e de multă vreme aici, dar am o impresie bună despre ea. Ea nu are nici un amestec în toate astea. Nu mă orientez spre ea.

– Şi Keaton?

– Nici spre el. Cu un gest uşor, Sam îşi ridică degetele de pe birou de parcă ar fi vrut să alunge o astfel de idee. Nu sunt psiholog sau specialist în comportament – nu mai mult decât oricare poliţist – , dar am şi eu o soră şi bănuiesc că v-ar plăcea să ştiţi ce fel de om e. E foarte muncitor. Are un prieten cu care se cunoaşte de când erau în scutece – ceea ce, după părerea mea, spune ceva. Are minte pentru afaceri, deşi n-ai zice când te uiţi la el. Nu se laudă cu asta. Citeşte ca un cărturar – n-am mai văzut pe cineva să aibă mai multe cărţi. Are o trupă bună de muzică cu care cântă în bar, cu alţi prieteni, şi merită ascultaţi. L-am văzut cu sora dumneavoastră o dată sau de două ori şi pot să spun că nu l-am mai văzut niciodată să se uite la o femeie aşa cum se uită la ea. Suntem observatori antrenaţi, agent Carson. În termeni tehnici, făcu Sam zâmbind, e îndrăgostit lulea. Scaunul lui Sam scârţâi când se aşeză mai bine. Xander ţine la Donna, cei mai mulţi dintre noi ţinem la ea. Ea e o dulceaţă şi îmi face rău să mă gândesc că stau aici şi n-am nici o idee unde ar putea fi sau ce se întâmplă cu ea. Dacă puteţi să descoperiţi ceva, aş fi extrem de recunoscător. O să vă mai spun şi asta, pentru că abia am primit informaţia. O fată tânără, drăgălaşă, Maxie Upton, a lucrat în acelaşi schimb de seară cu Donna. De regulă maşina ei ar fi fost tot în parcare, acolo unde parca şi Donna, dar pe drumul spre serviciu a avut o pană şi l-a prins pe Xander la garaj înainte să închidă. Mi-a spus de dimineaţă că nu a vrut să-i pună roata de rezervă pentru

că era uzată – i-a spus că toate cauciucurile ei erau uzate şi că avea nevoie de altele noi. Avea de gând să i le cumpere a doua zi şi i-a spus că o va duce el la serviciu, dar doar dacă îl suna pe tatăl ei să vină să o ia când termină. A trebuit să-i promită că nu merge singură pe jos acasă, nici măcar până la prietena ei, care stă la o stradă distanţă. Ea a ieşit cu câteva minute înainte de Donna, iar tatăl el a venit aproape imediat după aceea.

– E mai degrabă acelaşi gen ca Marla Roth?

– Mai tânără – Maxie are nouăsprezece ani, dar fizic aduce cu Marla, nu cu Donna. Blondă şi frumuşică. M-a făcut să mă gândesc dacă nu cumva Donna a fost opţiunea a doua. Dacă maşina lui Maxie ar fi fost în aceeaşi zonă şi dacă Xander n-ar fi pus-o să promită că nu se va duce pe jos acasă după închidere, am căuta-o poate pe ea?

– E posibil.

– Speculaţi, agent Carson. N-o să fac reproşuri dacă lucrurile nu sunt aşa.

– E posibil, repetă Mason. S-ar putea să aveţi de a face cu un oportunist. Nimeni nu putea anticipa că Marla Roth va pleca pe jos acasă sau la ce oră o va face. Ucigaşul a văzut o ocazie şi a profitat de ea. Şansele ca femeile să fi fost răpite de persoane diferite sunt mici într-o zonă atât de mică şi la intervale atât de scurte. Doamna Lanier era singură, într-o parte izolată a parcării şi i-a oferit o ocazie cuiva care cunoştea ora de închidere, turele.

– Aici afli asta după o zi.

Mason nu trebuise decât să conducă prin oraş ca să se convingă singur.

– Are un loc unde le duce – pe plan local sau, să zicem, pe o rază de vreo patruzeci de kilometri – undeva izolat. El a ţinut-o pe Roth două zile întregi, timp în care a violat-o şi a torturat-o. Are nevoie de un loc şi, cum a abandonat cadavrul aici, e rezonabil să bănuim că acest loc e la o distanţă confortabilă de mers cu maşina. Are nevoie de o maşină, de un monovolum, o camionetă ca să le transporte. Nu vă spun nimic din ce nu ştiţi deja.

– Deocamdată nu, fu Sam de acord. Dar îmi confirmă nişte lucruri. Există case de închiriat şi cabane prin oraş şi în jurul oraşului

în raza asta. Le-am verificat pe cele mai apropiate, am vorbit cu oamenii care locuiesc acolo, cu proprietari sau manageri.

– Ar fi bine să lărgiți aria, să rugați rangerii să verifice cabanele și casele din parcul național. Nu e foarte departe și este o zonă potrivită pentru ce face el, izolată, liniștită. E alb, între douăzeci și cinci și patruzeci de ani – probabil mai aproape de vârsta tânără.

– De ce mai tânăr?

– Mai matur ar însemna și mai răbdător, și-ar lua mai mult timp să-și pândească prada. Acesta acționează din impuls. Și e foarte posibil să o fi vrut pe fată, în locul Donnei, dar a răpit-o pe Donna pentru că ea era disponibilă. Mai matur ar însemna că ar aștepta mai degrabă să prindă o altă ocazie cu ținta lui. Odată ce o are, nu mai contează. Ea e oricine vrea el să fie.

– E un surogat? M-am mai documentat și eu, adăugă Sam. Reprezintă pe cineva?

– Posibil. E prea devreme să pot confirma asta, dar pot să vă spun că e un sadic sexual, așa că savurează ce face. Nu e impotent, dar s-ar putea să nu aibă orgasm decât prin viol, prin rănirea victimei, prin alimentarea acelei dureri și a acelei spaime. A ținut-o pe Roth două zile întregi, și, cum încă nu ați găsit un al doilea cadavru, înseamnă că încă o mai are pe Donna Lanier. Chiar dacă să ucidă reprezintă plăcerea supremă, știe că atunci când o face, s-a terminat. Așa că prelungește momentul cât de mult poate. Mason făcu o pauză și aproape că-și dori să fi acceptat acea cafea, apoi continuă.

– Să răpească două femei într-un interval atât de scurt indică faptul că a găsit ceea ce el consideră a fi un loc ideal. E un oraș mic, dar cu o zonă foarte vastă în jur. Oamenii din oraș și din zonă au rutine pe care le poate afla repede. În orașele mici cu o rată scăzută a criminalității, oamenii se simt în siguranță, nu se tem să meargă singuri pe jos acasă, să traverseze o zonă întunecată dintr-o parcare după închidere. Bănuiesc că multă lume nu-și încuie ușile și ferestrele sau mașinile. Aș putea să mă plimb prin oraș, să verific vizoare și să găsesc probabil destul de multe chei.

– Nu vă înșelați.

– Cunoaște locurile precum acesta și a petrecut cu siguranță timp studiindu-le. A mai ucis și înainte.

Din nou, Sam se aplecă în față.

– Da. Asta îmi spune și instinctul meu. Nu e prima lui crimă.

– Metoda era prea eficientă pentru ca să fie la prima crimă. A abandonat cadavrul în felul în care a făcut-o, pentru că voia ca acesta să fie descoperit. Savurează teama, agitația. A lăsat-o legată și cu căluș pentru a-și menține dominația asupra ei. N-ați găsit amprente nici pe banda adezivă, nici pe cadavru. E suficient de experimentat ca să poarte mănuși și un prezervativ. Aici vorbim de control, de inteligență. Se adaptează, continuă Mason. Dacă nu e un localnic, se prezintă ca un turist, prietenos, dar nu prea mult.

Sam aprobă din cap de câteva ori.

– Cineva care nu provoacă scene, nu se ceartă cu vânzătorii și nu bea prea mult la bar.

– Exact. Nimic cu privire la el nu îți rămâne în minte. Cu siguranță, a mâncat în acea pizzerie. E foarte posibil ca tatăl lui să fi fost dominant și fizic, și psihic, iar mama lui să fi fost supusă. Ea încasa toată furia lui. Făcea cum i se spunea. Bărbatul ăsta n-are respect pentru femei, dar le poate domina doar prin forță. Realitatea nefericită e că voi putea să vă spun mai multe doar dacă mai apare și un al doilea cadavru.

Sam răsuflă șocat.

– Deci, dacă nu avem noroc să-l găsim într-un loc închiriat, nimic din ce aveți nu o poate ajuta pe Donna.

– Dacă va opera după același program, o va ucide astă-seară și îi va lăsa corpul undeva în spațiu deschis, ca să fie găsită mâine. Îmi pare rău.

– Cât de sigur sunteți de asta? Șeful dumneavoastră spune că sunteți bun – suficient de bun ca să ajungeți rapid în Unitatea de Analiză Comportamentală. Știu ce e asta, știu ce e profilingul.

Mason se gândi puțin.

– Sunteți căsătorit de mai bine de douăzeci de ani și încă vă mai iubiți soția. Aveți doi copiii care sunt centrul vieții dumneavoastră. Ați jucat fotbal în liceu și vă plac amintirile acelor vremuri de glorie. Dar sunt amintiri și momentul de acum contează mai mult. Soția dumneavoastră încearcă să vă țină la un regim sănătos și dumneavoastră acceptați asta. Deocamdată, cel puțin. Aveți o minte bună și

organizată, şi asta nu e doar o slujbă pentru dumneavoastră. Acesta e oraşul dumneavoastră, oamenii dumneavoastră şi a proteja şi servi nu sunt doar vorbe goale. Oamenii dumneavoastră sunt la fel. Sunteţi un şef sever, dar nu opresiv.

Uşor jenat şi mai mult decât impresionat, Sam se întoarse la cana lui.

– E destul de exact pentru perioada scurtă de când ne cunoaştem. Cum v-aţi dat seama?

– Purtaţi verigheta, acolo pe pervaz sunt fotografii cu soţia şi cu copiii. Copiii sunt adolescenţi acum, dar aveţi unele cu ei de când erau mai tineri. Aveţi trofee de fotbal, dar nu sunt chiar în faţă. Trofeele de softball şi de volei – copiii dumneavoastră – sunt plasate mai în faţă. Beţi ceai verde şi vreţi cafea. În tăviţa dumneavoastră de corespondenţă e un baton cu iaurt şi nu-mi faceţi impresia unui tip care mănâncă de regulă aşa ceva.

– Cine n-ar prefera o gogoaşă?

– E de la sine înţeles. Adjunctul dumneavoastră s-a enervat că vă întâlniţi cu mine, dar când l-aţi pus la punct, nu s-a bosumflat. A rânjit. Aţi fost de acord să ne vedem pentru că vreţi să folosiţi orice resursă care poate ajuta. Aţi verificat-o pe sora mea, dar nu ne-aţi considerat vinovaţi din pricina legăturii de sânge sau a asocierii. Credeţi-mă, unii ar face-o, unii o fac.

– Unii sunt idioţi.

– Da, unii sunt. Cunoaşteţi zona şi oamenii şi nu credeţi că un localnic a omorât-o pe Marla Roth sau a răpit-o pe Donna Lanier. Sunt dispus să susţin această părere, dacă sunteţi dispus să o susţineţi pe a mea.

– Şi chiar sunt. De ce nu îmi acordaţi câteva minute? O să pun să se verifice casele închiriate dincolo de limitele oraşului, în parc. Să spunem, pe o rază de cincizeci de kilometri. Apoi o să vă duc la casa Donnei şi în parcare. Putem să mergem şi prin oraş. Să vă faceţi o impresie mai clară asupra locului, mergând pe jos.

– E în regulă. Mason se ridică. Cafeaua aia mai e disponibilă?

– Destulă în sala de odihnă, zâmbi Sam. Şi ceai verde.

– Cred că o să vă beau totuşi cafeaua.

*

Acasă, Naomi citi mesajul lui Mason.

– Spune că o să mai dureze câteva ore. Ești sigur că vrei să merg cu tine? Nu vreau ca Loo să se simtă inconfortabil.

– Dacă mi se pare că e, o să te dau afară.

– Dur, dar corect. Ea făcu un pas în spate și se uită la piesele răspândite pe care le aduseseră din zona de depozitare de la subsol. Ea nu adunase încă cine știe ce piese de mobilier și nimic din ce avea nu se potrivea în această cameră de oaspeți.

Dar măcar deocamdată locul părea mai puțin golaș.

– Nu pot să îi montez un pat pentru astă-seară, dar măcar are un scaun – care trebuie retapițat, o masă, o lampă. Și pereții arată bine. Goi, dar curați și proaspăt zugrăviți.

Ea se întoarse spre el și îi întinse o mână.

– Cu câine sau fără câine la Loo? Alegerea ta.

– O să-i placă mult câinele. Era înnebunită după Milo.

– Bine, pentru că el știe să consoleze. Lasă-mă să mă schimb și să mă aranjez un pic și putem să mergem.

– Pentru ce? Dacă tot o ținea de mână, o trase afară din cameră și se îndreptă spre scări. Nu mergem la o petrecere.

– Nu sunt machiată.

– Ești frumoasă.

El observă cum ea îl privește cu ochi mari, surprinsă și o îndreptă spre scară.

– Ce-i? Ai oglindă. Nu trebuie să-ți spun eu asta.

– E frumos să auzi așa ceva.

– Cea mai mare parte din timp nici nu te machiezi.

– Când ies, încerc să fac un minim efort.

Cum plecatul cu câinele însemna că trebuiau să ia mașina ei și nu motocicleta, el se îndreptă spre ea, cu Tag alergând înaintea lor, plin de nerăbdare.

– Nici măcar nu mi-am luat portofelul.

– Eu da. Conduc eu. Deschise ușa pentru câine, apoi se sui la volan. O, e pentru prima dată de când mă știu că mă sui la volan după o femeie și nu mă trezesc cu genunchii pe după urechi. Ai craci,

baby. Cu toate astea, tot ajustă scaunul câțiva centimetri, înainte să se uite spre ea, și o văzu încruntându-se la el. Ce-i?

– Ai așteptat vreodată în viața ta cinci minute după o femeie cu picioare mai scurte ca să-și ia geanta?

– Tu n-ai aproape niciodată geantă. Admir asta.

– Nu asta era întrebareaa.

– Da, da, am așteptat. De cele mai multe ori cred că femeilor le place să ne lase să așteptăm. Și adevărul e că unele ar putea să se aranjeze și două ore și tot nu ar arăta ca tine. Așa că, de ce să aștept?

Ea pufni și-și puse centura de siguranță.

– Ăsta e un compliment al naibii, amestecat cu o aroganță uimitoare. Nu mă hotărăsc dacă să fiu flatată sau enervată în numele femeilor de pretutindeni.

– Slăbuțo, tu nu ești ca femeile de pretutindeni.

– Nu sunt sigură ce înseamnă asta, dar cred că o să iau afirmația ca pe încă un compliment. În orice caz, dă-mi un semnal clar dacă ar trebui să vă las singuri pe tine și pe Loo. Unde locuiește?

– Deasupra barului. Are un apartament acolo. E proprietara clădirii.

– E proprietara clădirii? Pentru că înțelegea acum mai multe din piesele lui, ea mai făcu o deducție: Amândoi sunteți proprietarii clădirii.

– E o investiție și pentru că locuiește acolo, nu are chiriaș – sau nu avem – care să se plângă de gălăgia de la bar. Nu prea știu ce naiba să-i spun.

– O să știi. Te pricepi și tu.

– Da. Eu și câinele.

El parcă, bătu darabana cu degetele pe volan în timp ce studia clădirea.

– E în bar. Luminile sunt aprinse jos și duminica nu deschidem decât la patru.

Când coborî din mașină, Naomi luă lesa de rezervă pe care o avea în mașină. Dar Xander veni și dădu drumul câinelui înainte ca ea să o poată folosi. Dădu să obiecteze, dar Tag rămase lângă Xander fluturând din coadă și așteptând.

– Nu există o lege pentru câini în lesă?

– Cred că suntem în siguranţă pentru următorii zece paşi. Căutând în buzunar, Xander scoase cheile şi descuie uşa.

Din sistemul de sonorizare bubuia muzica, rock serios, cu chitare urlând, pe care Naomi nu reuşi să le identifice. Nu mai fusese niciodată într-un bar pe timp de zi şi cu luminile aprinse la maximum. Locul părea mai mare, îşi dădu ea seama, mai ales cu scaunele urcate pe mese, cu separeurile fără clienţi.

În blugi strâmţi şi un tricou negru care îi dezvelea braţele şi umerii puternici, Loo ataca podeaua cu un mop.

Pentru că era chiar lângă ea, Naomi reuşi să-l audă pe Xander murmurând un „La naiba!" înainte să se îndrepte spre bar, după tejghea, şi să oprească muzica.

Loo îşi îndreptă brusc spatele şi ridică mopul ca pe o bâtă – dar îl coborî la loc când îl văzu pe Xander.

– O să-ţi spargi timpanele.

– Rock înseamnă să fie tare.

– De ce eşti aici şi-i faci treaba lui Justin?

– Pentru că vreau să o fac cum trebuie măcar o dată. Şi tu de ce nu eşti la promontoriu încercând să te bagi în chiloţii blondei?

– Pentru că am adus-o cu mine.

Loo se întoarse şi o văzu pe Naomi, apoi scoase un şuierat. Înainte să poată să spună ceva, Tag decise că venise timpul prezentărilor şi se îndreptă spre ea.

– Ăsta e câinele pe jumătate mort pe care l-aţi găsit?

– Da, făcu Xander şi se întoarse din spatele barului.

– Arată destul de sănătos acum. Ai nişte ochi albaştri impresionanţi, aşa-i? făcu ea şi-l mângâie. OK, mă bucur că aţi trecut pe aici, dar am o treabă de terminat. Ar trebui să închid o săptămână, să scot bicele şi lanţurile şi să pocnesc pe unii şi pe alţii, ca să-i facă să cureţe totul, de sus până jos. Dacă nu eşti atent în fiecare secundă la ei, atunci mângâie podelele astea un pic şi zic c-au terminat.

La urmă cuvintele i se împleticiră, grăbite şi fără suflare, iar braţele ei acţionau ca nişte pistoane asupra mopului.

Xander se uită la ea o clipă, apoi îşi trecu mâinile prin păr şi se luptă să-i ia mopul. Apoi o luă în braţe.

– Trebuie să termin! La naiba, trebuie să termin!

– Haide, Loo.

Ea se luptă şi îl împinse încă o clipă, apoi se apucă de spatele tricoului şi-l strânse în pumni.

– Xander. Sunt aşa de speriată. Donna. Unde e? Ce se întâmplă cu ea? Cum se poate întâmpla aşa ceva?

Când ea începu să plângă, el o ţinu strâns în braţe.

Capitolul 23

Nesigură de rolul ei, Naomi decise să se facă utilă. Se duse încet în spatele barului şi studie aparatul de făcut băuturi calde. Verifică dacă era aprovizionat, optă pentru cafea, pentru că Loo nu i se părea genul care să bea ceai.

Găsi căni şi îşi făcu de lucru până când Loo reuşi să se adune.

– Nu ştiu ce să fac, zise Loo. Am nevoie să fac ceva.

– Acum o să ne aşezăm.

În timp ce Xander o conduse pe Loo la un separeu, Naomi strigă în urma lor:

– O să fac cafea.

– Aparatul ăla e complicat, începu Loo ştergându-şi lacrimile şi întorcându-se spre ea.

– Ea a crescut practic într-un restaurant, Loo. Stai jos.

– Îl strică, îl cumpără, bombăni Loo. Şi aş prefera un whisky.

– Atunci irish coffee, zise Naomi uşor. Xander?

– Doar o cola.

În timp ce se aşeza, Loo apucă nişte şervetele din suport şi îşi suflă nasul.

– Ăştia nu ştiu nimic. Sam a trecut aseară pe aici sperând că poate a decis să stea acasă şi era cu mine. Nimeni nu ştie nimic, nimeni n-a văzut-o, n-a auzit vreo veste de la ea.

– Ştiu, Loo.

Câinele îşi croi drum pe sub masă şi îşi puse capul în poala lui Loo. Avea şi el stilul lui.

– Vorbea deja de săptămâni întregi de o călătorie – atât de des, de-ţi venea să-i îndeşi o piatră-n gură. A încercat să mă convingă să merg, m-a bătut la cap întruna. Nu mă deranjează câteva zile la spa, dar soră-sa e o pacoste. Dacă aş fi spus că mă duc cu ea, dacă aş fi fost cu ea...

– Astea-s prostii, Loo.

– Nu sunt. Ochii i se umplură iar de lacrimi. Nu sunt! Atunci m-aş fi dus acolo să o iau.

– Şi atunci poate că despre tine n-am mai fi ştiut sau n-aş mai fi auzit nimic.

– Asta e o prostie! După ce-şi şterse lacrimile, mototoli şerveţelele. Ştiu să am grijă de mine. Donna... ea e doar blândă. E blândă.

Naomi veni la masă cu o cană din sticlă cu irish coffee, decorată în mod expert cu frişcă, şi cu un pahar de cola.

– O să scot câinele la plimbare să vă las să vorbiţi.

– Câinele e bine unde e, făcu Loo şi-i mângâie lui Tag urechile studiind-o pe Naomi. Şi aşa eşti şi tu. Îmi pare rău de remarca de mai devreme cu chiloţii. A fost nepoliticos din partea mea.

– Ei bine, el a fost acolo de câteva ori, aşa că nu e neapărat nepoliticos.

Loo slobozi un râs ca un lătrat, care se transformă spre sfârşit în plâns.

– Eşti în regulă aici. Ia-ţi ceva de băut şi stai jos.

– Foarte bine, dar o să spun ceva mai înainte. Singura vină o poartă persoana care a răpit-o. Întotdeauna putem să ne gândim ce am fi făcut altfel sau nu, dar asta nu schimbă faptele. Singura persoană care poate schimba faptele e persoana care a răpit-o.

În timp ce Loo se holba în cafea, Naomi se duse să-şi ia o cola.

– E cea mai bună prietenă a mea, zise Loo încet. Încă din liceu. N-aveam nimic în comun, dar tot ne-am împrietenit. Eu i-am fost alături când s-a căsătorit cu ticălosul ăla, la fel cum mi-a fost alături când m-am căsătorit cu Johnny. Iar când el a murit, nu ştiu cum aş fi trecut peste asta dacă n-ar fi fost ea. Ea oftă, îşi trase nasul. Şi mi-a spus să nu mă căsătoresc cu Dikes. Dar când am făcut-o, ea mi-a fost din nou alături.

Loo gustă cafeaua şi îşi ridică sprâncenele spre Naomi.

– Irish coffee-ul ăsta e al naibii de bun.

– Am învăţat de la un maestru. Naomi se aşează în separeu, lângă Xander. Nu ştiu dacă ajută, dar fratele meu e aici şi se întâlneşte acum cu Winston, şeful poliţiei. El lucrează la FBI.

– Sam a chemat FBI-ul?

– Sincer, nu ştiu cine a sunat pe cine – n-am reuşit să-mi dau seama, dar avem un agent FBI care ajută la căutarea ei.

– O ţine, oricine ar fi acest ticălos, de vineri seară. S-a aflat şi ce a păţit Marla. Donna...

Xander se întinse şi îi strânse mâna.

– Nu face asta, Loo. O să înnebunim, dacă facem asta!

– Am fost până în iad şi înapoi noaptea trecută. Am căutat-o cu maşina pe toate drumurile, încercând să văd... ceva. Cu bâta mea de baseball şi cu pistolul de 32.

– Sfinte Doamne, Loo! Ar fi trebuit să mă chemi.

– Aproape că am făcut-o. Ea îşi întoarse mâna şi-şi împleti degetele cu ale lui. Pe cine pot să sun când dau peste un obstacol? Nu că n-aş putea să trec peste el, dacă îl izbesc de destule ori. O să afli şi tu, dacă rămâi alături de băiatul ăsta, îi zise ea lui Naomi. Dacă dai peste un obstacol sau eşti încolţită, băiatul ăsta îţi va fi de ajutor.

– Haide, zău, Loo!

– Ar trebui să ştie că nu eşti doar frumuşel.

– Am văzut alţii mai frumuşei. Am avut alţii mai frumuşei, adăugă Naomi şi o făcu iar pe Loo să râdă, aşa cum sperase. Ai nevoie de nişte artă pe pereţi aici, Loo.

– E un bar.

– E un bar bun. Nu vorbesc de decoraţiuni drăgălaşe, franjuri sau ferigi. Ceva potrivit cu The Wreckers – ei vor trebui s-o cumpere de la mine. Dar am un poster cu Xander şi Tag, o siluetă la răsărit, pe care am modificat-o ca să le iasă ochii albaştri în evidenţă. S-ar potrivi aici şi ţi l-aş da dacă ţi-ar plăcea. E o publicitate bună şi pentru mine.

– Doar n-o să mă pui pe perete.

Loo îşi arcui din nou sprâncenele.

– Ba o s-o fac dacă îmi place. E barul meu!

– E jumătate al meu.

– Atunci îl agăț pe jumătatea mea. Loo îl strânse de mână, apoi îl bătu ușor pe ea și mai luă o înghițitură de cafea.

– Voi doi ați reușit să mă mai liniștiți, și vă sunt recunoscătoare.

– Ar trebui să ieși de aici. Să mergem la masă sau ceva de genul ăsta.

Loo zâmbi un pic și își scutură capul spre Xander.

– Când sunt așa de agitată, mă apuc să fac curățenie, dar o să termin aici mai calmă decât eram. Dacă afli ceva de la fratele tău, orice, despre unde ar putea să fie, trebuie să-mi dai de știre.

– Așa o să fac.

– Foarte bine. Acum plecați și luați câinele ăsta cu voi înainte să decid că vreau să-l păstrez pentru mine. Mă simt bine acum.

– Dacă ai nevoie de orice, mă suni.

– O să te sun. O să continui să sper că voi afla că au găsit-o și că e în regulă. O să mă agăț de asta.

Când plecară, ea se apucă iar de șters pe jos.

Cum Naomi credea că Mason va sta cel puțin peste noapte, îl rugă pe Xander să o ducă pe la magazin – recunoscătoare că aveau deschis și duminica măcar câteva ore. Cumpără tot ce avea nevoie ca să-i pregătească una dintre mâncărurile favorite ale acestuia.

Fiecare localnic din magazin avea ceva de zis despre Donna sau îl oprea pe Xander să-l întrebe dacă știa ceva. Nu reuși să tragă bine aer în piept până când nu ieșiră de acolo.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că așa va fi și să mă fi descurcat cu ce aveam acasă. Naomi se lăsă pe spătarul scaunului cu stomacul făcut ghem și cu o durere incipientă de cap. Ție trebuie să-ți fi fost mai greu decât mie. Toată această vorbărie, adăugă ea. Întrebările și speculațiile.

– Toată lumea care locuiește aici o cunoaște și sunt îngrijorați cu toții.

– Poate că Mason va avea măcar ceva de adăugat. Știu că e fratele meu, Xander, dar chiar e extraordinar de deștept. Observă toate detaliile, nu uită nimic și a studiat pentru meseria asta de când era copil. L-am prins odată – nu a reușit să ascundă destul de repede la ce se uita pe computer. Ucigași în serie. Am fost așa de supărată, furioasă că făcuse asta, că citise despre ei. El a spus doar că trebuia

să știe, căci cu cât știa mai mult, cu atât mai bine putea să facă față situației.

– Mi se pare corect.

– Mie nu mi s-a părut atunci. De ce nu puteam fi doar normali, așa ca restul lumii? Eu făceam tot ce puteam ca să fiu ca restul lumii, mergeam la meciuri de fotbal, lucram în comitetul pentru anuar și la ziarul școlii, mă întâlneam cu prieteni la pizza, iar el studia patologia ucigașilor în serie, a celor care ucideau în căutare de excitare, care comiteau mai multe crime una după alta. Victimologie și măsuri judiciare de combatere.

– Se pare că te-ai documentat și tu.

– Pe de o parte, pentru că el era hotărât să transforme asta în munca lui de o viață, dar... S-a dus înapoi în Virgina de Vest. S-a dus să-l vadă pe tatăl nostru la închisoare. De mai multe ori.

– Asta te deranjează.

– Mă deranja. Poate încă mă mai deranjează un pic, dar am fost nevoită să accept că nu avea să lase asta în trecut.

E mai bine decât terapia, își dădu ea seama. Mai bine era să vorbească cu... un prieten, mă rog, termenul nu era chiar corect, dar el îi era totuși prieten. O calma și nu o răscolea să spună ce avea în minte și în inimă cuiva pe care îl considera prieten.

– Mason? El confruntă trecutul și încearcă să-l înțeleagă, ca să-l poată opri pe următorul. Știu asta și tot mi-aș fi dorit ca el să fi găsit alt mod de a salva vieți. Să se fi făcut doctor – alt fel de doctor.

– A salvat vieți?

– Da, a făcut-o. Ai auzit despre bărbatul care răpea băieți tineri – în Virginia? Răpise cinci în decurs de trei ani, îi ucisese pe doi dintre ei și le aruncase cadavrele într-o zonă împădurită de-a lungul unei poteci pentru excursioniști.

– I-au spus Appalachian Killer.

– Lui Mason nu-i place când presa le dă nume. Dar, da. El a făcut parte din echipa care l-a identificat, l-a urmărit, l-a oprit și a salvat viața celor trei băieți pe care-i încuiase în pivniță. El salvează vieți, iar ca s-o facă, trebuie să înțeleagă cum funcționează mintea unuia care e în stare să răpească băieței, să-i tortureze, să-i țină închiși ca pe animale, apoi să-i ucidă.

Când Xander opri în faţa casei, ea coborî din maşină.

– Sunt mândră de el, aşa că trebuie să accept că îşi trăieşte mare parte din viaţă într-un loc foarte întunecat.

– Sau îşi trăieşte viaţa distrugând astfel de locuri întunecate.

Ea se întinsese după o sacoşă cu cumpărături şi se opri.

– Asta face, nu-i aşa? Iar eu ar trebui să învăţ să văd lucrurile astfel.

După ce duseră cumpărăturile în casă, Naomi scoase o sticlă de vin.

– O să mă apuc de gătit serios. Curăţenia ajută, dar eu tind să gătesc atunci când sunt supărată sau stresată.

– Norocul meu. Voiam să mă retrag când ajungea fratele tău aici, să vă ofer timp împreună. Dar ai cumpărat cotlete de porc.

– Tu le-ai cumpărat, îl corectă ea. Şi tot ce mai e în pungile astea.

– Trebuie să contribui. Îmi plac cotletele de porc.

– Îţi plac şi cotletele de porc umplute în stil mediteraneean?

– Probabil.

– Bine, pentru că asta o să fac, împreună cu cartofi la cuptor cu ierburi, sparanghel sote şi chifle plus crème brulée cu vanilie.

El nu era sigur că ştiuse până acum dacă crème brulée exista în afara restaurantelor.

– O să rămân cu siguranţă la cină.

– Atunci îţi sugerez să dispari.

– Dă-mi ceva de făcut.

– În bucătărie?

– În mod cert nu în bucătărie.

Xander avea nevoie să uite de griji, îşi dădu ea seama.

– Cecil mi-a pus deoparte o masă şi patru scaune – deocamdată. Voiam să-l rog pe Kevin să le aducă şi să le lase la Jenny, dar dacă le-ai aduce aici şi le-ai curăţa un pic, am avea o masă adevărată pe care să mâncăm aceste feluri magnifice. Şi nu-mi explica acum că nu vrei să mă laşi aici singură, adăugă ea, înainte să apuce el să zică ceva. Am câinele, un sistem de alarmă şi un set excelent de cuţite japoneze de bucătărie.

– O să ţii uşile închise până mă întorc eu sau până vine Mason.

– Mă deranjează că într-o zi atât de frumoasă trebuie să ţin uşile închise, dar pentru o masă de sufragerie, o să le ţin închise.

– Ţine şi telefonul la tine.

– Ţin şi telefonul la mine. Ştii cum să laşi jos scaunele din spate la maşina mea, pentru zona de transport?

– Sunt mecanic, Naomi. Cred că o să mă descurc. Dă-i lui Cecil de veste că vin. Mai economisim timp.

O trase spre el pentru un sărut şi întinse un deget spre câine.

– Eşti de serviciu.

Naomi sună, îşi puse apoi telefonul în buzunarul de la spate şi îşi frecă palmele.

– Să ne apucăm de gătit!

Câinele fiind ocupat cu un os, ea se concentră pe ce avea de făcut. Îi limpezea mintea şi alunga gândurile groaznice şi grijile. Procesul, texturile, aromele şi culorile.

Puse aluatul la crescut, cartofii la cuptor, iar crème brulée era aproape gata de băgat în al doilea cuptor când câinele se ridică brusc.

Poate că inima ei tresări la început, poate că se uită la cutiţul de bucătărie de pe fundul de lemn, dar îşi porunci să se concentreze pe ce avea de făcut.

Şi fu răsplătită când îl văzu pe Xander urcând scaunele pe veranda din spate.

Ştergându-şi mâinile pe un prosop de bucătărie, pe care şi-l prinsese în talie, Naomi se duse să deschidă măcar uşile.

– El a jurat – ba aproape că l-am pus să jure pe sânge – că astea erau scaunele pe care le voiai.

– Aşa e.

Xander se uită la ele, se încruntă la ele. Scaunele decolorate, scorojite cu model urât, cu lemnul zgâriat.

– De ce?

– O să fie minunate.

– Cum?

– Vor fi retapiţate cu materialul pe care l-am ales eu, vor fi vopsite. Spătarul, un albastru ardezie, braţele, verde salvie.

– Tu o să le vopseşti?

– Jenny o s-o facă. Eu m-am retras. O să fie urâte până când le preia ea. Am cârpe şi spray de curăţat lemnul.

– Mie mi se pare că sunt doar lemne de foc mai prezentabile, dar e alegerea ta.

– Cum e masa?

– Masa o înțeleg. Trebuie aranjată un pic, dar e o piesă frumoasă.

– Voiam să întreb dacă ai nevoie de ajutor să o scoți din mașină.

– La un moment dat. În mod evident neconvins, el se încruntă încă o dată la scaune. Mă întorc imediat.

– O să pregătesc ce îți trebuie.

Ea scoase materialele de curățat din spălătorie, umplu o găleată cu apă și o scoase afară la timp ca să-l vadă întorcându-se cu un buchet mare de liliac pus într-un ulcior înalt, albastru cobalt.

– Poftim. Xander puse florile pe masa de pe verandă. Ți-am adus flori, plus ceva în care să le pui.

Uluită, ea se holbă la flori și la el.

– Eu...

– Am furat florile, dar am cumpărat ulciorul.

– E... sunt... Sunt perfecte, mulțumesc.

El rămase acolo, morocănos, încruntându-se la scaunele pe care în mod evident le considera o pierdere de vreme și de bani – iar ea trebui să înghită de două ori.

– Asta sper să merite o cină. După ce luă o cârpă de la ea, Xander îi dădu drumul în găleată. Te simți bine?

– Da. Absolut. Doar că am treabă înăuntru.

– Du-te, vezi-ți de treabă. O să curăț urâțeniile astea.

Naomi se duse înăuntru, apucă vinul în drum și îl duse cu ea în baie – cea care încă mai avea nevoie de lumini, robinete și de un suport pentru prosoape.

Inima îi gonea. De fapt, gonea, se poticnea, se clătina tot timpul. Nu era o experiență pe care s-o mai fi trăit până acum. Nu era un atac de panică – nu exact, deși resimțea și panică destul de mare.

El urcase pe scări cu florile de liliac într-un ulcior albastru și le pusese jos fără prea multe fasoane. Flori furate într-un ulcior vechi, purtat de mâinile lui mari și bătătorite.

Iar ea se îndrăgostise.

Nu se putea petrece chiar așa de repede. Nu putea să fie atât de simplu. Pur și simplu nu se putea.

Dar așa era. Nu trebuia să mai fi simțit asta înainte, ca să-și dea seama ce se poticnea și se clătina înăuntrul ei.

Trase aer în piept, expiră, luă o înghiţitură zdravănă de vin.

Ce se va întâmpla în continuare?

Nu trebuia să se întâmple nimic în continuare, se asigură ea. Totul putea să continue, va continua până când... ceva. Dar deocamdată nu se întâmpla nimic.

Avea cotlete de porc de umplut.

Ea îl auzi râzând, vorbind cu câinele afară pe verandă. Văzu liliacul – atât de bogat, atât de deş. Şi trebui să-şi apese palma pe inimă, ca să o domolească.

Dar scoase telefonul, se poziţionă şi făcu mai multe poze cu florile.

Până când se apucă de umplut cotletele, auzi vocea lui Mason şi, ridicând privirea, îl văzu păşind pe verandă.

Xander apăru în uşă.

– O să aducem masa. Scaunele sunt curate, dar tot urâte au rămas.

– Şarmul lor încă nu a fost descătuşat.

– Aşa o fi. O să vreau mâncarea aia, după ce instalăm masa. Miroase bine.

– Mai durează o oră.

– E în ordine.

În timp ce ea termina de umplut cotletele, ei aduseră masa rustică. Mason intră în bucătărie.

– Astea sunt... cotlete umplute!

– Ştiu cum să mă pun bine cu tine.

El o sărută pe obraji.

– Mersi. Dar de ce ai cumpărat urâţeniile alea de scaune?

– N-o să mai fie urâte după ce vor fi refăcute.

– Dacă spui tu. Masa îmi place. E lemn de hambar?

– Da.

– Făcută să dureze.

Ea termină de umplut cotletele şi le puse la cuptor, apoi ieşi pe verandă. O, uite cum spray-ul de mobilă îi scoate textura în evidenţă. Trebuie doar îngrijită un pic.

– Are nişte adâncituri şi zgârieturi, îi spuse Xander.

– Se numeşte personalitate. Iar Jenny a spus că poate repara tot ce trebuie reparat. Nu vreau să stric nimic, Mason, dar mă gândeam

că, dacă am putea vorbi acum despre ce ai făcut, ce ai descoperit de când te-ai văzut cu Sam Winston, n-ar trebui să aşteptăm până după masă.

El îi aruncă o privire lungă, apoi aprobă din cap.

– Nu prea am ce să vă spun şi să nu ştiţi deja. După toate probabilităţile, Donna Lanier a fost răpită din parcare, cândva înainte de miezul nopţii, vineri. Maşina ei era încuiată şi nu a fost mişcată de unde a parcat-o când a venit la lucru la patru. Alţi trei angajaţi au lucrat până la închidere. Una, Maxie Upton, a ieşit prin spatele clădirii singură, cu câteva minute înainte de Donna, Gina Barrows şi Brennan Forrester. De obicei, Maxie parchează în aceeaşi parte din parcare cu ceilalţi angajaţi, dar maşina ei era la reparat. La tine, îi zise lui Xander.

– Da, imediat după ce-am închis, a apărut cu o pană şi avea patru cauciucuri la fel de chele ca unchiul meu Jim. Nu aveam cum s-o las să plece cu aşa ceva – aşa că l-a sunat pe taică-su să vină să o ia. Voia să plece pe jos, dar, după ce s-a întâmplat cu Marla, nu aveam de gând s-o las să plece pe jos acasă sau la vreo prietenă la miezul nopţii.

– E norocoasă că oferi servicii atât de atente.

– O cunosc de când era... Xander îşi îndreptă spatele după ce stătuse sprijinit de balustradă. Vrei să spui că individul ăla o pândea să o răpească? Aştepta ca Maxie să se ducă la maşină?

– E posibil. Eu înclin spre probabil. E mai tânără, blondă, se aseamănă mai mult cu prima victimă decât Donna. Am vorbit cu ea când a făcut Winston ancheta. Tatăl ei nu sosise când a ieşit şi a stat singură preţ de vreo douăzeci de secunde – iar acum spune că începuse să se teamă şi tocmai se gândea să intre înapoi. Se gândea că era din cauză că o speriaseşi să nu meargă pe jos, să nu fie singură. Apoi a sosit tatăl ei şi ea nu s-a mai gândit la asta.

– Dar ai spus că Donna a ieşit cu Gina şi Brennan.

– Imediat după ce Maxie a fost luată de tatăl ei. Şi au plecat împreună – sunt într-o relaţie – şi au lăsat-o pe Donna să încuie.

– A răpit-o pe Donna pentru că era acolo? întrebă Naomi.

– Există un motiv pentru care nu considerăm că avem de a face cu un ucigaş în serie până nu ne confruntăm cu trei crime similare.

– Mason!

– Dar... Eu consider că aceeaşi persoană a răpit-o pe Donna. Cred că e un oportunist – a văzut ocazia de a o răpi pe Marla Roth şi a acţionat. A văzut ocazia cu Donna şi a acţionat. În acelaşi timp, el era în parcare sau în apropiere, cu siguranţă că stătea să aştepte, ceea ce îmi sugerează că a studiat rutina de la restaurant, şi că probabil şi-a ales ţinta. Circumstanţele l-au făcut să rateze acea ocazie. Aşa că a profitat de următoarea.

– Doamne! Xander se întoarse şi privi încruntat spre apă.

– Există o tânără femeie şi părinţii ei care nu vor uita niciodată un set de cauciucuri uzate sau pe bărbatul care a cerut să i se facă o promisiune. Sam Winston a căutat deja crime asemănătoare, dar o s-o mai fac şi eu încă o dată, să mai restrâng parametri şi să adaug persoanele dispărute. Are poliţişti şi rangeri care verifică casele închiriate şi cabanele pe o rază de 50 de kilometri.

– Pentru că individul are nevoie de un loc, făcu Naomi.

Ca o pivniţă, o piviniţă veche undeva adânc în pădure.

– Da. Nu renunţ la verificarea localnicilor, dar respect părerea fermă a lui Winston că e vorba de un străin – iar rata scăzută a criminalităţii din regiune îi susţine afirmaţia. Cu toate astea, o să mai verifice şi el diverse persoane din zonă.

– Nimeni nu crede că e cineva cunoscut, cineva care le e apropiat, zise Naomi. Până când constată că e.

– E un poliţist bun. Deştept, temeinic şi nu atât de „teritorial" încât să nu accepte ajutor din afară. Face tot ce poate să facă. Deocamdată pot să-l ajut să facă mai mult. Am cerut ajutorul unuia dintre tocilarii noştri şi el ne face rost de numele asociate cu locuinţele închiriate – chiriaşi şi proprietari. O să le verificăm şi pe astea, pe lângă verificarea din uşă în uşă. Îmi pare rău. Mi-aş dori să fi fost mai mult.

– Ai venit. Naomi se duse la el şi îl îmbrăţişă, îşi puse capul pe umărul lui. Asta e mai mult. Stai câteva zile?

– În seara asta, cel puţin, poate mâine. Vreau să mă dezbrac de costumul ăsta. Am un bagaj în maşină, doar să-mi spui unde mă cazezi.

– Deocamdată nu e cine ştie ce cazare. La vizita următoare vei avea şi un pat adevărat, îţi jur. Hai să-ţi iei geanta şi îţi arăt. Ea se întoarse spre Xander. Mă întorc imediat şi te ajut să duci masa înăuntru.

Rămas singur, Xander privi spre apă, spre seara care se apropia. Fratele ei acceptase să rămână, se gândi el, pentru că se aştepta să fie găsit un cadavru mâine-dimineaţă.

După masa şi cafeaua simandicoasă pe care Naomi o făcu în aparatul ei simandicos, Xander se ridică.

– O să plec acum.

– Oh!

– Tu ai treabă, eu am treabă. Iar cu un agent FBI care dormea în aceeaşi casă, ea avea să fie în siguranţă. Ne vedem mâine.

– OK, dar...

El o trase în picioare şi o sărută apăsat şi fierbinte. Poate că încerca un pic să-şi marcheze teritoriul, cu fratele ei aici, dar nu-i părea rău.

– Mulţumesc pentru cină. Pe mâine, îi zise lui Mason şi ieşi din casă.

– Nu trebuia să plece din cauza mea, începu Mason. Puterile mele ascuţite de deducţie mi-au confirmat că doarme aici.

– Voia să ne dea ocazia să petrecem puţin timp împreună şi vrea să stea cu Loo. Partenera lui de afaceri. Ea şi Donna sunt bune prietene. Începu să strângă vasele în mod automat.

– Stai jos un minut. Doar un minut, făcu Mason şi o apucă de mână. Trebuie să întreb. Cât de serioasă e treaba dintre tine şi mecanic?

– Vorbeşti de parcă n-ar avea nume.

– Mă străduiesc. Lasă-mă un pic să mă obişnuiesc. Sora mea hoinară şi solitară are dintr-odată o casă uriaşă, în plină renovare, are un câine şi are o relaţie cu un tip pe care abia l-am cunoscut. Sunt destul de multe de procesat într-un timp scurt.

– Nu ţi se pare un timp scurt când eşti vizat direct. N-o să mă apuc acum să-ţi spun... ea făcu un cerc cu degetul mare în aer... că am recunoscut casa. Dar mi-am dat seama de potenţialul ei şi de potenţialul ei pentru mine. N-am ştiut că eram pregătită să plantez până când am văzut-o, iar apoi am fost pregătită. Câinele nu era în plan, dar s-a întâmplat. Iar acum nu-mi pot închipui să nu-l am lângă mine.

– E un câine grozav.

Ba chiar mai mult, se gândi ea, câinele devenise familia ei.

– L-aș fi dus la adăpost, dacă Xander nu m-ar fi oprit de fiecare dată.

– De ce n-a luat el câinele?

– Al lui tocmai murise.

– Ah. Mason dădu din cap, înțelegând perfect. Nu mi-ai răspuns la întrebarea principală. Se numește abatere.

– Nu mă abat. Încerc să mă apropii de subiect. E mult mai serios decât am planificat. Mai serios decât am crezut că vreau și mai serios decât cu ce cred că sunt în stare să mă descurc. Dar el e... Nu era sigură că putea să explice, lui sau ei. Mă face să simt mai mult decât am crezut că aș vrea sau aș putea să simt vreodată. El și-a dat seama cine sunt. Avea cartea lui Simon Vance pe peretele lui cu cărți – trebuie să-i vezi peretele de cărți. Am fotografii.

– Ia uită-te la fața mea șocată, zise Mason și o făcu să râdă.

– În fine. Se pare că nu am reușit să-mi ascund reacția la vederea cărții lui Vance la fel de bine pe cât am crezut, iar Xander și-a dat seama. Dar, Mason, nu mi-a spus nimic și nici nu și-a schimbat atitudinea față de mine. N-a spus nimănui, nici măcar celui mai bun prieten. Știi ce înseamnă asta pentru mine?

– Da. Acum Mason îi acoperi mâna cu a lui. Și contribuie mult și la decizia mea de a-i da un nume. Mi-a plăcut de el, iar acum știu că el contează pentru tine. Și o să fiu cinsit, pentru că tu contezi pentru mine, și o să-ți spun că l-am verificat.

– O, pentru numele lui Dumnezeu!

– Tu ești sora mea, familia mea. Și împărțim ceva ce cei mai mulți nu au, nu pot înțelege și nici nu ar trebui să înțeleagă. A trebuit s-o fac, Naomi. A făcut niște prostioare când avea vreo douăzeci de ani, dacă îți pasă.

– Dar nu-mi pasă.

El trecu peste obiecția ei.

– Tulburarea liniștii publice, distrugere de proprietăți – bătaie într-un bar pe care se pare că nu a început-o el, dar cu siguranță a terminat-o. Nu a făcut închisoare – destule amenzi pentru viteză, însă până pe la douăzeci și cinci de ani. Și asta a fost. Aș mai adăuga și că mă simt mai bine știind că a făcut câteva prostioare, că s-a descărcat. Îmi place să știu că poate să încheie o bătaie. Nu a fost căsătorit

sau divorțat, fără copii înregistrați. E singurul proprietar al atelierului auto, deține jumătate din bar și jumătate din clădirea în care se află barul și un apartament. Winston are o părere foarte bună despre el.

– Ai terminat acum?

– Da. Acum o să spălăm vasele astea, vom vorbi cu unchii, apoi îți fac marele tur.

– OK. Mai am ceva de întrebat, dar apoi chiar am terminat. Ție face fericită?

– Mă face, și asta e un mare șoc pentru mine. Și mă face să mă gândesc dincolo de moment sau cel puțin mă ajută. Prea mă obișnuisem să trăiesc doar clipa. Îmi place să mă gândesc și la mâine acum.

– Atunci aș putea să încep să-i spun Xander. Dar ce fel de nume mai e și ăsta?

– Serios, Mason Jar?

– Taci din gură, zise el și se ridică de la masă, să o ajute să strângă.

El așteptă până la două dimineața ca să pornească pe drumurile tăcute spre pădurea din apropierea promontoriului. Parcă în curbă.

Poate că aveau patrule și la ora asta, căutând pe cineva ca el. Dar judecând după experiența lui considerabilă, era prea devreme în joc pentru așa ceva, mai ales dacă aveai în vedere orășelul amărât și poliția de doi bani.

Iar asta nu va dura mult.

O învelise într-o foaie standard de plastic. După mai multe încercări, constatase în timp că această metodă funcționa cel mai bine. Trebui să se opintească un pic ca să o pună pe umăr – după metoda pompierilor. Era destul de mândru de faptul că era mai puternic decât arăta, dar ea era oricum mai grea decât prefera el.

În ansamblu, fusese o dezamăgire. Nici un pic de energie în ea sau dorință de a lupta, cel puțin nu după primele ore. Pur și simplu nu mai era distractiv, dacă ele nu încercau să țipe sau să implore, când încetau să mai lupte și se degradase atât de repede încât aproape că o omorâse din pură plictiseală.

Prea aducea cu târfa aia slabă pe care o răpise în acel Kansas uitat de lume, atunci când n-o putuse lua pe cea pe care și-o alesese.

Sau grăsana aia din Louisville. Sau...

Nu avea rost să se gândească la greşelile trecutului, se asigură el în timp ce sălta greutatea ei pe umăr şi folosi lanterna de pe şapcă ca să-şi lumineze drumul.

Trebuia doar să înceteze să le mai repete, să-şi aducă aminte de faptul că răbdarea era o virtute.

Cercetase deja terenul, folosind fotografiile de pe pagina de internet a lui Naomi drept ghid şi depuse recunoscător cadavrul Donnei între potecă şi un trunchi-mamă. Cu mişcări exersate, el o scoase din folia de plastic, pe care o studie în timp ce o împacheta ca să o ia cu el.

Nu avea rost să o irosească.

Îşi scoase telefonul, porni aparatul foto şi făcu ultimele fotografii-suvenir cu Donna Lanier.

Apoi se îndepărtă fără să mai irosească vreun gând pentru femeia pe care o ucisese. Ea ţinea de trecut, iar el trebuia să se orienteze spre viitor.

Înaintă cu maşina pe drum suficient cât să vadă casa de pe promontoriu, întinzându-şi silueta spre cerul plin de stele.

„Somn uşor, Naomi", se gândi el. „Odihneşte-te, căci ne vom vedea curând şi ne vom distra."

Capitolul 24

O pereche tânără din Spokane, cu un copil într-un rucsac în spinare, descoperi cadavrul într-o excursie prin natură în după-amiaza strălucitoare de luni.

În decurs de câteva minute, Sam Winston se afla lângă corpul femeii pe care o cunoștea de trei decenii și pe care o plăcuse în fiecare zi.

Câteva minute mai târziu apăru și Mason prin pădure și i se alătură.

– Am sperat că nu va sfârși așa.

– Îmi pare îngrozitor de rău pentru pierderea ta, șefule.

– E pierderea tuturor. Ei bine... Hotărât să facă tot ce mai putea pentru ea, Sam își trecu mâna peste față și încercă să-și revină. A fost legată și i s-a pus căluș, goală, la fel ca Marla. Rănile sunt mai rele – a tăiat-o și a bătut-o mult mai grav.

– S-ar putea să fie într-o fază agravantă. Sau... s-ar putea să fie frustrarea că ea nu a fost prima lui alegere.

– A șters orice fel de urme de pași... se poate vedea unde a răscolit țărâna, stratul de ace de pin. Așa că e prevăzător. A trebuit s-o aducă până aici, cel mai probabil dinspre drum – pe potecă. Are cam 70 de kilograme, așa că individul trebuie să fie destul de puternic.

Atent să nu atingă sau să deranjeze ceva, Mason se lăsă pe vine, studie rănile, poziția corpului.

– Poziția nu e aranjată, nu a făcut nici o încercare să o acopere sau s-o îngroape. Nu are remușcări. Nimic simbolic. Pur și simplu a terminat cu ea și i-a aruncat corpul aici și a plecat.

– Ea nu însemna nimic pentru el.

– Nu. Prima victimă, ea a fost așezată diferit – cu felul în care brațele erau întinse. Și i-a lăsat pantofii. Ea a fost mai importantă – poate un surogat. Mai tânără, blondă, atractivă, zveltă.

– Așa cum ar fi fost Maxie.

– Da. Nu suntem departe de casa surorii mele. Traseul acesta e popular?

– Este destul de folosit, da. Un pic mai la vest, spre parc și în parc întâlnești mai mulți excursioniști, dar și zona asta are vizitatori destul de regulat. A vrut să fie găsită, și direct.

– Sunt de acord. Te deranjează dacă fac niște fotografii?

– Dă-i înainte. O să facem și noi – am vrut doar să fiu un minut alături de ea înainte.

Iar Sam trebui să admită că îi era greu să reziste impulsului de-a o acoperi.

– Adjunctul meu care așteaptă pe drum, probabil că l-ai văzut, le ia declarații soților care au găsit-o. Au un bebeluș de trei luni cu ei. Prima lor vacanță în familie. Sam oftă. N-o s-o uite cu siguranță.

Se uită spre pădure, spre verdele care se întuneca pe măsură ce primăvara aluneca în vară.

– O să împrejmuim zona, să ne facem treaba și ce putem. Și după ce facem ce terminăm aici, o să mă duc să vorbesc cu sora și cu fiica ei.

– Vrei să merg cu tine când le dai vestea?

– Apreciez oferta, dar ele mă cunosc. O să fie un pic mai ușor, atât cât poate să fie, dacă află de la cineva pe care îl cunosc.

Naomi înțelegea procedura care venea odată cu moartea, iar prin crimă această procedură devenea oficială. Dar nu va lăsa ca Xander să afle despre prietena lui prin intermediul unei proceduri.

Ea nu-l văzu prin deschiderea principală de la atelierul auto, așa că intră și văzu un angajat al lui punând fise în aparatul cu sucuri.

– Xander e pe aici?

– Da, sigur. În spate, în atelierul de mașini – direct în spate, spre dreapta. Nu poți să-l ratezi.

– Mulțumesc.

Ea își croi drum și găsi ce nu putea rata.

El ședea pe un taburet în spatele unui motor pus pe un suport, cu o cheie în mâinile mânjite cu ulei.

– Rulmenții sunt duși naibii, la fel și arborele cotit.

Mai scoase încă o piesă, se încruntă la ea și o aruncă într-o tavă de plastic cu o bufnitură dispreţuitoare.

– Se miră de ce-i bate tija.

– Xander!

Ea vorbi încet, dar el îi auzi vocea peste zăngăneli, bubuituri, muzică. Și de îndată ce îi văzu fața, pe chipul lui se așternu tristețea.

– Ah, la naiba!

– Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

Naomi porni spre el cu brațele întinse, dar el se dădu înapoi de pe scaun și se ridică.

– Nu. Sunt plin de unsoare.

– Nu contează.

– Contează. Cu mișcări tăioase și furioase, el înșfăcă o cârpă și își frecă antebrațele, mâinile. O aruncă din nou jos și se duse la o chiuvetă mică, fixată pe perete, care văzuse și vremuri mai bune.

Cu spatele spre ea, își turnă un fel de pudră în palme și se frecă cu o perie.

– Unde au găsit-o?

– Nu sunt sigură, îmi pare rău. Știu doar că șeful poliției l-a sunat pe Mason acum o jumătate de oră și l-a anunțat că au găsit-o. Într-o zonă împădurită, asta e tot ce a spus. Se grăbea să ajungă acolo. N-am vrut să auzi... să auzi din întâmplare.

El dădu din cap, continuând să se frece pe mâini.

– Am știut de aseară. Dacă nu au găsit-o până aseară... dar, pe de altă parte, trebuie să speri până în ultima clipă.

El începu să se frece și pe antebrațe, apoi porni apa.

– Trebuie să-i spun lui Loo.

Fără nici o procedură. Și la naiba cu toate!

– Vrei să vin cu tine?

– Nu de data asta.

El smulse niște șervețele de hârtie de pe un suport fixat în perete, se uscă, apoi le aruncă într-un coș de gunoi cu gură largă.

– Trebuie să anunțe rudele. Nu știu cât trebuie să treacă înainte să o poată face.

– Loo n-o să vorbească cu nimeni. N-o să pericliteze investigația.

– Îmi pare atât de rău, Xander. Îmi doresc să pot face ceva.

– Ai făcut deja. Ai venit să-mi spui mie.

Când păși din nou spre Xander, el se uită la mâinile lui.

– Sunt suficient de curate, zise Naomi și se apropie.

– Cred că sunt, într-adevăr. El o apucă, o strânse și o ținu în tăcere, în timp ce ziua de lucru bubuia în jurul lor.

– Stai cu Loo cât e nevoie, cât are nevoie. Dar îmi dai de veste dacă rămâi în oraș?

– O să vin, dar nu știu încă la ce oră. Dacă echipa lui Kevin pleacă înainte să ajung acolo, înainte ca fratele tău să se întoarcă, stai în casă. Se îndepărtă. Stai în casă și încuie tot. Spune-mi că o s-o faci.

– O s-o fac. Nu te preocupa de mine, ai doar grijă de Loo.

– Așa o să fac. Va trebui să mai rezolv niște lucruri aici, să îmi țină cineva locul, apoi o să fac asta.

Când Naomi ajunse acasă, se închise în biroul ei temporar, ca să nu trebuiască să stea de vorbă cu Kevin sau cu vreun membru al echipei, ca ei să nu-și dea seama că știa.

Timpul se târa, iar ea încerca să se afunde în muncă. Se simțea prizonieră, neliniștită, așa că renunță și scoase câinele în curtea îngustă din spate, încântându-l cu o sesiune de adu mingea.

Îl văzu pe Kevin coborând treptele de la verandă și, după expresia de pe chipul lui, ghici că vestea se răspândise.

– M-a sunat Xander. Ah, a spus că o să ajungă cam într-o oră și, uite, Naomi, o să rămân până ajunge el sau fratele tău. O să stau în afurisita de camionetă dacă tu...

Ea acționă din instinct și urcă scara să-l îmbrățișeze.

– Ce naiba se întâmplă? Jenny are niște vecini și pe copiii lor în vizită, așa că nu trebuie să-mi fac griji că e singură. Nu a trebuit niciodată să ne facem griji. Donna... Doamne... Donna, dintre toți oamenii! Nu reușesc să-mi revin.

– Știu, știu.

– El a zis că Loo e destul de calmă acum și se duce la Donna acasă. Sora, fiica Donnei și restul familiei cred că sunt acolo. A trebuit s-o pună să jure că îl va ruga pe soțul surorii să o conducă acasă și să se asigure că a intrat în casă și a încuiat. Nu a trebuit niciodată să ne gândim la așa ceva. Aici a fost mereu un mediu sigur. Copiii mei se pot plimba prin cartier fără să trebuiască să ne facem griji.

– O să mă duc în casă, zise ea și se dădu înapoi. O să mă duc în casă și o să încui ușile. Trebuie să te duci acasă, trebuie să fii cu familia.

Chipul lui se înăspri.

– Rămân. Rămân până când se întoarce Xander. Jenny e cu o mulțime de oameni.

– Atunci hai să urcăm, să ne așezăm.

– El a zis că e ca la Marla. Acum asprimea se transformă în tristețe. Zvonurile au început să circule.

Cu câinele poziționat între ei, porniră să intre în casă.

– Și într-o vineri noapte, pe deasupra, la fel ca la Marla.

– A abandonat-o cam pe acolo.

– Acolo...

Naomi se cutremură când el arătă spre pădurea pe care o socotea ca fiind a ei.

– La vest de promontoriu. Nu mai poți să ieși să umbli pe acolo, Naomi. El o apucă de mână ca un prieten, ca un frate. Nu mai poți să faci asta. Nu până nu îl prind.

– N-o să ies, nu te îngrijora. Stai jos.

În pădurea ei, se gândi. La piciorul promontoriul ei și în pădurea ei.

Pentru că era izolată, își spuse. Pentru că putea să se strecoare prin întuneric fără să fie văzut. Asta era tot, chiar dacă era destul de grav și așa.

Ea se așeză pe scaun alături de el.

– Studioul tău e aproape gata, îi spuse Kevin și o luă prin surprindere. Poimâine, răspoimâine cel târziu, poți să te instalezi.

Vorbeau despre altceva, își dădu ea seama, despre orice altceva, în afară de inimaginabil.

– Abia aștept.

– O să îți mutăm biroul și echipamentul acolo. Iar în două săptămâni o să fim plecați. În fine, trei. Ar trebui să fim plecați în trei săptămâni.

– Ai adus casa înapoi la viață, Kevin.

– Așa am făcut, zise el înainte ca Tag să sară în sus și să alerge jos de pe verandă.

– Xander, îi spuse Naomi. Pur și simplu știe – recunoaște sunetul motocicletei, cred. Nu mai latră atunci când e Xander.

– E nebun după tine, să știi – Xander. La fel și câinele, dar mă refer la Xander, care mi-ar trage un șut în fund pentru că vorbesc despre asta, dar am nevoie de ceva bun care să echilibreze lucrurile. Nu l-am mai văzut niciodată înnebunit după nimeni.

– Chiar după nimeni?

Scuturând din cap, Kevin zâmbi un pic.

– Tu ești prima.

Ea se ridică și se duse să-l întâmpine pe Xander, care urca scările împreună cu câinele.

– Mulțumesc.

– Cum se simte Loo? întrebă ea.

– A lovit-o rău. Foarte rău. El arăta epuizat și răsuflă din greu. Dar a reușit să se adune și a vorbit cu fata Donnei. Ai vești de la fratele tău?

– Nu, și a trebuit să mă abțin, pentru că aș fi vrut să-i trimit de mai multe ori mesaje. O să ne spună ce poate, când o să poată.

– Îmi spuneți și mie dacă e ceva? întrebă Kevin și se ridică. Am impresia că, dacă știi măcar ceva, totul începe să capete mai mult sens. O să plec acum acasă. Ai grijă de fata asta, Xan.

– Asta și am de gând. Același lucru să faci cu Jenny.

El se așeză după plecarea lui Kevin.

– Fiica ei – tu nu o cunoști – e disperată. Nu puteam să ajut cu nimic acolo, așa că m-am retras. Ea și Loo se consolează reciproc.

– Kevin a spus că a fost găsită în pădure – cam pe acolo.

Încruntat, Xander aprobă din cap.

– Undeva în zona aia și al naibii de aproape de aici. La fel ca Marla.

– Probabil din același motiv. E în afara orașului, nu prea sunt case în jur, nici prea mult trafic pe drum sau pe apă, depinde de unde vii.

– Probabil că asta e. Dar dacă ce spune Mason are greutate, iar dacă Maxie era ținta lui de fapt, individul are o preferință. Nu? Tânără, blondă, atractivă, zveltă. La fel ești și tu.

– Pot doar să-ți promit că știu mai bine decât oricare altă tânără blondă din acest oraș cum să am grijă de mine. Pot să-ți promit, Xander, să nu îmi asum riscuri inutile și să iau măsuri de precauție rezonabile. Mai spun și că ambele femei pe care le-a omorât locuiau sau lucrau în oraș. Probabil că le-a urmărit ca să le afle obiceiurile. Eu nu am obiceiuri, o rutină – plus că ai destule pe cap și fără să-ți faci griji pentru mine.

– Nimic din ce mă frământă nu e mai important decât tine.

Xander se întoarse la ea și o lăsă fără suflare cu o privire lungă, hotărâtă.

Și din nou câinele alergă de pe verandă, de data asta slobozind și un lătrat.

– E probabil Mason, zise ea punând o mână pe brațul încordat al lui Xander. Ticălosul ăsta răpește femeile în întuneric și pariez că din spate, ca un laș. Nu se apropie de ele din față în plină zi.

– Ai dreptate. Sunt doar agitat.

El se relaxă un pic, când Mason ocoli casa împreună cu Tag.

– Trebuie să dau două telefoane. O să cobor când termin și vă spun ce pot să vă spun. Xander, îmi pare rău pentru prietena ta.

– Da, tuturor ne pare.

– O să văd ce pot să încropesc pentru cină, îi spuse ea lui Xander.

– O să comand pizza sau altceva. Nu trebuie să gătești.

– Sunt și eu agitată. Gătitul ajută.

– Te-ai gândit să cumperi un grătar? Știu să fac grătare, să știi – fripturi, fleici, chiar și pește. El ridică din umeri când ea se opri în ușă. Ți-aș mai da o mână de ajutor cu mesele din când în când.

– De fapt, m-am uitat pe internet la grătare.

– Nu poți să cumperi un grătar online. Sincer oripilat, el se holbă la ea cu o ușoară milă în privire. Trebuie să vezi cum arată și...

– Să-l mângâi? se interesă ea cu un zâmbet larg. Să vorbești cu el.

Mila oripilată se transformă brusc într-un dispreț rece care o amuza.

– Trebuie să-l vezi, repetă el.

Ea începu să fredoneze, apoi se duse să verifice proviziile și să încropească un meniu.

Câteva minute mai târziu, el intră și se așeză în dreptul blatului din bucătărie.

– O să cumpăr eu grătarul.

– Ce?

– Am zis că o să cumpăr eu grătarul.

„Să sotez niște piept de pui", se gândi ea. „Usturoi, ierburi, vin." Distrasă, se întoarse spre el.

– Grătarul? Fii serios, Xander.

– Grătarele sunt lucruri serioase.

Acum ea nu mai râdea.

– Eu n-aș spune niciodată că o ustensilă de gătit sau un aparat de gătit nu e serioasă, de asta am și făcut cercetări pe internet și am ales unele și le-am eliminat pe altele.

– Ai mai cumpărat vreodată un grătar?

– Nu, dar...

– O să mă ocup eu.

Ea își dădu seama că el gândea, simțea și altceva în afară de tristețe. Așa că mai insistă.

– Nu știi ce proprietăți vreau să aibă, nici marca sau dimensiunile. O să mâncăm pui, orez, legume amestecate, decise ea.

– Nu cumperi un grătar online la fel cum nu cumperi nici o mașină online.

Pentru că se simțea mai bine, ea îl mai înțepă o dată.

– Tu ai cumpărat vreodată un grătar?

– Kevin a cumpărat, de două ori, și eu l-am însoțit. E același lucru.

Ea începu să asambleze ingredientele.

– Ei bine, mai e timp destul să ne hotărâm până la vară.

– Ei, aici faci prima greșeală – de fapt a doua, pentru că prima e treaba cu online-ul. Dacă iei grătarul potrivit, poți să-l folosești tot anul, mai ales când îl poți instala chiar lângă bucătărie, așa ca aici.

Ea scoase o oală pentru orez, o puse pe plită, apoi înconjură blatul ca să stea față în față cu el, în timp ce zdrobea usturoiul.

– Habar n-aveam că ești atât de serios în privința grătarelor de exterior. Ce chestii mai învață omul!

– O să cumpăr eu grătarul.

O să mai discute asta.

– Știi să cureți morcovi?

El se încruntă și luă încet o înghițitură de bere.

– Probabil.

Ea scoase morcovii din frigider, luă un decojitor și le împinse spre el pe blat.

– Bine. Curăță, te rog!!

– Am crezut că îi răzuiești cu un cuțit.

Fu rândul ei să se uite cu milă la el.

– Sigur, dacă vrei să lucrezi toată ziua și să faci mizerie. Aici doar... Ea luă un morcov, decojitorul și îi arătă.

– OK, OK, am priceput.

Mason se întoarse la timp ca să-l vadă pe Xander cu un morman de coji de morcov în față și încruntându-se la cel pe care îl curăța în acel moment. Iar sora lui era lângă plită și sota usturoiul.

Destul de domestică atmosfera, se gândi el. Poate că Xander părea nelalocul lui acolo, dar per total, atmosfera era domestică.

– Mason, îți amintești cum să desfaci o conopidă?

– Ăăă...

– Sigur că îți amintești.

Ea îi întinse un cuțit și puse conopida pe un fund de lemn.

– Nici măcar nu-mi place conopida, zise el și se așeză, îmbrăcat acum confortabil, într-un tricou Harvard Crimson și blugi, luând cuțitul.

– Ba îți place când e acoperită de unt și ierburi. E drăguț, făcu ea, să am ajutoare.

– E ca acasă. Mason tăie trunchiul gros, apoi prin mijloc de jos în sus și desfăcu conopida în două. La New York, doar că tu ești bucătarul principal, și nu Harry.

– Când o să ajungă aici, voi abdica, însă doar după ce o să mă lase să mă dau mare. Asta îmi mai oferă două săptămâni să pregătesc un meniu impresionant, să aranjez camerele de oaspeți și să sper că Jenny o să aibă timp să refacă scaunele acelea de sufragerie, zise Naomi și puse puiul în tigaie, unde acesta sfârâi într-un mod foarte satisfăcător.

– O să încerc să fiu pe aici. Aş putea să lucrez temporar din biroul din Seattle.

După o tăcere mai lungă, Mason puse cuţitul deoparte şi-şi ridică vinul.

– OK. O să vă pun la curent, cât pot. Medicul legist o să stabilească exact, dar după examinarea locului şi probele adunate, e limpede că Donna Lanier a fost răpită şi ucisă de acelaşi necunoscut ca Marla Roth. Nu trebuie să ştiţi detaliile, adăugă el şi luă iar cuţitul în mână. Convingerea mea, pe care o împărtăşeşte şi şeful poliţiei, Winston, e că Lanier nu a fost prima lui opţiune. Ea a fost pur şi simplu acolo. La fel ca la prima victimă, şi ea a fost ţinută şi ucisă în alt loc, apoi transportată şi abandonată undeva unde avea să fie găsită repede. El vrea ca noi să ştim că el e aici, că vânează. E arogant, îi place să fie în centrul atenţiei şi savurează teama pe care o provoacă. E inteligent, organizat, are experienţă.

– Adică vrei să spui că a mai făcut asta şi înainte? replică Naomi. Asta vrei să spui, că are experienţă?

– Da. Nu prea are cum să fie o coincidenţă faptul că a răpit amândouă victimele vineri noaptea şi le-a ţinut până duminică. Putem să speculăm că are weekendurile libere sau că în weekend se bucură de izolarea de care are nevoie.

– Încă mai crezi că locuieşte aici, zise Xander în timp ce termina de curăţat ultimul morcov, aşteptând un răspuns.

– Nu pot să elimin pe cineva care locuieşte în oraş, lucrează în oraş sau care lucrează sau locuieşte în zonă.

– De ce? vru să ştie Xander. Nu am avut aici în zonă niciodată violatori sau criminali.

– S-ar putea să nu fi acţionat acasă până acum. Poate că până acum a răpit vreo persoană aflată în trecere, vreun excursionist şi să fi îngropat sau ascuns cadavrul. Se poate să fi obţinut recent, prin cumpărare, moştenire, divorţ, un loc pe care să-l poată folosi ca să acţioneze. Până acum cele mai multe locuinţe închiriate au fost verificate şi eliminate. Mai verificăm lucrătorii sezonieri, chiriaşii, rezidenţii noi, turiştii care au fost în zonă de când a fost răpită prima victimă. O să continui să fac cercetări şi să analizez crime. O să găsesc un tipar, o să descopăr mai multe lucruri, vom avea resursele

complete ale FBI la dispoziție. Am rugat o cunoștință pe care o am la biroul de analiză comportamentală să verifice fișiere, să verifice profilul făcut de mine, să vadă dacă sunt pe pista corectă sau dacă mă înșel. Dar fie că necunoscutul locuiește și lucrează în zonă, fie doar s-a întâmplat să vină prin partea locului, cu siguranță încă mai e aici. Nu i-a mers suficient de bine încât să plece mai departe.

– Naomi e genul lui.

– Xander!

Enervată, Naomi întoarse puiul în tigaie.

– Da, așa e. Cred că are preferințe, iar Naomi se potrivește cu preferințele lui. Am încredere în ea că va lua precauțiile necesare.

– Am zis că o s-o fac.

– Te iubesc, Naomi.

Ea oftă din rărunchi.

– Și eu te iubesc, Mason.

– Așa că, chiar dacă ești deșteaptă, atentă și știi cum să te aperi, tot o să îmi fac griji pentru tine.

– Iar eu îmi fac griji pentru tine, agent special Carson. Mai ales de când știu că nu poți să iei și tu ceea ce noi, civilii, considerăm precauții rezonabile.

– Ai putea să-ți petreci vreo două săptămâni în Seattle, sugeră Xander. Să stai cu fratele tău acolo, mai faci niște cumpărături, lucrezi. Le va da ocazia să facă parchetul din casă.

– În primul rând, eu și Kevin avem un program, iar parchetul rămâne la sfârșit. În al doilea rând, și toate celelalte numere după aia, nu plec de aici să mă refugiez la Seattle pentru ca fratele meu mai mic să aibă grijă de mine.

– Ești doar cu doi ani mai mare, obiectă Mason. Asta nu mă face fratele tău mai mic. N-o să vrea să meargă, adăugă el pentru Xander. Am purtat aceeași conversație cu ea în gând mai devreme și m-am lovit mereu de același zid. Dar asta s-ar putea să vă facă să vă simțiți mai bine. I-ai spus despre hoț, Naomi?

– Nu m-am mai gândit la asta de ani întregi.

Naomi luă vinul, turnă puțin în tigaie, apoi acoperi totul cu un capac și dădu focul mai încet.

– Ce hoț?

– La New York. Naomi era în vacanța de vară de la colegiu și lucra la restaurant. A decis să se întoarcă într-o seară pe jos acasă.

– Era o seară frumoasă, adăugă ea.

– Așa s-a gândit și hoțul. În fine, tipul ăsta se apropie de ea – cu un cuțit – și îi cere banii, ceasul, cerceii, telefonul.

– I le-aș fi dat pe toate, așa cum ne-au spus unchii de un milion de ori.

– Poate că da, ridică Mason din umeri. Dar ticălosul s-a gândit că era o femeie lipsită de apărare și speriată. Și drăguță. Așa că a încercat ceva.

– Și a rânjit, declară Naomi, amintindu-și acum, ba chiar a mai și râs batjocoritor.

– L-a lovit la coaie, i-a spart nasul și i-a dislocat umărul, a sunat la urgențe. Când au ajuns polițiștii, tipul încă era pe jos, gemând.

– N-ar fi trebuit să pună mâna pe sânul meu. N-ar fi trebuit să mă atingă.

– I-ai spart nasul. Absolut fascinat, Xander îi studie mâinile subțiri și de-a dreptul elegante. Îți place să spargi nasuri!

– Nasul e o țintă rapidă și fiabilă – atac și defensivă. Al tău îmi place. Naomi adună morcovii, conopida, broccoli pe care îl pregătise ea într-o strecurătoare mare și le duse la chiuvetă să le spele. Așa că să nu mă înfurii.

– Dă-mi doar de știre dacă nu ești în dispoziția ca eu să încerc ceva.

Ea râse și aduse morcovii înapoi ca să-i taie pentru prepararea la aburi.

– Vei fi primul care află. Ați curățat excelent conopida și morcovii. Sunteți amândoi eliberați de îndatoriri, dacă vreți să scoateți câinele afară sau mai știu eu ce altceva. Aveți cam treizeci de minute.

– Ai venit cu motocicleta? îl întrebă Mason pe Xander.

– Da.

– Nu m-ar deranja să mă uit la ea.

– Sigur. Xander deschise drumul prin spate și în jurul casei. Doar să știi că mâine-dimineață vin grădinarii. Devreme.

– Definește devreme.

– Pe la șapte. Poate un pic mai devreme.

– La fel de devreme sau mai devreme decât echipa bocănitoare din interior. Mă rog. Voiam să spun că nu m-ar deranja să lucrez din Seattle şi să vin aici doar de două ori pe săptămână, pentru că tu ai grijă de ea. Şi nu voiam să spun asta ca să mă audă ea.

– M-am prins. Mă simt mai confortabil ştiind că poate să-i disloce ticălosului umărul. Dar chiar şi aşa...

– Da, chiar şi aşa. Nu ştiu absolut nimic despre motociclete, făcu Mason şi îşi înclină capul să o studieze. Doar că arată impresionant.

– OK.

– Ambele femei au fost răpite din oraş, aşa că trebuie să iau în considerare faptul că deocamdată acolo e terenul lui de vânătoare. Dar Naomi e genul lui, iar ea face cumpărături, merge la bancă şi are afaceri în oraş. Ea e genul pe care îl caută.

– M-am prins şi eu de asta. O să fiu aici în fiecare seară. Vineri seară cântăm la Loo. O să mă asigur că vine şi mă asigur că Jenny şi Kevin vor sta cu ea până închidem.

– Pot să vin şi eu. Voi fi acolo. Ea va fi prevăzătoare, dar cred că tipul ăsta acţionează rapid, îşi răpeşte victimele rapid.

În timp ce vorbea, Mason cerceta casa, căutând slăbiciuni ale sistemului de securitate.

– Nu există răni defensive pe nici una din victime. Nu au avut ocazia să reacţioneze. Oricine poate fi luat prin suprindere, chiar dacă sunt prevăzători, chiar dacă au studiat artele marţiale şi auto-apărarea, aşa că va trebui să accepte că o vreme nu va mai putea petrece la fel de mult timp singură, pe cât i-ar plăcea.

– Se descurcă destul de bine cu oameni prin preajmă.

– Pariez că mai bine decât şi-a imaginat chiar ea că ar putea s-o facă. Nu ştie că eşti îndrăgostit de ea.

Xander nu răspunse, dar îi susţinu lui Mason privirea hotărâtă.

– Abordez subiectul, pentru că ea e cea mai importantă persoană din viaţa mea. Am trecut amândoi printr-un coşmar şi din aşa ceva nu te eliberezi niciodată complet, tocmai pentru că el se află într-o celulă în Virginia de Vest. Mama noastră nu a fost suficient de puternică încât să trăiască pe marginea coşmarului. Naomi a descoperit-o, se întorsese de la şcoală în pauza de masă să ia ceva şi a găsit-o deja rece.

– Știu, cel puțin o parte din poveste. Am făcut cercetări după ce mi-am dat seama despre Bowes. Și am găsit articolul pe care l-a scris atunci pentru *New York Times*. Nu am vrut să ating un punct sensibil din greșeală, așa că am citit ce am putut găsi. Îmi pare rău pentru mama ta.

– I-a mai dat încă o lovitură lui Naomi. Eu? Sigur că am trăit și eu cu asta, dar nu eu sunt cel care am văzut direct ce făcuse tatăl nostru. Nu sunt eu cel care a ajutat la scoaterea unei victime dintr-o gaură în pământ și aproape să o car prin pădure. Nu sunt eu cel care a venit acasă să-mi găsesc mama moartă. Naomi nu are grade de separare. Și s-ar putea să nege, ba chiar va nega asta, dar o parte din ea nu se consideră demnă de a fi iubită.

– Aici se înșală.

– Da, așa e. Am fost la consiliere, am avut unchii care ne-au ajutat, dar nimeni altcineva nu are imaginea a ceea ce au făcut părinții noștri, altora, nouă, așa cum le are ea în minte. Așa că o parte din ea crede că nu e în stare să iubească pe altcineva, în afară de mine și de unchi, și că nu merită să fie iubită.

– Ei bine, ridică Xander din umeri, va trebui să se obișnuiască cu situația.

Simplitatea acestei afirmații degajate îi smulse lui Mason un zâmbet.

– Ești benefic pentru ea. Asta m-a iritat la început când am ajuns aici și am observat asta. Dar am depășit momentul.

– M-ai verificat și pe mine?

– O, da, de la bun început!

– M-ai fi dezamăgit dacă nu o făceai. N-o să-i fac niciodată rău. Asta e o prostie, zise Xander imediat. De ce spun oamenii așa ceva? Sigur că o să ajung să-i fac rău. Oricine face sau spune ceva stupid sau meschin, sau se poartă ca un ticălos uneori va sfârși prin a răni pe cineva. Ce vreau să spun e că...

– Știu ce vrei să spui și te cred. Așa că, suntem în regulă?

– Da, suntem în regulă.

Mason îi întinse mâna și Xander o acceptă.

Apoi el se uită din nou la motocicletă.

– Ce-ar fi să mă lași să o conduc?

Xander analiză posibilitatea şi se legănă pe călcâie.

– Ai mai fost vreodată pe o motocicletă... adică să o conduci?

– Nu, dar sunt agent FBI. Ar trebui să ştiu cum să conduc o motocicletă. Nu? Dacă la urmărirea unui criminal, trebuie să sar pe o motocicletă şi, din cauza lipsei de experienţă şi de cunoştinţe tehnice, respectivul criminal scapă nepedepsit? Nici unul din noi nu s-ar simţi bine.

Amuzat, Xander desfăcu casca.

– OK.

– Pe bune? Chiar vorbeşti serios? Şi radiind ca un puşti în dimineaţa de Crăciun, Mason luă casca.

– Sigur. Dacă o strici, plăteşti pentru reparaţii. Dacă ajungi la urgenţă, o să se răcească mâncarea. Pot să trăiesc cu asta.

– N-am permis de motocicletă.

– Eşti de la FBI.

– La naiba, chiar sunt! Încântat, Mason îşi petrecu un picior pe partea cealaltă şi se aşeză. Acum ce naiba fac?

Curând, atrasă de motorul turat şi de strigătele de război ale lui Mason, Naomi ieşi pe uşa din faţă.

– Acela e... Mason pe motocicleta ta?

– Da.

Xander şedea pe trepte împreună cu Tag.

– Când a învăţat să conducă o motocicletă?

– În principiu acum.

– O, Doamne Sfinte! Dă-l jos până nu se răneşte.

– E bine, mami.

– Ei bine, dă-l jos pentru că e gata masa, pufni ea.

– S-a făcut.

Mason se ridică în timp ce Naomi se întoarse în casă şi decise că era mai bine pentru toată lumea dacă aştepta până când ea era cu spatele ca să se ridice pe o roată.

Fratele ei învăţa repede.

Capitolul 25

Casa lui Naomi era plină de oameni și de unelte și aparate gălăgioase. Acum și curtea ei din față era plină de oameni și de unelte și aparate gălăgioase.

Nu putea să-l sfideze pe fratele ei, la fel și gândirea normală a ei și a lui Xander și să pornească la plimbare prin pădure sau de-a lungul malului în căutarea liniștii. Timp de două ore se strădui să valorifice situația cât mai bine făcând fotografii cu ce era în esență o demolare – la fel ca la interior –, în timp ce Lelo dezrădăcina cu un tractor masiv de care atașase lanțuri, tufe bătrâne și lemnoase, precum și rădăcini urâte pe care ea se dezvățase să le mai observe.

Sunetul mașinii de mărunțit lemn, al drujbelor, al camioanelor se alătura celui al pistoalelor de cuie și fierăstraielor.

Tag savura fiecare minut.

La un moment dat Naomi se refugie în interior, își puse căștile în urechi și acoperi sunetele aproape complet cu muzică.

Când simți o mână pe umăr, aproape că sări de pe scaun.

– Iartă-mă, se scuză Mason.

– Doamne! Nu știam că te-ai întors.

– N-ai fi auzit nici măcar un avion cu gălăgia asta – plus Lady Gaga, care-ți urla în urechi.

– Lady Gaga și alții mă ajută să suport restul, zise ea, dar își scoase căștile și opri play-listul. Au făcut… autopsia?

– Da. Nu pot să-ți spun prea multe. Nu mai mâncase și nu mai băuse nimic cam de vineri seară de pe la ora nouă. Asta se aseamănă

cu cazul Marlei. Acelaşi tip de lamă a fost folosit la amândouă. Fără amprente sau ADN, fără păr altul decât al ei, şi asta se aseamănă. Tipul e foarte prevăzător. În fine, o să ies să lucrez pe verandă o vreme, să profit de soare. Mă duc mâine la Seattle şi – surpriză! – se anunţă ploaie.

– Nu ştiu cum poţi să lucrezi afară cu toată gălăgia asta.

– Cu ajutorul marii mele puteri de concentrare. Astea sunt frumoase, făcu el semn spre fotografiile de pe ecranul ei. Le-ai făcut în pădurea de la vest de aici?

– Da. Tocmai verificam descărcările şi comenzile. Şi cred că o să fac mai multe caiete de noţiţe cu imagini din natură. Se pare că se vând bine.

Dorindu-şi compania lui câteva minute în plus, ea începu să deruleze imaginile.

– Asta, nu, nu, da. Şi asta. Apoi... poate asta.

– Stai puţin. Ăsta e... Cum se numeşte?

– E un trunchi-mamă.

– Da, da, pentru că din acest trunchi căzut se hrănesc alte plante. Muşchi, ciuperci şi licheni.

– Şi copacii mai tineri. Îmi place cum cresc din el, felul în care – aici cel puţin – rădăcina îmbracă trunchiul-mamă.

– E foarte frumos. Cu o mână pe umărul ei, Mason se aplecă mai mult, să studieze imaginea.

– Când ai făcut fotografia asta?

– O, asta e online de câteva săptămâni. Am avut multe vizualizări, un număr decent de descărcări. M-am gândit să mai tai din ea şi ar face o imagine frumoasă de agendă, pentru varianta unui set de opt.

– Da, îmi dau seama. În fine, mă duc să lucrez, te las să te întorci la ale tale.

Abia se apucase din nou de treabă, când cineva o bătu iar pe umăr. Măcar de data asta nu se sperie.

– Scuze. Kevin o mai bătu o dată pe umăr. Voiam să te întreb dacă eşti pregătită să te mutăm în studioul tău.

– Chiar e gata?

– Chiar e gata şi putem să începem să lucrăm iarăşi aici mâine-dimineaţă.

– Atunci sunt gata. Lasă-mă să închid şi să deconectez şi toate cele.

– Putem să scoatem mai întâi materialele şi restul.

– Am nevoie de mesele alea de lucru pe care le-am cumpărat. Sunt puse jos.

– Le-am adus deja sus, inclusiv restul pe care le-ai marcat pentru studiou.

– Va trebui să-i spunem lui Jenny că o să am nevoie de birou oricând va putea să-l termine.

– O, ştie asta. O informez mereu.

– Atunci să mă apuc de treabă.

– Of, aproape uitasem. De parcă ar fi vrut să-şi repornească propria memorie, Kevin se lovi cu palma la tâmplă. Lelo şi taică-su au nevoie de tine afară. O să mutăm lucrurile fără tine.

– Foarte bine. Ea închise totul şi scoase aparatele din priză.

Coborî pe scările din spate şi se grăbi prin casă spre partea din faţă.

Erau întrebări despre culori, înălţimi, naturalizări, seminţe de iarbă. Ea trebui să treacă de la munca ei din studiou la cea din grădină. În timp ce răspundea, dezbătea, întreba, îşi spuse că va fi minunat să aştepte vara viitoare, cu totul aranjat şi cu liniştea înconjurând-o ca un dar de la Dumnezeu.

Schimbând iarăşi registrul, se întoarse sus. I se păru ciudat că uşa de la studioul ei era închisă şi nici urmă de echipă pe nicăieri.

Deschise uşa şi încremeni.

Biroul pe care-l văzuse prima oară în hambarul lui Cecil stătea strălucind cu faţa în direcţia dorită de ea, cu scaunul de piele pe care-l cumpărase în spatele lui. Computerul ei, cutiile ei de ieşiri şi intrări, lampa ei de birou erau puse pe el, alături de o mică vază cu flori sălbatice.

Instrumentele ei, echipamentele, materialele, toate erau aranjate aşa cum schiţase ea – iar uşa glisantă montată la debara fusese lăsată deschisă ca să arate cum erau toate organizate pe rafturi.

Pereţii în nuanţa caldă de coniac ofereau fundalul perfect pentru unele dintre fotografiile ei înrămate.

Jenny stătea cu mâinile strânse la piept, agitată, alături de un Kevin care zâmbea cu toată gura.

– Spune-mi că-ţi place. Te rog, te rog, să-ţi placă.

– Doamne Sfinte! Eu...

– Rosteşte cuvintele mai întâi. Spune că-ţi place.

– Sigur. Sigur că-mi place. Ar însemna să fiu nebună ca să nu-mi placă. Ai terminat biroul. Nu mi-ai spus.

– Surpriză! făcu Jenny şi-şi ridică braţele în sus.

– Este exact aşa cum mi-l doream. E mai mult decât am avut vreodată. N-am avut niciodată un spaţiu de lucru ca ăsta. Întotdeauna am fost pe fugă. Mai mult decât uimită, se plimbă prin cameră. O! Podeaua! Podeaua e gata aici!

– Asta a fost şmecheria, zâmbi Kevin şi mai tare. Să-ţi arătăm cum lemnul original a fost restaurat perfect. Mi-am zis, hei, hai să terminăm aici – durează mai mult, dar nu va mai trebui să muţi totul când o să facem restul parchetului. E gata.

– Nu e chiar gata. Mai e nevoie de o canapea aici şi de o masă. Un loc confortabil pentru meditat. Şi un covor decorativ, perne, o pătură. O să găseşti ce-ţi trebuie. Dar îţi place.

Incredibil de mişcată, Naomi îşi trecu degetele peste petalele florilor sălbatice.

– Nu a făcut nimeni vreodată atâtea eforturi pentru mine, cu excepţia familiei.

– Noi suntem parte din familie acum.

Cu ochii în lacrimi, Naomi se întoarse.

– Jenny.

Jenny alergă spre ea şi o strânse în braţe, se legănă, ţopăi şi plânse un pic.

– Sunt aşa de bucuroasă. Sunt aşa de bucuroasă că eşti bucuroasă.

– Mulţumesc tare mult. Tare mult. Eşti cea mai tare.

– Aşa e!

Acum râzând, Naomi se trase înapoi.

– Sunteţi amândoi!

– Suntem! Ne-am temut că Lelo nu va fi în stare să te ţină afară suficient timp cât să apucăm noi să terminăm, dar a reuşit.

– Deci, despre asta era vorba.

– Suntem cei mai buni. Cei mai buni şi secretoşi. Trebuie să plec.

– O duc înapoi acasă cu maşina.

– Se teme chiar şi să mă lase singură în maşină. Toată lumea e aşa de revoltată... dar n-o să ne gândim la asta acum. Clipind, ca să-şi îndepărteze lacrimile, Jenny flutură cu mâna prin aer, ştergând parcă gândurile triste. O să te aşezi în scaunul tău nou şi o să te bucuri.

– Cu siguranţă asta am să fac. Vă mulţumesc amândurora. Tuturor.

Rămasă singură, făcu exact ce îi spusese Jenny să facă. Se aşeză şi se bucură de tot ce era în încăpere. Apoi se ridică şi se duse să se uite la toate. Apoi, uitând de gălăgie, îşi oferi plăcerea de a lucra în propriul birou.

Cu Tag preferând compania lui Mason şi toate instrumentele şi materialele ei exact acolo unde şi le dorea, Naomi pierdu noţiunea timpului în cel mai bun mod cu putinţă. Productivitatea şi plăcerea de a lucra într-un spaţiu aşezat şi organizat îi sugerau că sacrificase prea mult toate astea pentru a putea strânge şi pleca într-o clipă dacă simţea nevoia.

Nimeni nu o fugărea, se gândi ea, în afară de propriile fantome şi nevroze. Venise timpul să dea toate astea deoparte, timpul să nu se mai îndoiască de faptul că trecutul rămăsese în trecut.

Avea un cămin, iar în el va privi sosirea verii, apoi va simţi schimbarea din aer, apoi şi schimbarea luminii când toamna va picta lumea în culorile ei. Va aprinde focuri când vor sufla vânturile iernii şi va fi tot aici, când în primăvară vegetaţia se va trezi la viaţă.

Avea un cămin, se gândi ea din nou în timp ce adăuga ultimele fotografii pe pagina ei de internet. Avea prieteni, prieteni foarte buni. Avea un bărbat pe care... Foarte bine, poate că nu era în totalitate pregătită pentru ce simţea pentru Xander, dar era pregătită să vadă ce avea să se întâmple mâine sau săptămâna următoare, sau... Poate că doar aşa putea să se pregătească în această chestiune, luând fiecare săptămână la rând.

Dar era o îmbunătăţire impresionantă.

Însă cel mai mult era pregătită să fie fericită – fericită până la capăt. Să păstreze ce avea, ce construia aici pentru ea.

Acum venise timpul, venise de mult, se gândi ea în timp ce văzu ceasul de pe computer, să coboare şi să facă ceva de mâncare.

O luă pe scara din spate, amintindu-şi să pună pe lista ei lămpile pentru zona asta şi, fredonând Katie Perry care îi rămăsese în minte după ce închisese muzica, aproape că dansă până în bucătărie.

Acolo îl găsi pe Mason, cu laptopul deschis aşezat pe blat, cu hărţile desfăcute, cu cafeaua aburind lângă el şi cu câteva dosare împrăştiate printre toate astea.

– Hei. Am crezut că lucrezi afară la soare.

– Aveam nevoie de mai mult spaţiu.

– Văd asta. Nu e o problemă. Am destul spaţiu pentru nişte farfale cu creveţi la care m-am gândit.

– L-am rugat pe Xander să aducă pizza. E pe drum.

– Oh! Ajunsese deja la frigider şi se întoarse. E în regulă, dacă ai chef de pizza mă scuteşti de nişte muncă.

Închise frigiderul şi-şi schimbă dispoziţia, decizând că vor putea să mănânce pe terasă.

– Unde e câinele?

– A vrut afară. Toată lumea a plecat.

– Văd sau mai degrabă aud. Am lucrat mai mult decât plănuisem. Trebuie să-mi vezi studioul. Bucuria i se citea pe chip. E terminat şi e minunat. O să-mi fac şi o cameră obscură, la subsol. Nu fotografiez prea des pe film, iar Kevin a zis că va fi uşor de făcut acolo jos. Aşa că va fi liniştit, şi nu în drum, o valorificare de spaţiu. Se întoarse şi constată că el o privea în tăcere. Eu vorbesc aiurea, tu lucrezi. De ce să nu mă duc eu afară să te las să termini ce ai de făcut?

– De ce să nu stai jos? Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva.

– Sigur. E totul în regulă? Sigur că nu e nimic în regulă, zise ea şi-şi închise ochii preţ de un minut. Am fost aşa de concentrată pe spaţiul meu, pe munca mea, încât am uitat de Marla şi de Donna. Am uitat de munca ta. Se aşeză lângă el. O vreme nu mi s-a părut real. Înmormântarea Donnei e poimâine, iar Xander... E a doua înmormântare de când sunt aici. A doua înmormântare îngrozitoare.

– Ştiu. Naomi...

El se întrerupse când Tag sosi alergând din faţă, dansă pe loc şi alergă din nou afară.

– Ar trebui să fie Xander cu pizza, zise ea și dădu să se ridice.

– Stai, te rog, jos.

– Ai descoperit ceva, zise ea și-l apucă strâns de braț. Ceva cu privire la crime. Se răsuci pe scaun când Xander intră și aruncă pizza pe dulapul de lângă aragaz. Ce ai aflat?

– Lasă-mă să încep așa. Naomi, asta e fotografia pe care ai făcut-o în pădure, la vest de aici. Cu trunchiul-mamă.

Ea se încruntă la imaginea pe care Mason o deschisese pe computer.

– Așa e. De ce ai descărcat-o?

– Pentru că pe asta am făcut-o în ziua în care am descoperit cadavrul Donnei. Tăiată cu grijă, se gândi el, în timp ce trecea la ea. E același trunchi.

– Foarte bine, da.

– Corpul Donnei a fost abandonat chiar lângă potecă, alături de trunchiul ăsta. E un drum de opt minute prin pădure – și asta fără să cari șaptezeci de kilograme. M-a deranjat de la bun început. De ce să o ducă atât de departe? Vrei să fie descoperită, atunci de ce să o duci atât de adânc în pădure – să faci atât efort, să pierzi atât timp? De ce acolo?

– Nu știu, Mason, poate dorea să nu fie descoperită imediat.

– Nu avea nici un rost. Dar locul ăsta, chiar aici, făcu el bătând în ecran. Are o semnificație. Ai poza asta pe site de două săptămâni.

Ea simți cum o ia cu frig.

– Dacă ți-a venit cine știe ce idee ciudată... că imaginea asta l-a inspirat sau a jucat vreun rol pentru locul unde a lăsat-o, nu are nici un sens. În primul rând, am o duzină de imagini din zona respectivă.

– Trebuia să aleagă una, zise Xander cu chipul înnegurat, studiind imaginile.

– E doar o coincidență ciudată, insistă Naomi. Deranjantă, dar o coincidență. Abia dacă le cunoșteam pe ambele victime. Sunt aici doar din martie.

Mason nu spuse nimic și deschise o a doua imagine – cea pe care o făcuse cu promontoriul, apoi aduse încă una alături.

– A ta și imaginea de la locul crimei. Pe pagina ta, Naomi, de două luni.

Iar frigul care o cuprinsese se adânci, ea simțindu-l direct în oase.

– De ce ar folosi cineva fotografiile mele ca să aleagă unde lasă un cadavru? Nu are sens. Nu are.

– Oprește-te. Xander o apucă de umăr și vorbi pe un ton aspru. Oprește-te și respiră.

Enervată de tonul lui, ea reuși să-și alunge presiunea de pe piept.

– Nu are absolut nici o noimă.

– Iar ce le-a făcut Marlei și Donnei are?

– Nu, nu, dar asta e... Asta e patologia, nu? Ea i se adresă lui Mason. Știu destule despre ce faci ca să înțeleg asta. Dar nu înțeleg cum ai putea lua imaginile astea și să spui că ucigașul e – ce? – un fan al lucrărilor mele?

– E mai mult de atât.

Xander își pusese acum ambele mâini pe umerii ei și, deși îi masa mușchii încordați, ea își dădu seama că scopul era să o țină așezată.

– Ce mai e?

Mason îi luă mâna un moment, o strânse, apoi afișă o altă imagine.

– Ai făcut fotografia asta în Death Valley în februarie. Poliția locală mi-a trimis imaginile de la locul unde a fost abandonat cadavrul.

El afișă imaginea pe ecran și auzi cum ea începe să respire șuierat.

– Victima are spre treizeci de ani, albă, blondă, locuia și lucra în Las Vegas. Victimă cu risc ridicat – stripteuză, dependentă de droguri, prostituată. Nu a apărut pe lista de crime asemănătoare a lui Winston, pentru că poliția locală l-a acuzat pe proxenetul ei, despre care se știa că-și mai altoia fetele, de crimă. În ianuarie ai făcut fotografia asta în Kansas – Melvern Lake. Corpul unei femei de șaizeci și opt de ani a fost aruncat aici. El afișă din nou imaginea corespunzătoare. Femeia locuia singură și cum i se spărsese casa și i se furaseră lucruri, au pus crima pe seama unui jaf care s-a terminat prost.

– Dar a fost la fel cu restul, zise Naomi încet. Ce i s-a făcut ei, la fel.

– Există un șablon. Ai venit acasă de Crăciun cu avionul.

– Da, mi-am lăsat mașina la aeroport. Nu voiam un drum așa de lung cu mașina pentru o săptămână cât stăteam acasă.

– O fotografie pe care ai făcut-o în Battery Park și imaginea corespunzătoare de la locul crimei. O altă victimă cu risc ridicat. Prostituată, drogată, în jur de douăzeci și cinci de ani. Blondă.

– Donna nu era blondă. Iar femeia mai în vârstă...

– Donna nu a fost prima lui alegere. Nici femeia mai în vârstă. E un tipar, Naomi.

Frigul, ca o minge zimțată, de gheață, i se instală în abdomen.

– Îmi folosește munca.

– Mai sunt și altele.

– Cât de multe?

– Încă patru la care pot să fac legătura prin imagini. Apoi mai sunt persoanele dispărute din zonele în care am putut să te urmăresc prin fotografii. Am nevoie de date... date și locuri pentru ultimii doi ani. Tu ții evidența.

– Da, nu scriu despre un loc decât după ce am plecat – sunt previzătoare. Dar țin o evidență a locurilor pe unde am fost, în ce dată am făcut fotografiile. E pe computerul meu.

– O să trebuiască să mi-o trimiți. Dacă ai evidența și pe o perioadă mai mare, o vreau și pe aia.

Naomi se concentră pe mâinile lui Xander, mâini calde și ferme pe umerii ei.

– Am o evidență de când am plecat din New York, acum șase ani. Am tot.

– Vreau totul. Îmi pare rău, Naomi.

– El nu mi-a găsit din întâmplare pagina de internet și a decis să-mi folosească fotografiile. Mă urmărește, fie de-a dreptul, fie prin intermediul blogului sau al fotografiilor. Cât de departe în timp ai ajuns?

– Acești doi ani deocamdată.

– Dar tu crezi că durează de mai de mult?

– O să aflu.

– Nu urmărește, te pândește. Când umerii ei se încordară sub mâinile lui, Xander o întoarse pe scaun. O să faci față la asta, pentru că trebuie. O să facă față, zise el către Mason, fără să-și ia ochii de la Naomi. Te pândește de cel puțin doi ani. Preferă ca victimele să fie blonde, pentru că tu ești blondă. Și ele sunt toate tu. Asta încearcă fratele tău să nu-ți spună.

– E o teorie și am nevoie de mai multe informații.

Xander îi aruncă o privire rapidă lui Mason, scurtă cât o bătaie de inimă.

– Încerci să o iei cu binişorul, pentru că ţi-e teamă că se va prăbuşi. Dar ăsta nu e stilul tău, nu-i aşa, Naomi? El îi întâlni privirea şi i-o susţinu. Tu n-o să te prăbuşeşti.

– N-o să mă prăbuşesc. O parte din ea încerca disperată să repare crăpăturile. El... El le răpeşte şi le ţine câteva zile, ca să le violeze, să le tortureze, ca să se satisfacă. După ce le bate şi le violează, le ţine în întuneric, le sufocă, le ţine legate şi cu căluş în gură, le strangulează.

Ea trase tremurat aer în piept, apoi încă o dată, mai ferm, înainte să se întoarcă spre Mason.

– La fel ca tatăl nostru. Prea mare e asemănarea cu tatăl nostru, prea mare ca să spui că există şi alţi bărbaţi cruzi şi bolnavi care fac asta. Ucide în stilul lui Thomas Bowes şi mă urmăreşte în acelaşi fel în care l-am urmărit pe tatăl nostru în acea noapte.

– Sunt de părere că l-a studiat pe Thomas Bowes – s-ar putea să-i fi şi scris, să-l fi vizitat şi o să urmăresc firul acesta. Mai cred că te-a studiat şi pe tine. E aici şi, pentru prima dată de când pot să verific, a ucis de două ori în acelaşi loc.

– Pentru că eu am rămas în acelaşi loc.

– Da. Din ce îmi pot da seama, a evoluat, metoda lui nu e exact la fel cu cea a lui Bowes, dar o imită.

Nu există coincidenţe, nu există scuze, îşi porunci ea. Faptele era clare şi la obiect. Trebuia să le înfrunte.

– De ce nu a venit după mine? Celelalte sunt ceea ce tu numeşti surogate, de ce nu a venit după mine? Trebuie să fi avut nenumărate ocazii.

– Pentru că atunci s-a terminat, vorbi Xander ridicând din umeri. Scuze, i se adresă apoi lui Mason. Asta are sens.

– Şi eu sunt de acord. Încă mai am treabă, mai multe lucruri de analizat, dar pot să-ţi spun că am destul material ca să-i conving pe şeful poliţiei, Winston, şi pe coordonatorul unităţii de analiză comportamentale să trimită o echipă aici. Necunoscutul nostru e deştept, organizat, orientat spre misiune şi tenace. Dar mai e şi arogant – iar această aroganţă, de a folosi acele locuri anume ca să abandoneze

cadavrele, o să ducă la rezolvarea cazului. O să-l oprim, Naomi. Dar am nevoie de informațiile de la tine. E important.

– O să mă duc sus, să-ți trimit fișierele.

Naomi se ridică de pe taburet, urcă scările din spate fără să mai rostească un singur cuvânt.

– Își spune că nu se poate așa ceva. Mason făcu un semn cu mâinile, cuprinzând casa, viața ei. Nu acum. Ea a încercat să lase în urmă ce reprezintă Bowes.

– Da, își spune asta. Dar greșește.

Mason aprobă din cap, dădu să se ridice, apoi se așeză la loc.

– Du-te tu. Torța ți-a parvenit când eu nu eram aici. Plus că amândoi suntem copiii lui. Are nevoie de cineva care nu poartă povara asta.

– O să mă ocup eu.

Naomi era așezată la biroul ei, la biroul ei restaurat și minunat în frumosul ei studiou. Un spațiu în care, doar cu o oră mai devreme, se simțise fericită și plină de speranță.

Oare chiar crezuse, se întrebă, chiar crezuse că trecutul rămâne în urmă? Nu rămâne niciodată în urmă. Nu se termină niciodată. Fantomele nu puteau fi exorcizate.

Și din nou viața unui ucigaș se împletea și se răsucea în jurul vieții ei.

Când auzi pași, deschise computerul și începu să deschidă fișiere.

– O să dureze câteva minute, zise ea foarte, foarte calmă, când Xander intră în birou.

– M-am prins. El se plimbă, studie încăperea, aspectul și atmosfera ei. Epatant, dar nu prea elegant. E greu să realizezi așa ceva.

– Ar trebui să cobori. Tu și Mason ar trebui să mâncați pizza până nu se răcește.

– Pizza rece nu e rea.

– N-ai ce să faci aici, Xander.

– Ei, aici greșești. Mai ai nevoie de un scaun aici. Cum poate altcineva să stea pe aici și să te bată la cap cât lucrezi? De ce nu spui ce îți umbă acum prin minte? Oricum o parte mi-o pot închipui deja.

– Vrei să spun ce-mi umblă prin minte? Hai să încep cu faptul că, dacă nu-mi cumpăram o casă aici, Donna încă ar mai fi în viață.

– Aşa deci, direct la clişeu? El scutură din cap. Mă aşteptam la mai mult. Asta nu e nici măcar o provocare. Dacă ai fi plecat, câte altele ar mai fi trebuit să moară înainte ca cineva asemeni fratelui tău să-şi dea seama de tipar? Şi care ar fi fost şansele ca altcineva în afară de el să vadă legătura cu fotografiile tale?

– Nu ştiu care ar fi fost şansele. Dar evident, şansele ca eu să fiu legată pentru a doua oară de un ucigaş în serie sunt destul de mari.

– Ghinionul tău.

– Ghinionul meu? făcu ea şocată, cu respiraţia tăiată.

– Da, aşa e. E ghinion că un nebun acolo afară e obsedat de tine şi îl imită pe ticălosul de taică-tu. Dar nu tu eşti motivul, tu eşti scuza. Motivul e în mintea bolnavă a acelui ticălos, la fel cum motivele tatălui tău se află în mintea lui.

– Nu are importanţă. Nu are importanţă, scuză, motiv. Nu are importanţă ce e în minţile lor, ce îi mână să ucidă. Contează că în primii doisprezece ani de viaţă am crescut în casa unui monstru, pe care l-am iubit. Contează că locul unde mi-am petrecut primii doisprezece ani din viaţă e cunoscut acum cel mai bine drept locul de acţiune al lui Thomas David Bowes. Contează că povara cu care am crescut ne-a urmărit până la New York, până când mama s-a omorât decât să mai trăiască cu ea. Contează că m-a urmărit, lăsând în urmă moarte, de atunci încoace.

Ea n-avea de gând să plângă. Lacrimile erau inutile. Dar furia, furia uriaşă o simţea ca fiind îndreptăţită.

– Contează că am încercat să mă conving că aş putea avea ce are cea mai mare parte a omenirii. Un cămin, prieteni, oameni la care ţin. Un afurisit de câine prost. Toate astea.

– Şi le ai – toate astea.

– A fost... Este o fantezie. M-am lăsat antrenată, mi-am permis să cred că era real, dar...

– Aşa, şi acum o să strângi să pleci, să vinzi casa, să renunţi la câine?

Faptele erau clare, se gândi ea din nou.

– Câteodată oamenii au rădăcinile atât de măcinate, încât nu ar trebui să încerce să le planteze.

– Asta e o prostie și un argument slab. Dacă vrei să-ți plângi de milă, îți dau voie, dar e un argument slab. Poți mai bine de atât, baby.

– Habar n-ai ce pot, *baby*.

– Pe naiba, nu știu. Și tocmai pentru că știu, știu și că n-o să lași cine știe ce ticălos să te pună pe fugă.

El își puse palmele pe birou și se aplecă spre ea.

– Știu ce poți și al naibii să fiu dacă o să te las să fugi. Ai chiar aici tot ce ai nevoie și o să rămâi.

– Nu-mi spune tu ce-o să fac, zise ea și se ridică brusc în picioare.

– Ba îți spun. O să rămâi pentru tot ceea ce vrei, tot ce ai nevoie se află chiar aici. Tot ce te face fericită e chiar aici. Ai nevoie de mine, iar eu te fac fericită. Și, la naiba, și eu am nevoie de tine, așa că o să rămâi.

– E viața mea, alegerea mea.

– La naiba cu asta. Dacă încerci să fugi, o să te aduc înapoi.

– Încetează să-mi mai spui ce să fac. Încetează să mai țipi la mine.

– Tu ai început. Poate că încă nu ai procesat totul, nu ai cotrobăit suficient de adânc în sacul cu scuze pe care te bazezi, dar simți ceva pentru mine.

– Cum poți să spui asemenea lucruri? Cum poți să minimalizezi asta?

– Pentru că tu o vezi disproporționat de mare, așa că e ușor să înfigi un ac în balonul umflat de tine. Pentru că simt ceva pentru tine, pentru sunt îndrăgostit de tine, la naiba, de asta o să rămâi și asta e!

Ea făcu un pas înapoi și se albi la față.

Xander își dădu ochii peste cap.

– Încetează cu asta și respiră. Urlă și tu la mine. Și nu mai intra în panică atunci când ești furioasă. Și poate că aș fi făcut asta cu mai mult stil, dacă nu aș fi fost furios pe tine.

Sau poate că nu, se gândi el, dar nu conta.

– Lumina soarelui în părul tău. Lumina dimineții. Stai acolo, lucrând la o bucată de placaj, cu lumina pe tine și eu mă simt de parcă m-ar fi aruncat cineva de pe o afurisită de stâncă. Așa că n-o să pleci nicăieri, așa că șterge asta de pe listă.

– Nu pot să lucrez.

– Ar trebui să mai renunți la atitudinea asta de Pollyanna și să o mai condimentezi cu ceva cinism. Lucrurile funcționează, adăugă el. Pentru amândoi. Știu ce funcționează și ce nu. Noi doi ne potrivim, Naomi.

– Asta a fost înainte... Când el ridică din sprâncene, ea își trecu o mână prin păr, încercă să-și regăsească puterea argumentelor. Nu-ți dai seama ce-o să se întâmple? Mă rog și voi continua să mă rog ca Mason să aibă dreptate. Că o să-l găsească și că o să-l oprească. Și sper din tot sufletul că vor face asta înainte să apuce să mai ucidă încă o dată. Dar când îl vor găsi, totul se va destrăma din nou. Eu, tatăl meu și oricine ar fi maniacul ăsta suntem conectați. Iar presa...

– O, la naiba cu presa! O să le faci față.

– N-ai idee cum e.

– O să le faci față, repetă el fără nici o umbră de dubiu. Și nu vei fi singură. Nu vei mai fi singură niciodată. Poți să contezi pe mine.

– O, Doamne, Xander!

Când el se apropie de ea, Naomi încercă se se dea înapoi, scuturând din cap, dar el o înșfăcă, pur și simplu, și o trase la pieptul lui.

– Poți să contezi pe mine. Și, la naiba, chiar asta o să faci!

Îi dădu capul pe spate și o sărută mai blând decât o făcuse vreodată.

– Te iubesc. O sărută din nou, o trase spre el și o ținu strâns. Obișnuiește-te cu asta.

– Nu sunt sigură că e posibil.

– Nu știi până nu încerci. Nu plecăm nicăieri, Naomi.

Xander simți cum ea inspiră și expiră.

– O să încerc.

– E de-ajuns.

ECHILIBRU

Oriunde am fi, tot singuri suntem,
Iar fericirea fie ne-o facem, fie ne-o găsim.

Samuel Johnson

Capitolul 26

Avea impresia că era un interogatoriu. Ştia că nu, ştia asta, dar când Mason veni în studioul ei de dimineaţă şi se aşeză pe scaunul pliant, el îi transformă sanctuarul într-o cameră de interogatoriu.

– N-ai dormit bine, zise el.

– Nu, nu prea bine. Dar nici tu.

– Destul de bine, dar nu suficient de mult. Am lucrat până târziu.

– N-ai coborât la micul dejun.

– Pentru că e cu noaptea-n cap, zise el şi zâmbi un pic. Am luat un covrig, am băut o cafea şi am vorbit cu faianţarii. Camera pe care ai ales-o pentru unchii noştri chiar capătă contur. O să le placă.

– Nu sunt sigură că ar trebui să vină.

– Naomi, ştiu că ai senzaţia că viaţa ta s-a înclinat într-o parte, dar trebuie să continui s-o trăieşti.

– Dacă li se întâmplă ceva...

– Imitatorul nu e interesat de bărbaţi, o întrerupse el.

– E interesat de mine, iar ei sunt ai mei. Aşa.

– O să vină oricum. Lasă asta deoparte un pic. Mă duc în oraş imediat, să mă întâlnesc cu echipa. O să lucrăm de la secţia de poliţie. Nu s-a mai confruntat cu o investigaţie centrată numai pe el, Naomi. Asta schimbă lucrurile.

– Orice am face, n-o să schimbe ce s-a întâmplat deja.

– Nu.

– Şi ştiu, doctore Carson, că nu e bine să mă gândesc prea mult la asta, că e nesănătos şi neproductiv, chiar dacă o fac involuntar.

Știind asta, știind că el gândea asta, o irita îngrozitor de tare.

El dădu din cap, plin de înțelegere.

– Ar trebui să pui accent pe punctele tale forte, dar ai fost întotdeauna genul care analizează prea mult lucrurile.

– Du-te naibii, Mason.

– Un alt punct forte, continuă el, e spiritul tău de observație. Vezi imaginea de ansamblu, dar și detaliile mărunte. Ăsta o să fie un avantaj, ne va ajuta.

– Agerul meu spirit de observație nu m-a informat că am fost urmărită de un ucigaș în serie timp de câțiva ani.

– Ba mai mult chiar, cred. Dar acum, că ești informată, ai putea să revezi un pic trecutul, lucrurile și oamenii pe care i-ai observat. Poți să te întorci acolo și să-ți împrospătezi amintirile uitându-te la fotografiile pe care le-ai făcut – unde, când, ce se întâmpla în jurul tău.

Mai mult, ea voia să se gândească la această informație „mai mult", dar își apăsă degetele pe ochi și își porunci sieși să accepte situația.

– Nu sunt atentă la oameni când lucrez. Îi exclud din mintea mea.

– Trebuie să fii atentă la ei, ca să-i poți exclude. Știi mai multe decât crezi, iar eu pot să te ajut să scoți amintirile la suprafață.

Deși trebui să-și înăbușească un oftat, ea decise că, dacă tot trebuia să treacă printr-o ședință de terapie, era mai bine s-o facă cu fratele ei așezat pe scaun.

– Hai să ne întoarcem mai întâi și să-mi spui de cât de mult timp crezi tu că se întâmplă asta.

– Ai cunoscut-o pe Eliza Anderson?

– Nu știu. Luptându-se deja cu o durere de cap incipientă, Naomi se frecă la tâmple. Nu cred. Mason, m-am întâlnit cu zeci de oameni. La ședințe foto, la galerii, în călătoriile la New York. Sunt recepționeri de motel, chelnerițe și angajați de la benzinării, vânzători, excursioniști. Nenumărați. Șansele să-mi amintesc... Dar brusc își aminti. Stai așa. Liza, cred că îi spuneau Liza. Îmi amintesc că am auzit despre ea la colegiu, în primul meu an, după ce a fost ucisă. Dar, Mason, nu a fost așa ca aici. Și toată lumea spunea că fostul ei prieten a omorât-o. Mai fusese violent și altădată cu ea, de asta se și

despărțiseră. Ea a fost bătută și violată, dar a fost înjunghiată, nu? Și, Doamne, au găsit-o în portbagajul propriei mașini.

– Ce îți amintești despre ea?

– Nu am cunoscut-o. Era cu un an mai mare. Dar am recunoscut-o când am văzut fotografia ei la știri, pe internet, după ce s-a întâmplat. Nu aveam cursuri împreună, nu socializam, dar a venit în restaurantul unde am lucrat în primii doi ani de colegiu, înainte să pot să fac practică la un fotograf. Am servit-o de destule ori încât să-i reținchipul. Acum își aduse aminte iar de chipul ei. Blondă cu păr tuns scurt și buclat, zise ea, fluturându-și mâinile în dreptul urechilor. Foarte drăguță. Destul de politicoasă încât să se adreseze chelneriței, să-i mulțumească. Înțeleg că era blondă, a ucis-o când se îndrepta spre școală, dar nu a fost ținută ostatică o perioadă de timp, nu a fost strangulată.

– Cred că a fost la început. Cred că el s-a panicat înainte să încerce să o stranguleze. A fost o treabă foarte murdară, rapidă, chiar neatentă – și a avut noroc. Dacă investigația nu s-ar fi concentrat atât de tare pe fostul prieten, s-ar fi putut să nu scape basma curată. Ea se certase cu fostul prieten în seara aceea.

– Îmi amintesc că am citit despre asta, am auzit vorbindu-se în campus. Naomi își regăsi calmul, forțându-se să mai scoată și alte amintiri la lumină. El, fostul prieten, încercase să o convingă să se împace, și s-au certat, el a amenințat-o. Oamenii l-au auzit cum i-a spus că o să-i pară rău, că o s-o facă să plătească. Nu avea alibi. Iar ei nu au avut nici o dovadă, nici o urmă și indiferent cât de mult l-au interogat, el nu s-a abătut niciodată de la povestea lui, cum că era singur în cameră, dormind, când ea a fost răpită și ucisă, apoi pusă în portbagajul mașinii ei.

– Ea semăna un pic cu tine.

– Nu, nici vorbă.

– Pe atunci purtai părul mai lung, nu foarte deosebit de al ei. Ea nu era așa de înaltă ca tine, dar era înaltă și subțire.

Din felul în care se opri, din felul în care acei ochi căprui și calzi se fixară într-ai ei, Naomi știu că urmează ceva și mai rău.

– Spune.

– Cred că a folosit-o pe post de surogat, primul, din pricina asemănărilor. S-ar putea să nu fi reuşit să ajungă la tine, aşa că te-a înlocuit. Iar apoi a descoperit excitaţia omorului, de a răpi aceste surogate. În timp a evoluat, a învăţat, s-a rafinat.

– Mason, au trecut zece ani de atunci. Vorbeşti despre zece ani!

– La început, crimele lui erau mai rare. Treceau luni sau chiar un an între ele. Experimenta cu metodele, te studia pe tine, îl studia pe Bowes. S-ar putea să concureze cu Bowes, iar Bowes a avut un şir de doisprezece ani – asta poate fi verificat. Şi tu, şi eu ştim că s-ar putea să fi fost mai lung.

Nu putea să mai stea jos, aşa că se îndepărtă de birou şi se duse să se plimbe prin faţa ferestrei, absorbind imaginea apei.

Pacea emanată de acea privelişte, culorile care înfloreau în lumină şi în umbră.

– Nu ştiu de ce, dar dacă tu crezi că au fost zece ani, treaba devine mai puţin intimă. Asta nu este despre ceva ce am făcut sau despre ceva ce n-am făcut – Xander avea dreptate. Eu sunt scuza. Doamne, m-am întrebat de atâtea ori în primii ani după noaptea aceea din pădure, ce am făcut sau n-am făcut pentru ca tatăl meu să le rănească pe acele fete.

– Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru.

– Serios? se miră Naomi şi se uită la el.

– Da, aşa am făcut. Sigur că aşa am făcut. Iar răspunsul e: nimic. Noi nu am făcut nimic.

– Mi-a trebuit mult timp să accept asta, să alung orice fel de vină. Nu o să-mi mai ia aşa de mult acum. Nu cu asta, nu cu el. Iar el n-o să reuşească să mă mai folosească drept scuză ca să omoare.

Ea se întoarse.

– N-o să scape.

– Ai terminat cu analizatul?

– La naiba, da. Ashley. Liza avea aceeaşi vârstă cu Ashley, atunci când am găsit-o.

– Nu m-am gândit la asta. Mason se lăsă pe spate, adâncit în gânduri. S-ar putea să fi fost un declanşator. Nu neapărat aceeaşi vârstă, însă era studentă la colegiu. Tu ai salvat o studentă la colegiu. Acum eşti studentă la colegiu, iar el porneşte să te omoare pe tine

sau un surogat. Să termine ce a început Bowes. Mason se ridică. Trebuie să mă duc în oraș. Mi-ar plăcea, dacă poți, să te gândești la perioada în care a fost ucisă Eliza Anderson, la ziua de dinainte. Încearcă să-ți amintești ziua, cu rutina ei, cursuri, serviciu, învățat, viață socială.

– Abia dacă aveam o viață socială, dar o să încerc. O să fac tot ce îmi stă în putință ca să te ajut să-l prinzi. Ah, Mason, și când o să-l prinzi, vreau ceva.

– Ce anume?

– Ceva ce n-am fost în stare să fac, pur și simplu n-am fost în stare să fac cu tatăl nostru. Vreau să vorbesc cu el.

– Hai să-l prindem mai întâi. Dar Mason se duse la ea, o strânse în brațe și apoi făcu un pas înapoi. Tu și Xander? Sunteți în regulă?

– De ce?

– Strigați amândoi, când ați urcat aici ieri. Și erați tot supărați și enervați când ați coborât.

– El mă enervează ca să nu mă panichez. Funcționează. De cele mai multe ori. Zice că e îndrăgostit de mine. Ei bine, n-a zis-o, ci mai mult a urlat-o și a înjurat și a ambalat-o așa. Și nu știu ce să fac în privința asta.

– Ce-ai vrea să faci în privința asta?

– Dacă aș ști, aș face.

– Știi. El o împunse cu degetul în frunte. Încă stai să analizezi subiectul. O să te anunț dacă întârzii.

Rămasă singură, Naomi se gândi dacă n-ar trebui să continue cu analiza încă un pic. În schimb se așeză la birou și căută iar fișiere.

Și se întoarse cu gândul la colegiu.

Petrecu două ore așa, făcându-și notițe, înainte să-și ia aparatul foto și să se ducă afară pentru o pauză.

Murdar și fericit, Tag se opri din povestea lui de iubire cu grădinarii, ca să alerge spre ea.

– Îmi pare rău pentru asta! strigă Lelo. Dar chiar se distrează foarte bine.

– Se vede. Resemnată cu ideea că va trebui să-și facă timp să spele câinele, ea făcu fotografii cu echipa care punea pavele. Mai

făcu una cu ceea ce ea considera a fi Masculul – un bărbat blond, înalt, bine-făcut şi asudat în acest moment, dezbrăcat până la brâu şi sprijinindu-se în lopată.

Masculii la lucru, îşi spuse ea, având deja în minte o serie de fotografii. Poate un calendar, continuă ea în gând, amintindu-şi-l pe Xander lucrând la un motor, pe Kevin cu pistolul pentru cuie.

Ea petrecu mai mult timp decât intenţiona făcând instantanee, gândindu-se la alte ipostaze. Apoi lăsă câinele murdar cu echipa de afară şi se întoarse în casă.

Întoarsă în studiou, ea luă o sticlă de apă şi îi trimise lui Mason un mesaj:

Spune-mi cine a fost următoarea la rând, cronologic.

O să organizez notiţe cu anii de colegiu şi ţi le pregătesc pentru diseară.

În câteva minute, el îi trimise pe e-mail două nume şi două date. Unul la opt luni după Eliza Anderson pe care îl considera posibil, şi al doilea tot la opt luni distanţă, pe care îl apreciase ca probabil.

Ea începu cu cel posibil.

Şi îşi petrecu întreaga zi în trecut. De la vânturile reci din noiembrie într-un campus de colegiu unde Eliza Anderson se dusese de la bibliotecă la maşina ei, intenţionând să se întoarcă la casa pe care o împărţea cu mai mulţi colegi, la vara fierbinte din New York, unde o fată fugită de acasă fusese găsită bătută, înjunghiată şi strangulată într-un tomberon din spatele unui adăpost pentru oamenii străzii. La un weekend de februarie amar, când Naomi se dusese cu grupul ei de fotografie la New Bedford, unde o femeie căsătorită şi cu doi copii plecase de la cursul ei de yoga într-o seară şi fusese găsită moartă pe coasta stâncoasă, fotografiată de Naomi chiar în acea după-amiază.

Ea nu se opri pentru prânz, se alimentă doar cu apă, cu prea multă cofeină şi ambiţie. După ce ignoră cât de mult putu durerea de cap, luă o pastilă de Advil şi îşi termină notiţele într-un fel în care spera să poată fi urmărite şi de altcineva, în afară de ea.

Epuizată, decise că Jenny avea dreptate. Avea nevoie de un canapea în studiou. Dacă ar fi avut una, ar fi putut să se întindă chiar în secunda aceea ca să tragă un pui de somn.

Pe de altă parte, dacă ar fi avut o canapea pe care să doarmă, ar fi avut şi un câine plin de jeg, plimbându-se prin casă. Cel mai bine era să spele câinele, apoi să se gândească la cină. Acum că se oprise din lucru, simţea cât îi era de foame.

Ieşi din studiou şi rămase o clipă într-o tăcere absolută spunându-şi că să aibă casa doar pentru ea era la fel de înviorător ca un pui de somn.

Aşa că avea să ia câţiva biscuiţi ca să-i ţină de foame, va spăla prostul de câine şi apoi se va gândi la cină.

Dar când coborî pe scările din spate în bucătărie, îşi dădu seama că nu avea casa doar pentru ea. La vederea uşilor duble deschise larg i-ar fi stat inima în loc, dacă n-ar fi auzit vocea lui Xander.

– Doamne, potoleşte-te. Ţi se pare că am vreo mână liberă ca să arunc afurisita de minge?

Naomi ieşi afară.

Xander şedea pe un taburet şi asambla un dulap din oţel inoxidabil. Restul... trăsnăii, cum se gândi ea, fără să-i vină altă idee mai bună, era răspândită pe masa pliantă din spatele lui.

Câinele, curat şi mirosind a şampon, reuşi să se strecoare pe sub braţul lui Xander ca să-i pună mingea în poală.

– Nici să nu te gândeşti.

– Ăsta e un... grill?

El ridică privirea.

– Ţi-am spus că o să iau un grătar.

– E foarte mare. Chiar foarte mare!

– Ce rost avea unul mărunţel?

Xander fixă partea din grătarul electric în şurubelniţă şi-l roti.

– Dar nu există şi gata asamblate?

– De ce aş plăti pe cineva să-mi asambleze ceva ce pot să fac şi singur?

Ca să mai câştige timp, Xander aruncă mingea peste balustrada de la verandă.

Preț de o clipă, Naomi se temu că Tag va sări după ea, dar el alergă cât îl țineau picioarele pe scări în jos.

– Ai cumpărat un grătar – ceva care arată ca un Cadillac al grătarelor.

– Am zis că o să-l cumpăr.

– Iar tu te ții de cuvânt.

– De ce să spui că faci ceva și să nu faci?

Xander se foi și o privi în timp ce ea-l privea.

– Ce-i?

– M-a durut capul, zise ea gânditoare. Și eram obosită și fizic, și psihic, dacă vrei să știi. Îmi doream să am o canapea în studiou ca să pot trage un pui de somn. Dar trebuia să spăl câinele.

– L-am spălat eu, dar nu știu cât o să țină, având în vedere cât pământ proaspăt e în grădină prin care se poate tăvăli. Du-te, ia o aspirină și trage un pui de somn.

– Durerea de cap mi-a trecut și nu mai sunt așa de obosită. Mi-am meritat durerea de cap și oboseala pentru că am uitat să mănânc de prânz și am băut prea multă cafea.

– Nu-i înțeleg pe oamenii care uită să mănânce. Stomacul îți spune să-l hrănești. Îl hrănești și-ți vezi mai departe de treabă.

Naomi oftă. O surprindea, pentru că nu era un oftat trist, frustrat, amar. Era un oftat de mulțumire.

– Xander. Ea se duse la el, îi luă fața în mâini și îl sărută. Ai spălat câinele, ai cumpărat un grătar care se pare că va avea nevoie de propriu cod poștal.

– Nu e chiar așa de mare.

– Și îl mai și asamblezi. Cred că o să fac același lucru cu cina.

– Despre ce vorbești? Ăsta e un grătar. În circa patruzeci de minute o să-l pornesc și o să fac fleicile alea pe care le-am cumpărat în drum spre casă.

– Ai cumpărat fleici? O să faci fleici la grătar? Ea se uită la grătarul parțial asamblat. Astă-seară?

– Da. Astă-seară. Ai un pic de încredere. I-am pus să pregătească și o salată mare și, dacă vrei să te faci utilă, poți să speli cartofii pe care o să-i pun pe grătar.

Tocmai când dădu să înceapă, își făcu apariția Mason.

– Ascultă, vreau să mă schimb şi să iau ce mi-ai pregătit. Apoi vom vorbi. Am văzut camioneta lui Xander în faţă.

– E pe verandă şi asamblează un grătar uriaş.

– Un grătar! făcu Mason şi păşi afară. Uau, exclamă el încântat şi uimit. Ei, ăsta e un grătar?

– Va fi.

– Să te ajut.

– N-ai fost niciodată priceput la tehnică, începu Naomi şi fu răsplătită cu o privire împietrită.

– Nu ştii tu tot.

Evident încântat, Mason îşi dădu jos sacoul, îşi scoase cravata şi-şi răsuci mânecile.

Naomi stătu în bucătărie şi-i ascultă vorbind. Existau şi situaţii normale, îşi dădu ea seama. Puteau să existe multe situaţii normale şi în mijlocul răului.

Ea le va preţui.

Şi ar fi trebuit să aibă încredere. În patruzeci de minute şi în ciuda a ceea ce ea considera a fi asistenţa nesigură a lui Mason, Xander făcu întocmai cum promisese.

Porni grătarul.

– Sunt corespunzător de impresionată. Şi e frumos. Mare, dar frumos.

– O să aibă şi capac. Xander arătă cu degetul spre capacul aflat încă în ambalajul său. Îl foloseşti, se răceşte şi îl acoperi. De fiecare dată.

– Cu siguranţă, promise ea. Iar arzătoarele laterale pot fi utile, plus că are atâta spaţiu de stocare. Ea deschise una dintre uşi. Acolo e o instalaţie de rotiserie.

– Da, o să-ţi arăt cum se foloseşte când o să vrei.

– Sunt copil de restaurant. Ştiu cum să ataşez şi să folosesc rotiseria. Şi o s-o folosesc. Lasă-mă să pregătesc cartofii.

– Curăţă-i şi aruncă-i pe grătar.

– O să-ţi arăt o şmecherie. Dacă ştiam că pregăteai asta, aş fi cumpărat nişte fum lichid.

– Am. Ţi-l dau cu pachetul de mulţumire. E acolo înăuntru. De ce?

– Ei, adu-l şi o să vezi.

Ce văzu el fu că ea amestecă ulei, fum şi nişte usturoi într-un castron.

– Sunt doar cartofi.

– Nu şi când o să termin eu cu ei.

Într-un alt castron ea amestecă sare, piper şi încă mai mult usturoi. Apoi luă unul dintre cuţitele mici şi tăie bucăţi din cartofi.

– Păi... începu el, dar ea îi făcu semn s-o lase şi puse unt în găurile rămase, presără amestecul de sare şi fixă bucăţile la loc.

– E destul de multă muncă pentru...

Naomi scoase un sunet de avertisment, frecă cartofii cu amestecul de ulei şi folosi restul ca să-i asezoneze şi apoi îi înveli în folie.

– Ai un pic de încredere, zise ea şi îi întinse trei cartofi uriaşi.

Când Mason coborî, erau aşezaţi pe balansoar cu câinele la picioarele lor.

– E o chestie superbă, zise el, studiind grătarul. Se aşează pe verandă, cu spatele sprijnit de balustradă. Vrei să aştept până după masă?

– Nu, e în regulă. Am avut destul timp să mă gândesc, să pun lucruri cap la cap. Trebuie să ştim tot ce se poate.

– Foarte bine. Conform profilului nostru, imitatorul are în jur de treizeci de ani.

– Cam de vârsta mea, zise Naomi.

– Se potrivea în campus, probabil chiar era student.

– Ce campus? întrebă Xander.

– Ah, n-ai fost informat?

– Era în focurile asamblării când am coborât. Nu am vorbit cu el despre asta.

– OK. Acum suntem de părere că prima victimă a fost o studentă de la colegiul lui Naomi, când Naomi era în anul al doilea.

Apoi îl puse repede la curent.

– N-am înţeles toate notiţele, Naomi, dar le-am citit pe cele din acea perioadă. Făceai parte dintr-un club de fotografie, mai ieşeai din când în când la câte o întâlnire cu unul dintre membri. Încă mai

locuiai în campus şi lucrai la un local care se numea Café Café. Plăteai în plus ca să stai singură în camera de cămin.

– În primul an mi-am dat seama că nu mă puteam descurca cu o colegă de cameră. Voiau să petreacă atunci când eu voiam să lucrez, plus că încă mai aveam din când în când coşmaruri. Puteam să fac ore în plus la cafenea şi să plătesc diferenţa.

– Iar în seara în care a fost omorâtă Eliza Anderson, ai terminat pe la nouă.

– Era o seară de vineri – am verificat şi mi-am amintit. În cele mai multe zile de vineri terminam la nouă şi mergeam pe jos până la cămin, mai învăţam sau mai scriam. Chiar dacă vremea era proastă, nu era decât o distanţă de zece minute pe jos de mers prin campus. Dar Justin a trecut pe acolo chiar înainte să termin, tipul cu care mă vedeam. Voia să-mi arate nişte imagini pe care le făcuse mai devreme în acea zi, pentru o lucrare. Îmi plăcea munca lui, probabil că de aceea am şi început să mă întâlnesc cu el, aşa că m-am întors cu el şi cu o altă fată din club la cămin.

– Toţi trei, la asta imitatorul nu se aştepta. Te observase, îţi ştia obiceiurile. Şi nu putea să acţioneze dacă erai într-un grup. Aşa că a răpit un surogat, o ocazie care i s-a ivit.

– Eliza.

– Ea a plecat de la bibliotecă pe la nouă şi jumătate. Maşina ei era în parcare – locuia într-o casă la comun în afara campusului. Nu se întâlnea cu nimeni, dar aveau o petrecere acasă, aşa că era aşteptată. Noi credem că a fost obligată să se urce în maşina ei – ştim că a fost violată şi ucisă în ea –, apoi obligată să conducă până într-un loc suficient de izolat cât să poată să acţioneze. După aceea i-a pus corpul în portbagaj şi a dus maşina înapoi în parcare. Probabil că era plin de sânge, aşa că se putea ca maşina lui să fie prin apropiere, ca să se schimbe, ca să aibă unde să stea. Până au găsit-o a doua zi, el plecase deja.

Naomi îşi închipui frica, aceeaşi frică teribilă pe care o văzuse şi în ochii lui Ashley.

– Dacă îmi cunoştea programul, trebuie să mă fi observat timp de mai mult de o săptămână.

– Posibil. Sau a întrebat. A întrebat pur şi simplu pe cineva. Dar a ales vinerea, ceea ce s-a dovedit a fi semnificativ. S-ar putea să fi fost şi el student, să-şi fi luat liber. S-ar putea să fi studiat la aceeaşi universitate şi să dezvolte acolo o obsesie cu tine.

– Niciodată nu m-am simţit în pericol acolo. Ai avut dreptate mai înainte cu privire la spiritul de observaţie. Cred că aş fi simţit dacă cineva se concentra atât de mult asupra mea. Cineva pe care să-l văd de obicei în campus, în clasă, în cafenea. Dar n-am văzut pe nimeni.

– De unde ştia că erai la acel colegiu? întrebă Xander. Cum a ştiut să te găsească?

– Dacă te pricepi să cauţi, dacă te pricepi cât de cât la computere... Mason ridică din umeri. Poţi să găseşti pe oricine. Acum explorez posibilitatea să-l fi cunoscut, Naomi. La New York.

– Să-l fi cunoscut.

– Să-l cunoşti, se corectă Mason. Chiar şi o cunoştinţă ocazională. Cineva care a venit în restaurantul lui Harry. S-ar putea să-l fi servit la masă. Ar fi putut întreba pe oricine, în treacăt, despre tine. Mai ales dacă e de aceeaşi vârstă. Toată lumea s-ar fi gândit că e puţin îndrăgostit de tine, ceva nevinovat. Şi iată: „O, Naomi studiază fotografia" sau „Naomi pleacă la colegiu în toamnă să studieze arta fotografică". El se preface uimit şi întreabă dacă la Columbia, şi „Nu, nu, un colegiu din Rhode Island. Cu siguranţă că ne va fi dor de ea".

– Da, fu ea de acord. Ar fi putut să fie atât de uşor.

– Bowes a mai dezvăluit un nume şi un loc înainte de a intra tu în anul doi de colegiu. A apărut iar în toată presa. Cartea lui Vance a urcat iar pe lista de bestselleruri, adăugă Mason. Iar filmul rula pe cablu.

– Îmi amintesc, îmi amintesc, repetă Naomi. Mi-a fost aşa de frică în primele săptămâni la şcoală că ar putea cineva să facă legătura. Dar nimeni nu a făcut-o. Sau cel puţin aşa am crezut.

– Ceva de genul ăsta s-ar putea să fi declanşat obsesia. Bowes primea destul de multă atenţie, multă corespondenţă, mai mulţi vizitatori – mai mulţi reporteri care solicitau acreditare pentru un interviu cu el, din iulie, când a încheiat înţelegerea, până în octombrie, când atenţia acordată lui s-a domolit.

– Iar în noiembrie acest bărbat a venit în Rhode Island, probabil pentru mine.

– Verificăm toată corespondența, registrul vizitatorilor până în urmă cu zece ani, datele nu sunt așa de ușor de obținut precum cele de azi. Dar aceasta este o persoană care ține evidențe, care probabil a dezvoltat o relație cu Bowes – sau cel puțin crede că a reușit asta. Așa cum crede că are o relație cu tine.

– Are o relație cu mine.

– Tot ce îți amintești e folositor. Amintirile tale despre acea primă seară de vineri ajută, ne oferă imaginea mișcărilor tale și astfel ne ajută să le vedem pe ale lui. Ți-ai mai amintit și altceva din colegiu?

– Clubul a făcut o excursie când eram în anul întâi. Weekendul președintelui. Era frig, dar ne-am înghesuit în câteva mașini și ne-am dus la New Bedford. Tema cu plaja iarna. Am făcut poze câteva ore pe plaja înghețată, apoi ne-am dus în oraș să mâncăm. Asta îmi amintesc. Cum o studentă care ședea în fața mea, Holly, nu-mi amintesc și numele de familie, a zis ceva despre cum se face că tipii se holbează la mine, doar aveam deja un prieten. Și a arătat spre bar, rânjind ușor. M-am întors, dar tipul spre care a arătat ea era întors cu spatele.

La fel cum făcuse în după-amiaza aceea, Naomi rememoră scena.

– Ea s-a ridicat – cred că se făcea simțită berea la ea –, era una dintre studentele din anii mai mari, și a comandat o bere. S-a dus la el. Chiar am auzit-o spunând că el ar putea să-i cumpere o bere, că eu eram deja dată, dar ea nu. El pur și simplu a plecat. Nu s-a uitat în urmă, a ieșit direct pe ușă, ceea ce a enervat-o. Iar eu am simțit ceva. M-am simțit inconfortabil, expusă. M-am gândit că era din pricină că mă jenam cu ea, era un pic ametită și zicea ceva de păpușile Barbie care se bucură de toată atenția, cum mă privise și mai devreme pe plajă. Am mai făcut câteva fotografii prin oraș, apoi ne-am dus spre Bridgeport, am petrecut noaptea la motel, am mai făcut niște fotografii a doua zi. Ar fi trebuit să continuăm, să ne întoarcem luni, dar o furtună, una puternică, era anunțată și am ales să ne întoarcem, să ne terminăm proiectul mai aproape de campus. N-am auzit niciodată despre femeia pe care a omorât-o până nu mi-ai spus azi de dimineață.

– Cine era? întrebă Xander.

– Lucra la restaurantul unde ați luat acea cină devreme. Termina la șapte vinerea, avea un curs de yoga într-un studiou din oraș. Mașina ei era încă în parcare a doua zi de dimineață, iar soțul ei era isteric de îngrijorare. I-au găsit corpul duminică dimineață pe plaja unde și-a petrecut clubul lui Naomi vinerea după-amiază.

– Nu e o coincidență. I-a folosit mașina? întrebă Naomi. La fel cum a făcut cu Liza?

– Nu. Credem că avea mașina lui. Era inconștientă sau a obligat-o să se suie în mașină.

– La mijlocul lui februarie, speculă Xander. Rece, vânt, furtuna care se apropia. Cu siguranță nu a ucis-o afară. Poate că a închiriat o cameră de motel sau avea un microbuz.

– Sunt o sumedenie de camere de motel în zonă. Poliția locală le-a verificat pe toate, dar nu a găsit nimic.

– A avut timp să se gândească la cum să procedeze, zise Xander. Să se pregătească. Pui o prelată, faci ce trebuie să faci. Merge radioul sau televizorul, ea are căluș, cine să audă ceva?

– Îmi doresc să mă fi ridicat și să mă fi dus la bar să mă uit la el. Cel puțin aș fi putut să vă ofer o descriere.

– Dar această Holly l-a văzut. Poate își amintește.

Naomi scutură din cap spre Xander.

– Era pe jumătate beată, acum zece ani. În orice caz, eu nu-mi amintesc numele ei de familie, n-am idee unde e.

– Fratele tău lucrează la FBI. Pariez că o poate găsi.

– Da, o putem găsi. O s-o găsim. Ea e singura pe care o știm care are o idee despre cum arată. Sau arăta, așa că merită încercat. Vrei o pauză de la toate astea?

– Nu, dă-i înainte. Ai spus de o fată fugită de acasă la New York. În iulie, între aceste două crime.

Mason îi explică tot, culegându-i amintirile, apoi se opri când Xander se ridică să facă fleicile.

– Dă-mi-o pe următoarea pe care o ai, insistă Naomi. Așa mă pot gândi la timp și loc, la ce făceam.

– Aprilie în anul al doilea la mine – ultimul an la tine. Vacanța de primăvară. Tu, eu, unchii am fost în excursie în Carolina de Sud, am stat o săptămână în casa aia pe plajă pe care a găsit-o Seth.

– Îmi amintesc. A plouat în patru din cele șase zile și jumătate cât am stat acolo. Amintirea o făcu să zâmbească. Am jucat mult scrabble și am închiriat filme. Dar... sunt nouă luni, nu? Nouă luni între. De obicei nu se înmulțesc?

– Așa e și cred că a exersat între iulie și aprilie. A scăpat de cadavru sau de cadavre.

– O să fie ca la Bowes. Chiar și atunci când o să-l prinzi, s-ar putea să nu știi niciodată câte persoane a ucis.

– Hai să ne facem griji despre asta, când o să ajungem acolo.

– Dar...

– Cum vrei fleica? întrerupse Xander.

– Oh. Mediu în sânge pentru mine, mediu pentru Mason. Ea se scutură și se ridică. Mă duc să asezonez salata.

Vor lua o pauză, decise ea, vor apela iar la momentele de normalitate. Apoi se va întoarce la acea săptămână ploioasă de pe plajă și la ce mai urmase după aceea.

Nu avea de gând să se oprească.

Capitolul 27

Când se întoarse spre el în mijlocul nopții, Xander se trezi pe jumătate.

– E doar un vis. O luă în brațe, sperând că ea se va calma. Ești bine.

– Mă fugărea. Prin pădure, de-a lungul plajei, oriunde mă duceam. Era chiar în spatele meu, dar nu-l puteam vedea. Apoi am căzut într-un puț. Dar era pivnița. Iar când mi-a pus funia în jurul gâtului era tatăl meu.

El rămase o vreme tăcut.

– Nu sunt psihiatru, dar e destul de ușor de înțeles.

– Visez pivnița mai des decât orice altceva. Ba chiar pot să-i simt mirosul în vis. Niciodată nu scap din ea în vis. Se întoarce întotdeauna înainte să pot scăpa de el, să fug de el.

– N-o să scape din închisoare.

– Dar are un ucenic, un concurent, orice-ar fi. Nu se poate să-mi fie frică, Xander. Nu pot să trăiesc în frică. Înainte de toate astea, înainte de noaptea aceea, visam să găsesc un cățel și să-l pot păstra sau să mă plimb pe o bicicletă roșie, nou-nouță, pe care mi-o doream foarte tare. N-o să mă pot întoarce niciodată la acea simplitate, la acea inocență, dar n-am să trăiesc în frică. Am ieșit atunci din pivniță. Am ieșit. Și am scos-o și pe Ashley. N-o să trăiesc cu frica a ce nu s-a întâmplat sau cu ce s-ar putea să se întâmple.

– Bine. O atitudine înțeleaptă. Putem să ne culcăm la loc acum?

– Nu. Ea se rostogoli deasupra lui. Şi nici tu nu poţi. Înfigându-şi mâna în părul lui, ea îl sărută agresiv, îi posedă gura. Am un scop.

– Da, reuşi el să îngaime înainte ca ea să-l sărute din nou. M-am prins de asta.

– Nu asta, râse ea încet şi răguşit. Sau nu doar asta. O, Doamne, îmi plac mâinile tale pe mine, aşa de tari şi de puternice încât am impresia că ai putea să mă rupi în două.

Mâinile acelea tari şi puternice o apucară de şolduri.

– Nu te rupi tu aşa de uşor.

Nu, într-adevăr. Aproape că uitase asta. Nu se rupea, nu ceda uşor. Ea îşi trecu dinţii de-a lungul maxilarului său, pe gât în jos, încântată de gust şi de textură, de plăcerea pe care i-o stârnea pulsul lui rapid sub buzele ei.

Inima lui, o bubuitură rapidă către apăsarea pieptului ei. El îşi dăruise inima ei. Ea nu ştia încă, nu putea fi sigură, nu acum, ce să facă cu ea, pentru ea. Dar nu avea să-i fie frică să fie iubită.

Nu avea să se teamă de acest dar.

Puternic, se gândi ea. Xander era puternic, la minte, corp şi voinţă. Ea nu va fi niciodată slabă, nu îşi va uita niciodată propria putere. A lui îi va aminti de a ei, ba chiar o va provoca.

Se ridică. Din nou lumina lunii, se gândi. Lumina lunii era aici, aşa cum fusese prima dată când se iubiseră. Lumină, întuneric, umbre, toate locuind împreună ca să nuanţeze aerul, să îl îndulcească cumva.

Naomi îi luă mâinile, le duse spre sânii ei, spre propria bătaie a inimii.

– Eu sunt ceea ce ai nevoie.

– Aşa e.

Preţ de un moment ea îşi apăsă mâinile într-ale lui.

– Toată lumea ar trebui să aibă ce are nevoie.

Ea îl primi în ea, încet, lent, întinzând momentul ca pe sârmă fină de argint.

– O, ce senzaţii îmi stârneşti când eşti în mine.

Apoi începu să se mişte, o mişcare sinuoasă, circulară. Chinuitoare, excitantă, care făcea sângele să clocotească şi să se înfierbânte. El se luptă ca să o lase pe ea să stabilească ritmul, acel pas lent şi

arzător, să se abţină de a o prinde ca în lanţuri, posedând-o, găsindu-şi eliberarea.

O plăcere atât de acută, încât devenise tăioasă. O dorinţă atât de intensă, încât ardea. Şi o iubire atât de profundă şi încă atât de nouă, încât simţea că se scufundă.

De parcă ar fi ştiut, ea zâmbi.

– Aşteaptă. Ea îşi închise ochii şi făcu o mişcare circulară cu şoldurile, ţinându-l prizonier la marginea chinurilor. Aşteaptă. Şi poţi să iei ce ai nevoie. Ia ce vrei. Cum vrei. Doar aşteaptă.

În timp ce Xander privea, abia mai putând respira, ea îşi lăsă capul pe spate şi-şi arcui spatele. Îşi ridică braţele în jurul capului. Orice mişcare încetă. Era o statuie, scăldată în lumina lunii, făcută din lumina lunii.

Ea scoase un sunet, pe jumătate scâncet, pe jumătate triumf. Apoi zâmbi din nou, îşi deschise ochii adormiţi şi îi întâlni pe ai lui.

Iar răbdarea lui se termină. O trânti pe spate, sub el, cu braţele încă deasupra capului, ţinându-i încheieturile cu mâinile lui.

Toată acea dorinţă, acea nevoie şi tot chinul se adunară deodată în el. Se împlântă în ea ca un om posedat, poate că asta şi era. Strigătele ei şocate şi fără suflare nu făceau decât să alimenteze dorinţa.

El îşi luă ce avea nevoie, ce voia. Luă până când nu mai rămase nimic pentru nici unul din ei.

Iar asta însemna totul, pentru amândoi.

Dimineaţă, Xander se încruntă la cravată de parcă ar fi trebuit să decidă dacă s-o poarte sau să se spânzure cu ea.

– Nu cred că Donnei i-ar păsa că nu ai purtat cravată.

– Nu. Dar... sunt unul dintre purtătorii coşciugului. Fiica ei ne-a rugat pe Kevin şi pe mine.

– O, nu ştiam.

Cât de dificil trebuia să fie pentru el? se întrebă ea şi se duse la dulap – care mai trebuia organizat, pentru că cele mai multe dintre hainele trimise de la New York erau încă în cutii.

– Nu trebuie să vii.

Naomi se opri cu mâna pe o rochie neagră.

– Ai vrea să nu vin?

– Nu mă refer la asta. Spun doar că tu nu trebuie să vii. Nu trebuie să te simți obligată.

Ar fi atât de ușor să rămână acasă, se gândi ea, să lucreze în casa goală și tăcută pentru că toată lumea din echipe avea să fie la înmormântare. Iar el îi oferea o ieșire.

– N-am cunoscut-o foarte bine, dar îmi plăcea de ea. Știu că nu sunt răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat, dar am legături. Știu că vei avea mult mai mulți prieteni acolo decât pot eu să număr. Dar suntem împreună. Nu e o obligație, Xander. E respect.

– Sunt furios. El aruncă cravata pe pat și își puse cămașa albă. Aș fi încercat s-o ascund, dar azi sunt furios că va trebui să duc o femeie tare cumsecade la o groapă în pământ.

– Știu. Ea puse rochia pe pat și se duse la comodă să scoată un sutien și niște dresuri. Ai tot dreptul să fii.

În timp ce Naomi se îmbrăca, el luă iar cravata și resemnat, o făcu să alunece sub gulerul cămășii.

– Cravatele sunt pentru bancheri și avocați, se plânse el. Sau, cum a spus Elton John, pentru progeniturile acestora.

Încă în desuuri, ea se întoarse spre el și îi termină nodul la cravată.

– Unchiul Seth m-a învățat. El spunea că orice femeie ar trebui să știe cum să lege cravata unui bărbat. Și că voi ști într-o bună zi de ce. Zâmbi și netezi materialul. Iar acum știu. Ia uită-te la tine, Xander Keaton, proaspăt bărbierit. Ea își trecu mâna peste obrazul lui. Și mai porți și cravată! Își înclină capul. Cine ești tu, mai exact?

– N-o să dureze.

– Ceea ce e în regulă, zise ea și-și lipi obrazul de al lui. De data asta o să te ajut eu să treci prin asta. Lasă-mă să o fac.

El slobozi o înjurătură, care se termină într-un oftat. Apoi își puse brațele în jurul ei.

– Mersi. Spune-mi când trebuie să pleci. Au închis Rinaldo astăzi. Oamenii se vor duce acolo, după, dar dacă tu...

– Lasă-mă să te ajut.

– Bine. Ești pe jumătate, ba chiar mai mult de-atât, goală, și eu nu. Ceva nu e în regulă.

– În curând voi rezolva asta şi n-o să mai fiu. Poate ai putea să-l scoţi pe Tag afară şi să te asiguri că face tot ce trebuie să facă. Nu vreau să-l las singur afară cât suntem plecaţi.

– Am putea să-l luăm cu noi.

– Nu, nu mergem cu un câine la înmormântare. O să fie bine în casă, câtă vreme are ceva de ros şi pisica de pluş. Şi o minge. O să cobor în zece minute.

– Eşti prima şi singura femeie care spune asta şi chiar respectă ce a spus. Hei! plesni el din degete, iar câinele îşi înşfăcă instantaneu mingea şi începu să dea din coadă. Mergem afară, prietene, prin spate, şi nu ne vârâm în pământul ăla proaspăt.

Xander îşi luă sacoul şi se îndreptă spre uşile de la terasa dormitorului, cu câinele în faţa lui.

– Închide în urma mea, îi spuse lui Naomi.

Ea încuie, apoi îşi puse rochia pe care n-o mai purtase de... nu-şi mai amintea, apoi se pregăti pentru a doua înmormântare în Cove, de când era ea aici.

El aşteptă la marginea pădurii, până când Naomi şi maimuţa unsuroasă cu care şi-o trăgea plecară în maşina ei. Apoi aşteptă cinci minute întregi.

Câteodată oamenii se mai întorceau, mai uitau câte ceva. Mama lui o făcea tot timpul, iar o dată aproape că-l prinsese căutând în falsa cutie de cafea pe care o folosea ca să ascundă banii de hoţi.

Nu că ar fi fost vreodată jefuită, cu excepţia fiului ei.

Aşa că aşteptă, privind drumul printre copaci, înainte să se îndrepte pe jos spre casa de pe promontoriu.

Parcase la mai bine de un kilometru distanţă – în direcţia opusă faţă de oraş. Ba chiar pusese o batistă albă pe oglinda laterală, de parcă ar fi avut pană.

Să intre în casă avea să fie un bonus drăgălaş. Să vadă cum trăia, ce avea. Voia să-i atingă lucrurile, hainele. Poate să şi ia un mic suvenir, a cărui lipsă ea să nu o bage de seamă, cel puţin nu la început. Ştia că exista sistemul de alarmă, dar el mai reuşise să treacă de aşa ceva şi altă dată. Studiase suficient, aplicase adesea cele studiate.

Ea poate că şi uitase să seteze alarma – era un lucru pe care oamenii îl făceau adesea. Ştia asta prea bine.

De mai multe ori intrase direct în case, direct în dormitoarele în care dormea câte o târfă proastă.

Nu le ucidea mereu. Trebuia să mai amesteci lucrurile, altminteri chiar şi cei mai proşti poliţişti ar putea începe să pună lucrurile cap la cap. Câteodată folosea ketamină – o injecţie cu asta şi se prăbuşea pe loc. Cloroformul dura mai mult, dar exista ceva foarte satisfăcător la felul în care se zbăteau.

Odată ce-o făceai să-şi piardă cunoştinţa, legai târfa şi-i puneai căluş, o legai şi la ochi dacă voiai s-o laşi în viaţă şi puteai s-o violezi în voie. Lui îi plăcea cel mai mult când se trezeau în timp ce le viola.

Apoi amestecai lucrurile. Le omorai sau nu. Crima îi plăcea chiar mai mult decât violul, dar uneori trebuiai să rezişti. Le băteai până aproape le omorai sau nu o făceai. Le tăiai uneori, uneori nu o făceai.

Şi îţi ţineai gura atunci când nu voiai să le faci să tacă pentru totdeauna. Nu exista ADN când purtai o haină de ploaie, nu exista nici o voce de care să-şi amintească, nici o faţă.

Când va veni vremea să o ia şi pe Naomi – iar acel timp se apropia cu repeziciune –, îşi va lăsa mult, mult timp. Poate chiar să o ţină câteva săptămâni.

Târfa proastă a avut noroc şi s-a îmbogăţit destul cât să-şi cumpere o casă mare. Şi era suficient de proastă încât să cumpere una atât de izolată.

Ar fi putut s-o răpească mai devreme şi chiar se gândise la asta, o, se gândise de atâtea ori. Dar aşteptarea, aşteptarea lungă era mai bună. Iar acum era... Doamne... un *aficionado*. O, câte chestii avea să-i facă!

Dar nu astăzi. Astăzi era doar o mică şansă.

Cine ar fi crezut că avea s-o omoare pe cea mai iubită femeie din oraş? Auzise ce se vorbea, întotdeauna avea grijă să audă ce se vorbea. Toată lumea se ducea la înmormântarea ei. Nu va mai avea o şansă mai bună să intre în casă, să îşi facă o imagine bună asupra terenului.

Putea să o răpească aici, era aproape sigur. Trebuia doar să dea la o parte maimuţa unsuroasă pentru câteva ore sau de tot. Să se

asigure că ticălosul ăla mic de frate-său era plecat pe undeva să se joace de-a agentul special.

Dar el voia să studieze terenul mai întâi.

Intră direct pe aleea care ducea spre casă.

Avea unelte de deschis yale şi ştia cum să le folosească. Dacă ea pornise alarma, avea un cititor care putea să spargă codul înainte să sune alarma.

Dacă nu, va încuia la loc şi va pleca. Se vor gândi că a fost doar un deranjament, atâta tot. Dar cititorul doar arareori greşea. Doar plătise suficient pentru el.

Se uită la ghivecele cu flori de pe veranda din faţă şi se gândi: „Casă, dulce casă" şi îşi dori să fi adus nişte erbicid sau măcar nişte sare. Nu s-ar mira de ce i s-au veştejit floricelele?

Auzi câinele lătrând când scoase uneltele ca să deschidă uşa, dar nu-şi făcu griji. Avea câţiva biscuiţi pentru câine în buzunar – şi văzuse câinele prost jucându-se în curte cu echipa de grădinari, cu tâmplarii. Ba chiar văzuse cum se plimba Naomi cu el prin oraş şi cum câinele lăsa pe toată lumea să-l mângâie.

Dar când începu să lucreze la încuietoare, lătrăturile deveniră mai puternice, mai ascuţite şi erau însoţite de mârâituri.

Avea un cuţit – „Nu pleca niciodată de acasă fără el!" –, dar dacă trebuia să omoare afurisitul acela de câine, asta însemna că strica surpriza. Plus că nu-i plăcea ideea de a fi muşcat de câine.

Se răzgândi. Se va duce prin spate mai întâi, la uşile de sticlă. Să-l lase pe câine să-l vadă – pe el şi biscuitul. Să se împrietenească prin sticlă. Poate ea le-a şi lăsat descuiate.

Înconjură casa, observând ferestrele de pe latura îndepărtată – cele pe care nu putuse să le studieze până atunci. Şi copacii, potenţială ascunzătoare.

Urcă scările spre verandă. Şi mai multe ghivece cu flori. Da, ar putea să se întoarcă aici cu nişte erbicid, şi să-i omoare florile doar aşa din plăcere.

Apoi, afişând un zâmbet mare şi prietenos, el scoase biscuitul pentru câine şi se îndreptă spre uşile mari de sticlă.

Câinele nici măcar nu era aici. „Halal câine de pază!" se gândi el pufnind şi îşi puse mănuşile subţiri din latex ca să verifice dacă uşile chiar erau încuiate.

Câinele, mai mare decât îşi amintea, se năpusti spre sticlă, lătrând, dezvelindu-şi dinţii, mârâind şi chiar dând să muşte. Şocat şi panicat, se dădu înapoi şi chiar îşi ridică mâinile, ca să-şi protejeze faţa. Inima îi bubuia în gât, gura i se uscă. Ceea ce îl înfurie chiar în timp ce tremura.

– La naiba, la naiba! Fără suflare, el încercă să afişeze din nou un zâmbet mare, deşi ochii transmiteau ură pură în timp ce îi arăta biscuitul. Da, ticălosule, continuă el cu o voce prietenos cântătoare. Uite ce am! Ar fi trebuit să-l otrăvesc mai întâi, urâtule.

Dar indiferent de ton sau de momeală, câinele nu se opri din lătrat. Când dădu să facă o mişcare spre uşă, câinele îşi dezveli colţii.

– Poate ar trebui să-ţi înfig mai întâi asta în gât, zise el şi scoase cuţitul, fluturându-l prin aer.

În loc să se dea înapoi, câinele sări spre sticlă, se puse pe picioarele dinapoi, lătrând nebuneşte, cu ochii albaştri ciudaţi şi sălbatici.

– S-o ia naiba! Mâna îi tremura în timp ce îşi puse cuţitul la loc în teacă. O să mă întorc, ticălos mic. Şi o să te spintec ca pe un păstrăv şi o s-o pun pe ea să se uite.

Furios, şocat, cu lacrimi fierbinţi, furie fierbinte arzând în ochi, el plecă furtunos de pe verandă. Cu pumnii strânşi, se grăbi să dea colţul casei şi s-o ia pe alee în jos.

Se va întoarce. Iar ea şi afurisitul ăla de câine *vor plăti* pentru că-i stricaseră ziua.

După părerea lui Xander, nimeni nu-şi dorise vreodată mai mult să dea jos un costum cum îşi dorea el. Iar odată ce o va face, decise el, intenţiona să-l arunce în dulapul lui Naomi şi să-l lase acolo, să uite de el cât de mult era omeneşte posibil.

– Îţi mulţumesc că ai rămas, îi zise el în timp ce cotea pe aleea spre casă. Ştiu că a durat mult.

– Oamenii chiar au iubit-o. Cred că atunci când auzi la fel de multe râsete câte lacrimi vezi e o dovadă pentru asta. Oamenii au iubit-o şi nu o vor uita. Am vrut să rămân, ceea ce nu e ceva ce spun

adesea despre un eveniment care adună atât de mulți oameni. Dar chiar am vrut să rămân. Și nu mi-am dat seama decât atunci când am decis să rămân că am devenit parte a comunității. Sau cel puțin am traversat acea graniță fină spre marginea comunității.

El parcă și rămase câteva clipe așezat.

– Ai cumpărat casa asta și nimeni altcineva nu era dispus să investească timp, bani și viziune în ea. Cumperi de la localnici, angajezi localnici, iar asta contează al naibii de mult. Îți vinzi arta în galeria Kristei și oamenii observă astfel de lucruri. Te-ai combinat cu mine, iar oamenii observă și așa ceva.

– Pariez că da. Naomi din New York și Xander al nostru. Ea zâmbi acum. Am auzit cum se refereau la mine așa, și de asta m-a surprins când mi-am dat seama că am trecut granița.

– S-ar putea să rămâi mereu Naomi din New York. Sună bine. Doamne, trebuie să mă schimb de costumul ăsta.

– Iar eu trebuie să las bietul câine afară. Am stat mai mult decât am crezut. Unde e Lelo? se minună ea.

Xander se uită spre camioneta prietenului său.

– Pe aici pe undeva. Restul vor veni și ei, să mai lucreze câteva ore.

El așteptă cât ea descuie ușa și dezactivă alarma – iar câinele alergă din capătul celălalt al casei să dea din coadă, să lingă și să se gudure.

– Bine, bine, știu că am lipsit mult. Dar când dădu să deschidă ușa principală, Xander o opri.

– O să se năpustească direct spre pământul proaspăt. Ar trebui să iasă prin spate.

Deși intenționa să se ducă direct sus și să scape de costum, acționă din instinct când Tag alergă spre spatele casei, se întoarse spre el, alergă din nou acolo.

Se întâmplase ceva.

– O să-l las să iasă, începu Naomi în timp ce Xander se întorcea. Știu că vrei să te schimbi și să pleci la treabă.

– O să mă duc prin spate.

Xander se relaxă când văzu motivul pentru acțiunile lui Tag. Lelo, deja în haine de lucru și concentrat, stătea de partea cealaltă a ușilor de sticlă, turnând pământ de flori în primele două jardiniere.

Rânjind, Lelo mută sacul cu pământ şi îi ridică degetul mare ridicat.

– Hei, zise el, când Xander deschise uşa. Ai fost salvat. Râse şi puse sacul jos să-l dezmierde pe Tag. I-aş fi dat eu drumul, dar uşa era încuiată. La început a fost destul de supărat. Nu-i aşa? Tremurând şi scheunând, dar s-a liniştit destul de repede când a văzut că nu plecam nicăieri. Îmi pare rău pentru urmele de nas de pe sticlă.

– Ale lui sau ale tale? întrebă Xander.

– Ha. N-am putut să stau mai mult la... ştii tu chestia de după chestie. Prima dată când am văzut-o pe Loo plângând şi asta... Uau. Ceilalţi vor veni şi ei, cred, dacă ai ajuns şi tu. V-am luat-o înainte.

– Da, aşa e. Naomi studie jardinierele. Lelo avusese mare dreptate. Ar fi putut la fel de bine să fie parte a casei şi erau perfecte pentru ce-i trebuia, doar la doi paşi de bucătărie.

– Sunt perfecte, Lelo. Minunate. Îmi plac mult.

– Au ieşit destul de bine. Am nişte ierburi, răsaduri de roşii, ardei, din astea, în camionetă. Pot să le plantez.

– Ai adus toate astea?

El se foi şi îşi potrivi pălăria uzată de cowboy.

– Treceam oricum pe la grădină. Orice nu vrei o să duc acasă. Mama o să le pună undeva.

– Pot să mă uit? Mi-ar plăcea să mă schimb şi să le plantez chiar eu. Ar fi o metodă bună de a echilibra ziua, să faci ceva să crească.

– Ai dreptate. Acestea vor fi gata de plantat până când te pregăteşti. O, şi, Xander? A trecut ceva vreme de când n-ai mai lucrat în echipa tatei, dar ar trebui să ştii că nu e bine să calci în pământul proaspăt însămânţat.

– N-am călcat.

– Ei bine, cineva a făcut-o, de când am plecat ieri. Nu contează. O să pun să treacă cu grebla peste.

– Unde?

– Prin partea din faţă. Nu contează, cum am spus. Doar te necăjeam.

– Hai să ne uităm. Naomi, ţine câinele aici.

– O să te trimitem la închisoare pe tine sau pe cel care a călcat în sol însămânţat, zise Lelo, dar îl conduse oricum. O să aduc şi plantele

alea, dacă tot am venit până aici. Poți să cari și tu o cutie, dacă nu ești îngrijorat că-ți murdărești costumul.

– S-ar putea să incinerez costumul ăsta.

Fu nevoie de ceva efort, dar Naomi reuși să-l oprească pe Tag să alerge după ei, trăgându-l în interior suficient cât să apuce să i pună lesa.

Dar înainte să iasă din nou, și Xander, și Lelo se lăsară pe vine să studieze solul. Iar nervii ei începură să se agite.

– Nu numai că nu am călcat pe aici, dar piciorul meu e mai mare de atât, Lelo. Mai orientează-te.

– Da, cred că îmi dau seama de asta, dar m-am gândit la tine pentru că urmele se duc spre și se îndepărtează de casă. Poate că a fost unul dintre oamenii lui Kevin.

– Au plecat înaintea ta ieri, nu s-au întors încă azi. Se uită spre veranda unde Naomi se lupta eroic să țină câinele și să nu se lase trasă în față.

– Șezi, se răsti el, iar spre surprinderea lui Naomi (și probabil și a lui Tag însuși), Tag se așeză.

– Fratele tău e cu vreo câțiva centimetri mai înalt, zise Xander. Nu pot să spun că i-am remarcat picioarele, dar pariez că sunt cam la fel de mari ca ale mele. Eu port 45.

– Da. Știu ce mărime poartă, pentru că a atins-o când era la liceu. Nu e ușor să găsești măsura asta în magazine.

– Nu-mi spune. Sună-l, Naomi. Cineva a fost pe aici să spioneze.

– La naiba, Xan, exclamă Lelo, ridicându-se în picioare. Nu m-aș fi gândit la asta. Poate de aceea era câinele așa de supărat când am ajuns aici.

Xander ocoli și merse pe aleea sinuoasă cu pavele proaspăt puse.

– E salvat în telefon, nu? întrebă el și luă aparatul din mâna ei, căutându-i lista de apelare rapidă. Du-te și scoate câinele prin spate, dar nu... Nu contează. Lelo, scoate câinele prin spate și nu-l lăsa să ajungă la pământ.

– Sigur. Ușa din spate era încuiată, zise el în timp ce urmă același traseu ca și Xander. La fel și cea din față, pentru că trebuie să recunosc că am încercat să-i dau drumul lui Tag, mai ales că era așa de

supărat. Casa era încuiată, Naomi, nu cred că a reuşit cineva să intre. Probabil că cineva a vrut să se uite şi să vadă ce faci aici.

– Poate, zise ea şi îi predă câinele. Mulţumesc.

Când se întoarse să se ducă în casă, Xander o apucă de braţ.

– Trebuie să văd dacă a fost luat ceva sau... Scutură din cap şi continuă să vorbească cu Mason: Da, sunt destul de clare. Destul cât să se vadă mărimea şi forma. Da. Da, o să fim aici.

El îi întinse telefonul lui Naomi.

– Aşteaptă aici. O să verific în interior.

– E casa mea, Xander. Lucrurile mele. N-o să stau aici să-mi frământ mâinile în timp ce tu te duci să te uiţi sub pat pentru mine.

El ar fi înjurat dacă n-ar fi ştiut că era o pierdere de vreme.

– Bine, o să verificăm împreună în interior.

Se duseră mai întâi la etaj, iar ea intră direct în studioul ei. Chiar şi uşurarea de a vedea dintr-o privire că totul era neatins nu îi domoli furia.

Cu toate astea, Xander verifică dulapul, baia şi începu să controleze sistematic fiecare cameră.

– Nu a fost luat sau mişcat nimic, îi spuse ea. Ştiu unde sunt lucrurile. Când eşti în mijlocul deciziilor cu privire la ce vrei să faci şi unde să ţii lucrurile până atunci, ştii dacă a fost mişcat ceva.

– O să verific şi în piviniţă. Când ea îi aruncă acea privire, el chiar înjură. Nu călăresc pe un cal alb, bine? Nimeni nu trece de încuietori, alarmă, câine, dar trebuie să verific.

Îşi dădu jos sacoul.

– Mason o să ajungă în câteva minute. Vreau doar să cobor să arunc o privire. Poţi să te schimbi de rochie sau nu, dar dacă vrei să umbli pe afară, va trebui să te dai jos de pe cataligele alea.

Ea se descălţă de pantofii negri, clasici.

– Mă retrag, dar ai dreptate. Aici n-a intrat nimeni şi apreciez că eşti conştiincios şi verifici subsolul. O să mă schimb.

– Bine. El ezită. Ştii, Lelo nu e atât de prost pe cât pare.

– Nu pare prost şi, da, va începe să pună lucrurile cap la cap de îndată ce poliţia şi FBI-ul îşi vor face apariţia aici pentru că cineva a călcat pe pământul proaspăt însămânţat de pe gazonul meu. Ea trase aer în piept. Poţi să-i spui.

– Ce să-i spun?

– Orice crezi că ar trebui să ştie. O să le spun lui Jenny şi lui Kevin. O să le spun tot.

– Forte bine, zise el şi îi apucă chipul într-o strânsoare fermă. Ai trecut acea graniţă, Naomi, pentru că aşa ai vrut. Asta înseamnă să începi să treci pe partea cealaltă. Nu stau mult.

Rămasă singură, ea se schimbă în blugi până la genunchi şi îşi puse un tricou. Tot mai intenţiona să planteze răsaduri. La naiba, va planta în noile jardiniere. Poate că se temea, doar nu era proastă. Dar deasupra fricii plutea o linie dură de furie.

Şi de asta trebuia să se agaţe.

Ieşi pe verandă şi îl văzu pe Lelo jucându-se cu câinele, aruncându-i băţul şi rămase pentru o clipă privind spre albastrul apei şi verdele pădurii din locul care devenise al ei. Nu trebuia să-şi spună că va face orice ca să-l păstreze. Ştia asta deja.

Capitolul 28

Nu-i cunoştea pe ceilalţi agenţi în costumele lor negre şi cu ochelari de soare, dar se îndoia că se deosebeau prea mult de cei care îi împânziseră casa şi pădurile din Virginia de Vest cu şaptesprezece ani în urmă.

Ea nu stătuse atunci cu ei, aşa cum făcea acum, ci văzuse relatările de la ştiri în casa sigură, când mama ei dormea.

Acum nu mai era un copil, acum era casa ei, pământul ei.

Aşa că aduse băuturi reci şi făcu ceai cu gheaţă pe terasă, pentru că îi amintea de verile din New York şi de felul cum Harry adăuga mentă din grădina lui de verdeţuri.

Ea nu interveni, nu puse întrebări – încă –, dar era prezentă.

Dacă o studia cumva, prin vreun binoclu sau ochean, va vedea că era prezentă.

Sam Winston se apropie de ea şi-şi aranjă şapca pe cap.

– Îmi pare rău pentru asta, Naomi. Realitatea e că cineva ar fi putut să se folosească de casa goală, ca să-şi satisfacă curiozitatea. Point Bluff a stârnit curiozitatea multora.

– Dar tu nu crezi asta.

El trase aer pe nas.

– Cred că vom lua toate precauţiile necesare şi nu vom lăsa nici o piatră neîntoarsă. FBI-ul are oameni care pot studia acele amprente de pantofi, să ne ofere informaţii despre înălţime, despre greutate, pot să ne dea mărimea la pantofi, chiar şi marca. Dacă asta e persoana pe care o căutăm, atunci a făcut o greşeală.

– Așa e.

Poate nu aceeași greșeală la care se referea șeful poliției, se gândi Naomi. El făcuse o greșeală intrând în ceva ce era al ei. O ajutase ca furia să depășească frica.

Se duse la camioneta lui Lelo. Îl trimiteau de aici, așa cum făcuseră și cu ceilalți care veniseră să lucreze. O să ia ea plantele sau cel puțin le va duce la containere.

Când nu găsi nici una, se gândi că Lelo le dusese deja acolo. Cu câinele în lesă, ca să-l împiedice să distrugă vreo dovadă, se duse până în colțul îndepărtat al casei și apoi pe verandă.

Îi dădură lacrimile când văzu ghivecele și răsadurile aliniate pe terasă, alături de mănușile ei de grădinărit, de săpăligă și de furcă.

– E un om cumsecade, îi spuse câinelui. Amintește-mi să-mi fac rezerve de Mountain Dew. Asta e băutura lui Lelo al nostru.

Deși Tag obiectă, ea legă lesa de unul dintre stâlpii de la verandă.

– Trebuie să stai cu mine, să-i lași să-și facă treaba în față. Ca să mai atenueze ofensa, ea îi dădu un castron cu apă și un biscuit.

Apoi se lăsă pe vine și-l mângâie între urechi în locul în care îl făcea să-și dea ochii peste cap de plăcere.

– Tu ai fost? Tu l-ai alungat, câine mare și fioros ce ești? Te-a adus o zână bună în ziua aia la marginea drumului pentru mine? întrebă ea și-și puse capul pe al lui. L-ai speriat la fel de mult cum te-a speriat el pe tine? Ei bine, n-o să-l lăsăm să ne sperie. Eu și cu tine o să-l mușcăm, dacă mai încearcă încă o dată.

Naomi își apăsă buzele de botul lui și se uită în ochii lui minunați. Se îndrăgostise de câine la fel cum se îndrăgostise de Xander. În ciuda intenției ei de-a nu o face.

– Nu prea mai pot să schimb nimic.

Ea se ridică și se duse la jardinierele ei noi și drăguțe, ca să planteze.

Xander o găsi bătătorind pământ în jurul unui răsad de roșie, cu câinele întins cât era de lung la soare, picotind.

– Au cam terminat afară și au spus că nu există motive pentru care grădinarii nu se pot întoarce mâine la lucru. La fel și echipa lui Kevin.

– Asta e bine, e bine. Ea luă un răsad de ardei. Știi de ce fac asta?

– Pare evident, dar spune-mi.

– Pe lângă motivul evident, plantez aceste răsaduri de ierburi și legume. O să le ud, o să privesc cum cresc, o să văd cum înfloresc legumele și o să văd cum se formează roșiile și ardeii. O să culeg legumele și o să le mănânc, și totul începe cu ce fac aici. E o declarație. Trebuie să facă niște cercetări, dar în toamnă cred că pot să plantez napi și varză.

– De ce ai vrea să faci asta?

– Pot să fac niște mâncăruri foarte bune și foarte interesante cu napi și cu varză.

– Va trebui să-mi demonstrezi asta.

Ea continuă să planteze, în timp ce el intră, ieși, apoi rămase în picioare să o privească.

– Tipul a fugit, începu Xander, iar ea dădu din cap.

– Da, am văzut asta.

– Ce-ai văzut?

– Amprentele de pantofi. Nu trebuie să fii un expert ca să deduci sau măcar să speculezi. Unele se îndreaptă spre casă, pe laterală sunt unele diferite de cele care se îndepărtează. Se îndepărtează, sunt mai depărtate unele de celălalte și mai puțin clare – se mișcă repede, chiar aleargă.

– Pariez că se plimba pe aici prin spate. Ticălosul naibii! Arogant, încrezător. Nu știu dacă inteționa să intre în casă sau doar să se uite, dar nu se mai simțea arogant și încrezător când a plecat. Câinele l-a speriat.

Tag bătu din coadă ca răspuns la privirea pe care i-o aruncă ea.

– Cred că a venit pe aici și ar fi intrat pe ușă, dacă n-ar fi fost încuiată sau poate că plănuia să intre oricum, dar câinele l-a speriat, când și-a apărat teritoriul. Când a apărat ce era al nostru.

– Ar trebui să știi că scenariul pe care tocmai l-ai conturat e același descris de oamenii de la FBI și de la poliție acum câteva minute. Așa văd și ei lucrurile.

– Ca să vezi, cât sunt de deșteaptă!

– Așa cred și eu, zise el și ridică din sprânceană.

– Sunt atât de furioasă. Probabil că ar trebui să mă mai calmez înainte să mai plantez și altele. Nu cred că e bine să plantezi ființe

vii, când ești așa de furios. Cine știe, te mai alegi cu roșii amare. Ea își smulse mănușile și le trânti pe jos. A folosit-o din nou, Xander. A folosit-o pe Donna, s-a folosit de faptul că toată lumea care e de obicei aici era la înmormântare. Asta îmi face greață.

– Atunci gândește-te mai degrabă la asta. Acest vagabond, câinele care se plimba din loc în loc, la fel ca tine, a rămas aici, la fel cum ai rămas și tu. Și l-a alungat pe ticălos. Nu a plecat de aici lejer, așa cum ai spus și tu, Naomi. A plecat cu inima în gât și cu genunchii tremurând.

– Da, la naiba, așa e. La naiba, repetă ea și se plimbă în sus și în jos pe verandă. Dacă mai încearcă încă o dată, nu va mai apuca să plece cu inima-n gât, pentru că se va prăbuși însângerat. Dacă are impresia că sunt o țintă ușoară, atunci poate să vină după mine când are chef, căci a făcut o greșeală de calcul.

– Eu înțeleg bine importanța de a fi furioasă, câtă vreme nu dă în prostie și neatenție.

Naomi se întoarse spre el cu ochii verzi înflăcărați.

– Par eu proastă sau neatentă?

– Deocamdată nu.

– Iar asta nu se va schimba. Ea se calmă un pic, își spuse să țină furia într-un colț, până va mai avea nevoie de ea. Crezi că Kevin și Jenny pot găsi un babysitter? Mi-ar plăcea să vină. Vreau să le spun acum, și nu mai târziu, dar fără copii prin preajmă.

– O să rezolv, dacă ești sigură.

– Sunt.

– La ce oră?

– Oricând le convine, pentru mine e în regulă. O să termin jardinierele astea și o să strâng, așa că oricând le convine.

„Unde îți mărturiseai legăturile de sânge?" se întrebă Naomi. Mobilierul destul de puțin din salon și celelalte camere făcea treaba cam dificilă. Și părea destul de inconfortabil să stai la masa din sufragerie pe scaune pliante.

Alese locul unde ea se simțea cel mai relaxată și scoase mai multe scaune afară spre locul pe care-l considera veranda de la bucătărie.

– Vrei să fiu și eu aici? o întrebă Mason.

– Trebuie să lucrezi?

Să servească mâncare? se întrebă Naomi. Ce fel de gustări se potriveau, pentru Dumnezeu, la așa un moment?

„Tatăl meu e un ucigaș în serie. Încearcă pateul de crab."

– Vreau să spun, sigur că ai de lucru, dar ceva special?

– Echipa se întâlnește pentru un briefing, dar pot să recuperez, dacă vrei să rămân aici. Asta e foarte greu pentru tine.

– Pentru tine de ce n-a fost niciodată greu?

– Eu n-am fost în pădure în noaptea aceea. Nu am coborât în pivinița aia. Nu am găsit-o pe mama. Ea a fost ultima victimă.

– Tu n-ai fost niciodată.

Ea își aminti de acea zi din cafenea, după ce fugise din sala de cinematograf. Cât de tânăr era, dar cât de puternic și de hotărât!

– Tu ai decis foarte devreme să nu fii, să fii tot ce el nu era. Și indiferent cât de mult am ignorat eu situația, am evitat-o, am ascuns-o și am acceptat să fiu victima lui. Am terminat cu asta. Du-te la briefing. Găsește o cale să se termine, Mason.

Ea pregăti o tavă cu brânză, lipie, biscuiți, măsline. O ținu ocupată până se întoarse Xander de la o urgență și plecă Mason.

– Știi câtă lume nu se uită sau nu dă crezare indicatorului de combustibil?

– Câtă?

– Mai mulți decât crezi, așa că sfârșesc prin a plăti mai mult decât dublu prețului combustibilului, și fac scandal din cauza asta, de parcă ar trebui să le faci lor personal o favoare. Sunt bune astea?

„Uită-te la el", se gândi, „devine din nou morocănos." Enervat din cauza unui străin care a uitat să pună benzină, nesigur dacă să încerce lipie cu susan și rozmarin. Mângâie în treacă capul câinelui în timp ce el se decidea dacă să guste sau nu.

– Mi-ai adus liliac.

Xander se uită la ea, încruntătura adâncindu-i-se.

– Da. Trebuia să mai fac asta o dată?

– Da, la un moment dat. Dar mi-ai adus liliac într-o vază veche albastră. Ăsta a fost momentul.

– Momentul care?

Nu ascultă cu adevărat, se gândi ea. Ea crescuse cu un frate. Știa când un bărbat nu asculta cu adevărat.

Cu atât mai bine.

– Tu mi-ai spus când, iar acum îți spun și eu.

– OK.

– Liliac furat într-o vază veche, albastră.

– Nu a fost cine știe ce.

– Te înșeli. A fost foarte mare lucru, cel mai important lucru din viața mea, pentru că acela a fost momentul. Atunci, Xander, am știut că sunt îndrăgostită de tine. N-am știut ce să fac în sensul ăsta, zise ea – oh, acum devenise atent –, privirea lui surprinzând-o pe a el, fierbinte, albastră și intensă. N-am mai simțit până acum ce simt pentru tine, n-am crezut niciodată că o să simt, așa că n-am știut cum să reacționez. Acum am o idee mai bună.

– Care e ideea mai bună?

– Să te bucuri că ești și tu îndrăgostit de mine. Să fii recunoscător, foarte recunoscător că s-a întâmplat acum, după ce mi-am dat seama că a venit timpul să nu mai fug. Sau cel puțin să încerc. Să te bucuri că s-a întâmplat aici unde vrem amândoi să fim. Și să speri. Să fii suficient de curajos cât să speri că vei vrea să stai cu mine aici.

– Liliac?

– Liliac.

– Lelo trebuie să adauge o tufă în designul lui.

– O să fie în spate, de unde să o putem vedea de pe verandă. I-am spus că vreau să o plantez chiar eu.

– O s-o plantăm împreună.

– O s-o plantăm împreună, zise ea și simți că i se sugrumă vocea și îi dau lacrimile.

El se apropie și îi prinse fața în mâini.

– Mă mut aici. Va trebui să-mi faci loc.

Prima lacrimă i se prelinse pe obraji.

– E loc destul.

– Spui asta acum. El îi sărută lacrima, apoi pe a doua care se prelinse pe celălalt obraz. Așteaptă până îi spun lui Kevin să construiască un garaj.

– Un garaj?

– Un bărbat are nevoie de un garaj! El își atinse buzele de ale ei. Garaj cu trei locuri, în partea de nord a casei, punem o ușă laterală la spălătorie.

– Mi-ai dat ceva de gândit.

– Aștept doar să te obișnuiești. Te iubesc, Naomi.

Ea își ridică mâinile la încheieturile lui și strânse tare.

– Da, așa e. Știu că mă iubești. Mulțumesc lui Dumnezeu că o faci. Te iubesc atât de tare, încât o să construim un garaj. Stai puțin, trei locuri...

Atât mai apucă să spună, căci el îi acoperi gura cu a lui, iar sărutul lui o purtă pe alte culmi. Apoi, spre încântarea câinelui, o ridică și o învârti.

– Tu ești ce lipsea, îi zise. Dar acum s-a rezolvat.

– Mi-ai spus că mă faci fericită, și mă faci. Dar e mai mult decât atât. M-ai ajutat să înțeleg că merit să exist. O mie de ore de terapie nu m-au adus până în punctul ăsta, zise ea și oftă și se dădu în spate. Dar tot sunt tarată, Xander.

– Cine nu e?

Câinele slobozi un lătrat și alergă spre partea din față a casei.

– Sistemul de avertizare ne anunță că au sosit Kevin și Jenny.

– Așa, zise ea și trase aer în piept.

– O să fie bine, ai încredere.

– O să împrumut puțină de la tine. Rezervele mele sunt pe terminate.

– Încearcă să ți le refaci regulat. O să mă duc să deschid.

Ea scoase tava afară și o puse pe masa pliantă, se duse și aduse pahare, farfurii, șervețele, auzi râsul lui Jenny.

Jenny intră tocmai când deschidea o sticlă de vin.

– Ce sincronizare grozavă! O, Naomi, de fiecare dată când vin aici, tot mai multe lucruri sunt gata. Trebuie să fie o nebunie să trăiești în mijlocul lucrărilor, dar e nemaipomenit să vezi cum evoluează.

– Mă bucur că ați putut veni. A fost cam din pripă.

– S-a potrivit perfect. Îi invitaserăm pe părinții mei la masă și acum i-au luat pe copii să doarmă la ei. Distracție pentru toată lumea. Ea se duse să o îmbrățișeze. Îmi pare rău că ai avut necazuri.

Kevin mi-a spus că cineva a spionat pe aici cât am fost la înmormântarea Donnei. Sunt sigură că au fost doar nişte copii, încercând să se uite în interiorul casei.

– Cred că a fost... altceva. Asta e partea despre care vreau să vorbesc cu voi.

– Sigur. Eşti foarte răscolită, nu vreau să bagatelizez situaţia.

– M-am gândit să stăm afară.

– Perfect. O, uite ce jardiniere frumoase – Lelo le-a construit? Sunt minunate. O să faci din veranda asta un spaţiu foarte plăcut de stat afară. Kevin, uită-te la jardiniere.

– Frumoase, zise el când apăru cu Xander. Cum te simţi? o întrebă apoi pe Naomi.

– Am avut şi zile mai bune. Deşi, dacă stau să mă gândesc... zise ea şi se uită la Xander.

Dragostea dăruită şi primită depăşea orice.

– Să-ţi dau nişte vin, Jenny. Apoi o să trec direct la subiect, să terminăm odată.

– Pare serios.

– Chiar este.

– O, Doamne, eşti bolnavă? exclamă Jenny şi o apucă de braţ. S-a întâmplat ceva sau eşti...

– Jenny! Kevin vorbi încet şi o trase înapoi. Haide, stai jos.

– Scuze, îmi pare rău. O să tac.

Naomi turnă vin pentru Jenny şi pentru ea, dar nu putea să stea jos.

– OK, direct la subiect. Carson e numele de fată al mamei mele. E numele unchiului meu. Eu şi Mason ne-am schimbat numele în mod legal acum multă vreme. Din Bowes. Tatăl nostru este Thomas David Bowes.

Nu se aştepta la priviri lipsite de expresie, în aşteptare, şi asta o scoase din ritm.

– Nu toată lumea ştie cine e, Naomi, interveni Xander. Sunt mulţi cărora nu le pasă.

– Sună cunoscut, zise Kevin. De parcă ar trebui să ştiu.

– Thomas David Bowes, continuă Naomi, a ucis douăzeci şi şase de femei – asta e ce a recunoscut – între 1986 şi 1998. În august 1988 a fost arestat.

– Bowes, da, îmi aduc aminte de asta, zise Kevin încet. Undeva în est.

– Virginia de Vest. Şi-a violat, torturat şi strangulat victimele.

– Tatăl tău? Cu o mână strângând-o pe a lui Kevin, Jenny se holba la ea. Mai trăieşte?

– Da. Nu există pedeapsa cu moartea acolo.

– A evadat? Asta se întâmplă acum?

– Nu. Nu, el e la închisoare. E în închisoare de şaptesprezece ani. Noi ne-am schimbat numele, ne-am mutat. Dar realitatea acestui fapt nu s-a schimbat. V-aţi împrietenit cu mine. Mă ajutaţi să îmi fac un cămin aici. Trebuia să vă spun.

– Îmi amintesc câte ceva, cred. Eram copii, îi zise lui Xander. Au făcut un film, l-am văzut la televizor acum câţiva ani. Privirea lui se îndreptă spre Naomi. Tu ai găsit-o pe ultima fată pe care o răpise. E adevărat? Tu ai găsit-o pe fata aia, ai ajutat-o, ai dus-o la poliţie.

– N-am văzut nici filmul şi n-am citit nici cartea. Nu ştiu cât de exacte sunt relatările.

– Destul de exacte, zise Xander. Ea l-a urmat pe Bowes într-o noapte în pădure, a intrat în pivniţa din cabana arsă şi a găsit-o pe fată.

– Se numeşte Ashley, adăugă Naomi.

– Ashley. A găsit-o, a scos-o de acolo, a mers pe jos kilometri prin pădure şi a găsit ajutoare. Aşa l-au descoperit. Aşa l-au oprit.

– Şaptesprezece ani? repetă Jenny cu ochii mari şi faţa palidă. Dar nu aveai decât... O, Doamne, Naomi. Ea sări în picioare, îi dădu vinul lui Kevin şi o îmbrăţişă pe Naomi. O, Doamne, săraca fetiţă. Nu erai decât un copilaş...

– Aveam aproape doisprezece ani. Eu...

– Un copilaş, repetă ea. Îmi pare rău! Îmi pare aşa de rău. Doamne! Ţi-a făcut rău? Te-a...

– Nu m-a atins niciodată. Era foarte sever şi uneori lipsea cu zilele. Dar nu s-a atins niciodată nici de mine, nici de Mason. Era

diacon la biserică. Lucra pentru o companie de cablu. Tundea iarba și vopsea veranda. Și ucidea femei.

Jenny o strânse și mai tare și se legănă înainte și înapoi.

– Nu te gândești niciodată la familiile... Nu te gândești niciodată la ei, și cum e pentru ei. Nu trebuia să ne spui, zise ea în timp ce se dădea în spate. Trebuie să fie greu și să vorbești despre asta.

– Nu plănuiam să spun nimănui. Doar să locuiesc aici, doar să fiu aici. Dar... Naomi se opri și se uită la Xander. Lucrurile s-au schimbat.

– Ea se gândea că probabil veți vrea să vă mai retrageți, comentă Xander. Că o să o priviți diferit.

– Xander!

– Taci. Unii oameni s-au prins într-un fel sau altul și au făcut asta sau au salivat de dorința de a afla detalii, așa că ea și-a strâns lucrurile și a plecat.

– Unii oameni nu valorează nici cât un scuipat. Asta ai crezut despre noi? vru să știe Jenny. E insultător.

– Eu...

– Ar trebui să-ți ceri scuze.

– Îmi... îmi pare rău?

– Scuzele sunt acceptate. Kevin, acceptate?

– Da, zâmbi Kevin mai mult spre berea lui.

Când Naomi își acoperi fața, luptându-se să se adune, Jenny arătă cu degetul spre Xander, apoi spre Naomi. Își ținu mâinile în șolduri până când acesta se duse lângă ea și o luă în brațe.

– Termină.

– O, las-o un pic, se răsti Jenny. Unde e vinul meu? Ea se întoarse spre Kevin să-l ia și își șterse lacrimile. Am și eu nevoie de un pic de timp, pentru că nu o văd decât pe fetița aceea, cu doar câțiva ani mai mare decât Maddy, trebuind să facă față unor lucruri despre care nici o fată n-ar trebui să știe că există. Dacă nu vrei ca altcineva să știe, Naomi, nu va ști nimeni. Poți să ai încredere în noi.

Dintr-odată o trase pe Naomi spre ea de lângă Xander.

– La naiba, bărbații nu sunt buni de nimic în situații din astea. Mergem înăuntru pentru câteva minute. Și iau vinul.

– E extraordinară, zise Xander când Jenny o trase pe Naomi în casă.

– Care din ele?

– Se pare că amândouă, suntem foarte norocoşi.

– Da, aşa e. Acum spune-mi ce legătură are Bowes cu Marla şi Donna şi oricine a fost azi pe aici.

– Asta am de gând.

Xander se aşează şi îi spuse.

Dimineaţă, Naomi puse o cană sub aparatul de cafea, când îl auzi pe Mason coborând scările din spate. Se întoarse să ia farfuria pe care o pregătise de pe sobă, când el păşi în bucătărie.

– Cafea şi mic dejun? S-ar putea să fiu nevoit să mă mut aici cu serviciul. Uau, ouă Benedict? Serios?

– Aveam chef să gătesc, iar lui Xander îi plac. Porţi iar costumul.

– Asta facem noi la FBI. Ştiu că am venit târziu. Dar cum Xander stă acum aici, aş putea să mă cazez în oraş din când în când. Mai des chiar, până terminăm asta. Mulţumesc.

El luă cafeaua şi bău.

– Dar la restaurant n-o să primesc ouă Benedict şi cafea aşa de bune.

– O să închei treaba, Mason?

El se uită la ea cu acei ochi căprui limpezi, ca ai tatălui lor. Dar deloc ca ai tatălui lor.

– N-o să mă opresc decât când o să termin. Poartă încălţări Wolverine Sentinel nr. 44. Au urme de tocire, deci le poartă de ceva vreme.

– Ai aflat asta dintr-o amprentă de încălţări?

– Asta facem la FBI, zise el din nou. Ne gândim că are cam un metru optzeci, poate optzeci şi cinci, judecând după urmele pantofilor, măsura paşilor. E alb, probabil în jur de treizeci de ani. E mult mai mult decât aveam acum câteva ore.

– Acum trebuie doar să ne dăm seama care dintre cei pe care îi cunosc cu greutate şi înălţime normale, cam de vârsta mea, vrea să mă omoare. Ea ridică o mână înainte ca Mason să poată vorbi. Nu sunt sarcastică. E ceva cu care îmi storc creierii de ceva vreme.

– S-ar putea să-l cunoşti. Sau să nu-ţi dai seama că îl cunoşti. Dar el îl cunoaşte pe Bowes. O să parcurg toate vizitele şi corespondenţa – încep cu asta. Apoi mă voi duce să-l văd.

– Tu... te duci în Virginia de Vest.

– E puțin probabil ca un bărbat obsedat de fiica lui Bowes, care a ucis în același fel ca el, să nu fi luat contact cu el.

Ea se încordă.

– Ar trebui să merg și eu?

– S-ar putea să fie nevoie și de asta, la un moment dat, dar acum nu, Naomi. Lasă-mă să fac singur primul contact. Dacă ajungem la punctul în care credem că ar ajuta dacă ai vorbi cu el, o să fii în stare să o faci?

– E ceva la ce m-am gândit, m-am întrebat. Da. Pot să mă întorc acolo și să vorbesc cu el. Pot s-o fac ca să mă salvez pe mine și orice alte femei pe care acest pseudo-Bowes le-ar alege ca țintă. Mason, nu a fost teama de Bowes, sau cel puțin nu neapărat teama de el, cea care m-a oprit să mă întorc acolo. Ci nevoia de a nega ce s-a întâmplat. Poate că a trebuit să o tot neg, în felul meu, ca să pot accepta complet ce s-a petrecut. Am lăsat ca acel eveniment să mă definească în prea multe feluri. Nu o să mai accept așa ceva. Le-am spus lui Jenny și lui Kevin aseară și e OK.

– E un pas al naibii de important ca să te definești pe tine. Ai făcut primul pas cumpărând casa. Ai trecut linia, Naomi, atunci. Ai continuat să o treci, să o accepți. Ai făcut ce trebuia făcut până când ai reușit.

– Xander mă iubește.

– Am observat.

– Probabil. Încă mă adaptez la un bărbat care mă iubește și încă suficient încât să aștepte să pot trece linia. Noaptea trecută am reușit să-i spun că-l iubesc. Pe cât de disperat îmi doream normalitatea, n-am crezut niciodată că voi avea pe cineva care să știe totul despre mine și să mă iubească. Cineva care poate trece de blocaje, pentru ca eu să-l iubesc. Mi se pare... miraculos.

– Pe el l-aș fi ales și eu pentru tine, dacă aș fi avut drept la vot.

– Deși nu ai, înseamnă mult pentru mine. Se mută aici cu mine. Nu va sta doar aici, ci se va muta aici. Doamne! Cu o mână apăsată pe inimă, ea răsuflă adânc. E un lucru foarte mare pentru mine.

– Și cum te simți?

O întrebare de psiholog, dar şi de frate, se gândi ea. Dar chiar şi asta era în regulă.

– Agitată. Nu speriată, doar agitată, emoţionată. Şi fericită. Şi năucită, pentru că se pare că vom construi un garaj cu trei locuri.

– Unchii o s-o ia razna.

– Ştiu asta. O să mai aştept până le fac cunoştinţă cu el. Ar trebui să-l cunoască mai întâi. Probabil. Mason, termină asta înainte să vină. Fă să se termine.

– La asta lucrez.

Capitolul 29

În decurs de o zi, Xander mutase tot ce voia în casa de pe promontoriu. Cărțile erau cea mai mare provocare. Nu încăpeau toate în bibliotecă.

– Nu mi-am închipuit vreodată că această casă ar putea fi prea mică pentru ceva.

El ridică din umeri, studiind rafturile, acum pline de cărți. Și cutiile de pe jos, încă pline de cărți.

– Oricum nu vrei toate cărțile într-un singur loc. Ar trebui să le mai răspândim prin casă.

– Sunt prea multe să le răspândim.

– Nici să nu te gândești să mai dăm din ele.

– Nici nu mă gândeam la asta.

Poate că o făcuse, preț de o fracțiune de secundă, dar alungase ideea la fel de repede.

– Doar că nu știu unde să le pun. Nu merită să stea în cutii. Cum o să știu dacă e ceva ce vreau să citesc în ele?

– Kevin ar putea construi un alt perete de cărți.

– Mi-ar plăcea un perete de cărți, admise ea. Dar nu știu unde.

– La subsol. Oricum îți montezi acolo camera obscură, nu?

– Da, mai devreme sau mai târziu.

– Mi-ar trebui și mie un spațiu de birou acolo. N-am nevoie de cine știe ce, dar un birou și niște dosare.

– Doar nu vrei un birou la subsol.

– Mie îmi ajunge, replică el. Tu nu mă încurci pe mine, eu nu te încurc pe tine. Plus că e destul spațiu acolo jos. O sumedenie de pereți cu cărți. Până atunci pot să stea în cutii. O să plătesc eu pentru birouri și perete și ce se mai ivește acolo.

Ceea ce includea, după mintea lui, uși care să ducă în curte. Dar nu avea rost să abordeze chestiunea asta acum.

– Am bani, Naomi. Să investesc aici, în loc să mai închiriez ceva, are mai mult sens acum. Plus că tocmai îmi mai vin bani din chirie, dacă Jimmy se mută în apartamentul de deasupra garajului. Lunganul cu bărbuța caraghioasă? Lucrează pentru mine.

– Da, l-am cunoscut. Tu... l-ai închiriat deja?

– Jimmy termină în iunie școala comercială și vrea și el apartamentul lui. Și îmi place să am pe cineva care să locuiască deasupra garajului. E o afacere bună de ambele părți, plus că e aproape mobilat. Nu vrei porcăria aia de mobilă aici.

– Dar tu nu o vrei?

– Eu vreau cărțile. Nu sunt negociabile, zise el și luă alene o carte jerpelită în mână, un exemplar din *Omul ilustrat*. Ai citit-o?

– Am văzut filmul.

– Nu e același lucru. El i-o puse în mână. E bună. Oricum, dacă nu ai alte planuri sau dacă nu vrei să te mai gândești, pot să vorbesc cu Kevin pentru birou și pentru peretele de cărți.

– În afară de camera obscură, nu am avut și nici nu am alte planuri pentru subsol.

– Foarte bine. O să ne apucăm de asta. Te îngrijorează în ce te-ai băgat? întrebă el.

– Nu. Mai degrabă mă întreb de ce nu mă îngrijorez. Și cred că dacă îmi vin mâine niște piese adevărate de mobilier, am mai putea răspândi niște cărți. Sau cel puțin să ne gândim la locul lor final.

Ea puse romanul în buzunarul din spate de la blugi pentru mai târziu, dădu să ridice o cutie cu cărți, dar el i-o luă înainte.

– Sunt grele, zise el.

– Colțul cu fotolii și canapeaua din salon. Acela e un bun început.

Naomi deschise drumul prin casa tăcută. Doar bărbatul și câinele, căci toți muncitorii plecaseră deja. Nu părea mai mică, observă ea,

acum că locuia aici cu un bărbat şi cu un câine. Se părea că asta avusese casa de gând tot timpul.

Părea firesc.

Ea rearanjă în minte mobila din salon pe care mai trebuia s-o cumpere în timp ce studia spaţiul – adăugă un suport fistichiu cu nişte plante de interior interesante. Iar...

– E acest dulap deschis, patru rafturi, la subsol. Voiam să-l folosesc afară pentru plante, dar cred că ar merge aici drept raft de cărţi, cu mărunţişuri printre ele. Cărţi şi poate câteva fotografii, cam aşa. Rame de metal, rafturi din lemn.

– Cred că vrei să-l aduc.

– Ce rost are să ai un bărbat în casă, dacă nu poate să aducă lucruri de la subsol?

– Desigur.

– O, ştii, acum că îl văd în minte aici – Cecil are un radio vechi. Ştii, tipul sub formă de cupolă, stil vintage. Cât de drăguţ ar arăta deasupra raftului cu cărţi? Nu funcţionează, dar...

– Nu funcţionează nu înseamnă că nu poate să funcţioneze.

– Şi ce rost are să ai un bărbat priceput într-ale mecanicii dacă nu poate să repare un radio vechi, care s-ar potrivi perfect în salon? Cred, da, cred că încep să mă obişnuiesc deja cu ideea.

– O să aduc raftul. Ce-ar fi să afli dacă nu pot să mă obişnuiesc să beau din vinul tău cât îl aranjăm?

– O idee excelentă!

Băură vin şi aranjară cărţi pe rafturi.

– Ai vorbit cu Loo?

– Da. E furioasă. Nu pe tine, zise el, citind perfect chipul lui Naomi. Doamne, acordă-i un pic de încredere. E furioasă pe ticălosul care te urmăreşte încă din colegiu. Furioasă că a ucis-o pe Donna. Dar acum e informată. Multă lume vine la Loo. O sumedenie care nu sunt localnici, care intră pentru un pahar, pentru nişte mâncare uşoară. Sau când vin vineri seară să asculte trupa. O să fie atentă.

După un tip însetat, de constituţie medie, care poartă pantofi Wolverine, se gândi Naomi, dar o lăsă baltă.

– Mason se duce în Virginia de Vest, la închisoare, cu cineva din FBI. Pleacă sâmbătă dimineaţă cu avionul.

– N-are ce să strice.

– Au câteva nume.

Xander dădu drumul unei cărți pe care tocmai o luase în mână.

– De ce nu mi-ai spus?

– N-am recunoscut nici unul din ele. Dar o să vorbească cu oricine li se pare suspect – cine i-a scris sau l-a vizitat pe Bowes de mai multe ori sau a căror corespondență li se pare suspectă.

Ea luă o carte și o așeză pe raft.

– O să verifice absolut tot. Stil de viață, călătorii, ocupație.

– Foarte bine. Nimeni nu l-a mai căutat până acum – nu așa. Și nu prea cred că e atât de deștept, încât să se strecoare prin filtrul lor, acum că îl caută.

– Mason e de acord cu tine. Mă străduiesc să gândesc și eu la fel. S-ar putea să fi plecat – de aici vreau să spun. Ar fi putut să plece, cel puțin deocamdată.

Dar când găsiră corpul lui Karen Fisher, chelneriță cu jumătate de normă, prostituată cu jumătate de normă din Liliwaup, la marginea drumului, la aproape un kilometru de Point Bluff, își dădură seama că nu plecase prea departe.

Cel mai bun lucru la o legitimație de presă – iar a lui era autentică – era faptul că te ajuta să te duci oriunde voiai. Târfulița de nicăieri răscolise iarăși lucrurile, adusese reporterii de la Seattle înapoi. Chiar și câțiva corespondenți de la ziare naționale.

Iar el era chiar acolo cu ei. Ce mai reportaj va fi ăsta! se gândi el. Dacă l-ar scrie el, ar câștiga afurisitul de Pulitzer.

Ia de-aici, *New York Times*, *Washington Post* și toți dinozaurii ăia bătrâni, care nici nu s-au uitat la el când a vrut o slujbă.

Acum ziarele erau pe cale de dispariție, iar bloggingul era pe val.

Putea să lucreze oriunde, și o făcea. De fapt, chiar relatase despre propriile lucrări și înainte, dar aceasta era prima oară când se afla la fața locului și în timpul, și după eveniment.

Considera asta deosebit de satisfăcător și incredibil de amuzant, dar știa că nu va mai putea sta prea mult în zonă.

Lucrurile se încingeau prea tare, se gândi, în timp ce înregistra vorbele bubuitoare ale șefului poliției (ticălos) și ale purtătoarei de cuvânt de la FBI (târfă arogantă).

Venise momentul, simţea asta, să încheie această odisee. Venise timpul să o ia pe Naomi în călătorie, să poarte nişte conversaţii lungi şi să se distreze zdravăn.

Apoi să o termine.

După asta, poate că va pleca în turneu. Poate spre Canada pentru vară şi în Mexic pentru iarnă.

Liber ca pasărea cerului. Plus multe alte ţinte, dacă simţea nevoia de acţiune. În amintirea lui Naomi Bowes.

Iar într-o zi va scrie povestea. Va scrie o carte – nu pentru bani. Va trebui să aştepte până se putea stabili undeva. Cum ar fi Argentina. Va scrie şi va publica el singur cartea în care îşi va prezenta toate realizările petrecute sub nasul poliţiştilor ticăloşi şi târfelor arogante de la FBI.

Îşi luă notiţe pe tabletă, făcu câteva poze. Îi plăcea să se concentreze pe Mason, lui în special îi plăcea asta.

„Hei, uite aici, prostule. O să-ţi omor sora în curând. O s-o violez în fiecare mod posibil şi apoi o s-o strâng de gât aşa cum ar fi trebuit să facă taică-su."

Poate ar putea să-i trimită lui Bowes o fotografie cu ea. Existau metode să introduci lucruri în închisoare – iar el se preocupase să le afle. Se gândi că asta chiar ar fi cireaşa de pe tort.

Da, o să facă asta şi chiar mai mult. Va publica toate fotografiile online, fiecare dintre târfele pe care le omorâse. Slavă Domnului pentru internet!

Atunci toată lumea va şti că îl depăşise pe Bowes. Că îi depăşise pe toţi. Ucigaşul din Green River, Zodiac? Erau nimic în comparaţie cu el.

Aruncă în mod deliberat o întrebare, în timpul sesiunii de întrebări şi răspunsuri, vrând să atragă privirile spre el.

„Uită-te la mine, uită-te la mine, uită-te la mine."

Ar mai fi vrut să mai pună şi întrebarea următoare, dar târfa cea urâtă de lângă el i-o luă înainte.

Mai târziu scrise reportajul pentru blogul ăla nenorocit, *Daily Crime*, pentru care lucra ca freelancer, scriind pe laptop în pizzerie,

mai ales pentru că cei mai mulți jurnaliști se retrăgeau la moteluri sau în cafenelele care dădeau spre port.

– Pot să-ți aduc ceva?

El ridică privirea și văzu blonda drăguță pe care o avusese în vizor și o pierduse. Se gândi: „Și tu vei muri".

– Scuze, ai spus ceva? Ah, trebuie să mă concentrez. Îi oferi un zâmbet larg. Am uitat unde mă aflu preț de o clipă.

– Pot să revin.

– Nu, e în regulă. Mi-ar prinde bine o cola și, da, aș putea mânca ceva. Cum ar fi o calzone – plină ochi.

– Sigur.

Ea îi aduse băutura în sub două minute.

– Stai în zonă? întrebă ea. Ai mai fost pe aici.

– Deocamdată, da. Sunt reporter.

– Oh.

Ochii ei se întristară și își pierdură din expresivitate.

– Îmi pare rău. El se transformă pe loc, arătându-se plin de înțelegere. Cred că o cunoșteai pe... Donna Lanier. Lucra aici.

– Da.

– Îmi pare foarte rău. Dacă vrei să spui ceva ce aș putea să scriu despre ea...

– Nu, nu. Mulțumesc. Să-ți tihnească cola.

Când plecă grăbită, el își ascunse un zâmbet.

Poate că o va prinde până la urmă. Poate că se va întoarce pentru ea, apoi o va face pe Naomi să privească, în timp ce o viola pe târfa asta mică, cu fundulețul ei mic și cu sânii ei tari.

„Pe asta n-o poți salva", se imagină el spunându-i. „Nu ca pe Ashley de data asta. Iar când o să termin cu ea, când o să termin cu tine, o să-i fac o vizită și drăguței tale prietene Ashley. Să termin ce n-a fost în stare taică-tu."

El dădu gata pizza calzone, punând la cale o altă manevră și ascultând vorbele din jurul lui.

Orașele mici erau la fel peste tot, se gândi el. Dacă voiai să știi ce se petrecea, trebuia doar să stai într-un loc ca ăsta suficient de mult.

Află că mecanicul se muta cu fotografa în casa mare din Point Bluff. Află că oamenii erau speriați, iar unii își cam pierduseră răbdarea cu poliția.

„De ce nu l-au prins încă?" întrebau.

„Pentru că e mai deștept, mai bun, mai orice decât ei", ar fi vrut să le răspundă.

Află că unii bănuiau că ucigașul trăia în pădurea din parcul național, ca un specialist în supraviețuire în sălbăticie.

Și se gândi: „Nu. Stă chiar aici, ticăloșilor".

Auzi că partenerul de sex al lui Naomi cânta vineri seară la bar.

Așa că începu să-și facă planurile.

– Lucas Spinner. Mason bătu din nou pe fotografia de pe blatul din bucătărie. Ești sigură că nu-ți amintești de el?

– Absolut deloc. Dar ea studie fața – tânără, păr castaniu, mult și ciufulit, o barbă care trebuia tunsă. De ce te tot întorci la el?

– Avea autorizație de presă, un ziar mic din Ohio, l-a vizitat pe Bowes de șase ori între iulie 2003 și august 2004. A corespondat cu el după aceea timp de optsprezece luni. Apoi a fost dat dispărut, probabil mort, când relata despre un incendiu de vegetație din California în 2006.

– Păi, dacă e mort...

– Presupunem doar, o lămuri Mason. Iar imediat după asta începe o corespondență între Bowes și un Brent Stevens, inițial cu o adresă din Queens și timbre tot de acolo. Dar nu există nici un Brent Stevens din Queens în acea perioadă. Și am citit corespondența, Naomi. Aș putea jura că aceeași persoană care a scris scrisorile lui Stevens le-a scris și pe ale lui Spinner. Există tentative de a se preface, dar sintaxa, terminologia sunt la fel. Un expert analizează scrisorile acum.

– Dacă e aceeași persoană, crezi că el e cel pe care-l căutați? Ea luă din nou fotografia lui Spinner în mână.

– Câteva dintre scrisorile lui Stevens au fost trimise din zone pe care le-ai vizitat și tu și perioadele se potrivesc. Apoi dispare de pe radar. Totul se oprește.

– Iar asta te îngrijorează.

– Pentru că el nu s-a oprit. A găsit o altă metodă ca să comunice. A strecurat pe ascuns un telefon mobil, a traficat corespondenţă scrisă. Cineva închide ochii când Bowes primeşte timp nesupravegheat la computer. Se mai întâmplă.

– Poate fără părul ăla, fără barbă. Naomi scutură din cap. O să caut prin computerul meu, să văd. O să lucrez mâine când pleci în Virginia de Vest. Astfel, dacă avem noroc, vei fi acolo cu Bowes. Ai putea să insişti.

– Acum ar arăta mai bătrân. Ţine cont de asta.

– Ai spus că ştie să se camufleze. Nu s-ar camufla cu părul şi cu barba asta, aşa că lasă-mă să văd cum ar arăta fără. Primul lucru mâine-dimineaţă, promise ea. Trebuie să plecăm. Îţi promit că o să te simţi bine.

Cât ea verifică dacă uşa din spate era încuiată şi îi dădu lui Tag un os care să-l ţină ocupat, Mason se uită la ceas.

– Un bar, o trupă rock, vineri seară. Da, o să mă simt bine, însă doar câteva ore, maximum. Plecăm la şapte şi jumătate mâine-dimineaţă.

– O să-mi dai de ştire când te întorci? După ce ai vorbit cu el?

– Îţi dau un mesaj. O să sun dacă e ceva ce trebuie să ştii. Tu să faci la fel, adăugă el, când ea setă alarma şi păşi afară.

– N-am mai făcut asta de multă vreme. Să mergem împreună într-un bar.

– Când am împlinit douăzeci şi unu de ani, ai venit acasă să-mi faci o surpriză.

– De atunci, nu?

– De atunci. Ne-am dus la barul din The Spot şi am băut cu tine, cu Seth şi cu Harry primul meu pahar legal de alcool, apoi m-ai dus în locul acela ciudat. The Hole in the Wall, din Chelsea. Şi fata aia s-a dat la tine.

– Aş fi putut şi eu să mă dau la ea, dar aveam o întâlnire.

Naomi râse şi-şi închise ochii, lăsând vântul să o bată pe faţă, în timp ce Mason conducea.

– Hai să facem un pact. O dată pe an, indiferent unde suntem, ne întâlnim undeva şi bem ceva într-un bar. Chiar dacă avem o sută zece ani.

El îşi întinse degetul mic făcut cârlig. Ea îl agăţă cu al ei.

– Chiar şi după ce-o să fii măritată cu cinci copii, avertiză el.

– N-ai să vezi asta, pufni ea.

„Ba da", se gândi el. „Ba da, o să văd."

O văzu intrând. O privise, o aşteptase şi simţi cum i se încordează vintrele când păşi în bar. Bluză galben pai şi blugi strâmţi.

Era împreună cu fratele ei mai mic, iar după o privire pe scenă unde mecanicul şi maimuţele lui unsuroase cântau o piesă antică, o prostie de la Rolling Stones, fratele mai mic începu să scruteze încăperea.

Aşa că se întoarse uşor şi-şi ridică berea.

Nu fusese o problemă să găsească un scaun la capătul barului. Cei mai mulţi oameni voiau să stea la mese – iar el nu voia asta. O masă la care să stea singur, asta atrăgea prea mult atenţia. Un tip care şedea singur la bar nu atrăgea atenţia.

Se mişcă pe scaun doar atât cât să-i menţină în raza lui vizuală în timp ce îşi croiau drum ca să stea la masă cu ticălosul de tâmplar şi cu ticăloasa de nevastă-sa.

Se gândi că ar putea să o omoare şi pe soţie – pe Jenny –, doar aşa, de-al naibii. Dar nu prea era genul lui.

Poate că dacă se hotăra vreodată să se întoarcă pe aici, pentru amintiri, i-ar face o mică vizită. Dar acum n-avea timp să se joace cu ea.

Acum totul se învârtea în jurul lui Naomi. Aşa că avea să privească o vreme, îşi va termina berea şi va lăsa un bacşis decent. Nimeni nu-şi aminteşte de unul care lasă bacşişuri decente, în minte rămân doar cei care dau prea puţin sau prea mult bacşiş.

Apoi trebuia să plece, avea lucruri de pregătit. Va fi o noapte mare.

– Ai zis că sunt buni, strigă Mason către Naomi. Dar n-ai spus că sunt foarte buni.

Încântată, ea îi dădu un ghiont spre masă.

– Sunt foarte buni! Ea îşi împleti privirea cu Xander şi se gândi: „O, da. Sunt cu şeful trupei".

După ce-şi puse mâna pe umărul lui Jenny, se aplecă.

– Am ajuns mai târziu decât am planificat. Mă duc la bar să aduc o rundă. Voi sunteți pregătiți pentru încă o rundă?

– Am fi.

O mai strânse încă o dată de umăr și se îndreptă spre bar. Pentru că voia să vorbească cu Loo se îndreptă spre mijloc, scrutând în treacăt în timp ce se îndrepta spre tejghea.

Văzu un bărbat în capătul îndepărtat, cu șapca trasă foarte jos, cu capul aplecat în halba goală de bere din față. Și *simți* că el o studia.

Omul își frecă degetele de podul nasului și se întoarse cu umărul spre ea. Un fior îi alunecă pe spinare ca un avertisment, făcând-o să tremure. În ciuda avertismentului simțit sau tocmai din pricina lui, Naomi schimbă direcția și se îndreptă spre capătul barului.

– Hei, Naomi! Krista sări de la masa ei și o strânse în brațe. Am vândut printul cu Xander și câinele. Cu zece minute înainte de închidere.

– Ce grozav!

– Vrem mai multe!

– O să vă aduc mai multe.

– Putem să ne așezăm săptămâna viitoare să vorbim despre asta?

– Sigur, trimite-mi un e-mail. Aranjăm.

Naomi se desprinse la timp, să vadă cum bărbatul cu șapcă se îndrepta spre ieșire.

„Nimic", își spuse ea. „Probabil nimic." Schimbă iar direcția și se îndreptă spre bar și spre Loo.

– Tipul care a ieșit te studia, zise Loo înainte ca Naomi să poată vorbi.

– Am văzut asta. Ședea singur, la capătul barului.

– Nu mi-a plăcut de el.

– De ce?

Loo ridică din umeri, continuând să amestece un martini.

– A stat aproape două ore pe scaun cu o singură bere și s-a uitat mai tot timpul spre ieșire. Și-a ținut capul plecat, nu se uita în ochii oamenilor. Loo ridică iar din umeri și puse două măsline mari în pahar. Dar te-a observat pe tine tot drumul până la masă.

– N-am reușit să-l văd bine. Tu?

– Nu prea. Suz! Comanda! Își ținea capul în jos, cum spuneam. În jur de treizeci și un pic de ani, aș zice, cu păr castaniu sub șapca aia. Degete lungi, subțiri. Și le tot ducea spre față. Genul agitat, dacă mă întrebi pe mine.

Scoase următorul bilet, puse două halbe de bere sub robinete, le umplu pe amândouă în același timp.

– Sau poate eu sunt cea agitată, între un lucru și celălalt.

– Suntem în regulă? Noi două?

– N-avem nici un motiv să nu fim. Terry! E rândul tău. Ai venit aici să vorbești sau să bei? o întrebă ea pe Naomi.

– Ambele, cred. Un rând pentru masă. Berea lui Kevin, vinul lui Jenny și eu iau tot vin. O Corona cu lămâie pentru fratele meu. Îmi pare rău, Loo!

– Nu are de ce să-ți pară rău. Dacă vrei să vorbim, o să vorbim când nu va trebui să zbier ca să mă auzi. Băiatul meu de acolo te iubește. Orice altceva e doar gălăgie.

– Încerc foarte tare să nu stric nimic.

Loo râse tare în timp ce punea două pahare pe o tavă.

– Ce gândire pozitivă ai!

– E destul de pozitivă la mine, să știi.

Ea duse tava la masă și servi băuturile. Suz trecu în grabă pe acolo, înșfăcă tava, se grăbi mai departe.

– Jenny spune că au un CD, zise Mason ridicând halba. O să îl cumpăr. Știi că unchilor o să le placă asta. Bău niște bere și oftă. Credeam că nu te mai întorci cu asta.

– Sunt ocupați și am vorbit cu Loo. Era un tip.

Mason își puse berea jos imediat.

– Ce tip?

– Doar un tip la bar. Amândouă am fost de părere că mă observa.

– Unde?

– A plecat.

– Ai reușit să te uiți bine la el?

– Nu. Mason...

– Dar ea?

– Nu prea cred.

El se ridică, își lăsă berea și se duse spre bar.

– Hei! Voiam să-l conving să danseze cu mine.

– O să se întoarcă. Şi ştie să danseze. Dorindu-şi să nu fi spus nimic, Naomi îşi ridică vinul.

Când Mason se întoarse, el se aplecă spre ea şi îi vorbi direct în ureche.

– Ea zice că are în jur de treizeci şi un pic de ani, păr castaniu tuns scurt, statură medie, cam un metru optzeci.

– Da, aşa aş zice şi eu. Şi pot să găsesc cam vreo douăzeci de tipi cu aceleaşi caracteristici.

– Dar aţi avut amândouă aceeaşi senzaţie. Senzaţiile contează. O să pun pe cineva mâine să investigheze mai îndeaproape problema.

– Mason!

– Oamenii văd mai multe decât cred, mai ales oamenii cu spirit de observaţie. N-are ce să strice.

– Bine, bine. Acum dansează cu Jenny. Vrea să danseze şi pe Kevin trebuie să-l tragi cu arcanul pe ringul de dans.

– Aş putea să dansez. Mai luă o înghiţitură de bere şi apoi se ridică să o apuce pe Jenny.

Cu Kevin rânjind în urma lor, Naomi îşi concentră atenţia din nou pe scenă. Xander o privea – iar asta îi dădea o senzaţie cu care putea să trăiască.

Obosită plăcut, absolut relaxată, Naomi se aşeză în camioneta lui Xander.

Ky se aplecă pe fereastră.

– Sigur nu vrei o bere după concert, omule?

– Sunt de serviciu, deja de vreo zece minute.

Ky scutură din cap.

– O bere nu-ţi poate altera vederea, fiule.

– O bere m-ar costa licenţa. O să ne vedem mai târziu.

– Nu ar trebui să simţi că nu te poţi relaxa doar pentru că sunt eu aici, începu Naomi.

– Avem aceeaşi conversaţie după fiecare concert când sunt de serviciu. Plus că sunt pregătit să mergem acasă.

– Pariez că şi câinele abia aşteaptă să iasă afară.

– Mai e şi asta. Plus că mai sunt şi alte moduri de a te relaxa.

– Serios? zâmbi ea.

– O să-ți arăt cum.

După ce câinele ieși afară, își făcu turele, se cuibări pentru noapte, el îi arătă de ce casa și patul erau o idee mult mai bună decât berea.

Când telefonul lui sună la patru și un sfert, Xander își dori sincer să-l fi potcovit pe Jimmy (prima noapte în noul lui apartament și cu un musafir de gen feminin) cu tura de noapte.

– La naiba, la naiba!

Își înșfăcă telefonul și se uită adormit la ecran.

– Keaton. Aha. Da. OK, am reținut. Cam cincisprezece minute.

– Trebuie să pleci.

– Baterie descărcată – probabil. Undeva pe drumul de aici spre oraș, așa că o să verific, o pornesc și mă întorc într-o jumătate de oră.

– Vrei cafea?

– Ca pe aer, dar o să-mi fac eu. Culcă-te la loc.

– Nu-mi spune de două ori, zise ea și făcu exact asta.

Nici măcar câinele nu se trezi. Xander văzu ochii lui Tag strălucind în timp ce-și trăgea hainele pe el, dar câinele nu se mișcă și nici nu-l urmă pe scări în jos unde-și luă o cafea înainte să plece.

Folosea o cană de călătorie, bând din ea în timp ce se îndrepta spre camioneta lui.

Treizeci și patru de minute, se gândi el în timp ce arunca spre casă o ultimă privire lungă. Se va întoarce. Ușile erau încuiate, alarma pornită, câinele înăuntru.

Avea să fie bine.

Cu toate astea, tot își dorea să-i fi lăsat lui Jimmy tura de noapte. Știa despre tipul de la bar – îl observase și el. Felul în care ședea singur, cu capul plecat, felul în care o urmărise pe Naomi când intrase.

Apoi din nou, observase un tip care ședea singur la o masă, unul care se potrivea oricărei descrieri generice și care o studiase atent pe Naomi când se îndreptase spre bar.

Până când o femeie intrase și se grăbise spre el, așezându-se alături.

Ticălosul ăsta nu intra în case oricum, își reaminti el. Dar aruncă oricum o privire în urmă în timp ce se îndepărta.

– Ford Escape 2013, tractând o rulotă Fun Finder 2006, bombăni el. N-ai cum să ratezi așa ceva.

Încetini în curbă și, într-adevăr, nu avea cum s-o rateze. Un SUV cu rulotă, ambele în curbă, cu luminile de avarie aprinse.

Xander se opri bot în bot cu mașina și observă cum bărbatul se dădea jos din spatele volanului.

Un alt motiv pentru care nu-i dăduse lui Jimmy tura de noapte. Ucigașul ăla obișnuia să iasă la vânătoare în nopțile de vineri. Femei, ce-i drept, dar de ce să rișt?

Bărbatul ridică mâinile, fluturând una, clipind în lumina farurilor. Apoi se întoarse spre mașină și vorbi cu cineva din mașină în timp ce Xander coborî.

– De la Keaton?

– Da.

– Mike Rhoder. Ai venit foarte repede. Pur și simplu nu pornește. Am copilul în spate și ne duceam la Olympic să campăm în weekend. Am oprit – a trebuit să mă ușurez – și n-a mai vrut să pornească. Se aud doar clicuri. Nu, n-am ajuns încă, Bobby. Omul își dădu ochii peste cap. Culcă-te la loc.

Xander își aprinse lanterna lui.

– Desfă capota. O să mă uit.

– Am crezut că o să rămân aici până dimineață, și m-ar fi făcut fosta nevastă cu ou și cu oțet. Sper să nu am nevoie de o baterie nouă.

Cu maneta de la capotă trasă, Xander se duse în față, în timp ce bărbatul se aplecă din nou în mașină.

– Acum o s-o repare și nu o să mai dureze mult. E o aventură, nu-i așa, băiete? Plus că aproape am ajuns. Îți promit.

– De ce nu încerci să o pornești? zise Xander cu capul sub capotă.

– Sigur, pot să fac asta.

În tonul lui se auzi doar o umbră de... încântare, care-l făcu pe Xander să se tragă înapoi și să încordeze. Dar lovitura din tâmplă îi stârni un val de durere, lumini puternice și apoi îl lăsă în întuneric.

– Sau aș putea să fac asta. Ce-ar fi să-ți mai dau câteva, doar de siguranță?

El ridică ranga deasupra capului tocmai când observă niște faruri apropiindu-se de curbă. Înjurând, îi trase lui Xander un șut, ca să-l rostogolească de pe carosabil.

Maşina încetini. Bunul samaritean îşi lăsă geamul în jos.

– Eşti în regulă, prietene?

– Sigur. Îmi pornesc bateria, dar mulţumesc că ai oprit.

– Nici o problemă. Salutare!

În timp ce maşina se îndepărta, el îşi şterse sudoarea de pe faţă. Prea aproape, aşa că o lovitură zdravănă trebuia să ajungă. Nu mai era timp de altele. Trânti capota, se sui la loc în maşină şi se îndreptă spre promontoriu.

Verifică ora şi zâmbi în sinea lui. Taman la ţanc. Opri rulota pe drum, suficient de departe de aleea care ducea la casă, pentru ca cei care treceau pe drum să nu se preocupe de ea, dar nu suficient de aproape încât ea şi afurisitul ăla de câine să audă.

Se gândise să otrăvească câinele, ba chiar cercetase metode. Dar toate durau prea mult, erau prea imprevizibile. El avea nevoie de rapiditate.

Se gândi să împuşte câinele, ceea ce ar fi fost o satisfacţie, dar ar fi fost prea gălăgios şi i-ar fi dat ei o şansă să fugă sau să se ascundă.

Iar cu cuţitul? Asta însemna să se apropie prea mult de colţii lui.

Aşa că va aştepta şi o va lăsa să-şi urmeze tabieturile pe care le observase de nenumărate ori.

Va da drumul câinelui pe uşile de la dormitor, apoi va coborî în bucătărie.

Nu trebuia decât să aştepte.

Câinele o trezi, în mod predictibil, la cinci. Ea se întinse mai întâi, sperând că Xander se întorsese. Apoi îşi aminti că plecase doar de o jumătate de oră.

– Mă scol, mă scol, bombăni ea, în timp ce câinele îşi începea dansul matinal.

Ea îi dădu drumul şi se gândi să se bage la loc în pat. Dar tabietul prea îi intrase în sânge. Îşi puse nişte pantaloni din bumbac şi un maiou, pe care-l trase pe ea în timp ce ieşea din dormitor.

Avea să facă aluat de vafe, după cafea. Dacă Xander nu se întorcea până atunci, putea să-i trimită un mesaj, să întrebe cât mai durează.

Era o reacţie prea posesivă din partea ei să-i trimită un mesaj cu aşa o întrebare?

Nu se simțea nici posesivă și nici sufocantă, așa că va întreba dacă era nevoie.

În bucătărie aprinse lumina, puse o cană sub aparatul de cafea și apăsă butonul pentru o doză de espresso.

În timp ce fierbea, ea scoase un castron, ouă, lapte, făină, zahăr, dar se opri din adunat ingredientele de îndată ce fu gata cafeaua. O luă și se îndreptă spre ușile duble.

Voia să simtă parfumul dimineții.

Chiar în clipa în care începuse să deschidă ușile, auzi mișcare în spatele ei.

Capitolul 30

Ea se răsuci, îl văzu şi azvârli cafeaua cu cană cu tot. Aceasta îl lovi chiar în piept, iar cafeaua fierbinte i se vărsă pe faţă. El ţipă, dădu drumul cârpei pe care o ţinea în mână, ceea ce ei îi oferi destul timp ca să sară spre cuţite.

Înşfăcă unul şi se răsuci. Apoi îl coborî încet.

– Da, ştii ce se spune despre un cuţit într-o înfruntare cu pistoale. El îi făcu semn cu pistolul 32 în mână. Pune-l jos. Mi-ai distrus cămaşa. Îţi spun de pe acum că o să plăteşti pentru asta.

– Sunt pe urmele tale.

– Da, ţi-ar plăcea să crezi asta, dar adevărul e că totul se întâmplă exact aşa cum am plănuit.

– De ce? întrebă ea.

– O să vorbim mai târziu despre asta. O să avem destul timp. El râni şi îşi împinse degetele spre podul nasului.

– N-o să...

El plesni din gură, cu o strâmbătură sarcastiscă.

– Chaffins.

– Ţi-a trebuit ceva timp. Evident satisfăcut, bărbatul râni. Ei bine, m-am operat cu laser, am renunţat la ochelari. Şi o operaţie de îndreptare a nasului. O tunsoare decentă, m-am mai îngrăşat. A trecut ceva vreme, Carsons. Sau ar trebui să-ţi spun... Bowes.

– Cum ai putut... Eram prieteni.

– Pe naiba. Tu nici nu m-ai băgat în seamă până când nu m-am ocupat de comitetul anuarului şi te-am primit în ziarul şcolii.

– Toate astea sunt pentru că nu ţi-am acordat destulă atenţie? În liceu?

– Te rog, de parcă mi-ar fi păsat. Am avut destule femei. Fete. Femei în vârstă. El îşi dezveli dinţii într-un zâmbet. Toate astea. Mi-am dat seama cine erai. Mi-am dat seama şi am făcut o înţelegere cu tine. Tu ai minţit şi ai trimis-o pe afurisita aia de agentă FBI să mă facă să tac.

Cum de nu văzuse nebunia din ochii lui cu atâţia ani în urmă? Cum de nu reuşise să vadă ce vedea acum?

– Nu am făcut nici o înţelegere.

– Ba ai făcut, la naiba, şi apoi mi-ai furat ideea. Ai scris povestea singură. Ar fi trebuit să fie a mea. Era povestea mea!

– N-a fost niciodată a ta.

– Pentru că eşti fiica lui Thomas David Bowes?

Dacă lăsa un pic pistolul în jos, doar un pic, se gândi ea, avea o şansă. Va trebui să fie rapidă, dar va trebui să rişte.

– A fost întotdeauna despre tatăl meu.

– Poate, poate că el a început-o, pentru că am ştiut încă de atunci că o să-l pun în umbră pe tatăl tău. E mai degrabă vorba de maică-ta.

– Mama mea.

– Am zis că vorbim mai târziu. Mişcă-te.

– Mama mea. El nu voia să o împuşte, nu voia să o omoare aşa de repede. Aşa că se ţinu fermă pe picioare şi luă poziţie. Spune-mi ce legătură are mama cu toate astea.

– Foarte bine, o să-ţi mai acord un minut. Dar, dacă îmi mai faci necazuri, te împuşc în genunchi. Nu te omoară, dar o să doară ca dracu'.

– Mama mea, zise ea din nou şi verifică ceasul de la cuptor din spatele lui. Şi se gândi: „Xander. Unde era Xander?"

– Mama ta? În afară de păsări sau pisici vagaboande pe care le-am omorât, ea a fost primul cadavrul pe care l-am văzut. Ce revelaţie! Era rece, iar ochii ei... Ochii ei! Mi s-a întărit aşa de tare! El râse la vederea expresiei de dezgust de pe faţa ei. Aşa sunt făcut, Carsons. M-am născut pentru asta, la fel ca taică-tu. Am studiat, am cercetat. Cred că eu şi fratele tău mai mic am putea purta o conversaţie a naibii de interesantă despre asta.

– Să nu te apropii de el.

– El nu mă interesează. Tu m-ai interesat mereu. Am ştiut atunci la etaj, cu cadavrul rece al maică-tii alături, că într-o zi o să ţi-o trag. Apoi am descoperit cine erai, iar asta a făcut treaba şi mai bună. Acum mişcă-te sau te împuşc în genunchi. Poate că o s-o fac oricum. N-am mai început niciodată aşa până a...

Se răsuci brusc când câinele atacă uşa asemenea unui taur.

Lătrături sălbatice şi strigătele lui Chaffins explodară în aer.

Când el întoarse arma spre uşă, Naomi ridică mâinile în aer.

– Nu! Nu! O să merg de bunăvoie. O să merg.

Se poziţionă în uşa din faţă, cu mâinile în aer.

Mai era timp, mai era o şansă, se gândi disperată. Xander se va întoarce. Ea putea să se apropie suficient de el cât să se lupte, să-i smulgă pistolul. Sau să se îndepărteze suficient încât să poată fugi.

– Afară pe uşă şi repede, altfel îţi jur că...

Tag forţă deschizătura uşii, se pregăti şi sări.

Când Chaffins întoarse pistolul spre ea, Naomi se aruncă peste câine.

Şocul durerii îi seceră picioarele. Auzi scâncetul câinelui, în timp ce simţi o arsură puternică într-o parte, camera se învârti cu ea şi căzu peste Tag.

– Cătea! Cătea proastă, cătea proastă!

Naomi îi văzu chipul plutind spre ea, furia nebună din ochii lui.

– Aşa vrei să se termine? Vrei un glonţ în creier? Poate că aşa trebuia să fie dintotdeauna.

Ea se holbă la pistol, uşor nedumerită. De ce arăta aşa de mic? De parcă ar fi fost la o sută de kilometri depărtare.

Apoi dispăru. Auzi strigăte, se gândi că se prăbuşise ceva, dar totul era foarte, foarte departe. Nimic nu mai avea de-a face cu ea. Nu când ea se pregătea să plutească departe.

– Uită-te la mine! La naiba, Naomi, deschide ochii. Stai cu mine, fir-ar să fie!

Durerea reveni, ca o arsură. Strigă din cauza asta şi deschise ochii.

– Asta ţi-a atras atenţia. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Trebuie să aplic presiune pe ea. Xander îşi apăsă gura pe a ei. Îmi pare rău că trebuie să te rănesc. Îmi pare rău.

– Xander. Ea ridică o mână care parcă nu era a ei şi îi atinse tâmpla. Sângerezi. Sângerezi tare.

– Da. Şi tu. Ajutoarele sunt pe drum. Tu doar uită-te la mine. Vorbeşte cu mine.

– Ai avut un accident.

– Nu. O să fii bine. Totul o să fie bine.

– Nu pot... Memoria îi reveni, alungând un pic durerea. Tag. Câinele. Câinele.

– Stai jos, stai liniştită! E în regulă. O să fie bine, auzi? Auzi asta? Auzi sirenele? Ajutoarele sunt pe drum.

– A fost la noi în casă. Voia să împuşte câinele. Nu puteam să-l las să împuşte câinele. El... pistolul. Are un pistol.

– Nu-l mai are. Nu-ţi face griji din cauza lui. I-am spart nasul pentru tine, murmură Xander lipindu-şi fruntea de a ei.

– Voiam să mă lupt. Voiam să încerc, dar câinele a venit să mă salveze. Trebuie să-mi închid ochii.

– Nu, nu o face. Trebuie să te uiţi la mine. Trebuie să stai trează. Aici! strigă el. Grăbiţi-vă, pentru Dumnezeu. Nu pot să opresc hemoragia.

– Tocilarul de la şcoală.

– Ce?

– Chaffins. Anson Chaffins. Spune-i lui Mason, zise ea şi îşi pierdu cunoştinţa.

În ambulanţă se trezi şi leşină de mai multe ori, prinse frânturi de cuvinte, voci amestecate. Simţea mâna lui Xander strângând-o pe a ei şi o dată, când îşi întoarse capul, ar fi putut jura că văzuse câinele întins pe o targă lângă ea.

– Anson Chaffins, zise ea din nou.

– Am reţinut. Ei au reţinut. L-au prins. Stai calmă.

Ea se trezi din nou, mişcându-se repede, cu luminile ca o ceaţă deasupra ei, voci, şi mai multe voci strigând termeni medicali, ca într-un episod din *Anatomia lui Grey*.

– O să-ţi dau ceva pentru durere, auzi ea pe cineva.

– O, da. Da, vă rog, zis ea.

*

Furios că nu-i permiteau să intre la Naomi, Xander se certa cu o soră masivă care îi stătea în cale. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi culcat-o la pământ.

Tocmai se gândea să o facă oricum.

– Trebuie să scoateți câinele de aici și să lăsați pe cineva să vă examineze rana de la cap.

– Câinele e rănit. A fost împușcat, pentru Dumnezeu.

– O să vă dau numărul de la clinica veterinară de urgență. Dar trebuie să...

– O să aveți grijă de câinele ăsta.

– Exact așa, interveni Mason cu o expresie hotărâtă și îi arătă legitimația. Glonțul e dovadă în acest caz și trebuie îndepărtat. Câinele e un martor important și trebuie tratat imediat.

– Este un adevărat erou.

– Așa e. Vă sugerez să aduceți un doctor, să pregătiți câinele pentru operație sau jur că o să vă arestez pentru obstrucționarea unei investigații federale.

Nu îl lăsau să fie cu Naomi, dar se mai relaxară și-l lăsară să stea cu câinele cât îi fu îndepărat glonțul și rana tratată. Și cât îi curățară propria rană și o cusură.

– O să fie bine.

Chirurgul care se oferise să facă procedura cusu cu atenție rana lui Tag.

– O să-l doară și va șchiopăta câteva zile. I-am dat niște antibiotice și o să scriu un raport pentru veterinar. Ar trebui să mai fie consultat o dată.

– Mulțumesc.

– O să mai doarmă încă o oră, aș zice. Pare să fie un câine bun.

– E un câine al naibii de bun. Vă rog, Doamne, să afle cineva despre Naomi. Naomi Carsons. Doar... la naiba!

– Trebuie să stați nemișcat.

Rezidentul care îi cosea fruntea se uită la chirurg.

– Face treabă bună, mai lăsați-l câteva minute. Mă duc să mă interesez de doamna Carsons.

Înainte să apuce, intră Mason.

– Cum merge?

– Ambii pacienți sunt bine. Unul mai cooperant decât celălalt însă.

– Unde e ea? Cum se simte? La naiba! Cauți aur în capul meu?

– Acum o tratează. Dar o să fie bine. Glonțul a trecut prin ea și în Tag.

– Dovada dumneavoastră, domnule agent special.

– Mulțumesc. Mason luă castronul cu glonțul.

– A pierdut foarte mult sânge, iar un glonț nu e niciodată un lucru bun, dar nu a atins nici un organ. Doar carne. Vor s-o țină peste noapte. Probabil că vor să facă asta și cu tine.

Xander se pregăti pentru bătălia care va urma, pentru că era hotărât.

– O să stau cu ea. La fel și câinele.

– Am aranjat deja. Ești în stare să dai declarații? Pot să mai aștept.

– Sunt bine. Spune-mi doar unde e individul ăsta Chaffins acum?

– Într-o celulă din Sunrise Cove, dar oficial în custodia Poliției federale. Este examinat de un doctor care îi tratează rănile. Printre altele, i-ai spart nasul, i-ai scos trei dinți și i-ai rupt vreo trei coaste.

– Serios?

Xander se uită la mâna lui, flexă degetele dureroase și încheieturile umflate.

– Mulțumesc. Știu că o iubești, dar eu am iubit-o mai întâi, așa că îți mulțumesc că i-ai salvat viața surorii mele.

– Nici o problemă.

Mason își trase un scaun.

– Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

El povesti totul de-a fir a păr.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-am dat seama, dar prea târziu. De fapt, am crezut prostia cu micuțul Bobby de pe scaunul din spate. Iar când mi-am revenit, am știut că se dusese după ea. Te-am sunat în timp ce conduceam înapoi. Am parcat în spatele rulotei lui și am fugit spre casă. Am auzit un foc de armă.

El se opri și închise ochii.

– Am auzit împușcătura. Am auzit-o țipând. Când am intrat alergând, el stătea deasupra ei, vorbind aiureli și cu pistolul îndreptat spre tâmpla ei. L-am tras de acolo și l-am bătut până și-a pierdut

cunoştinţa. Ea şi câinele zăceau acolo, sângerând. Atât de mult sânge! Am înşfăcat nişte cârpe de vase şi am pus presiune pe rană, aşa cum ţi se spune mereu să faci. Am rănit-o. Am rănit-o.

– El a rănit-o, îl corectă Mason.

Ea visa că înoată, încet şi leneş printr-o apă de un albastru foarte deschis. Ieşi la suprafaţă, pluti, se scufundă din nou ca să alunece prin apă. În sus şi în jos, înăuntru şi afară, totul cald şi umed.

La un moment dat în vis, castorii tăiau nişte copaci cu drujbele, un bâzâit puternic şi ritmic. Ea ieşi la suprafaţă şi i se păru că vede câinele sforăind într-un pat lângă ea.

Ea râse în somn – auzi vocea lui Xander. „Nu m-ar deranja să-mi dea şi mie ce ţi-au dat ţie".

Zâmbind, ea se cufundă din nou.

Se gândi la lumina lunii căzând în fâşii pe pat, la cum era să facă dragoste cu el deasupra şi sub acele fâşii de lumină.

Îşi deschise ochii şi văzu că era lumina soarelui, care se strecura printre jaluzelele de la geam.

– Uite cine s-a trezit! De data asta o să stai cu mine?

Naomi se întoarse şi întâlni privirea lui Xander.

El arăta aşa de obosit, se gândi ea, şi palid sub barba nerasă. Cu o vânătaie mare la tâmplă.

– Noi... am avut un accident.

– Nu chiar.

– Nu-mi amintesc ce... Îşi întoarse iar capul şi îl văzu pe Tag urmărind-o de pe patul de alături.

– Doarme într-un pat. Iar noi suntem... Suntem la spital. A tras în mine. El a tras în noi.

– Calmează-te! Xander îi apăsă mâna pe umăr şi o ţinu la locul ei. Anson Chaffins.

– Da. Da, îmi amintesc. Îmi amintesc totul. A intrat în casă.

– În dormitor. Ai dat drumul câinelui, el a aşteptat, a intrat pe acolo, te-a prins în bucătărie. Mason spunea că ai fost la şcoală cu el.

– Da. Era cu un an mai mare. L-am cunoscut doar câteva luni – comitetul pentru anuar, ziarul şcolii. Dar era cu mine când am găsit-o pe mama. El a zis, mi-a spus că a fost o revelaţie pentru el.

Spunea că şi el, şi tatăl meu s-au născut să fie ce au devenit. Şi că văzând cadavrul mamei mele i s-au deschis ochii. L-a excitat. În tot acest timp...

– Nu te mai gândi la asta acum.

– Cât de grav sunt rănită? Nu-mi ascunde nimic.

– Ei bine, iubito, au făcut cât au putut, zise el şi râse când ea rămase cu gura căscată. Asta ar trebui să mai vindece din pesimism. Eşti bine. Cât de bine poate să fie cineva care a fost împuşcat. Te-a lovit în partea stângă, chiar deasupra taliei, a trecut direct prin tine şi în partea dorsală a câinelui. Şi el e bine. Şi deocamdată nu va primi Gulerul Ruşinii.

– Fără Gulerul Ruşinii! Ea întinse mâna şi mângâie câinele. Niciodată. Poate să poarte Pantalonii Eroului.

– Ai sărit în faţa câinelui, aşa e? El voia să împuşte câinele şi tu ai sărit în faţa lui.

– Tu nu ai fi făcut acelaşi lucru?

– Mda. Mai tremurat decât ar fi vrut, Xander şuieră uşor. Da, probabil. Idioţi.

– Cum te-ai rănit la cap? Erai plin de sânge.

– Rănile de la cap sângerează mult.

– El a sunat. Asta e. Maşina în pană. El era. Ar fi putut să te omoare.

– Dar n-a făcut-o.

– Ar fi putut...

– Dar nu a făcut-o. Obişnuieşte-te cu asta. El îi duse mâna la buze şi o ţinu acolo, cutremurat pentru moment. Încă trebuie să mă mai obişnuiesc cu ideea că aproape că te-a omorât. Suntem amândoi aici. Iisuse, Naomi, Iisuse, n-am ştiut că pot să fiu aşa de speriat şi să supravieţuiesc! N-am ştiut cât de rău era. Nu-mi dădeam seama, cum zăceai acolo, sângerând.

– Tu m-ai salvat?

El îşi apăsă iar buzele de mâna ei.

– Tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine.

– Da, probabil. Suntem amândoi aici. Ea zâmbi când Tag îşi vârî nasul sub ccalaltă mână. Suntem toţi aici. Şi Chaffins?

– Arestat. Nu ştiu unde îl duc, probabil că o să-l mute azi, ceva mai târziu. S-a răspândit vestea. Am stat şi am citit un pic pe telefon

aseară. E în toate ştirile. Au vorbit şi de legătura ta cu Bowes, îmi pare rău.

– Nu-mi pasă. Nu mai contează. N-ar fi trebui să las să conteze niciodată atât de mult. Cât trebuie să mai stau aici? Vreau să mă duc acasă.

– O să te examineze, dar au zis că probabil vei putea pleca acasă azi.

– Trebuie să mă duc acasă, Xander, dar înainte de asta trebuie să-l văd. Trebuie să-l văd pe Chaffins. Nu l-am văzut pe tatăl meu şi nici nu am mai vorbit cu el, dar o să-l văd şi o să vorbesc cu Chaffins.

– OK. Hai să vedem cum ieşi de aici şi ce poate să aranjeze Mason.

Fu nevoie de două ore, de o sumedenie de hârtii şi de avertismente şi trebui să plece într-un cărucior, să folosească o intrare laterală, unde Mason aştepta cu o maşină.

O ajută să se ridice, apoi doar o ţinu în braţe.

– Ai arătat şi mai bine.

– M-am şi simţit mai bine.

Cu ajutorul lui, se sui în maşină, în timp ce Xander şi câinele se instalară pe bancheta din spate.

– Presa e peste tot în oraş. Dacă vrei să faci asta, nu îi vei putea evita în totalitate.

– Nu contează.

– Avea o legitimaţie de presă, zise Mason în timp ce conducea. A venit la briefinguri, a rezervat o cameră de motel, deşi stătea în rulotă. Chiar când nu o folosea pentru alte motive.

Doar un puşti deştept, tocilar, care mersese cu ea la un bal al şcolii şi care să dăduse de câteva ori la ea, neîndemânatic.

Şi un monstru în tot acest timp.

– Îşi ţinea victimele acolo, la fel ca Bowes în pivniţă.

– Da. Campinguri diferite, nume diferite. Adunase mai multe cărţi de identitate în ultimii ani. Se pricepe la computere.

– Întotdeauna s-a priceput.

– A ţinut un jurnal cu victimele sale – nume, locuri, date. Are fotografii cu ele. Avem suficiente dovezi să-l închidem pentru o duzină de vieţi. Nu va mai trebui să-ţi faci vreodată griji pentru el.

– Nu-mi fac. N-o să-mi fac. Le-ai spus unchilor că sunt bine?

– Da, am vorbit cu ei. Nu-ţi face griji.

– Nu vreau ca ei să-şi facă. O să-i sun cum ajungem acasă.

– Acasă o să iei una din pastilele alea, zise Xander, şi o să dormi frumuşel.

– Probabil că nu o să protestez. Te mai duci să-l vezi pe Bowes?

– Da, zise Mason. Dar poate să mai aştepte.

El intră în oraş şi trase în locul de parcare cel mai apropiat de poliţie, pe care îl eliberaseră pentru el. În momentul în care Xander o ajută pe Naomi să coboare din maşină, reporterii se năpustiră spre ei, strigând.

– Şi Tag. Trebuie să-l vadă şi pe câine.

Sam Winston le deschise uşa şi ieşi afară.

– Dacă nu vă daţi înapoi şi nu vă opriţi din strigat, o să vă arestez pentru tulburarea ordinii publice. Acesta e oraşul meu şi pot s-o fac.

Închise uşa şi o luă pe Naomi de mână.

– Acesta e şi oraşul tău. Eşti în stare de asta? Eşti sigură?

– Da, n-o să dureze mult.

Nu e atât de diferit, se gândi, nu e atât de diferit de acea secţie de poliţie din urmă cu mulţi ani. Acolo îl duseseră pe tatăl ei într-una din celulele din spate, din spatele uşii de oţel.

– Mason, Xander şi Tag, noi toţi.

O durea să-şi ţină spatele drept, dar avea să reziste. Trebuia să intre dreaptă, să nu se aplece. Când intră, Chaffins se dădu jos de pe patul pe care stătea tolănit. Şi în ciuda ochilor învineţiţi şi a nasul umflat şi bandajat, a buzei sparte, zâmbi, dezvelind gaura cu dinţi lipsă.

– Fratele cel mic, maimuţa unsuroasă şi câinele. Ţi-e frică de mine, Naomi?

– Absolut deloc. Voiam doar să te privim în ce va fi de-acum înainte mediul tău natural.

– O să scap, se răsti el în timp ce Tag mârâia profund din gâtlej.

– Nu, n-o s-o faci.

– O să scap şi o să vin după tine. Va trebui mereu să te uiţi peste umăr.

– Nu, n-am să fac asta. Ea puse o mână pe braţul lui Xander şi îl simţi vibrând. Vrei să ne laşi un minut?

– Sigur, zise Xander, dar se apropie mai întâi de celulă şi întinse mâna, iute ca un şarpe, şi îl trosni pe Chaffins de gratii.

Ea nu auzi ce îi şopti Xander acestuia în ureche, dar văzu doar că Chaffins se albise.

– Să te ia naiba! Ar fi trebuit să te omor în bătaie.

– Dar n-ai făcut-o, zise Xander uşor şi făcu un pas în spate să se uite la Naomi. Nu te mişti din locul ăsta decât dacă se întoarce.

– Nu-ţi face griji. Ea îi luă mâna şi-i sărută pumnii învineţiţi. Şi tu, Mason. Doar pentru un minut.

– Sunt la uşă, zise el.

Naomi aşteptă, studiindu-l pe Chaffins, văzând băiatul care fusese odată, monstrul care era acum.

– S-ar putea să se scrie cărţi despre tine.

– Cu siguranţă.

– Ba chiar să se facă filme. Poţi să te bucuri de gloria bolnavă pe care cei ca tine o gustă. Nu mă deranjează. Dar eu şi tot restul lumii vom şti că, atunci când ai venit după mine, ai pierdut. Ai pierdut, Chaffins. L-am pus pe tata într-o celulă şi el a însemnat odinioară ceva pentru mine. Acum te-am pus şi pe tine într-o celulă şi tu nu însemni nimic.

– Ai avut noroc. Data viitoare...

– Continuă să visezi. Sper că o s-o faci. În fiecare noapte rece şi întunecată să mă visezi.

– Tu o să mă visezi.

– Nu. O să uit de tine, aşa cum am uitat în toţi aceşti ani. Sunt fiica unui monstru, iar monştrii nu mă sperie. Haide, Tag. Hai să-ţi găsim un os.

– Întoarce-te! Întoarce-te aici că n-am terminat cu tine!

– Dar eu cu tine, da!

Ea continuă să se îndepărteze.

– Te simţi mai bine? o întrebă Xander.

– Da. Da, mă simt mai bine. Dar, o Doamne, o să mă simt şi mai bine când o să ajung acasă şi o să iau pastila aia.

Naomi îşi închise ochii pe drum, ca să se poată concentra să alunge durerea. Trebuia doar să i ajungă acasă, să se relaxeze.

Oftă de uşurare când maşina se opri.

– Cu siguranţă, pastile, dar mi-ar plăcea să stau întinsă pe verandă... A cui maşină e aia?

Înainte ca Mason să poată vorbi, ușa principală de intrare a casei se deschise brusc.

– O, Doamne, o Doamne! Lacrimile i se revărsară, în timp ce Seth deschidea ușa de la mașină.

– Nici să nu te gândești să cobori singură. O să te duc eu în brațe.

– Ați venit, sunteți aici! Sunteți amândoi aici? Cum? Nu, nu poți să mă duci în brațe, pot să merg.

– Nu mergi nicăieri. Harry îl studie pe Xander. Tu ești Xander?

– Da. O duc eu.

Ca să rezolve lucrurile, Xander își strecură brațul pe sub picioarele ei, îl puse pe al doilea pe spatele ei și o ridică cu grijă.

– Du-o direct în pat. Am pregătit totul pentru ea.

– Nu, vă rog. Sunt bine. Aș vrea să stau pe verandă. Vreau să vă îmbrățișez pe amândoi.

– O să aduc perne, zise Seth și fugi să le găsească.

– Am făcut limonadă roz, îți amintești?

– Cu gheață zdrobită. Ea luă mâna lui Harry, în timp ce Xander o purta în brațe. Când ați venit? Cum ați ajuns aici așa de repede?

– Avion particular. Avem și noi relații. Fetița mea, murmură el și îi sărută mâna. Oamenii tăi au zis că putem intra, Mason. Au terminat treaba. Și tu ai adus o echipă să...

– Da, e curățat, îi zise el lui Naomi.

Când ajunseră pe verandă, Seth se agita cu perne și cu o pătură. Și pusese o vază cu flori pe masa mică.

– Uite, poți să o așezi aici. Xander o puse jos, iar Seth se lăsă în genunchi și o strânse în brațe. Draga mea, fetița mea.

– Să nu plângi, să nu plângi. Sunt bine.

– Are nevoie de o pastilă, adăugă Xander. Îmi pare rău, dar chiar are nevoie de o pastilă pentru durere.

– Îți aduc niște limonadă ca s-o înghiți. Vrei și tu limonadă? îl întrebă Harry pe Xander.

– Aș ucide pentru o bere.

– O să-ți aduc o bere. Mason?

– Trebuie să plec, dar o să mă întorc. Acum trebuie să plec.

– Întoarce-te la cină. O să gătesc ceva spectaculos.

În timp ce Harry se grăbi înăuntru, Seth se ridică în picioare. Încă plângând, se întoarse şi îl luă pe Xander în braţe.

– Ah! făcu Xander şi se uită în ochii umezi şi zâmbitori ai lui Naomi. OK.

– Eşti şi vei fi mereu un erou pentru mine, zise Seth şi îi trase nasul uşor. Ea e lumina vieţii mele. Ea şi Mason sunt lumina vieţilor noastre.

– O luminează frumos şi pe a mea.

– Trebuie să plec. Mason îl sărută pe Seth pe obraz. Aşază-te. Respiră.

– Nu încă. Băiatul ăsta e chipeş, adăugă el cu o ridicătură din sprâncene către Naomi. Are nevoie de nişte gheaţă pentru mâini. Sper că l-ai bătut pe ticălosul ăla mic de-a văzut stele verzi.

– I-a spart nasul şi i-a scos trei dinţi, zise Naomi.

– Bravo!

Harry apăru cu un pahar mare umplut cu gheaţă spartă şi un lichid roz garnisit cu o felie de lămâie. I-l întinse lui Naomi, iar lui Xander îi dădu o bere.

– Sunt Harry, iar ea e fata mea. Mă bucur să te cunosc, Xander.

– Mă bucur să te cunosc. El scoase un flacon cu pastile şi îi puse una în palmă. Ia asta.

– De fapt, vreau să aştept până când...

– Ia-o.

Ea oftă, dar înghiţi pastila.

– Oh, Harry, nimeni nu face limonadă roz ca tine.

– Ai putea mânca? Ceva moale şi calmant. Ouă cu brânză pe pâine prăjită?

Naomi începu să plângă din nou.

– Mâncarea mea favorită când eram bolnavă, Harry.

– O să fac ouă pentru amândoi. Şi o să-i pregătesc acestui câine minunat ceva special. Astăzi nu mănânci boabe, băiat curajos ce eşti!

Tag îi oferi o privire plină de adoraţie şi-şi puse capul pe piciorul lui Harry.

– Nişte vită. O să-i spunem Vită à la Tag.

Când Harry intră înăuntru, Tag şchiopătă după el. Înainte ca Xander să poată să bea din bere, Seth apăru grăbit cu o pungă plină de gheaţă.

– Uite aici. De ce nu te aşezi pe balansoar? Naomi poate să-şi pună picioarele la tine în poală. Bagă mâna în gheaţă, bea-ţi berea. Şi uite ce priveliştе superbă! E cea mai frumoasă zi din viaţa noastră. Cum e perna ta, draga mea?

– E bine, sunt bine.

– Când o să fii pregătită, Xander o să te ducă la etaj ca să poţi să dormi o vreme. O să fim toţi aici. Chiar aici.

– Sunt aşa de bucuroasă că aţi venit.

– O să mă duc să-l ajut pe Harry. Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva.

Ea zâmbi şi sorbi din limonadă când el se duse în casă.

– Mi se pare ca un vis. Tu ştiai că sunt aici?

– Mason mi-a spus. Au venit dis-de-dimineaţă cu avionul.

– O să-ţi placă de ei.

– Îmi place deja de ei. Ce să nu-mi placă? Am o bere şi o să primesc ouă cu brânză pe pâine prăjită. El puse gheaţa la o parte ca să scoată telefonul. O să răspund mai târziu. Primesc întruna telefoane şi mesaje de ore bune. Toată lumea vrea să ştie cum te simţi, să vină să te vadă. Să aducă mâncare, flori, Dumnezeu ştie.

– Toată lumea?

– Zi numele cuiva. Pariez că fie a sunat, fie a trimis mesaj.

Ca o familie, se gândi ea. Prieteni şi o comunitate care pot fi o familie dacă permiteai asta.

– Am putea invita pe câţiva, lui Harry îi place să gătească pentru multă lume. E drăguţ că vor să vină. Sunt doar obosită. Cred că pastila îşi face efectul.

– Mâine. Pot să vină mâine, dacă te simţi în stare.

– E probabil mai bine. E OK acum.

– Este?

– Da. N-o să te întreb ce i-ai zis, dar îţi mulţumesc pentru orice i-ai fi spus de l-a făcut să se albească.

– Tu i-ai dat lovitura de graţie.

– Da, eu l-am terminat, aprobă ea. Sunt unde vreau să fiu, cu cine vreau să fiu şi nu mai am de gând să mă mai îngrijorez pentru legături de sânge şi despre cum vor reacţiona oameni de care nu-mi pasă.

– Foarte bine.

– Şi îmi place locul ăsta. Îmi place să mă uit peste apă şi să ştiu că o voi face în fiecare zi de-acum înainte.

– E un loc bun. Ar trebui să ne căsătorim acolo, în curtea din spate.

– E un loc bun pentru... Ce?

– Toamna e frumos, toate culorile alea. El bău din bere, gânditor. Octombrie. Asta ţi-ar da timp să pregăteşti ce cred femeile că au nevoie pentru aşa ceva. Flori şi o rochie şi mai ştiu eu ce.

– Dar să ne căsătorim? Asta e...

– Aşa cum trebuie să fie. El o mângâie în treacăt cu mâna lui mare pe pulpă. Ai timp până în octombrie să te obişnuieşti cu ideea. Asta e destul.

– Tu chiar consideri asta o cerere în căsătorie?

– Eu cred că e perfect, zise Seth din uşă, apoi îşi şterse lacrimile şi intră înapoi în casă.

– O să-ţi iau un inel. O să avem o viaţă frumoasă aici.

– N-am zisc că...

– O s-o faci, zise el uşor. Te iubesc, Naomi. Acesta e începutul, finalul şi tot ce mai e între astea două. El se uită la ea cu ochii lui albaştri. Tu mă iubeşti.

– Da. Chiar te iubesc. Doar că nu m-am gândit niciodată la căsătorie. Ea îi luă mâna rănită şi puse iar gheaţa peste ea. Dar cred că m-aş putea obişnui.

– Foarte bine. Octombrie. Orice altceva e negociabil.

– Unchii vor dori să fie un spectacol pe cinste.

– De ce n-ar vrea? ridică el din umeri. Spectacolele sunt în regulă, câtă vreme avem asta.

El se aplecă şi-şi atinse buzele de ale ei.

„Câtă vreme e iubire", se gândi ea şi oftă sărutându-l. „Şi un loc bun, solid unde să-şi construiască viaţa împreună."

O viaţă plină de răsărituri de soare şi liliac, şi prieteni, şi momente liniştite.

Şi un câine tare, tare bun.

Blue MOON este noua colecție pe care Editura Litera o dedică cititoarelor sale, care include cele mai frumoase povești de dragoste ale literaturii contemporane, cele mai apreciate titluri ale momentului, romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi, cărți ale unor autoare care s-au bucurat de succes în ultimii ani, dar și volume noi ale unor scriitoare consacrate.

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*

Danielle Steel, *Învingătorii*

Elin Hilderbrand, *Zvonul*

Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*

Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*

Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*

Nora Roberts, *Obsesia*

va apărea:

Kristin Hannah, *Privighetoarea*

Naomi Bowes și-a pierdut inocența în noaptea în care și-a urmat tatăl în pădure. Eliberând-o pe tânăra ținută captivă de el, copila de nici doisprezece ani a dezvăluit crimele oribile ale tatălui său. Dar păcatele lui Thomas David Bowes o urmăresc, chiar și atunci când e la un pas de fericire.

Devenită un fotograf de succes și trăind sub numele de Naomi Carson, ea a găsit un loc pe care să-l transforme în căminul mult visat – o casă veche, ce necesită reparații, aflată la mii de kilometri distanță de tot ceea ce a cunoscut vreodată. Naomi își dorește o existență solitară, dar locuitorii din Sunrise Cove se dovedesc a fi foarte prietenoși și reușesc să-și croiască drum către inima ei – mai cu seamă chipeșul Xander Keaton.

Naomi simte că nu mai poate rămâne în izolarea ei și știe că relațiile prilejuite de noua sa viață sunt ceea ce ființa ei a râvnit în taină dintotdeauna. Dar păcatele tatălui său pot deveni o obsesie, și, așa cum Naomi știe deja, trecutul ei este un coșmar care o urmărește necontenit.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1043-0
9 786063 310430
eBook disponibil